

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-104-02

Do druku nr 779
Warszawa, 26 lipca 2002 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy stanowiący realizację Strategii Gospodarczej Rządu SLD-UP-PSL "Przedsiębiorczość-Rozwój-Praca"

- o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy dotyczy pakietu "Infrastruktura - klucz do rozwoju".

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Infrastruktury.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY PRAWO TELEKOMUNIKACYJNE

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 16 lipca 2002 r.

Obszar Negocjacyjny: „Telekomunikacja i technologie informacyjne”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej:
Rozdział 19, priorytet 19.1

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i aktami wykonawczymi
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 2002r.
5.	<p>Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. DYREKTYWA RADY 89/336/EWG z dnia 3 maja 1989 r. w sprawie ujednoczenia przepisów prawnych Krajów Członkowskich w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej 2. DYREKTYWA RADY 91/263/EWG z dnia 29 kwietnia 1991, dotycząca zbliżenia ustawodawstwa państw członkowskich w dziedzinie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych z uwzględnieniem wzajemnego uznawania ich zgodności. 3. DYREKTYWA RADY 92/31/EWG z dnia 28 kwietnia 1992, zmieniająca dyrektywę 89/336/EWG w sprawie dostosowania przepisów państw członkowskich w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej. 4. DYREKTYWA RADY 93/68/EWG z dnia 22 lipca 1993 r., zmieniająca dyrektywy 87/404/EWG (zbiorniki ciśnieniowe zwykłe), 88/378/EWG (bezpieczeństwo zabawek), 89/106/EWG (materiały budowlane), 89/336/EWG (kompatybilność elektromagnetyczna), 89/392/EWG (maszyny), 89/686/EWG (sprzęt ochrony osobistej), 90/384/EWG (wagi nieautomatyczne), 90/385/EWG (czynne implanty medyczne), 90/396/EWG (urządzenia gazowe), 91/263/EWG (terminale telekomunikacyjne), 92/42/EWG (nowe kotły wodne zasilane paliwem ciekłym lub gazowym) i 73/23/EWG (urządzenia elektryczne do ograniczonego zakresu napięć). 5. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 95/46/EC z dnia 24 października 1995, w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych, 6. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 97/13/WE z dnia 10 kwietnia 1997, dotycząca wspólnych ram dla zezwoleń ogólnych i licencji indywidualnych w zakresie usług telekomunikacyjnych. 7. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r., w sprawie połączeń międzyoperatorskich w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępnienia usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci publicznych (ONP). 8. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 97/51/EWG z dnia 6 października 1997r., zmieniająca dyrektywę nr 90/387/EWG oraz 92/44/EWG w celu przystosowania do warunków konkurencji w zakresie telekomunikacji. 9. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997r., dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze telekomunikacji. 10. DYREKTYWA PARLAMENTU I RADY 98/10/WE z dnia 26 lutego 1998r., w sprawie stosowania zasady dostępu do sieci publicznych (ONP) do telefonii głosowej oraz

powszechnych usług telekomunikacyjnych w środowisku konkurencji.

11. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 98/61/WE z dnia 24 września 1998 r., zmieniająca dyrektywę 97/33/WE w odniesieniu do przenośności numeru oraz preselekcji operatora.
12. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 99/5/WE z 9 marca 1999 r., w sprawie urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności.
13. DYREKTYWA KOMISJI 99/64/WE z dnia 23 czerwca 1999 r., zmieniająca dyrektywę 90/388/EWG w sprawie zapewnienia prawnej odrębności istnienia sieci telekomunikacyjnych i sieci kablowej będących własnością jednego operatora.
14. ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2887/2000 z dnia 18 grudnia 2000r., w sprawie otwartego dostępu do pętli lokalowej

Ustawa z dnia.....r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne

TABELA ZBIEŻNOŚCI

UE	JUE	JPL	Treść	Przepisy intertemporalne	Uwagi
<p>Dyrektywa Rady 89/336/EC z dnia 3 maja 1989r. o zbliżeniu praw państw członkowskich dotyczących kompatybilności elektromagnetycznej (OJ L 139, 23. 05. 89 p. 19) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych przez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Dyrektywę Rady 91/263/EC z dnia 29 kwietnia 1991r. (OJ L128, 23/05/91, p. 1), - Dyrektywę Rady 92/31/EC z 28 kwietnia 1992r. (OJ L126, 12/05/92 p. 11), - Dyrektywę Rady 93/68/EC Z 22 lipca 1993r. (OJ L220, 30/08/93 p. 1) <p>Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2887/2000/EC w sprawie dostępu do lokalnej pętli abonenckiej (OJ L 336, 30. 12. 2000, p. 0004 - 0008)</p>	<p>Art. 1 pkt 1, 2, 3, 4,</p> <p>art.2 ppkt c, d, h</p>	<p>Art. 2 pkt 2, 4, 9, 11, 12, 15, 40</p>	<p>2) aparatura – urządzenia elektryczne i elektroniczne oraz instalacje i systemy, które zawierają podzespoły elektryczne lub elektroniczne,</p> <p>4) dostęp do lokalnej pętli abonenckiej – możliwość korzystania z lokalnej pętli abonenckiej lub lokalnej podpętli abonenckiej pozwalająca na korzystanie z:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) pełnego pasma częstotliwości pętli abonenckiej - pełny dostęp do lokalnej pętli abonenckiej lub b) niegłosowego pasma częstotliwości pętli abonenckiej przy zachowaniu możliwości korzystania z lokalnej pętli abonenckiej przez jej operatora do świadczenia usług telefonicznych - współdzielony dostęp do lokalnej pętli abonenckiej, 5) kolokacja – udostępnianie fizycznej przestrzeni i urządzeń technicznych w celu umieszczenia i podłączenia niezbędnego sprzętu operatora podłączającego swoją sieć do sieci innego operatora lub korzystającego z dostępu do lokalnej pętli abonenckiej, 9) kompatybilność elektromagnetyczna - zdolność aparatury do zadowalającego działania w określonym środowisku elektromagnetycznym bez wprowadzania do tego środowiska niedopuszczalnych zaburzeń elektromagnetycznych, 11) lokalna pętla abonencka – obwód łączący zakończenie sieci bezpośrednio z punktem dostępu do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, w szczególności z przełącznicą główną lub równoważnym urządzeniem, 12) lokalna podpętla abonencka - obwód łączący zakończenie sieci z pośrednim punktem dostępu do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, w szczególności z koncentratorem lub innym urządzeniem dostępu pośredniego do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej. 		

				15) odporność na zaburzenia elektromagnetyczne – zdolność aparatury do działania zgodnie z przeznaczeniem bez ograniczania wykonywanych funkcji w obecności zaburzeń elektromagnetycznych, 40) zaburzenie elektromagnetyczne - dowolne zjawisko elektromagnetyczne, które może obniżyć jakość działania aparatury albo niekorzystnie wpłynąć na materię ożywioną i nieożywioną.		
Dyrektywa Komisji 1999/64/EC z dn. 23.06.1999 r. uzupełniająca Dyrektywę 90/388/EC w celu zapewnienia, że sieci telekomunikacyjne oraz sieci telewizji kablowej będące własnością jednego operatora stanowią oddzielone jednostki prawne (OJ L 175, 10.07. 1999, p. 0039 - 0042)	Art. 1 (art. 9 Dyrektywy zmieniającej 90/388/EC)	Art. 13 a	Operator nie może posiadać na tym samym obszarze geograficznym zezwoleń, o których mowa w art. 3 ust. 1, o ile jednocześnie zachodzą następujące warunki: 1. Skarb Państwa posiada większościowy pakiet akcji lub udziałów w tym podmiocie, 2. Jest operatorem o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art.57 ust. 4 pkt 2, 3. Eksploatuje sieć publiczną przeznaczoną do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych na podstawie uprawnienia wyłącznego.			
Dyrektywa 97/13/EC, z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych regulacji zezwoleń ogólnych i licencji indywidualnych w zakresie telekomunikacji (OJ L 117, 07.05.1997, p. 15)	Art. 5.4. Aneks	Art. 14 ust. 4	„4. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia działalności telekomunikacyjnej i tryb jego składania, mając na uwadze rodzaj zgłaszanej działalności telekomunikacyjnej oraz formę prawną przedsiębiorcy zgłaszającego tę działalność.”;			
Dyrektywa 97/13/EC, z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych regulacji zezwoleń ogólnych i licencji indywidualnych w zakresie telekomunikacji (OJ L 117, 07.05.1997, p. 15)	Art. 11 ust.2	Art. 31	„Art.31.1. Podmiot, który uzyskał prawo do dysponowania częstotliwością w rezerwacji częstotliwości, uiszcza: 1) jednorazową opłatę za dokonanie rezerwacji częstotliwości, jeżeli wybór podmiotu nastąpił w drodze przetargu, 2) roczne opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością. 2. Podmiot nie posiadający rezerwacji częstotliwości, który uzyskał prawo do wykorzystywania częstotliwości w pozwoleniu, uiszcza roczne opłaty za prawo do wykorzystywania częstotliwości. 3. Komórki organizacyjne, organy i jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 7 wnoszą opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przez jednostki sił zbrojnych państw obcych, przebywające czasowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umów, których			

			<p>Rzeczypospolita jest stroną, zawarta jest w opłacie ryczałtowej za prawo do dysponowania częstotliwością, wnoszonej przez Ministra Obrony Narodowej.</p> <p>4. Opłaty, o których mowa w ust. 1-3, są pobierane przez URTiP i stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>5. Obowiązek uiszczania opłat za prawo do wykorzystania częstotliwości ustaje nie później niż z upływem 30 dni od daty złożenia wniosku o cofnięcie rezerwacji tej częstotliwości.</p> <p>6. W razie opóźnienia w uiszczaniu opłat naliczane są odsetki w wysokości jak dla zaległości podatkowych.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw łączności w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość, terminy i sposób uiszczania opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, mając na uwadze koszty prowadzenia gospodarki zasobami częstotliwości.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw łączności w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość, terminy i sposób uiszczania opłat, o których mowa w ust. 3, z uwzględnieniem specyfiki wykorzystania częstotliwości przez te jednostki.”;</p>	
<p>Dyrektywa 98/10/WE, Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01.04. 1998, p. 24 - 47)</p>	<p>Art. 17.1, art. 17.5</p>	<p>Art. 35</p>	<p>w art. 35:</p> <p>b) ust. 3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„ 3. W razie podwyższenia cen usług telekomunikacyjnych operator jest obowiązany - z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego - do:</p> <p>w przypadku abonentów – powiadomienia ich o tym na piśmie, w pozostałych przypadkach - podania tego do publicznej wiadomości.”;</p>	
<p>Dyrektywa 98/10/EC, Parlamentu Europejskiego i Rady</p>	<p>Art. 12.2</p>	<p>Art. 37</p>	<p>„1. Operatorzy , których roczny przychód ze świadczenia usług telekomunikacyjnych w poprzednim roku kalendarzowym przekroczył równowartość 2 milionów euro, są obowiązani do przedkładania Prezesowi</p>	

<p>98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01.04. 1998, p. 24 - 47)</p> <p>Dyrektywa 90/387/EC zm. Dyrektywą 97/51/EC Parlamentu Europejskiego 90/387 z 28 czerwca 1990 r. o stworzeniu wewnętrznego rynku usług telekomunikacyjnych poprzez wprowadzenie w życie zapisu o otwartej sieci.</p>	<p>Art. 5a.4</p>		<p>URTiP, w terminie do dnia 30 czerwca, sprawozdania z działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku kalendarzowym, zawierającego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) roczne sprawozdanie finansowe, 2) dane dotyczące rodzaju i zakresu prowadzonej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedanych usług telekomunikacyjnych, 3) dane o jakości świadczonych usług powszechnych.”; 	
<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/61/WE z 24.09.1998 r. zmieniająca Dyrektywę 97/33/WE w zakresie przenośności numerów i preselekcji operatora (OJ L 268, 3.10.98, p. 37 - 38)</p>	<p>Art. 1 ust.1 i 2</p>	<p>Art. 43</p>	<p>w art. 43: a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Abonent stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej może żądać zachowania przydzielonego numeru przy zmianie operatora świadczącego usługi. W przypadku numerów mających powiązanie z danym obszarem geograficznym uprawnienie to ogranicza się do obszaru strefy numeracyjnej. Do udostępniania numeracji pomiędzy operatorami, związanego z wykonywaniem niniejszego uprawnienia, stosuje się art. 101.”, b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Abonent stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej eksploatowanej przez operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych świadczonych w tej sieci może wybrać operatora publicznego świadczącego usługi telefoniczne lub inne usługi wykorzystujące techniki komutacji. Z tytułu dokonania wyboru nie przysługują roszczenie w stosunku do abonenta.”, c) w ust. 4 po wyrazie „telefonicznych” dodaje się wyrazy „na danym obszarze”;</p>	
<p>Dyrektywa 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie</p>	<p>Art. 4.2, art. 4.3</p>	<p>Art. 46</p>	<p>w art. 46 w ust. 3 po wyrazie „Operator” dodaje się wyrazy „o znaczącej pozycji rynkowej”;</p>	

<p>połączeń międzyoperatorskich w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p>					
<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01.04. 1998, p. 24 - 47)</p> <p>oraz</p> <p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 97/33/WWE z dn. 30.06.1997 r. w sprawie połączeń międzyoperatorskich w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci</p>	<p>Art. 5 Rozdział II - IV Art. 12</p> <p>Art. 4 ust. 2 i 3</p>	<p>Art. 49</p>	<p>Nalożenie obowiązku świadczenia usługi powszechnej na operatora o znaczącej pozycji rynkowej art. 49 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Operator publiczny o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych, w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych, obowiązany jest do zawarcia z użytkownikiem końcowym umowy o świadczenie usług oraz świadczenie mu usług telefonicznych, faksu i transmisji danych wraz ze świadczeniami dodatkowymi polegającymi na :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udzieleniu informacji o numerach abonentów, 2) udogodnieniu dla osób niepełnosprawnych, 3) dostarczeniu, na pisemne żądanie abonenta, szczegółowego wykazu wykonanych mu usług telekomunikacyjnych <p>- zwanych dalej „usługami powszechnymi”, które powinny być dostępne użytkownikowi końcowemu z zachowaniem wymaganej jakości i po przystępnej cenie, na obszarze całego kraju.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące świadczenia usług powszechnych, w tym wymagania dotyczące ich jakości i dostępności, a także liczby aparatów publicznych, w tym przystosowanych dla osób niepełnosprawnych.”;</p>	<p>Art. 4</p> <p>1. Operator, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług powszechnych uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych.</p> <p>2. Operatora, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w</p>	

	Art. 4.2, 4.3 zał. I	Art. 57		zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 2-4 uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie tych usług.	
<p>Dyrektywa 97/33/WWE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p> <p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01. 04. 1998, p. 24 - 47)</p>			<p>Wprowadzenie jednolitej terminologii poprzez usunięcie pojęcia operatora zajmującego pozycję dominującą i pozostawienie operatora o znaczącej pozycji rynkowej. Określenie rynków usług, na których określa się pozycję znaczącą operatora.</p>	<p>Art.4</p> <p>1. Operator, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług powszechnych uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych.</p> <p>2. Operator, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje</p>	

<p>Dyrektywa 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p>	<p>art. 4.2, 4.3</p>	<p>Art. 58</p>	<p>w art. 58 w ust. 1 i 5 wyrazy „zajmujący pozycję dominującą w zakresie” zastępuje się wyrazami „operator zobowiązany do”;</p>	<p>pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 2-4 uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie tych usług.</p>	
			<p>Art.4</p> <p>1. Operator, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług powszechnych uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych.</p> <p>2. Operator, który w dniu</p>		

	Art. 17, Art. 18	Art. 59	ceny usług powszechnych, system kalkulacji kosztów		wejścia w życie ustawy zajmujące pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 2-4 uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie tych usług.	
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01.04. 1998, p. 24 - 47)	art. 4.2 art.16	Art. 62	„Art. 62. Operator o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych świadczonych w stacjonarnych sieciach telefonicznych lub w zakresie świadczenia usługi dzierżawy łączy telekomunikacyjnych, jest obowiązany do zapewnienia innemu operatorowi dostępu do swojej sieci w każdym technicznie uzasadnionym jej punkcie, nie będącym zakończeniem sieci, chyba że istnieją inne, alternatywne pod względem technicznym i ekonomicznym możliwości wykonania dostępu albo gdy spełnienie żądania wiąże się z niewspółmiernie wysokimi nakładami. Do zapewnienia dostępu stosuje się odpowiednio przepisy art. 78-85.”;			
Dyrektywa 97/33/WWE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r.						

<p>w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług w powszechnych telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01. 04. 1998, p. 24 - 47)</p>				
<p>Dyrektywa 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L</p>	<p>Art. 76</p> <p>Aneks II do dyrektywy</p>	<p>w art. 76 w ust. 1 skreśla się wyraz „publiczny”;</p>		
<p>Dyrektywa 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p>	<p>Art. 78</p> <p>Preambuła pkt 9</p> <p>Art. 6 pkt a</p>	<p>w art. 78 w ust. 5 po wyrazie „Operator” dodaje się wyrazy „o znaczącej pozycji rynkowej”;</p>	<p>Art.4</p> <p>1. Operator, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług powszechnych uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych w stacjonarnych publicznych sieciach</p>	

<p>Dyrektywa 97/33/WWE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez</p>	<p>Art. 7 Aneks 1</p>	<p>Art. 79</p>	<p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Operator o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 1, 3 i 4 jest obowiązany do opracowania ofert ramowych określających warunki umów o połączeniu sieci z operatorami.” b) po ust. 2 dodaje się ust 2a w brzmieniu: „2a. Operator, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest do złożenia projektu</p>	<p>telefonicznych. 2. Operatora, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 2-4 uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie tych usług. Operator obowiązany jest do dostosowania umowy o połączeniu sieci w zakresie postanowień przepisu z art. 80a w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p>	<p>Art. 4 1. Operator, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w</p>
---	---------------------------	----------------	---	---	--

<p>zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p>		<p>oferty ramowej w celu zatwierdzenia w terminie do 3 miesięcy od daty doręczenia decyzji Prezesa URTiP ustalającej jego znaczącą pozycję rynkową lub decyzji Prezesa URTiP wzywającej do złożenia takiego projektu.”,</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Prezes URTiP może w drodze decyzji:</p> <p>1) w terminie 30 dni od dnia przekazania projektu oferty lub jej zmiany, odmówić zatwierdzenia projektu oferty lub jej zmiany, jeżeli projekt oferty lub jej zmiany narusza przepisy prawa, nie uwzględnia istniejących warunków rynkowych i ekonomicznych lub nie zapewnia efektywnej konkurencji na rynku telekomunikacyjnym;</p> <p>2) wprowadzić ofertę ramową albo zmienić w całości lub w części istniejącą ofertę ramową lub zobowiązać operatora do zmiany istniejącej oferty ramowej w określonym terminie w celu dostosowania jej do przepisów prawa, nowych warunków rynkowych i ekonomicznych lub w celu zapewnienia efektywnej konkurencji na rynku telekomunikacyjnym.”,</p> <p>d) po ust. 3 dodaje się ust 3a, 3b i 3c w brzmieniu:</p> <p>„3a. Operator publiczny współpracujący z operatorem o znaczącej pozycji rynkowej może wnioskować do tego operatora o określoną, uzasadnioną zmianę istniejącej oferty ramowej w celu dostosowania jej do przepisów prawa, nowych warunków rynkowych i ekonomicznych lub w celu zapewnienia efektywnej konkurencji na rynku telekomunikacyjnym.</p> <p>3b. W przypadku sporu między operatorami dotyczącego zmiany oferty ramowej stosuje się odpowiednio art. 83 i 84.</p> <p>3c. Oferta ramowa powinna podlegać aktualizacji nie rzadziej niż raz w roku w celu odzwierciedlenia zmieniających się warunków rynkowych i ekonomicznych oraz w celu zapewnienia efektywnej konkurencji na rynku telekomunikacyjnym.”,</p> <p>e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5. Operator, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do zawierania umów o połączeniu sieci na warunkach nie gorszych, dla pozostałych stron umowy, niż określone w zatwierdzonej ofercie ramowej, ofercie ramowej zmienionej lub wprowadzającej decyzję Prezesa URT.</p>	<p>zakresie świadczenia usług powszechnych uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług telefonicznych w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych.</p> <p>2. Operatora, który w dniu wejścia w życie ustawy zajmuje pozycję dominującą w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 2-4 uznaje się za operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie tych usług.</p> <p>Operator obowiązany jest do dostosowania umowy o połączeniu sieci w zakresie</p>
---	--	---	--

<p>Dyrektywa 97/33/WWE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorских w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p>	<p>Art. 7 i art. 8</p>	<p>Art. 80</p>	<p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Opłaty z tytułu wzajemnego korzystania z połączonych sieci telekomunikacyjnych przez strony umowy o połączeniu sieci zawartej pomiędzy operatorami eksploatującymi sieci publiczne, z których co najmniej jeden zajmuje znaczącą pozycję rynkową, powinny:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) być ustalane na podstawie przejrzystych i obiektywnych kryteriów, zapewniających równe traktowanie użytkowników, jeżeli operator jest operatorem o znaczącej pozycji rynkowej, 2) uwzględniać uzasadnione koszty związane z wykonywanymi usługami telekomunikacyjnymi, niezależnie od sposobu ich wykonywania - w przypadku operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie świadczenia usług, o których mowa w art. 57 ust. 4 pkt 1, 3 i 4.”, <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Prezes URTiP może żądać od stron umowy przedłożenia uzasadnienia wysokości stosowanych przez siebie opłat, o których mowa w ust.1, a w przypadku operatora o znaczącej pozycji rynkowej, o którym mowa w ust.1 pkt 2, także uzasadnienia wysokości kosztów ponoszonych przy wymianie usług telekomunikacyjnych”.</p> <p>c) po ust. 4 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 5. Prezes URTiP może, w przypadku gdy stwierdzi, że uzasadnienie, o którym mowa w ust. 4 nie dowodzi poprawności ustalenia opłat, o których mowa w ust. 1, ustalić wysokość tych opłat w drodze decyzji., 6. Prezes URTiP, w przypadku braku możliwości ustalenia kosztów zgodnie z ust.1 pkt 2, bierze pod uwagę stawki innych operatorów europejskich działających na konkurencyjnych rynkach, z uwzględnieniem stopnia rozwoju rynku polskiego.”; 	<p>Operator obowiązany jest do dostosowania umowy o połączeniu sieci w zakresie postanowień przepisów z art. 80a w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p>	
				<p>postanowień przepisów z art. 80a w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p>	

<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01.04.1998, p. 24 - 47).</p> <p>Dyrektywa 1999/5/WWE Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 marca 1999 r. w sprawie radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności.</p>	<p>Art. 11.2</p> <p>Art. 3, art. 7,</p>	<p>Art. 88</p>	<p>„Art. 88. 1. Urządzenia radiowe i telekomunikacyjne urządzenia końcowe wprowadzane do obrotu powinny spełniać wymagania w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ochrony zdrowia i bezpieczeństwa użytkownika, 2) efektywnego wykorzystania zasobów częstotliwości lub zasobów orbitalnych w przypadku urządzeń radiowych 3) kompatybilności elektromagnetycznej w zakresie wynikającym z ich przeznaczenia 4) zdolności do współpracy z innymi urządzeniami telekomunikacyjnymi używanymi w sieci telekomunikacyjnej lub do niej dołączonymi, w szczególności nie powodowania uszkodzeń sieci telekomunikacyjnej lub zakłócania jej funkcjonowania. <p>2. Minister właściwy do spraw łączności może, w drodze rozporządzenia ustalić dodatkowe wymagania w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Zapewnienia ochrony tajemnicy telekomunikacji, 2) zabezpieczenia przed nieuprawnionym używaniem urządzeń, 3) umożliwienia dostępu do urządzeń lub sieci służbom ustawowo powołanym do niesienia pomocy, 4) przystosowania do używania przez osoby niepełnosprawne - które niezależnie od wymagań wymienionych w ust. 1 powinny być spełniane przez urządzenia określając termin, do którego mogą być używane urządzenia wprowadzone do obrotu handlowego przed dniem wydania rozporządzenia, nie spełniające wymagań ustalonych w rozporządzeniu, mając na uwadze prawidłowość funkcjonowania sieci telekomunikacyjnych. <p>3. Minister właściwy do spraw łączności może, w drodze rozporządzeń, określić szczegółowe wymagania techniczne i eksploatacyjne dla urządzeń telekomunikacyjnych oraz sieci telekomunikacyjnych, kierując się wymaganiami europejskich organizacji normalizacyjnych, a w przypadku braku takich wymagań - wymaganiami innych międzynarodowych organizacji normalizacyjnych, których Rzeczpospolita Polska jest członkiem.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw łączności, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, Ministrem Sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Urzędu Ochrony Państwa,</p>	<p>1. Termin, o którym mowa w art. 150 ust. 1, w zakresie art. 88 ust. 3, przedłuża się do dnia 31 grudnia 2004 r.</p> <p>2. Przepisy wydane na podstawie art. 88 ust. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc.</p>	<p>W związku z proponowanym art. 88a, (poprzez wykreślenie tych wyrazów w art. 88 ust. 2 pkt. 2 słów: „w tym wymagania techniczne i eksploatacyjne dla powszechnie stosowanych zakończonych sieci w cyfrowych, zintegrowanych sieciach transmisyjnych”¹⁾)</p>
---	---	----------------	---	---	--

<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym (OJ L 101, 01.04.1998, p. 24 - 47)</p>	<p>Art. 11.2</p>	<p>Art. 88 a</p>	<p>określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania techniczne i eksploatacyjne dla sieci telekomunikacyjnych i urządzeń telekomunikacyjnych, dotyczące ich przystosowania do wypełniania przez operatorów obowiązku, o którym mowa w art. 40 ust. 2, mając na uwadze, że sieci telekomunikacyjne i urządzenia telekomunikacyjne eksploatowane przez tych operatorów powinny zapewnić uprawnionym organom dostęp do informacji oraz danych określonych w art. 67 ust. 1, a także ich rejestrację, kierując się wymaganiami europejskich organizacji normalizacyjnych, a w przypadku braku takich wymagań - wymaganiami innych międzynarodowych organizacji normalizacyjnych, których Rzeczpospolita Polska jest członkiem.”;</p>	
<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiokomunikacyjnych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych uznanawania ich zgodności.</p>	<p>Art. 3</p>	<p>Art. 91</p>	<p>„Art. 88a. 1. Operatorzy publicznych sieci telekomunikacyjnych są obowiązani do publikowania specyfikacji technicznych stosowanych zakończeń sieci, zawierającej dane niezbędne do zaprojektowania urządzeń końcowych przeznaczonych do dołączenia do wyspecyfikowanego zakończenia sieci.</p> <p>2. Operator może pobierać opłaty za specyfikacje, o których mowa w ust. 1, w wysokości nie przekraczającej kosztów związanych z ich wykonaniem i publikacją.</p> <p>3. Operatorzy publicznych sieci telekomunikacyjnych są obowiązani do przekazywania Prezesowi URTiP informacji zawierających typ, opis i przeznaczenie zakończenia sieci oraz wskazania w jaki sposób dostępna jest specyfikacja, o której mowa w ust. 1. Informację Prezes URTiP publikuje w biuletynie URTiP.”;</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Obowiązkowi oceny zgodności z wymaganiami, o których mowa w art. 88 ust. 1 i 2, zwanymi „zasadniczymi wymaganiami” podlegają, o ile ustawa nie stanowi inaczej, urządzenia końcowe przeznaczone do dołączania do zakończeń sieci publicznej oraz urządzenia radiowe nadawcze lub nadawczo-odbiorcze. b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Dokumentem potwierdzającym, że urządzenie, o którym mowa w ust. 1, spełnia zasadnicze wymagania, jest: 1) certyfikat zgodności urządzenia z zasadniczymi wymaganiami, wydany</p>	

				przez uprawniony organ, 2) certyfikat zgodności urzędnika z zasadniczymi wymaganiami, wydany przez uprawniony organ innego państwa, uznany przez polski organ właściwy w sprawach certyfikacji, z zastrzeżeniem ust. 3, 3) deklaracja zgodności urzędnika z zasadniczymi wymaganiami, wydana przez producenta albo jego przedstawiciela, z zastrzeżeniem ust. 3, 4) świadectwo homologacji lub znak wskazujący na posiadanie przez urzędnika takiego świadectwa, wydany na podstawie ustawy, o której mowa w art. 13 l. 2.		
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2887/2000/EC w sprawie dostępu do lokalnej pętli abonenckiej (OJ L 336, 30. 12. 2000, p. 0004 - 0008)	Art. 1-4	Art. 94a – 94e	Art. 94a – 94e	Udostępnienie lokalnej pętli abonenckiej.		
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2887/2000/EC w sprawie dostępu do lokalnej pętli abonenckiej (OJ L 336, 30. 12. 2000, p. 0004 - 0008)	Art. 3	Art. 96 ust. 2	Art. 96 ust. 2	w art. 96 skreśla się ust. 2,		
Dyrektywa 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorów w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)	Art. 12	Art. 99 ust. 3	Art. 99 ust. 3	skreśla się ust. 3,		
Dyrektywa 97/33/WE z dnia 30 czerwca 1997r. w sprawie połączeń międzyoperatorów w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępniania usług powszechnych i	Art. 18	Art. 110 ust. 1 pkt 11 i 12	Art. 110 ust. 1 pkt 11 i 12	współpraca z Komisją Europejską		

<p>interoperacyjności poprzez zastosowanie zasad otwartej sieci (OJ L 199, 26.07. 1997, p. 32)</p>	<p>Art. 24</p>	<p>Art. 110 ust. 1 pkt 13)</p>	<p>13) wykonywanie obowiązku konsultacji środowiskowych poprzez zasięgnięcie opinii przedstawicieli organizacji świadczących usługi w zakresie publicznej sieci telekomunikacyjnej, użytkowników, konsumentów, producentów i dostawców usług w sprawie zasięgu, osiągalności i jakości usług telefonii publicznej.”;</p>	
<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/10/WWE z dn. 26.02.1998 r. w sprawie stosowania zasad otwartej sieci do telefonii głosowej oraz usług powszechnych w telekomunikacji w środowisku konkurencyjnym,</p>	<p>art. 4</p>	<p>Art. 124 pkt 12 - 14, 17</p>	<p>Przesłanki zastosowania kar pieniężnych w celu realizacji dostępu do lokalnej pętli abonenckiej</p>	<p>Wynika z wprowadzenia postanowień dotyczących kolokacji oraz lokalnej pętli abonenckiej, wprowadzonej art 94a-94e</p>

DYREKTYWA RADY 89/336/EWG

z dnia 3 maja 1989 r.

w sprawie ujednoczenia przepisów prawnych Krajów Członkowskich w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (WE)

W oparciu o układ o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a szczególnie o jego art. 100a,

W oparciu o propozycję Komisji¹,

We współpracy z Parlamentem Europejskim².

Zważywszy, że istnieje potrzeba podjęcia kroków mających na celu stopniowe stworzenie wspólnego rynku (internal market) w okresie, który zakończy się 31 grudnia 1992 r.; zważywszy, że wspólny rynek obejmuje obszar bez wewnętrznych granic, na którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, ludzi, usług i kapitału;

Zważywszy, że Kraje Członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie odpowiedniej ochrony radiokomunikacji oraz urządzeń, aparatury lub systemów, których praca może ulec pogorszeniu na skutek zakłóceń elektromagnetycznych (ZE), wytwarzanych przez urządzenia elektryczne i elektroniczne, przed degradacją powodowaną przez takie ZE;

Zważywszy, że Kraje Członkowskie są również odpowiedzialne za zapewnienie aby sieci rozdzielcze energii elektrycznej były chronione przed zakłóceniami elektromagnetycznymi, które mogą na nie oddziaływać, a w konsekwencji i na zasilane przez nie urządzenia;

Zważywszy, że Dyrektywa 86/361/EEC Rady z dnia 24 lipca 1988 r., w sprawie początkowej fazy uznawania aprobaty typu dla końcowych urządzeń telekomunikacyjnych (OJ Nr L 217, 5. 8. 1986, str. 21) dotyczy w szczególności sygnałów emitowanych przez te urządzenia w trakcie ich normalnej pracy i ochrony sieci telekomunikacji publicznej przed uszkodzeniami; zważywszy, że dlatego konieczne jest wciąż zapewnianie odpowiedniej ochrony tych sieci, wraz z urządzeniami przyłączonymi do nich, przed chwilowymi zakłóceniami powodowanymi przez sygnały o charakterze przypadkowym, które mogą być emitowane przez te urządzenia;

Zważywszy, że niektóre Kraje Członkowskie określają obowiązkowe przepisy, w szczególności dopuszczalne poziomy zakłóceń elektromagnetycznych, które te urządzenia mogą powodować oraz stopień ich odporności na takie sygnały; zważywszy, że te obligatoryjne przepisy prowadzą do różnych poziomów ochrony przez jeden z Krajów Członkowskich w stosunku do innego i na skutek tych różnic powoduje przeszkody w handlu wewnątrz Wspólnoty

Zważywszy, że krajowe przepisy zapewniające taką ochronę muszą być zharmonizowane w celu zagwarantowania swobodnego przepływu urządzeń elektrycznych i elektronicznych bez obniżania istniejących i umotywowanych poziomów ochrony w Krajach Członkowskich.

Zważywszy, że w obecnym stanie ustawodawstwa - pomimo jednej z podstawowych zasad Wspólnoty, którą jest zasada swobodnego przepływu towarów - muszą być akceptowane bariery w

¹ OJ Nr C 322 z dnia 2.12.1987 r. str.4

² OJ Nr. C 262 z dnia 10.10.1988 str. 82, i OJ Nr C 69 z dnia 24.5.1988, str. 2

handlu wewnątrz Wspólnoty, Wynikające z odmienności przepisów krajowych dotyczących obrotu produktami, dopóki te. przepisy są uznawane za konieczne do spełnienia istotnych wymagań; zważywszy, że zharmonizowanie przepisów w danym przypadku musi dlatego być ograniczone do postanowień niezbędnych do spełnienia wymagań kompatybilności elektromagnetycznej; zważywszy, że wymagania te muszą zastąpić odpowiednie postanowienia krajowe;

Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa dotyczy tylko wymagań odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej; zważywszy, że aby ułatwić udowodnienie zgodności z tymi wymaganiami, jest rzeczą ważną posiadanie zharmonizowanych w skali europejskiej norm, dotyczących kompatybilności elektromagnetycznej, tak, aby wyroby zgodne z nimi mogły być przyjęte jako odpowiadające tym wymaganiom ochronnym; zważywszy, że te zharmonizowane normy w skali europejskiej są sformułowane przez gremia prywatne i muszą być nieobowiązujące; zważywszy, że do tych celów Europejski Komitet Normalizacji Elektrotechnicznej (CENELEC) uznany został jako organ kompetentny w zakresie tej Dyrektywy do wprowadzenia zharmonizowanych norm, zgodnie z ogólnymi wytycznymi współpracy pomiędzy Komisją i Europejskim Komitetem ds. Normalizacji (CEN) i CENELEC podpisanymi 13 listopada 1994r.; zważywszy, że dla celów tej Dyrektywy zharmonizowana norma. stanowi wymagania techniczne (Europejska Norma lub zharmonizowany dokument) przyjęte przez CENELEC po przekazaniu z Komisji zgodnie z postanowieniem Dyrektywy Rady 83/189/EEC z 28 marca 1983, ustanawiającym procedurę dostarczania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych (OJ Nr L 109, 26.4.1983, str.8), z ostatnim uzupełnieniem w postaci Dyrektywy 88/182/EEC (OJ Nr L 81,26.3.1988, str.75). i stosownie do wyżej wymienionych ogólnych wytycznych.

Zważywszy, że do czasu przyjęcia zharmonizowanych norm dla celów niniejszej dyrektywy, należy ułatwiać swobodny obrót towarowy przez tymczasowe uznanie w ramach Wspólnoty takich urządzeń, które odpowiadają normom krajowym uznanym za dopuszczalne na podstawie wspólnotowego postępowania kontrolnego, które zapewnia, że te krajowe normy odpowiadają celom ochronnym niniejszej Dyrektywy.

Zważywszy, że deklaracja zgodności WE dotycząca urządzenia stanowi domniemanie jego zgodności z niniejszą Dyrektywą; zważywszy, że taka deklaracja powinna być zredagowana jak najprościej;

Zważywszy, że dla urządzeń objętych Dyrektywą 86/361/EEC skutecznej ochrony w zakresie KEM - spełnianie przepisów niniejszej Dyrektywy powinno być tym niemniej potwierdzane przez znak lub świadectwo zgodności, które zostały wydane przez jednostkę kontrolną notyfikowaną; przez Kraj Członkowski; zważywszy, że dla ułatwienia wzajemnego uznawania znaków i świadectw, wydawanych przez te jednostki. brane pod uwagę kryteria notyfikowania powinny być zharmonizowane,

Zważywszy, że mimo to może się zdarzyć, że urządzenia będą powodowały zakłócenia w sieciach radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych; Zważywszy, że dlatego celowe jest ustanowienie procedury dla zmniejszenia takiej możliwości;

Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa dotyczy urządzeń i sprzętu objętych Dyrektywami 76/889/EEC (OJ Nr L 33-6, 4.12.1976, str. 11) i 76/890/EEC (OJ Nr L 336, 4.12.1976, str. 22), które odnoszą się do zbliżenia przepisów Krajów Członkowskich, dotyczących zakłóceń radioelektrycznych powodowanych przez elektryczne urządzenia użytku domowego, przenośne narzędzia i podobne urządzenia oraz tłumienia zakłóceń radioelektrycznych w odniesieniu do świetlówek wyposażonych w zapłoniki; zważywszy, że te Dyrektywy w związku z tym powinny być zniesione.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

W ramach niniejszej Dyrektywy obowiązują następujące określenia:

1. "Urządzenia" wszystkie elektryczne i elektroniczne aparaty, instalacje i systemy, które zawierają podzespoły elektryczne i/lub elektroniczne.
2. "Zakłócenie elektromagnetyczne" każde zjawisko elektromagnetyczne, które może pogorszyć działanie aparatu, instalacji lub systemu. Zakłóceniem elektromagnetycznym może być szum elektromagnetyczny, niepożądany sygnał lub nawet zmiana medium propagacyjnego;
3. "Odporność na zakłócenia" zdolność aparatu, instalacji lub systemu do niezakłóconego działania bez pogorszenia jakości w obecności zakłócenia elektromagnetycznego;
4. "Kompatybilność elektromagnetyczna" - zdolność aparatu, instalacji lub systemu do zadowalającego działania w jego środowisku elektromagnetycznym bez wytwarzania przy tym ZE, które nie byłyby tolerowane przez wszystkie aparaty, instalacje i systemy znajdujące się w tym środowisku;
5. "Kompetentna jednostka": każda jednostka, która odpowiada kryteriom podanym w Zał. II i która jest uznana za taką;
6. "Certyfikat CE badania typu ": dokument, w którym notyfikowana jednostka, o której mowa w art. 10, ust. 6, poświadczą, że zbadany typ urządzenia odpowiada odnośnym postanowieniom niniejszej Dyrektywy .

Artykuł 2

I. Niniejsza Dyrektywa dotyczy urządzeń, które mogą powodować elektromagnetyczne lub na których działanie mogą mieć wpływ takie zakłócenia.

Określa ona wymagania ochronne oraz związaną z tym procedurą kontrolną.

2. O ile wymagania ochronne określone w niniejszej Dyrektywie są zharmonizowane, w przypadku niektórych urządzeń, z określonymi Dyrektywami, niniejsza Dyrektywa nie ma zastosowania lub powinna zostać wstrzymana jej obowiązywanie w odniesieniu do takich urządzeń, albo warunków ochronnych od czasu wejścia w życie tych określonych Dyrektyw.

3. Sprzęt radiowy stosowany przez radioamatorów w znaczeniu Art. 1, definicji 83 Regulaminu Radiokomunikacyjnego Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego ITU, jest wyłączony z zakresu działania niniejszej Dyrektywy, chyba że dane urządzenie jest dostępne handlowo.

Artykuł 3

Kraje Członkowskie powinny podjąć odpowiednie kroki, aby zapewnić, że urządzenia, o których mowa w Art.2 mogą być wprowadzone na rynek lub wdrożone do eksploatacji tylko wówczas, jeśli spełniają warunki określone w niniejszej Dyrektywie, gdy prawidłowo są zainstalowane i należycie eksploatowane oraz są używane do celów, do jakich zostały przeznaczone.

Artykuł 4

Urządzenia, o których mowa w Art .2, powinny być tak zbudowane, aby:

(a) wytwarzane przez nie zakłóceń elektromagnetycznych: nie przekraczały poziomu pozwalającego urządzeniom radiowym i telekomunikacyjnym oraz innym ma pracę zgodną z ich przeznaczeniem;

(b) miały poziom odporności na zakłóceń elektromagnetycznych wystarczający do umożliwienia pracy zgodnej z przeznaczeniem urządzeń

Podstawowe wymagania ochronne są podane w Załączniku III.

Artykuł 5

Kraje członkowskie nie powinny utrudniać ze względu na kompatybilność elektromagnetyczną wprowadzenia na rynek i wdrożenia do eksploatacji na ich terytorium urządzenia objętego niniejszą Dyrektywą, które spełnia jej wymagania.

Artykuł 6

1. Niezależnie od przepisów niniejszej Dyrektywy poszczególne Kraje Członkowskie mogą stosować następujące środki specjalne:

(a) środki w odniesieniu do wprowadzenia do pracy i użytkowania urządzeń, zastosowanych w szczególnych miejscach w celu opracowania istniejących lub przewidywanych problemów dotyczących kompatybilności elektromagnetycznej;

(b) środki dotyczące instalowania urządzeń, stosowane w celu ochrony publicznych sieci telekomunikacyjnych albo odbiorczych lub nadawczych sieci radiowych, stosowanych dla celów bezpieczeństwa

2. Bez uszczerbku dla dyrektywy 83/189/EEC Kraje Członkowskie informują Komisję i pozostałe Kraje Członkowskie o podjętych według ust. 1 środkach szczególnych.

3. Te uznane za uzasadnione środki szczególnie są przedmiotem odpowiedniej informacji ogłaszanej przez Komisję w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich

Artykuł 7

1. Kraje Członkowskie powinny zakładać istnienie zgodności z wymaganiami ochronnymi, o których mowa w Art. 4, w przypadkach urządzeń, które są zgodne:

(a) z odpowiednimi normami krajowymi, odpowiadającymi normom zharmonizowanym, których numery zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym WE. Kraje Członkowskie publikują numery takich norm krajowych.

(b) lub z odpowiednimi normami krajowymi, o których mowa w ust. 2 dopóki w dziedzinach objętych przez te normy brak jest norm zharmonizowanych.

2. Kraje Członkowskie przekazują Komisji teksty norm krajowych, o których mowa w ust. 1 (b) i które ich zdaniem odpowiadają wymaganiom ochronnym określonym w art. 4. Komisja przekazuje te teksty niezwłocznie pozostałym Krajom Członkowskim. Zgodnie z postępowaniem określonym w Art. 8, ust. 2 przekazuje ona krajom członkowskim te z wymienionych norm krajowych, w odniesieniu do których można domniemywać, że odpowiadają one wymaganiom ochronnym określonym w Art. 4. Kraje Członkowskie publikują numery tych norm. Komisja opublikuje je również w Dzienniku Urzędowym WE

3. Kraje Członkowskie uznają, że jeżeli wytwórca nie zastosował lub zastosował tylko częściowo normy wymienione w ust. 1, względnie takie normy nie istnieją, wówczas urządzenia będą uznawane za odpowiadające wymaganiom ochronnym wg Art. 4, gdy ich zgodność; z tymi wymaganiami zostanie potwierdzona przez certyfikację o której mowa u Art. 10, ust. 2.

Artykuł 8

1. Jeżeli Kraj Członkowski lub Komisja uzna, że zharmonizowane normy, wymienione w Art. 7 ust. 7 (a), nie odpowiadają w pełni wymaganiom ochronnym wskazanym w Art. 4, to dany Kraj Członkowski lub Komisja kieruje sprawę przedstawiając uzasadnienia, do Stałego Komitetu, który ustanowiony został Dyrektywą 83/189/EEC, dalej zwanego "Komitetem". Komitet powinien wydać opinię bezzwłocznie.

Po otrzymaniu opinii Komitetu Komisja informuje tak szybko jak to możliwe Kraje Członkowskie, czy odpowiednie normy powinny być całkowicie lub częściowo wykreślone z publikacji wymienionych w Art. 7, ust. 1 (a).

2. Po otrzymaniu doniesień, o których mowa w Art. 7 ust. 2 Komisja konsultuje sprawę z Komitetem. Na podstawie opinii Komitetu Komisja powiadamia tak szybko jak tylko możliwe Kraje Członkowskie czy omawiana norma krajowa uzyskała czy nie uzyskała i potwierdzenia zgodności, a jeśli tak, to informacja o tym powinna być ogłoszona na szczeblu krajowym.

Jeżeli komisja lub Kraj Członkowski jest zdania, że jakaś norma, krajowa nie spełnia już warunków koniecznych do uznania jej zgodności z wymaganiami ochronnymi określonymi w Art. 4, to Komisja konsultuje się z Komitetem, który niezwłocznie daje swoją opinię. Na podstawie tej opinii Komisja powiadamia tak szybko jak tylko możliwe Kraje Członkowskie czy w odniesieniu do tej normy jeszcze zachodzi domniemanie zgodności lub już nie zachodzi, oraz czy w tym ostatnim przypadku należy ją wykreślić całkowicie czy częściowo z publikacji, o których mowa w Art. 7, ust. 2.

Artykuł 9

1. Jeżeli Kraj Członkowski oceni, że urządzenia, posiadające któryś rodzaj atestacji, o których mowa w Art. 10, nie odpowiada wymaganiom ochronnym wymienionym w Art. 4, to podejmuje on odpowiednie działania, aby spowodować wycofanie z rynku tego urządzenia lub ograniczyć swobodny nim obrót.

Ten kraj Członkowski niezwłocznie informuje Komisję o jakichkolwiek takich działaniach i podaje ich uzasadnienie, w szczególności czy niezgodność należy tłumaczyć:

(a) niespełnieniem wymagań ochronnych określonych w Art. 4, gdy urządzenie nie odpowiada normom wymienionym w Art. 7, ust. 1;

(b) nieprawidłowym stosowaniem norm wymienionych w Art. 7, ust. 1;

(c) brakiem w samych normach wymienionych w Art. 7, ust. 1.

2. Komisja podejmuje niezwłocznie konsultacje z zainteresowanymi stronami. Jeżeli po tych konsultacjach stwierdzi ona, że podjęte działania są uzasadnione, to informuje o tym niezwłocznie ten Kraj Członkowski, który podjął w tej sprawie inicjatywę jak również pozostałe Kraje Członkowskie.

Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 1 uzasadniona jest brakami w normach, to Komisja, po konsultacjach z zainteresowanymi, w ciągu dwóch miesięcy przedstawia sprawę Komitetowi, o ile

Kraj Członkowski, który podjął działanie ma zamiar podtrzymać, oraz wdraża postępowanie określone w Art. 8. .

3. Jeżeli urządzenie niespełniające wymagań posiada jeden z rodzajów atestacji określonych w Art. 10, to właściwy Kraj Członkowski podejmuje odpowiednie kroki w stosunku do prowadzącego atestację i informuje o tym Komisję i pozostałe Kraje Członkowskie.

4 Komisja powinna zapewnić, aby Kraje Członkowskie zostały poinformowane o przebiegu i \wynikach tego postępowania

Artykuł 10

I. W przypadku urządzeń, w stosunku do których wytwórca zastosował normy wymienione w Art. 7, ust. 1, zgodność urządzenia z niniejszą Dyrektywą powinna być poświadczona przez deklarację zgodności WE wystawioną przez wytwórcę lub jego pełnomocnika na terenie Wspólnoty. Deklaracja ta powinna być przechowywana do dyspozycji kompetentnych władz przez okres dziesięciu lat od wprowadzenia urządzenia na rynek.

Ponadto wytwórca lub jego pełnomocnik osiadły na terenie Wspólnoty, umieszcza oznaczenie CE na urządzeniu lub - gdy jest to niemożliwe - na opakowaniu, w instrukcji obsługi albo w karcie gwarancyjnej.

Jeżeli ani wytwórca, ani jego pełnomocnik nie są ustanowieni na terenie WE to wspomniany wyżej obowiązek przechowywania deklaracji zgodności odnosi się do tego, kto wprowadza urządzenie na rynek Wspólnoty

Postanowienia dotyczące deklaracji zgodności i oznaczania CE zawarte są w zał. I

2. W przypadku urządzeń, dla których wytwórca nie zastosował lub zastosował tylko częściowo - wymagania norm wymienionych w Art. 7. ust. 1, lub dla których nie Istnieją takie normy, \wytwórca lub jego pełnomocnik ustanowiony na terenie WE powinien, w momencie wprowadzenia urządzenia na rynek, mieć do dyspozycji, właściwej władzy dokumentację techniczną. W niej powinien być przedstawiony opis urządzenia oraz podane metody użyte dla zapewnienia. zgodności urządzenia z wymaganiami ochronnymi według Art. ponadto dokumentacja ta powinna zawierać raport techniczny lub certyfikat, które w tym wypadku muszą być otrzymane od kompetentnej jednostki

Dokumentacja musi być przechowywana do dyspozycji właściwych władz przez okres dziesięciu lat od wprowadzenia na rynek.

Jeżeli ani wytwórca, ani jego pełnomocnik nie są ustanowieni na terenie WE, to obowiązek przechowywania dokumentacji technicznej dotyczy tego. kto urządzenie wprowadza na rynek WE.

Zgodność urządzenia z urządzeniem opisanym w dokumentacji technicznej powinna być potwierdzona zgodnie z procedurą określoną w ust. 1.

Kraje Członkowskie - z zastrzeżeniem postanowień niniejszego ustępu - wychodzą z założenia, że te urządzenia odpowiadają wymaganiom ochronnym wymienionym w Art. 4.

3. O ile normy określone w Art. 7, ust. 1 jeszcze nie istnieją, to odpowiednie urządzenia mogą bez uszczerbku dla postanowień ust. 2 niniejszego artykułu, najdalej do 31 grudnia 1992 r. nadal podlegać regulacjom poszczególnych państw, obowiązującym w momencie przyjmowania niniejszej Dyrektywy zakładając, że te regulacje są zgodne z postanowieniami Traktatu.

4. Zgodność z przepisami niniejszej Dyrektywy urządzeń, które objęte są Art. 2 ust. 2 Dyrektywy 86/361/EEC, powinna być potwierdzana zgodnie z procedurą wg ust. 1, po uzyskaniu przez Wytwórcę lub jego pełnomocnika ustanowionego na terenie WE. certyfikatu badań typu wystawionego przez jedną z notyfikowanych jednostek, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

5. Zgodność urządzeń przeznaczonych do radiokomunikacji zgodnie z definicją w Konwencji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego ITU, z przepisami niniejszej Dyrektywy powinna być potwierdzona w sposób określony w ust. 1, po uzyskaniu przez wytwórcę lub jego pełnomocnika osiadłego na terenie WE; certyfikaty badań. typu wystawionego przez jedną z notyfikowanych jednostek, o których mowa w ust. 6.

Postanowienie to nie dotyczy wspomnianych urządzeń, jeżeli są one skonstruowane i przeznaczone wyłącznie dla radioamatorów w rozumieniu Art.2, ust.3.

6. Każdy Kraj Członkowski zgłasza Komisji i pozostałym Krajom Członkowskim kompetentne władze, o których mowa w niniejszym Artykule oraz placówki odpowiedzialne za wystawianie certyfikatów badań typu zgodnie z ust. 4 i 5. Komisja w celach informacyjnych ogłasza w Dzienniku Urzędowym WE listę tych władz i jednostek i zapewnia jej aktualizację.

W tym zgłoszeniu podaje się, czy jednostki te są kompetentne w odniesieniu do wszystkich urządzeń, które podlegają niniejszej Dyrektywie czy też ich kompetencje ograniczone są do pewnych specyficznych zakresów..

W Zał. II podano kryteria jakich powinny przestrzegać Kraje Członkowskie przy ocenie jednostek, które mają być notyfikowane.

W odniesieniu do jednostek, które odpowiadają kryteriom oceny, ustalonym w odpowiednich zharmonizowanych normach, zakłada się, że spełniają one wymienione wyżej kryteria.

Kraj Członkowski, który zgłosił notyfikowaną jednostkę, musi swoje zatwierdzenie cofnąć gdy stwierdzi, że jednostka nie spełnia już kryteriów określonych w Zał. II. Informuje on o tym bezzwłocznie Komisję i pozostałe Kraje Członkowskie.

Artykuł 11

Dyrektywa 76/889/EEC i Dyrektywa 76/890/EEC tracą z dniem 1 stycznia 1992 r. ważność.

Artykuł 12

1. Kraje Członkowskie przyjmą i opublikuje przed 1 lipca 1991 r. przepisy prawne i administracyjne, niezbędne dla dostosowania się do niniejszej Dyrektywy. Informują o tym Komisję.

Kraje stosują niniejsze przepisy od 1 stycznia 1992 r.

2. Kraje Członkowskie prześlą Komisji brzmienie wewnątrz krajowych przepisów prawnych, które przyjmują w odniesieniu do zakresu objętego niniejszą Dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza Dyrektywa jest skierowana do Krajów Członkowskich.
Sporządzono w Brukseli 3 maja 1989 r.

W imieniu Rady

REZYDENT

p. Solbes

ZAŁĄCZNIK I

1. Deklaracja zgodności

Deklaracja zgodności musi zawierać:

- opis urządzenia którego dotyczy ,
- powołanie się na dokumentację, na podstawie której jest deklarowana zgodność i - w razie potrzeby
- krajowe przedsięwzięcia podjęte w celu zapewnienia zgodności urządzenia

z postanowieniami niniejszej Dyrektywy .

- dane osoby, która jest prawnie upoważniona do składania podpisów w imieniu wytwórcy lub jego pełnomocnika,

- miejsce przechowywania certyfikatu badań typu wystawionego przez jednostkę - o ile takie istnieje.

2. Znak zgodności

- znak zgodności składa się ze skrótu literowego CE (patrz niżej) oraz liczby określającej rok, w którym znak ten został umieszczony,

-jeżeli urządzenia podlegają innym Dyrektywom, które przewidują znak zgodności CE, to zastosowanie znaku CE wskazuje również na zgodność z odpowiednimi wymaganiami tych innych Dyrektyw.

- znak ten należy, tam gdzie ma to zastosowanie, uzupełnić symbolem notyfikowanej jednostki, która wystawia certyfikat badania typu ;

ZAŁĄCZNIK II

Kryteria oceny jednostek, które mogą być jednostkami notyfikowanymi

Jednostki, określone przez Kraje Członkowskie muszą spełniać następujące minimalne warunki:

1. posiadanie niezbędnego personelu oraz odpowiednich środków i wyposażenia;
2. kompetencja techniczna i uczciwość zawodowa personelu;
3. niezależność kierownictwa i personelu technicznego w zakresie przeprowadzania badań, sporządzania raportów " wystawiania certyfikatów i w zakresie czynności kontrolnych przewidywanych w tej Dyrektywie od wszelkich kręgów, grup lub osób, które bezpośrednio lub pośrednio są zainteresowane danym wyrobem.
4. przestrzeganie przez personel tajemnicy zawodowej;
5. możliwość zawarcia umowy o ubezpieczeniu od odpowiedzialności cywilnej o ile na podstawie wewnątrz krajowych przepisów prawnych odpowiedzialności nie ponosi państwo.

Wypełnienie warunków wg p. 1 i 2 będzie regularnie sprawdzane przez właściwe władze Krajów Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK III

Przykładowy wykaz podstawowych wymagań ochronnych

Największa wartość zakłóceń elektromagnetycznych emitowanych przez urządzenia musi być w taki sposób ustalona, aby nie oddziaływały one szkodliwie na pracę w szczególności następujących urządzeń:

- (a) domowe odbiorniki radiowe i telewizyjne;
- (b) przemysłowe urządzenia produkcyjne;
- (c) urządzenia radiokomunikacji ruchomej;
- (d) komercyjne urządzenia radiokomunikacji ruchomej i radiotelefonii;
- (e) aparaty i urządzenia medyczne i naukowe ;
- (f) urządzenia informatyczne;
- (g) urządzenia gospodarstwa domowego i elektroniczne wyposażenie gospodarstw domowych;
- (h) urządzenia radiowe lotnicze i morskie ;
- (i) elektroniczne urządzenia do nauczania :
- (j) sieci i urządzenia telekomunikacyjne;
- (k) dyfuzyjne nadajniki radiowe i telewizyjne;
- (l) lampy fluoroscencyjne i inne źródła światła.

Urządzenia - w szczególności te wymienione w punktach od (a) do (l)- powinny być tak wykonane, aby w normalnym otoczeniu elektromagnetycznym, w którym przewiduje się że będą pracowały , charakteryzowały się one odpowiednim poziomem odporności na zakłócenia elektromagnetyczne takim, aby przy uwzględnieniu zakłóceń elektromagnetycznych emitowanych przez urządzenia odpowiadające normom określonym w Art. 7, mogły być eksploatowane bez doznawania nietolerowanego oddziaływania.

Informacje niezbędne dla zapewnienia eksploatacji zgodnej z przeznaczeniem, muszą być podawane w dołączonej do urządzenia instrukcji obsługi.

DYREKTYWA RADY nr 91/263/EWG

z dnia 29 kwietnia 1991

dotycząca zbliżenia ustawodawstwa państw członkowskich w dziedzinie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych z uwzględnieniem wzajemnego uznawania ich zgodności

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą a w szczególności artykułu 100a tego Traktatu,

mając na uwadze wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także biorąc pod uwagę co następuje:

Dyrektywa nr 86/361/EWG⁴ wprowadziła etap początkowy wzajemnego uznawania zatwierdzenia typu w odniesieniu do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych a w szczególności w jej artykule 9 przewidziała dalszy etap wzajemnego uznawania zatwierdzenia typu w odniesieniu do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych;

Decyzja 87/95/EWG⁵ ustaliła środki, które należy wdrożyć dla promocji normalizacji w Europie i dla przygotowania i wdrożenia norm w dziedzinie telekomunikacji i informatyki;

Komisja wydała Zieloną Księgę dotyczącą rozwoju wspólnego rynku dla usług telekomunikacyjnych i urządzeń proponując przyspieszenie wprowadzenia wzajemnego uznawania zatwierdzenia typu jako ważnego środka dla rozwoju konkurencyjnego rynku urządzeń końcowych w całej Wspólnocie;

Rada w swej uchwale z 30 czerwca 1988r. dotyczącej rozwoju wspólnego rynku dla usług telekomunikacyjnych i wyposażenia do 1992r.⁶ przyjęła w polityce telekomunikacyjnej jako jeden z głównych celów pełne wzajemne uznawanie zatwierdzenia typu w odniesieniu do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych na podstawie bardzo szybkiego rozwoju wspólnych parametrów zgodności we Wspólnocie;

Sektor urządzeń końcowych stanowi bardzo ważną część przemysłu telekomunikacyjnego, który jest jedną z podstaw gospodarki we Wspólnocie;

Warunki harmonizacji dla wprowadzania telekomunikacyjnych urządzeń końcowych na rynek stworzą warunki rozwoju dla otwartego i ujednoczonego rynku;

---

¹ DzUWE nr C 211, 17.8.1989r., str. 12.

² DzUWE nr C 113, 7.5.1990r. i DzUWE nr C 19, 28.1.1991r., str.88.

³ DzUWE nr C 329, 30.12.1989r., str. 1

⁴ DzUWE nr L 217, 5.8.1986r., str. 21

⁵ DzUWE nr L 36, z 7.02.1987, str.31

⁶ DzUWE nr C 257, z 4.10.1988, str.1

Rzeczywisty porównywalny dostęp do rynków krajów trzecich dla producentów europejskich powinien być osiągany w najlepszym rozwiązaniu poprzez wielostronne negocjacje w ramach GATT, chociaż rozmowy dwustronne między Wspólnotą a krajami trzecimi mogą mieć wpływ na ten proces;

Uchwała Rady z dnia 7 maja 1985r przedstawia nowe podejście do harmonizacji technicznej i norm⁷;

Zakres dyrektywy musi być oparty na ogólnej definicji pojęcia „urządzenie końcowe”, aby umożliwić rozwój techniczny wyrobów;

Ustawodawstwo Wspólnoty w jego obecnej postaci zapewnia - nie zważając na jedną z podstawowych zasad Wspólnoty, tj. swobodnego przepływu towarów - że przeszkody dla przepływu w granicach Wspólnoty wynikające z niezgodności przepisów krajowych związanych ze sprzedażą wyrobów muszą być zaakceptowane, o ile taka potrzeba będzie uznana za niezbędną, aby spełnić konieczne wymagania. Z tego powodu harmonizacja ustawodawstwa w takim przypadku musi być ograniczona tylko do tych wymagań, które są niezbędne do spełnienia wymagań podstawowych dotyczących urządzeń końcowych. Wymagania te muszą zastąpić stosowne wymagania krajowe, ponieważ są to wymagania podstawowe;

Wymagania podstawowe muszą być spełnione w interesie ogólnym. Wymagania te muszą być stosowane z rozważą, aby uwzględnić stan zaawansowania technicznego w czasie produkcji oraz wymagania ekonomiczne;

Dyrektywa Rady nr 73/23/EWG z dnia 19 lutego 1973r. dotycząca harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich w odniesieniu do urządzeń elektrycznych przeznaczonych do pracy w pewnych granicach napięcia⁸ i dyrektywa Rady nr 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983r. ustalająca tryb dostarczania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁹, wraz z późniejszymi zmianami wprowadzonymi dyrektywą nr 88/182/EWG¹⁰ mają zastosowanie między innymi w dziedzinach telekomunikacji i informatyki;

Dyrektywa Rady nr 89/336/EWG z dnia 3 maja 1989r dotycząca zbliżania ustawodawstwa państw członkowskich w odniesieniu do kompatybilności elektromagnetycznej¹¹ ma zastosowanie między innymi w dziedzinach telekomunikacji i informatyki. Właściwe jest jednak anulowanie postanowień dyrektywy nr 89/336/EWG w zakresie dotyczącym definicji telekomunikacyjnych urządzeń końcowych i procedur oceny zgodności stosowanych do takich urządzeń;

Pod względem wymagań podstawowych i aby pomóc producentom w potwierdzeniu zgodności z tymi wymaganiami, pożądane jest posiadanie norm zharmonizowanych na poziomie europejskim, aby zabezpieczyć interes ogólny przy projektowaniu i produkcji urządzeń końcowych i aby umożliwić sprawdzanie zgodności z tymi wymaganiami. Takie normy zharmonizowane na poziomie europejskim są opracowywane przez organy prawa prywatnego i muszą utrzymywać swój nie wiążący status. W tym celu Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Europejski Komitet Normalizacji Elektrotechniki (CENELEC) i Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) są organami uznawanymi jako kompetentne do stosowania zharmonizowanych norm. W rozumieniu niniejszej dyrektywy zharmonizowana norma jest parametrem technicznym (normą europejską lub dokumentem zharmonizowanym) przyjętym przez jeden z tych organów na podstawie przekazania przez Komisję zgodnie z postanowieniem dyrektywy 83/189/EWG i zgodnie z ogólnymi wytycznymi wymienionymi powyżej;

---

⁷ DzUWE nr C136, z 4.06.1985, str.1

⁸ DzUWE nr L 77, z 26.03.1973, str.29

⁹ DzUWE nr L 109, z 26.04.1983, str.8

¹⁰ DzUWE nr L 81, z 26.03.1988, str.75

¹¹ DzUWE nr L 139, z 23.05.1989, str.19

W stosunku do wymagań podstawowych związanych ze współpracą z publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi i w uzasadnionych przypadkach poprzez takie sieci, ogólnie nie ma możliwości uzyskania zgodności z takimi wymaganiami w sposób inny niż przez zastosowanie pojedynczych rozwiązań technicznych. Takie rozwiązania stają się więc obowiązujące;

Z reguły propozycje ogólnych przepisów technicznych są sporządzane na podstawie zharmonizowanych norm i w celu zapewnienia odpowiedniej koordynacji technicznej na bazie paneuropejskiej, na podstawie dodatkowych konsultacji, w szczególności z Komitetem Zastosowań Przepisów Telekomunikacyjnych (TRAC) złożonym z członków Europejskiej Konferencji Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT) w notatce o porozumieniu podpisanej w 1991r.;

Sprawą zasadniczą jest zapewnienie, żeby notyfikowane jednostki reprezentowały wysoki standard w całej Wspólnocie i spełniały minimalne kryteria kompetencji, bezstronności oraz niezależności finansowej i innej od klientów;

Właściwe jest ustanowienie komitetu wiążącego strony bezpośrednio zainteresowane we wdrażaniu niniejszej dyrektywy, w szczególności organy krajowe przeznaczone do zatwierdzania zgodności, aby pomagały Komisji w wykonywaniu zadań jej powierzonych na mocy niniejszej dyrektywy. Przedstawiciele organizacji telekomunikacyjnych, użytkowników, klientów, producentów, usługodawców i związków zawodowych powinny mieć prawo do przekazania swoich zaleceń;

Odpowiedzialność państw członkowskich za bezpieczeństwo, zdrowie i inne aspekty objęte wymaganiami podstawowymi na ich terytorium musi być uznana w klauzuli ochronnej zapewniającej odpowiednie procedury ochronne we Wspólnocie;

Adresaci każdej decyzji podejmowanej na mocy niniejszej dyrektywy muszą być informowani o powodach takiej decyzji i o otwartej dla nich możliwości apelacji;

Muszą być przyjęte środki w celu stopniowego ustanawiania rynku wewnętrznego w terminie do 31 grudnia 1992r. Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez wewnętrznych granic, gdzie zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Zakres, wprowadzenie na rynek i swobodny przepływ

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do urzędów końcowych.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- „sieć telekomunikacji publicznej” oznacza infrastrukturę telekomunikacji publicznej, która pozwala na przekazywanie sygnału pomiędzy końcowymi punktami sieci drogą kabla, mikrofal, środkami optycznymi lub innymi środkami elektromagnetycznymi,
- „urządzenie końcowe” oznacza urządzenie przeznaczone do podłączenia do sieci telekomunikacji publicznej, tj.:
  - (a) do podłączenia bezpośredniego do końcówki sieci telekomunikacji publicznej;
lub
  - (b) do współpracy z publiczną siecią telekomunikacyjną dołączoną bezpośrednio lub pośrednio do końcówki sieci telekomunikacji publicznej

w celu nadawania, przetwarzania lub odbierania informacji.

System połączeń może być kablowy, radiowy, optyczny lub inny elektromagnetyczny,

- „parametry techniczne” oznaczają parametry zawarte w dokumencie podającym wymaganą charakterystykę wyrobu, taką jak poziomy jakości, parametry eksploatacyjne, bezpieczeństwo wyrobu lub wymiary, łącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do wyrobu w sensie terminologii, symboli, metod badań i pomiarów, pakowania, znakowania i etykietowania,
  - „norma” oznacza parametry techniczne przyjęte przez uznany organ normalizacyjny dla zastosowania powtarzającego się lub ciągłego, z którą zgodność nie jest obowiązująca.
3. Zamierzone przeznaczenie urządzeń będzie zadeklarowane przez producenta lub dostawcę urządzeń. Jednakże urządzenie końcowe w rozumieniu punktu 2, które wykorzystuje system komunikacji stosującej widmo częstotliwości radiowej, jest z założenia przeznaczone do podłączenia do sieci telekomunikacji publicznej.

Artykuł 2

1. Niezależnie od artykułu 1 urządzeniu, które może być dołączone do sieci telekomunikacji publicznej, ale nie jest przeznaczone do takiego celu, będzie towarzyszyła deklaracja producenta lub dostawcy, w formie przedstawionej w Załączniku VIII, a także instrukcja obsługi. Przy pierwszym wprowadzeniu urządzenia na rynek kopia takiej dokumentacji będzie przekazana notyfikowanemu organowi, o którym mowa w artykule 10.1 w tym państwie członkowskim, w którym po raz pierwszy towar jest wprowadzony na rynek. Poza tym urządzenie takie podlega postanowieniom artykułu 11.4.
2. Na żądanie dowolnego notyfikowanego organu, o którym mowa w artykule 10.1 producent lub dostawca będzie przygotowany do jednorazowego uzasadnienia zamierzonego przeznaczenia takich urządzeń na podstawie odpowiednich danych technicznych, ich funkcji i wskazania sektora rynku, dla którego są przeznaczone.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie odpowiednie środki, aby zapewnić wprowadzenie urządzeń końcowych na rynek i oddanie ich do eksploatacji tylko, jeżeli spełniają wymagania niniejszej dyrektywy, jeżeli są właściwie zainstalowane i utrzymywane oraz stosowane zgodnie z zamierzonym przeznaczeniem.
2. Państwa członkowskie podejmą również wszelkie odpowiednie środki, aby zapewnić, że urządzenie, o którym mowa w artykule 2 może być wprowadzone na rynek i na nim pozostać tylko, jeżeli spełnia wymagania niniejszej dyrektywy dla takich urządzeń i jeżeli nie może być podłączone do sieci telekomunikacji publicznej w rozumieniu artykułu 1.2.
3. Państwa członkowskie podejmą również wszelkie odpowiednie środki, aby zapewnić, że urządzenie końcowe lub urządzenie wymienione w artykule 2 będzie odłączone od sieci telekomunikacji publicznej, jeżeli nie jest używane zgodnie z zamierzonym celem. Ponadto państwa członkowskie mogą podjąć wszelkie odpowiednie środki, zgodnie z ich krajowym ustawodawstwem, aby nie dopuścić do podłączenia urządzeń końcowych do sieci telekomunikacji publicznej, jeżeli nie jest ono używane zgodnie z zamierzonym przeznaczeniem.

Artykuł 4

Urządzenie końcowe będzie spełniać następujące podstawowe wymagania:

- (a) bezpieczeństwa użytkownika w zakresie nie objętym dyrektywą 73/23/EWG;

- (b) bezpieczeństwa operatorów sieci telekomunikacji publicznej w zakresie nie objętym dyrektywą 73/23/EWG;
- (c) kompatybilności elektromagnetycznej w zakresie specyfikacji urządzeń końcowych;
- (d) zabezpieczenia sieci telekomunikacji publicznej przed uszkodzeniem;
- (e) efektywnego wykorzystania widma częstotliwości radiowych, gdzie to ma zastosowanie;
- (f) współpracy urządzenia końcowego z wyposażeniem sieci telekomunikacji publicznej w celu ustanawiania, modyfikowania, obciążania opłatami, podtrzymywania i zwalniania rzeczywistego lub wirtualnego połączenia;
- (g) współpracy urządzenia końcowego drogą sieci telekomunikacji publicznej, w uzasadnionych przypadkach.

Przypadki, kiedy wyposażenie końcowe wspomaga:

- (i) usługi zastrzeżone zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty;

lub

- (ii) usługę, o której dostępie dla całej wspólnoty zdecydowała Rada,

są uważane za uzasadnione i wymagania związane z taką współpracą są wyznaczone zgodnie z trybem ustalonym w artykule 14.

Ponadto, po konsultacjach z przedstawicielami organów wymienionych w artykule 13.3 i uwzględnieniu ich rezultatów Komisja może zaproponować, aby to podstawowe wymaganie było uznane za uzasadnione dla innego urządzenia końcowego zgodnie z trybem ustalonym w artykule 14.

Artykuł 5

Państwa członkowskie nie będą hamowały wprowadzania na rynek, swobodnego przepływu i użytkowania na ich terytorium urządzenia końcowego zgodnego z postanowieniami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie zakładają zgodność z podstawowymi wymaganiami, o których mowa w artykule 4 (a) i (b) w stosunku do urządzenia końcowego zgodnego z krajowymi normami wdrażającymi odpowiednie normy zharmonizowane, o których informacje zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich. Państwa członkowskie będą publikować informacje o takich normach krajowych.
2. Komisja zgodnie z trybem ustalonym w artykule 14:
  - jako krok pierwszy – zastosuje środek identyfikujący typ urządzenia końcowego, dla którego wymagane są wspólne przepisy techniczne, a także związane z nimi oświadczenie o zakresie tych przepisów, celem ich przekazania dla odpowiednich instytucji normalizacyjnych,
  - jako krok drugi – kiedy odpowiednie instytucje normalizacyjne już je przygotowują, Komisja zastosuje odpowiednie zharmonizowane normy, lub ich części, wdrażające podstawowe wymagania wymienione w artykule 4 (c) do (g), które będą przekształcone w ogólne przepisy

techniczne, zgodność z którymi będzie obowiązkowa i które będą publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 7

Jeżeli państwo członkowskie lub Komisja uważa, że zharmonizowane normy, o których mowa w artykule 6 przekraczają lub nie spełniają w pełni podstawowych wymagań wymienionych w artykule 4, Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie przedstawi sprawę Komitetowi, o którym mowa w artykule 13, zwanym dalej „Komitetem”, podając uzasadnienie. Komitet możliwie najszybciej przedstawi swoją opinię.

W świetle opinii Komitetu i po konsultacjach ze stałym Komitetem ustanowionym na mocy dyrektywy 83/189/EWG Komisja poinformuje państwa członkowskie, czy konieczne będzie wycofanie informacji o tych normach oraz innych pokrewnych przepisach technicznych z Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich i podejmie niezbędne działania, aby poprawić wady tych norm.

Artykuł 8

1. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że wyposażenie końcowe noszące oznakowanie ustalone przepisami Rozdziału III nie spełnia odpowiednich wymagań podstawowych, gdy jest właściwie eksploatowane zgodnie z przeznaczeniem zamierzonym przez producenta, podejmie wszelkie działania, aby wycofać takie produkty z rynku lub wprowadzić zakaz lub ograniczenie ich wprowadzania na rynek.

Zainteresowane państwo członkowskie niezwłocznie poinformuje Komisję o wszelkich takich działaniach podając powody swojej decyzji, a szczególnie poinformuje, czy niezgodność jest spowodowana:

- (a) niewłaściwym zastosowaniem norm zharmonizowanych lub ogólnych przepisów technicznych, o których mowa w artykule 6;
- (b) wadami samych norm zharmonizowanych lub ogólnych przepisów technicznych, o których mowa w artykule 6.

1. Komisja możliwie najszybciej skonsultuje się z zainteresowanymi stronami. Jeżeli po takich konsultacjach Komisja uzna, że działanie, o którym mowa w punkcie 1 jest uzasadnione, natychmiast poinformuje o tym państwo członkowskie, które wniosło sprawę oraz inne państwa członkowskie. Jeżeli decyzja, o której mowa w punkcie 1 wiąże się z wadami norm zharmonizowanych lub ogólnych przepisów technicznych, Komisja po konsultacji z zainteresowanymi stronami przedstawi sprawę Komitetowi w ciągu dwóch miesięcy, jeżeli państwo członkowskie, które podjęło takie działanie zamierza je utrzymać, a także rozpocznie postępowanie, o którym mowa w artykule 7.

2. Jeżeli wyposażenie końcowe, które nie spełnia odpowiednich wymagań podstawowych nosi oznakowanie CE właściwe państwo członkowskie podejmie odpowiednie działanie skierowane przeciwko temu, kto nadał takie oznakowanie oraz poinformuje o tym Komisję i inne państwa członkowskie.

3. Komisja będzie informowała to państwo członkowskie o postępie i wynikach postępowania.

ROZDZIAŁ 2 Ocena zgodności

Artykuł 9

1. Zgodnie z wyborem producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela ustanowionego w granicach Wspólnoty wyposażenie końcowe będzie podlegało albo badaniu typu WE zgodnie z

opisem przedstawionym w Załączniku I albo deklaracji zgodności WE zgodnie z opisem przedstawionym w Załączniku IV.

2. Badaniu typu WE zgodnie z opisem przedstawionym w Załączniku I będzie towarzyszyła deklaracja wydana zgodnie z trybem procedury zgodności z typem WE, jak opisano w Załączniku II lub III.
3. Notatki i korespondencja związana z postępowaniem, o którym mowa w niniejszym artykule będą prowadzone w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym będzie prowadzone takie postępowanie lub w języku możliwym do przyjęcia przez notyfikowany organ włączony w sprawę.
4. Niniejszym skreśla się artykuł 10.4 dyrektywy 89/336/EWG.

Artykuł 10

1. Państwa członkowskie poinformują Komisję o organach ustanowionych we Wspólnocie i ich symbolach identyfikacyjnych, zaprojektowanych przez nie dla przeprowadzania certyfikacji, kontroli produktów, oraz związanych z tym zadań kontrolnych odnoszących się do procedur, o których mowa w artykule 9. Państwa członkowskie zastosują minimalne kryteria ustalone w Załączniku V dla powoływania takich organów. Organy spełniające kryteria potwierdzone odpowiednimi zharmonizowanymi normami będą uważane za spełniające kryteria ustalone w Załączniku V.
2. Państwa członkowskie poinformują Komisję o ustanowionych laboratoriach badawczych we Wspólnocie, które zostały przez nie wyznaczone do wykonywania badań odnoszących się do procedur, o których mowa w artykule 9. Państwa członkowskie zastosują kryteria potwierdzone odpowiednimi częściami właściwych zharmonizowanych norm do powoływania takich laboratoriów.
3. Komisja opublikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich listę notyfikowanych organów i listę laboratoriów badawczych łącznie z zadaniami, do których zostały one powołane, a także zapewni aktualizację tej listy.
4. Państwo członkowskie, które powołało notyfikowany organ lub laboratorium badawcze na mocy punktu 1 lub 2, odwoła ten organ lub laboratorium, jeśli nie spełniają już one odpowiednich kryteriów dla ich powołania. Państwo członkowskie niezwłocznie poinformuje pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję i odwoła notyfikację. Jeżeli państwo członkowskie lub Komisja stwierdzi, że notyfikowany organ lub laboratorium badawcze powołane przez państwo członkowskie nie spełnia odpowiednich kryteriów, sprawa będzie wniesiona do Komitetu, o którym mowa w artykule 13. Komitet ten wyda opinię w ciągu 3 miesięcy. W oparciu o tą opinię Komisja poinformuje zainteresowane państwo członkowskie o wszelkich zmianach, które muszą nastąpić, jeżeli notyfikowany organ lub laboratorium badawcze zechce utrzymać swój status.
5. W celu ułatwienia wyznaczania zgodności urządzenia końcowego z normami i przepisami technicznymi notyfikowane organy będą uznawały dokumentację wydaną przez odpowiednie organy trzeciego państwa, jeżeli pomiędzy Wspólnotą a tym trzecim państwem został zawarty układ na bazie wzajemnego porozumienia.
6. Notyfikowane organy, o których mowa w artykule 10.1 wydając świadectwo badania typu WE wymienione w Załączniku I oraz odpowiedni dokument wymieniony w Załączniku II lub III, lub decyzję o ocenie kontroli jakości wymienionej w Załączniku IV, wydają w tym samym czasie administracyjną zgodę na podłączenie danego urządzenia końcowego do sieci telekomunikacji publicznej.

ROZDZIAŁ III
Oznakowanie zgodności CE i napisy

Artykuł 11

1. Oznakowanie urządzeń końcowych zgodnych z niniejszą dyrektywą będzie składało się ze znaku CE złożonego z symbolu „CE”, po którym następuje symbol identyfikujący odpowiedzialny notyfikowany organ oraz symbol wskazujący, że dane urządzenie jest przeznaczone i nadaje się do podłączenia do sieci telekomunikacji publicznej. Znak CE i te dwa symbole przedstawiono w Załączniku VI.
2. Zakazuje się umieszczania znaków, które mogłyby być mylone ze znakami zgodności przedstawionymi w Załączniku VI.
3. Urządzenie końcowe będzie zidentyfikowane przez producenta za pomocą numeru typu, partii i/lub serii oraz nazwy producenta i/lub dostawcy odpowiedzialnego za wprowadzenie wyrobu na rynek.
4. Producenci lub dostawcy urządzeń, o których mowa w artykule 2 umieszczają symbol podany w Załączniku VII w taki sposób, aby znajdował się za znakiem CE i tworzył integralną część całego oznakowania.

Artykuł 12

Jeżeli zostanie stwierdzone, że oznakowanie wymienione w artykule 11.1 zostało umieszczone na urządzeniu, które:

- nie jest zgodne z zatwierdzonym typem,
- jest zgodne z zatwierdzonym typem, który nie spełnia wymagań podstawowych, mających do niego zastosowanie

lub jeżeli producent nie spełnił swych zobowiązań na mocy odpowiedniej deklaracji zgodności WE, notyfikowany organ odbierze certyfikat badania typu EC, o którym mowa w Załączniku I, decyzję o zatwierdzeniu systemu jakości, o której mowa w Załączniku III lub decyzję o zatwierdzeniu systemu jakości, o której mowa w Załączniku IV, bez względu na wszelkie decyzje podjęte na mocy artykułu 8.

ROZDZIAŁ IV
Komitet

Artykuł 13

1. Komisja będzie wspomagana przez Komitet o charakterze doradczym złożony z przedstawicieli państw członkowskich, któremu przewodniczył będzie przedstawiciel Komisji. Komitet będzie nosił nazwę Komitetu Zatwierdzeń Urządzeń Końcowych (ACTE).
2. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi projekt działań, które mają być podjęte. Komitet wyda opinię na temat projektu, jeśli to konieczne w drodze głosowania, w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zgodnie z pilnością sprawy. Opinia ta zostanie zapisana w protokole. Poza tym wszystkie państwa członkowskie mają prawo żądać, by ich stanowisko zostało również odnotowane w protokole. Komisja za szczególną uwagę przeanalizuje opinię wydaną przez Komitet. Poinformuje ona Komitet o sposobie analizy jego opinii.

3. Komisja będzie okresowo konsultowała się z przedstawicielem organizacji telekomunikacyjnych, klientów, producentów, usługodawców i związków zawodowych i będzie informowała Komitet o wyniku takich konsultacji, z celem przeanalizowania tego wyniku.

Artykuł 14

1. Bez względu na postanowienia artykułu 13.1 i 13.2, w sprawach objętych artykułami 4(g) i 6.2 stosuje się następującą procedurę.
2. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi ustanowionemu w artykule 13 projekt działań, które mają być podjęte, jak omówiono w artykułach 4 (g) i 6.2. Komitet wyda opinię na temat projektu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zgodnie z pilnością sprawy. Opinia ta będzie wydana większością głosów zgodnie z artykułem 148.2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w komitecie będą wazone w sposób przedstawiony w tym artykule. Przewodniczący nie będzie brał udziału w głosowaniu.
3. Komisja zastosuje przewidziane działania, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeżeli przewidziane działania nie są zgodne z opinią Komitetu lub nie wydano żadnej opinii Komisja niezwłocznie przedstawi radzie projekt działań, które mają być podjęte. Rada zadecyduje kwalifikowaną większością głosów. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty przedstawienia sprawy Radzie nie podejmie decyzji, Komisja zastosuje proponowane działania.

ROZDZIAŁ V

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 15

Co dwa lata Komisja sporządzi sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy z uwzględnieniem postępu w opracowywaniu odpowiednich zharmonizowanych norm i przekształcaniu ich w przepisy techniczne, jak również innych problemów wynikłych w trakcie wdrażania. Sprawozdanie przedstawi również działalność Komitetu i oceni postęp w osiąganiu otwartego konkurencyjnego rynku urządzeń końcowych na poziomie Wspólnoty, zgodnego z podstawowymi wymaganiami wymienionymi w artykule 4.

Artykuł 16

1. Dyrektywa nr 86/361/EWG traci moc z dniem 6 listopada 1992. Odnośniki do tej dyrektywy należy interpretować jako dotyczące niniejszej dyrektywy.
2. Bez względu na postanowienia punktu 1 i artykułu 10.2 państwa członkowskie mogą powołać jako laboratoria badawcze organy, które zostały zatwierdzone na mocy dyrektywy 86/361/EWG, nie stosując kryteriów artykułu 10.2 przez okres 18 miesięcy od dnia uchylecia dyrektywy 86/361/EWG. Rozumie się przez to, że takie laboratoria nadal będą przestrzegały kryteriów, na podstawie których zostały zatwierdzone.
3. Bez względu na postanowienia punktu 1 wszelkie zatwierdzenia typu nadane przez państwa członkowskie zgodnie z postanowieniami dyrektywy 86/361/EWG mogą być nadal ważne na mocy ustawodawstwa państw członkowskich w ramach kryteriów ważności właściwych pierwotnemu zatwierdzeniu.
4. Bez względu na postanowienia punktu 1, działania podjęte na mocy dyrektywy 86/361/EWG zostaną przedstawione Komitetowi na mocy procedury artykułu 14 celem ewentualnego przekształcenia w ogólne przepisy techniczne.

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie podejmą działania konieczne dla realizacji niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 6 listopada 1992 i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Podejmując takie działania, powołają się na niniejszą dyrektywę lub taka wzmianka będzie im towarzyszyła w oficjalnej publikacji tych działań. Metody dokonywania takiej wzmianki zostaną ustalone przez państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie powiadomią komisje o głównych przepisach krajowego ustawodawstwa, stosowanego w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 kwietnia 1991 roku.

W imieniu Rady
R. GOEBBELS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

BADANIE TYPU EC

1. Badanie typu EC jest tą częścią postępowania, za pomocą której notyfikowany organ potwierdza i atestuje, że model przedstawiający zamierzoną produkcję spełnia wymagania dyrektywy, która się do niej odnosi.
2. Wniosek o badanie typu EC będzie złożony przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela ustanowionego w granicach Wspólnoty wybranemu notyfikowanemu organowi.

Wniosek będzie zawierał:

- nazwę i adres producenta oraz, jeżeli wniosek jest składany przez upoważnionego przedstawiciela, dodatkowo jego nazwę i adres,
- pisemną deklarację, że ten sam wniosek nie został złożony w żadnym innym notyfikowanemu organowi,
- dokumentację techniczną, według opisu punktu 3.

Wnioskodawca przedstawi do dyspozycji notyfikowanego organu model przedstawiający zamierzoną produkcję, zwany dalej „typem”¹. Notyfikowany organ może zażądać innych modeli, jeżeli będą potrzebne do przeprowadzenia programu badań.

3. Dokumentacja techniczna umożliwi ocenę zgodności produktu z podstawowymi wymaganiami niniejszej dyrektywy. Dokumentacja ta będzie obejmować projekt, produkcję i eksploatację produktu, w zakresie stosownym do takiej oceny.

W zakresie stosownym do takiej oceny dokumentacja będzie obejmować na przykład:

- ogólny opis typu wystarczający do zidentyfikowania produktu, najlepiej przez zamieszczenie fotografii,
- projekt i rysunki techniczne oraz wykaz elementów, podzespołów, układów, itd.,
- opisy i objaśnienia niezbędne dla zrozumienia wyżej wymienionych rysunków, wykazów i obsługi produktu,
- wykaz norm, o których mowa w artykule 6, zastosowanych w pełni lub tylko częściowo oraz opisy przyjętych rozwiązań w celu spełnienia podstawowych wymagań niniejszej dyrektywy, jeżeli normy wymienione w artykule 6 nie były stosowane,
- wyniki przeprowadzonych badań, itd.,
- sprawozdania z badań,
- proponowana informacja dla użytkownika lub podręcznik.

4. Notyfikowany organ:

- 4.1. przeanalizuje dokumentację techniczną, sprawdzi, czy typ został wyprodukowany zgodnie z tą dokumentacją i zidentyfikuje elementy, zaprojektowane zgodnie z odpowiednimi przepisami norm, o których mowa w artykule 6.1, jak również z częściami tych norm;
- 4.2. przeprowadzi lub przeprowadził odpowiednie badania i testy niezbędne do sprawdzenia, czy rozwiązania przyjęte przez producenta spełniają podstawowe wymagania niniejszej dyrektywy, wymienione w artykule 4(a) i (b);
- 4.3. przeprowadzi lub przeprowadził odpowiednie badania i testy niezbędne do sprawdzenia, czy dany typ spełnia odpowiednie ogólne przepisy techniczne wymienione w artykule 6.2;
- 4.4. uzgodni z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia badań.

---

¹ Typ może obejmować kilka wersji produktu, pod warunkiem, że różnice pomiędzy wersjami nie mają wpływu na poziom bezpieczeństwa oraz inne wymagania dotyczące działania produktu.

5. Jeżeli czy dany typ spełnia przepisy niniejszej dyrektywy, notyfikowany organ wyda wnioskodawcy certyfikat badania typu EC. Certyfikat będzie zawierał nazwę i adres producenta, wnioski z badań, warunki jego ważności oraz niezbędne dane dla identyfikacji zatwierzonego typu.
Wykaz odpowiednich części dokumentacji technicznej będzie załączona do certyfikatu, a jeden egzemplarz zostaje u notyfikowanego organu.
6. Wnioskodawca powiadomi notyfikowany organ, który przechowuje dokumentację dotyczącą certyfikatu badania typu o wszelkich zmianach zatwierzonego produktu, który musi otrzymać dodatkowe zatwierdzenie, jeżeli takie zmiany mogą mieć wpływ na zgodność z podstawowymi wymaganiami lub przepisanyymi warunkami użytkowania produktu. Takie dodatkowe zatwierdzenia jest wydawane w formie uzupełnienia do pierwotnego certyfikatu badania typu EC.
7. Wszystkie notyfikowane organy poinformują inne notyfikowane organy o wydanych lub cofniętych przez nie certyfikatach badania typu EC i ich uzupełnieniach.
8. Pozostałe organy notyfikowane mogą zażądać kopii certyfikatów badania typu EC i/lub ich uzupełnień. Załączniki do certyfikatów będą przedstawione do dyspozycji innych organów notyfikowanych.
9. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel zachowa kopię dokumentacji technicznej certyfikatu badania typu EC i ich uzupełnień przez okres minimum 10 lat od wyprodukowania ostatniego wyrobu. Jeżeli ani producent, ani jego upoważniony przedstawiciel nie mają siedziby we Wspólnocie, obowiązek udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza produkt na rynek Wspólnoty.

ZAŁĄCZNIK II

ZGODNOŚĆ Z TYPEM

1. Zgodność z typem jest tą częścią postępowania, za pomocą której producent lub jego upoważniony przedstawiciel ustanowiony w granicach Wspólnoty zapewnia i deklaruje, że dane produkty są zgodne z typem opisanym w certyfikacie zgodności z typem EC i spełnia wymagania dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Producent umieści oznakowanie, o którym mowa w artykule 11.1 na każdym produkcie i sporządzi pisemną deklarację zgodności z typem.
2. Producent podejmie wszelkie działania niezbędne do potwierdzenia, że proces produkcji zgodność wytwarzanych produktów z typem opisanym w certyfikacie zgodności z typem EC oraz z wymaganiami dyrektywy, która ma do nich zastosowanie.
3. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel zatrzyma egzemplarz deklaracji zgodności przez okres minimum 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu. Jeżeli ani producent, ani jego upoważniony przedstawiciel nie mają siedziby we Wspólnocie, obowiązek udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza produkt na rynek Wspólnoty.
4. Notyfikowany organ wybrany przez producenta przeprowadzi lub przeprowadził kontrolę produktów w losowo wybranych przedziałach czasu. W celu sprawdzenia zgodności produktów z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy skontrolowany i poddany stosownym badaniom zostanie odpowiedni egzemplarz produktu końcowego, który może być pobrany na miejscu produkcji przez notyfikowany organ lub w jego imieniu. W przypadkach, kiedy jeden lub więcej produktów nie odpowiada wymogom, notyfikowany organ podejmie odpowiednie działania.

ZAŁĄCZNIK III

ZAPEWNIENIE JAKOŚCI PRODUKCJI

1. Zapewnienie jakości produkcji to postępowanie, za pomocą którego producent spełniający wymagania punktu 2 zapewnia i deklaruje, że dane produkty są zgodne z typem opisanym w certyfikacie zgodności z typem EC i spełnia wymagania dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Producent umieści oznakowanie, o którym mowa w artykule 11.1 na każdym produkcie i sporządzi pisemną deklarację zgodności z typem.

2. Producent będzie stosował zatwierdzony system jakości produkcji, kontroli produktów końcowych i badań, określony w punkcie 3 oraz będzie podlegał kontroli określonej w punkcie 4.

3. System jakości

3.1. Producent złoży wniosek o ocenę jego systemu jakości dla danych produktów wybranemu notyfikowanemu organowi.

Wniosek będzie zawierał:

- stosowną informację na temat kategorii przewidzianego produktu,
- dokumentację dotyczącą systemu jakości,
- dokumentację techniczną zatwierdzonego typu i kopię certyfikatu zgodności z typem EC, tam gdzie to ma zastosowanie.

3.2. System jakości zapewni zgodność produktów z certyfikatem zgodności z typem EC oraz z wymaganiami dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Wszystkie elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta będą systematycznie i porządnie udokumentowane w formie pisemnych instrukcji, opisów kierunków działania i postępowania. Dokumentacja systemu jakości musi pozwalać na logiczną interpretację programów jakości, planu, podręczników i zapisów kontroli jakości.

W szczególności będzie ona zawierać dokładny opis:

- celów kontroli jakości i struktury organizacyjnej, zadań i uprawnień kierownictwa w stosunku do jakości produktu,
- produkcji, metod kontroli i zapewnienia jakości, stosowanych procesów i systematycznych działań,
- badań i testów wykonanych przed, po i w trakcie produkcji oraz częstotliwość ich przeprowadzania,
- zapisów kontroli jakości, takich jak sprawozdania z kontroli i dane dotyczące badań, pomiarów, sprawozdań z kwalifikacji zatrudnionego przy tym personelu, itd.,
- środków monitorowania osiągania pożądanej jakości produktu i efektywnego działania systemu jakości.

3.3. Notyfikowany organ oceni system jakości w celu określenia, czy spełnia on wymagania wymienione w punkcie 3.2. Będzie on zakładał zgodność z tymi wymaganiami w stosunku do systemów jakości, które wdrażają odpowiednie zharmonizowane normy¹.

W skład zespołu kontrolującego wejdzie przynajmniej jedna osoba z doświadczeniem w dziedzinie oceny danej technologii produkcji. Procedura oceny obejmie wizytację w zakładach producenta. Producent zostanie powiadomiony o decyzji. Zawiadomienie takie będzie zawierać wnioski z badań i uzasadnienie oceny.

---

¹ Tą zharmonizowaną normą będzie EN 29002, w razie potrzeby uzupełniona, celem uwzględnienia specyficznego charakteru postępowania, dla jakiego jest ona wdrażana

3.4. Producent podejmie działania w celu spełnienia zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu jakości i podtrzymywania go w taki sposób, aby był wystarczający i wydajny.

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel będzie informował organ notyfikowany, który zatwierdził system jakości o wszelkich zmianach mających na celu aktualizację systemu jakości. Notyfikowany organ oceni proponowane zmiany i zdecyduje, czy zmodyfikowany system jakości pozostanie zgodny z wymaganiami wymienionymi w punkcie 3.2 lub, czy konieczna jest powtórna ocena. O swojej decyzji powiadomi on producenta. Zawiadomienie takie będzie zawierać wnioski z badań i uzasadnienie oceny.

4. Nadzór notyfikowanego organu.

4.1. Celem nadzoru jest zapewnienie, że producent należycie wypełnia obowiązki wynikające z zatwierzonego systemu jakości.

4.2. Producent umożliwi notyfikowanemu organowi dostęp w celach inspekcji do miejsc produkcji, kontroli i badań oraz magazynowania, a także dostarczy mu wszystkie niezbędne informacje, a szczególnie:

- dokumentację systemu jakości,
- zapisy kontroli jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji i dane dotyczące badań i pomiarów, sprawozdań z kwalifikacji zatrudnionego przy tym personelu, itd.

4.3. Notyfikowany organ będzie prowadził kontrole w rozsądnych przedziałach czasowych w celu sprawdzenia, czy producent utrzymuje i stosuje system jakości, a także przedstawi producentowi sprawozdanie z kontroli.

4.4. Ponadto, notyfikowany organ może składać producentowi niezapowiedziane wizyty. Jeśli to konieczne w czasie takich wizyt notyfikowany organ może przeprowadzać lub spowodować przeprowadzenie badań celem sprawdzenia, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Notyfikowany organ przedstawi producentowi sprawozdanie z wizyty oraz, jeśli miały miejsce badania, sprawozdanie z badań.

5. Przez okres minimum 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu producent będzie przechowywał do dyspozycji władz państwowych:

- dokumentację wymienioną w drugim akapicie punktu 3.1.,
- aktualizację danych wymienionych w drugim ustępie punktu 3.4.,
- decyzje i sprawozdania notyfikowanego organu wymienionych w ostatnim ustępie punktów 3.4, 4.3 i 4.4.

6. Wszystkie notyfikowane organy, o których mowa w artykule 10.1 udostępnią innym notyfikowanym organom wymienionym w tym artykule odpowiednie informacje dotyczące wydawanych i cofniętych zatwierdzeń systemu jakości.

ZAŁĄCZNIK IV

PEŁNE ZAPEWNIENIE JAKOŚCI

1. Pełne zapewnienie jakości produkcji to postępowanie, za pomocą którego producent spełniający wymagania punktu 2 zapewnia i deklaruje, że dane produkty są zgodne z typem opisanym w certyfikacie zgodności z typem EC i spełnia wymagania dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Producent umieści oznakowanie, o którym mowa w artykule 11.1 na każdym produkcie i sporządzi pisemną deklarację zgodności z typem.

2. Producent będzie stosował zatwierdzony system jakości projektowania, produkcji i kontroli produktów końcowych oraz badań, określony w punkcie 3 oraz będzie podlegał kontroli określonej w punkcie 4.

3. System jakości

3.1. Producent złoży wniosek o ocenę jego systemu jakości dla danych produktów notyfikowanemu organowi.

Wniosek będzie zawierał:

- stosowną informację na temat przewidzianych produktów,
- dokumentację dotyczącą systemu jakości,

3.2. System jakości zapewni zgodność produktów z wymaganiami dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Wszystkie elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta będą systematycznie i porządnie udokumentowane w formie pisemnych instrukcji, opisów kierunków działania i postępowania. Dokumentacja systemu jakości musi pozwalać na ogólne zrozumienie polityki jakości i procedur, tj. programów jakości, planu, podręczników i zapisów kontroli jakości. W szczególności będzie ona zawierać dokładny opis:

- celów kontroli jakości i struktury organizacyjnej, zadań i uprawnień kierownictwa w stosunku do jakości projektu i produktu,
- danych technicznych, łącznie ze zharmonizowanymi normami i przepisami technicznymi, a także opis odpowiednich badań, które będą zastosowane, a gdy normy wymienione w artykule 6.1 nie będą w pełni zastosowane, opis środków, które będą użyte w celu zapewnienia zgodności z podstawowymi wymaganiami dyrektywy, która ma zastosowanie do produktów,
- technik kontroli i weryfikacji projektu, procesów i systematycznych działań przeprowadzanych na etapie projektowania produktu należącego do kategorii objętej dokumentacją,
- opis procesu produkcji, metod kontroli i zapewnienia jakości, procesów i systematycznych działań,
- badań i testów wykonanych przed, po i w trakcie produkcji oraz częstotliwość ich przeprowadzania, jak również wyniki badań przeprowadzonych przed produkcją, jeśli to konieczne,
- środków, mających zapewnić, że narzędzia do wykonywania testów i badań spełniają odpowiednie wymagania dla właściwego przeprowadzenia koniecznych badań,
- zapisów kontroli jakości, takich jak sprawozdania z kontroli i dane dotyczące badań, pomiarów, sprawozdań z kwalifikacji zatrudnionego przy tym personelu, itd.,
- środków monitorowania osiągnięcia pożądanego projektu i jakości produktu oraz efektywnego działania systemu jakości.

3.3. Notyfikowany organ oceni system jakości w celu określenia, czy spełnia on wymagania wymienione w punkcie 3.2. Będzie on zakładał zgodność z tymi wymaganiami w stosunku do systemów jakości, które wdrażają odpowiednie zharmonizowane normy¹.

Notyfikowany organ oceni szczególnie, czy system kontroli jakości zapewnia zgodność produktów z wymaganiami dyrektywy w świetle odpowiedniej dokumentacji wymienionej w punktach 3.1. i 3.2. wraz z wynikami testów przedstawionymi przez producenta, jeśli to konieczne.

W skład zespołu kontrolującego wejdzie przynajmniej jedna osoba z doświadczeniem w dziedzinie oceny danej technologii produkcji. Procedura oceny obejmie wizytację w zakładach producenta. Producent zostanie powiadomiony o decyzji. Zawiadomienie takie będzie zawierać wnioski z badań i uzasadnienie oceny.

3.4. Producent podejmie działania w celu spełnienia zobowiązań wynikających z tak zatwierdzonego systemu jakości i podtrzymywania go w taki sposób, aby był wystarczający i wydajny.

---

¹ Tą zharmonizowaną normą będzie EN 29002, w razie potrzeby uzupełniona, celem uwzględnienia specyficznego charakteru postępowania, dla którego jest ona wdrażana

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel będzie informował organ notyfikowany, który zatwierdził system jakości o wszelkich zmianach mających na celu aktualizację systemu jakości. Notyfikowany organ oceni proponowane zmiany i zadecyduje, czy zmodyfikowany system jakości pozostanie zgodny z wymaganiami wymienionymi w punkcie 3.2 lub, czy konieczna jest powtórna ocena. O swojej decyzji powiadomi on producenta. Zawiadomienie takie będzie zawierać wnioski z badań i uzasadnienie oceny.

4. Nadzór notyfikowanego organu.

4.1. Celem nadzoru jest zapewnienie, że producent należycie wypełnia obowiązki wynikające z zatwierzonego systemu jakości.

4.2. Producent umożliwi notyfikowanemu organowi dostęp w celach inspekcji do miejsc projektowania, produkcji, kontroli i badań oraz magazynowania, a także dostarczy mu wszystkie niezbędne informacje, a szczególnie:

- dokumentację systemu jakości,
- zapisy kontroli jakości przewidzianej częścią projektową systemu, tj. wyniki analiz, kalkulacji, badań, itp.,
- zapisy kontroli jakości przewidzianej częścią produkcyjną systemu, takie jak sprawozdania z inspekcji i dane dotyczące badań i pomiarów, sprawozdań z kwalifikacji zatrudnionego przy tym personelu, itd.

4.3. Notyfikowany organ będzie prowadził kontrole w rozsądnych przedziałach czasowych w celu sprawdzenia, czy producent utrzymuje i stosuje system jakości, a także przedstawi producentowi sprawozdanie z kontroli.

4.4. Ponadto, notyfikowany organ może składać producentowi niezapowiedziane wizyty. Jeśli to konieczne w czasie takich wizyt notyfikowany organ może przeprowadzać lub spowodować przeprowadzenie badań celem sprawdzenia, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Notyfikowany organ przedstawi producentowi sprawozdanie z wizyty oraz, jeśli miały miejsce badania, sprawozdanie z badań.

5. Przez okres minimum 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu producent będzie przechowywał do dyspozycji władz państwowych:

- dokumentację wymienioną w drugim akapicie punktu 3.1.,
- aktualizację danych wymienionych w drugim ustępie punktu 3.4.,
- decyzje i sprawozdania notyfikowanego organu wymienionych w ostatnim ustępie punktów 3.4, 4.3 i 4.4.

6. Wszystkie notyfikowane organy, o których mowa w artykule 10.1 udostępnią innym notyfikowanym organom wymienionym w tym artykule odpowiednie informacje dotyczące wydawanych i cofniętych zatwierdzeń systemu jakości, łącznie z adnotacjami na temat danego produktu(ów).

ZAŁĄCZNIK V

MINIMALNE KRYTERIA, KTÓRE MUSZĄ BYĆ UWZGLĘDNIONE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE PRZY WYZNACZANIU NOTYFIKOWANYCH ORGANÓW ZGODNIE Z ARTYKUŁEM 10.1

1. Notyfikowany organ, jego dyrektor i personel odpowiedzialny za wykonanie zadań, do których został on powołany nie może być projektantem, producentem, wykonawcą lub instalatorem urządzeń końcowych, ani operatorem sieci lub usługodawcą, ani upoważnionym przedstawicielem którejkolwiek z wymienionych stron. Nie może być bezpośrednio zaangażowany w projektowanie, budowę, sprzedaż lub utrzymywanie urządzeń końcowych, ani być

przedstawicielem stron zaangażowanych w takie działalności. Nie wyklucza to jednak możliwości wymiany informacji technicznych pomiędzy producentem i notyfikowanym organem.

2. Notyfikowany organ i jego personel musi wykonywać powierzone mu zadania na najwyższym poziomie profesjonalizmu i technicznych kompetencji i nie może ulegać żadnym naciskom ani zachętom, szczególnie finansowym, które mogłyby wpłynąć na jego opinię lub wyniki inspekcji, głównie ze strony osób lub grup ludzi zainteresowanych tymi wynikami.
3. Notyfikowany organ musi mieć w dyspozycji potrzebny personel i urządzenia umożliwiające prawidłowe wykonywanie administracyjnej i technicznej pracy związanej z zadaniami, dla których został powołany.
4. Personel odpowiedzialny za inspekcje musi posiadać:
  - solidne przeszkolenie techniczne i zawodowe,
  - dostateczną znajomość wymogów przeprowadzanych badań i inspekcji oraz odpowiednie doświadczenie w tej dziedzinie,
  - umiejętność sporządzania certyfikatów, zapisów i sprawozdań wymaganych do poświadczenia przebiegu kontroli.
5. Musi być zagwarantowana bezstronność personelu kontrolującego. Jego wynagrodzenie nie może zależeć od liczby przeprowadzonych inspekcji i badań, ani od wyników tych inspekcji.
6. Notyfikowany organ musi być ubezpieczony od odpowiedzialności, jeżeli jego odpowiedzialności nie przyjmuje na siebie państwo zgodnie z ustawodawstwem krajowym lub państwo członkowskie nie ponosi bezpośredniej odpowiedzialności.
7. Na mocy niniejszej dyrektywy lub wszelkich innych przepisów ustawodawstwa krajowego nadającej jej ważność personel notyfikowanego organu zobowiązany jest do przestrzegania tajemnicy służbowej w stosunku do wszystkich informacji zebranych w czasie wykonywania jego zadań (z wyjątkiem wymiany informacji z właściwymi władzami państwa, w którym prowadzi on swoją działalność).

ZAŁĄCZNIK VI

OZNAKOWANIE URZĄDZEŃ KOŃCOWYCH WYMIENIONYCH W ARTYKULE 11.1

Symbol notyfikowanego organu

(rysunek)

ZAŁĄCZNIK VII

OZNAKOWANIE URZĄDZEŃ WYMIENIONYCH W ARTYKULE 11.4

(rysunek)

ZAŁĄCZNIK VIII

WZÓR DEKLARACJI WYMIENIONEJ W ARTYKULE 2.1

Producent/ dostawca¹²

.....

---

¹² Nazwisko i adres

Deklaruje, że¹³

.....

nie jest przeznaczone do podłączenia do sieci telekomunikacji publicznej.

Podłączenie takiego urządzenia do sieci telekomunikacji publicznej w państwie członkowskim będzie pogwałceniem ustawodawstwa krajowego wdrażającego dyrektywę nr 91/263/EWG dotyczącą zbliżania ustawodawstwa państw członkowskich w dziedzinie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności.

DATA, MIEJSCE I PODPIS

---

¹³ Identyfikacja urządzenia

DYREKTYWA RADY 92/31/EWG

z dnia 28 kwietnia 1992

zmieniająca dyrektywę 89/336/EWG w sprawie dostosowania przepisów państw członkowskich w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim ²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 89/336/EWG⁴ przewiduje pełną harmonizację przepisów w zakresie do kompatybilności elektromagnetycznej;

jednolite zastosowanie tej dyrektywy wymaga dostępności norm zharmonizowanych; normy te nie będą dostępne w terminie wejścia w życie tej dyrektywy;

dyrektywa ta nie zapewniła odpowiedniego okresu przejściowego, w czasie którego dozwolone byłoby wprowadzanie na rynek urządzeń wyprodukowanych zgodnie z przepisami krajowymi obowiązującymi przed wprowadzeniem wspomnianej dyrektywy;

producent musi mieć zapewniony czas do sprzedaży urządzeń zmagazynowanych;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 89/336/EWG wprowadza się następujące zmiany:

Skreśla się art. 10 ust. 3.

2. W art. 12 ust. 2 dodaje się następujący akapit:

„Jednakże, państwa członkowskie, w terminie do dnia 31 grudnia 1995 r., zezwalają na

¹ Dz. . WE nr C 126, z dnia 21. 6. 991, str. 7

² Dz. . WE nr C 13, z dnia 20. 1. 992, str. 506 oraz Dz. . WE nr C 94, z dnia 13. 4. 992

³ Dz. . WE nr C 339, z dnia 31. 2. 991, str.

⁴ Dz. . WE nr L 139, z dnia 23. 5. 989, str. 19. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/263/ EWG (Dz. . WE nr 128, z dnia 23. 5. 991, str.)

wprowadzenie na rynek i/lub wprowadzenie do użytkowania urządzeń określonych w tej dyrektywie, spełniających rozporządzenia krajowe obowiązujące w danym kraju w dniu 30 czerwca 1992.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne zgodne z niniejszą dyrektywą do 15 kwietnia 1997 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku wprowadzenia w życie przez państwa członkowskie wspomnianych przepisów, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Państwa członkowskie wdrożą te przepisy najpóźniej w sześć miesięcy po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie prześlą Komisji teksty głównych przepisów krajowych, które przyjmą w zakresie objętym zastosowaniem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Dyrektywa ta skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 28 kwietnia 1992.

W imieniu Rady
Arlindo MARQUES CUNHA
Przewodniczący.

DYREKTYWA RADY 93/68/EWG

z dnia 22 lipca 1993 r.

zmieniająca dyrektywy 87/404/EWG (zbiorniki ciśnieniowe zwykłe), 88/378/EWG (bezpieczeństwo zabawek), 89/106/EWG (materiały budowlane), 89/336/EWG (kompatybilność elektromagnetyczna), 89/392/EWG (maszyny), 89/686/EWG (sprzęt ochrony osobistej), 90/384/EWG (wagi nieautomatyczne), 90/385/EWG (czynne implanty medyczne), 90/396/EWG (urządzenia gazowe), 91/263/EWG (terminale telekomunikacyjne), 92/42/EWG (nowe kotły wodne zasilane paliwem ciekłym lub gazowym) i 73/23/EWG (urządzenia elektryczne do ograniczonego zakresu napięć)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 A,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego i Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rada przyjęła już serię dyrektyw mających na celu wyeliminowanie technicznych przeszkód w wymianach opierając się na zasadach, które są ustalone w jej uchwale z dnia 7 maja 1985 r. dotyczącej nowego ujęcia w dziedzinie harmonizacji technicznej i normalizacji⁴; każda z tych dyrektyw przewiduje stosowanie oznaczenia „CE”; w trosce o uproszczenie i ujednoczenie ustawodawstwa wspólnotowego, należy zastąpić te różne postanowienia przez jednolite przepisy; koniecznym jest więc zharmonizowanie tych ustaleń, w szczególności dla produktów które mogą podlegać pod zastosowanie kilku z tych dyrektyw;

w zawiadomieniu z dnia 15 czerwca 1989 r. dotyczącym globalnego ujęcia w dziedzinie certyfikatów i prób⁵, Komisja zaproponowała stworzenie wspólnych przepisów dotyczących oznaczenia „CE” przedstawianego zgodnie jednym znakiem graficznym; Rada, w uchwale z dnia 21 grudnia 1989 r. dotyczącej globalnego ujęcia w dziedzinie oceniania zgodności z normą⁶, uznała za główną zasadę przyjęcie takiego jednolitego ujęcia jeśli chodzi o stosowanie oznaczenia „CE”;

tak więc dwoma fundamentalnymi elementami nowego ujęcia, które należy stosować, są podstawowe wymagania co do zgodności z normą i procedury jej oceniania;

harmonizacja ustaleń dotyczących zamieszczania i stosowania oznaczenia „CE” wymaga, żeby już przyjęte dyrektywy zostały poddane szczegółowym zmianom w celu uwzględnienia nowego systemu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

---

¹ Dz.U. WE nr C 160, z 20.06.1991, str. 14 i Dz.U. WE nr C 28, z 2.02.1993, str.16.

² Dz.U. WE nr C 125, z 18.05.1992, str. 178; Dz.U. WE nr C 115, z 26.04.1993, str. 117 i decyzja z 14 lipca 1993 r. (jeszcze nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. WE nr C 14, z 20.01.1992, str. 15. Dz.U. WE nr C 129, z 10.05.1993, str. 3.

⁴ Dz.U. WE nr C 136, z 4.06.1985, str. 1.

⁵ Dz.U. WE nr C 231, z 8.09.1989, str. 3 i Dz.U. WE nr C 267, z 19.10.1989, str. 3.

⁶ Dz.U. WE nr C 10, z 16.01.1990, str. 1.

Wprowadza się zmiany w następujących dyrektywach:

1. Dyrektywa Rady 87/404/EWG z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego zbiorników ciśnieniowych zwykłych⁷;
2. Dyrektywa Rady 88/378/EWG z dnia 3 maja 1988 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego bezpieczeństwa zabawek⁸;
3. Dyrektywa Rady 89/106/EWG, z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ujednoczenia ustaleń ustawodawczych, normatywnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących materiałów budowlanych⁹;
4. Dyrektywa Rady 89/336/EWG z dnia 3 maja 1989 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego kompatybilności elektromagnetycznej¹⁰;
5. Dyrektywa Rady 89/392/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego maszyn¹¹;
6. Dyrektywa Rady 89/686/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego sprzętu ochrony osobistej¹²;
7. Dyrektywa Rady 90/384/EWG z dnia 20 czerwca 1990 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego wag nieautomatycznych¹³;
8. Dyrektywa Rady 90/385/EWG z dnia 20 czerwca 1990 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego czynnych implantów medycznych¹⁴;
9. Dyrektywa Rady 90/396/EWG z dnia 29 czerwca 1990 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego urządzeń gazowych¹⁵;
10. Dyrektywa Rady 91/263/EWG z dnia 29 kwietnia 1991 r. w sprawie ujednoczenia ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego terminali telekomunikacyjnych włączająca wzajemne uznanie ich zgodności z normą¹⁶;
11. Dyrektywa Rady 92/42/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie wymagań co do wydajności kotłów wodnych zasilanych paliwem ciekłym lub gazowym¹⁷;
12. Dyrektywa Rady 73/23/EWG z dnia 19 lutego 1973 r. w sprawie urządzeń elektrycznych do ograniczonego zakresu napięć¹⁸.

Artykuł 2

W dyrektywie 87/404/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

⁷ Dz.U. WE nr L 220, z 8.08.1987, str. 48. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 90/488/EWG (Dz.U. WE nr L 270, z 2.10.1990, str. 25).

⁸ Dz.U. WE nr L 187, z 16.07.1988, str. 1.

⁹ Dz.U. WE nr L 40, z 11.02.1989, str. 12.

¹⁰ Dz.U. WE nr L 139, z 23.05.1989, str. 19. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 92/31/EWG (Dz.U. WE nr L 126, z 12.05.1992, str. 11).

¹¹ Dz.U. WE nr L 183, z 29.06.1989, str. 9. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/368/EWG (Dz.U. WE nr L 198, z 22.07.1991, str. 16).

¹² Dz.U. WE nr L 399, z 30.12.1989, str. 18.

¹³ Dz.U. WE nr L 189, z 20.07.1990, str. 1.

¹⁴ Dz.U. WE nr L 189, z 20.07.1990, str. 17.

¹⁵ Dz.U. WE nr L 196, z 26.07.1990, str. 15.

¹⁶ Dz.U. WE nr L 128, z 23.05.1991, str. 1.

¹⁷ Dz.U. WE nr L 167, z 22.06.1992, str. 17.

¹⁸ Dz.U. WE nr L 77, z 26.03.1973, str. 29.

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie „CE””.
2. W art. 5 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie uznają za zgodne z całością postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności z normą, o której mowa w rozdz. II, zbiorniki posiadające oznaczenie „CE”.

Zgodność zbiorników z normami poszczególnych państw odzwierciedlającymi normy zharmonizowane, których charakterystyki zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* pozwala uznać, że są one zgodne z podstawowymi wymaganiami bezpieczeństwa, o których mowa w art. 3. Państwa członkowskie publikują charakterystyki norm poszczególnych państw”.

3. Do art. 5 wprowadza się następujący ust. 3:

- „3. a) Jeśli zbiorniki są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te zbiorniki za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.
- b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do zbiorników.”

4. W art. 9 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych organach wyznaczonych przez nie do stosowania procedur przewidzianych w art. 8 ust. 1 i 2, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych organów zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”

5. Art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Weryfikacja CE

Artykuł 11

1. Weryfikacja CE jest procedurą, poprzez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie zapewnia i deklaruje, że zbiorniki, które podlegają postanowieniom ust. 3 są zgodne z typem opisanym w certyfikacie „CE typu” lub w dokumentacji technicznej, o której mowa w zał. II sekcja 3 i będącej przedmiotem certyfikatu zgodności z normą.

2. Producent podejmuje wszystkie środki niezbędne, aby proces produkcji zapewnił zgodność zbiorników z typem opisanym w certyfikacie „CE typu” lub w dokumentacji technicznej, o której mowa w zał. II sekcja 3. Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym zbiorniku i sporządza certyfikat zgodności z normą.

3. Upoważniony organ przeprowadza stosowne badania i próby w celu sprawdzenia zgodności zbiornika z wymaganiami niniejszej dyrektywy, poprzez kontrole i próby, zgodnie z poniższymi punktami:

- 3.1. Producent przedstawia swoje zbiorniki w postaci jednolitych partii podejmuje wszystkie środki niezbędne, aby proces produkcji zapewnił jednolitość każdej wyprodukowanej partii.
- 3.2. Do partii tych dołączony jest certyfikat „CE typu”, o którym mowa w art. 10 lub - jeśli zbiorniki nie są wyprodukowane zgodnie z zatwierdzonym modelem - z dokumentacją techniczną, o której mowa w zał. I sekcja 3. W tym ostatnim przypadku, upoważniony organ bada dokumentację przed weryfikacją CE w celu zaświadczenia o jej zgodności.
- 3.3. W trakcie badania partii, organ upewnia się, że zbiorniki zostały wyprodukowane i skontrolowane zgodnie z dokumentacją techniczną i wykonuje na każdym zbiorniku próbę wodną lub powietrzną próbę sprawności odpowiadającą ciśnieniu Ph równemu 1,5 raza ciśnienia obliczeniowego w celu sprawdzenia ich szczelności. Próba powietrzna jest uzależniona od zaakceptowania procedury bezpieczeństwa próby przez państwo członkowskie, w którym próba jest przeprowadzana.

Ponadto, organ wykonuje próby na przygotowanych próbkach, do wyboru przez producenta, na wzorcu lub na zbiorniku w celu skontrolowania jakości spawów. Próby wykonywane są na spawach wzdłużnych. Jednakże, jeśli różne sposoby wykonywania spawów stosowane są dla spawów wzdłużnych i spawów okrężnych, próby powinny być powtórzone na spawach okrężnych.

W przypadku zbiorników, o których mowa w zał. I sekcja 2.1.2., próby przeprowadzane na próbkach zastępuje się próbami wodnymi przeprowadzanymi na pięciu zbiornikach wybranych losowo z każdej partii, w celu sprawdzenia ich zgodności z zaleceniami zawartymi w zał. I sekcja 2.1.2.

- 3.4. Na zaakceptowanych partiach upoważniony organ umieszcza lub zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na każdym zbiorniku i sporządza pisemne zaświadczenie o zgodności z normą wynikające z przeprowadzonych prób. Wszystkie zbiorniki serii mogą zostać wprowadzone na rynek, za wyjątkiem tych, które nie przeszły pomyślnie próby wodnej lub powietrznej.

Jeśli seria zostaje odrzucona, zgłoszony upoważniony organ podejmuje stosowne środki w celu uniemożliwienia wypuszczenia tej serii na rynek. W przypadku częstego odrzucania serii, zgłoszony organ może zawiesić weryfikację statystyczną.

Producent może umieścić, podczas procesu produkcji, na odpowiedzialność zgłoszonego organu, jego numer identyfikacyjny.

- 3.5. Producent lub jego przedstawiciel muszą być w stanie okazać na żądanie certyfikat zgodności z normą wydany przez upoważniony organ, o którym mowa w ust. 3.4.”

6. W art. 12 ust. 1 pierwsze zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent, który spełnia wymogi wynikające z art. 13 umieszcza oznaczenie „CE”, o którym mowa w art. 16, na zbiornikach, które zgłasza jako zgodne z normą:

- w dokumentacji technicznej, o której mowa w zał. II sekcja 3 i która była przedmiotem certyfikatu zgodności z normą lub
- na dopuszczonym modelu.”

7. Art. 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

Nie naruszając art. 7:

- a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzanie na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 7.”

8. W art. 16 ust. 1 drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według formy graficznej, której wzór znajduje się w zał. II. Po oznaczeniu „CE” znajduje się numer wyróżniający upoważnionego organu kontrolnego zobowiązanego do weryfikacji CE lub do nadzorowania CE, o którym to numerze mowa w art. 9 ust. 1.”

9. W art. 16 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Zabrania się umieszczania na zbiornikach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na zbiorniku lub na tabliczce opisowej pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

10. W zał. II pkt. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. OZNACZENIE „CE” I NAPISY

1. a) **Oznaczenie zgodności z normą „CE”**

Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- w przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.

1. b) **Napisy**

Pojemnik lub tabliczka informacyjna powinny zawierać co najmniej informacje takie jak:

- maksymalne ciśnienie robocze (w barach),
- maksymalna temperatura robocza ($T_{\max}$ w °C),
- minimalna temperatura robocza ($T_{\min}$ w °C),

- pojemność zbiornika (V w litrach),
- nazwa lub marka producenta,
- typ i oznaczenie serii lub partii zbiornika,
- dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia „CE”.

W trakcie użycia, tabliczka informacyjna powinna być zaprojektowana tak, by nie mogła być użyta ponownie i powinna zawierać wolne miejsce pozwalające na zamieszczenie innych danych.”

Artykuł 3

W dyrektywie 88/378/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie „CE””.
2. W art. 5 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie uznają za zgodne z całością postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności z normą, o których mowa w art. 8, 9 i 10, zabawki posiadające oznaczenie „CE” przewidziane w art. 11.

Zgodność zabawek z normami poszczególnych państw odzwierciedlającymi normy zharmonizowane, których dane zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* pozwala domniemywać, że są one zgodne z podstawowymi wymaganiami bezpieczeństwa, o których mowa w art. 3. Państwa członkowskie publikują dane norm poszczególnych państw”.

3. Do art. 5 wprowadza się następujący ust. 3:

„3. a) Jeśli zabawki są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te zabawki za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.

b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do zabawek lub, gdy ich brak, na ich opakowaniu.”

4. W art. 9 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych organach wyznaczonych przez nie do przeprowadzania badań „CE typu” przewidzianych w art. 8 ust. 1 i w art. 10, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych organów zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”

5. W art. 11 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według formy graficznej, której wzór znajduje się w załączniku V.”

6. W art. 11 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Zabrania się umieszczania na zabawkach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na zabawkach, ich opakowaniu lub na etykiecie pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

7. W art. 12 wprowadza się następujący ustęp:

„1a. Nie naruszając art. 7:

- a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie, obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 7.”

8. Dodaje się następujący zał. V:

„ZALĄCZNIK V

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE”

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.”

Artykuł 4

W dyrektywie 89/106/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie ”CE””.

2. W art. 2 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

- „2. a) Jeśli produkty są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczenie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te produkty za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.
- b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym*

Wspólnot Europejskich, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do tych produktów.”

3. W art. 4 ust. 2 część wprowadzająca otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Państwa członkowskie uznają za zdadne do użycia produkty, które umożliwiają działania, do których są stosowane, pod warunkiem, że są odpowiednio zaprojektowane i wykonane tak, by spełnić podstawowe wymagania, o których mowa w art. 3, kiedy produkty te posiadają oznaczenie „CE” wskazujące, że spełniają całość postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności przewidzianymi w rozdz. III. Oznaczenie „CE” świadczy o: ... .”

4. W art. 4 ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„6. Oznaczenie „CE” oznacza, że produkty spełniają wymagania ust. 2 i 4. Na producencie lub jego przedstawicielu ustanowionemu we Wspólnocie spoczywa odpowiedzialność za umieszczenie oznaczenia „CE” na samym produkcie, na etykiecie umieszczonej na produkcie, lub na jego opakowaniu, bądź na załączonej do niego dokumentacji handlowej.”

5. W art. 15 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Nie naruszając art. 21:

- c) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niestusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- d) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 21.”

6. W art. 15 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne, aby zabronić umieszczania na produktach lub ich opakowaniach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na materiale budowlanym, na etykiecie umieszczonej na produkcie, na ich opakowaniu lub na załączonej do niego dokumentacji handlowej pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

7. W art. 18 akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o organach wydających certyfikaty i inspekcyjnych oraz o laboratoriach przeprowadzających próby, które państwa te wyznaczyły w celu realizowania zadań mających na celu wydawanie zezwoleń technicznych, certyfikatów zgodności z normą, przeprowadzania inspekcji i prób zgodnie z niniejszą dyrektywą, jak również informują o ich nazwie i adresie oraz o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę organów i laboratoriów, o których została powiadomiona, zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania i produkty, do sprawdzania których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”

8. W zał. III pkt. 4.1 otrzymuje następujące brzmienie:

„4.1. Oznaczenie zgodności z normą „CE”

Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.
- Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny organu, który interweniuje w fazie kontroli produkcji.

Zalecenia dodatkowe

- Po oznaczeniu „CE” znajduje się nazwa lub znak wyróżniający producenta, dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia i, w stosownych sytuacjach, numer certyfikatu zgodności z normą „CE” i, w określonych przypadkach, informacje pozwalające na zidentyfikowanie cech produktu według specyfikacji technicznych.”

Artykuł 5

W dyrektywie 89/336/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie „CE””.
2. Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 3

Państwa członkowskie podejmują wszystkie konieczne kroki aby urządzenia, o których mowa w art. 2 mogły być wypuszczone na rynek jedynie wówczas, gdy posiadają oznaczenie „CE” przewidziane w art. 10 świadczące o ich zgodności z całością postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny ich zgodności przewidzianymi w art. 10, kiedy są zainstalowane, odpowiednio utrzymywane i używane zgodnie z ich przeznaczeniem.”

3. W art. 10 ust. 1 dodaje się następujący piąty akapit:

„Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zakazać umieszczania na urządzeniach, na ich opakowaniach, na instrukcjach sposobu użycia lub kartach gwarancyjnych oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na urządzeniu, jego opakowaniu, na instrukcji sposobu użycia oraz karcie gwarancyjnej pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

4. W art. 10 ust. 6 pierwszy akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„6. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych instytucjach, o których mowa w niniejszym artykule i o organach, których zadaniem jest wystawianie certyfikatów „CE typu”, o których mowa w ust. 5, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych jej instytucji i organów zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.»

5. W art. 10 wprowadza się następujący ust. 7:

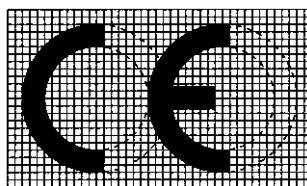
„7. Nie naruszając art. 9:

- a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 9.”

6. W zał. I pkt. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Oznaczenie zgodności z normą „CE”

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Jeśli urządzenia są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te urządzenia za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.
- Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do tych urządzeń.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.”

Artykuł 6

W dyrektywie 89/392/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście zwrot „symbol „CE”” zastępuje się zwrotem „oznaczenie ”CE””.
2. W art. 8 ust. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„5. a) Jeśli maszyny są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te urządzenia za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.

b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do tych maszyn.”

3. W art. 9 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych organach wyznaczonych przez nie do przeprowadzania procedur, o których mowa w art. 8, jak również o specyficznych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę organów, o których została powiadomiona, zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tę listy.”

4. W art. 10 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE”. zał. III zawiera model, który należy stosować.”

5. W art. 10 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Zabrania się umieszczania na maszynach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na maszynach pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

6. Do art. 10 dodaje się następujący ustęp:

„4. Nie naruszając art. 7:

a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;

b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 7.”

7. W zał. I sekcja 1.7.3 otrzymuje następujące brzmienie:

a) Drugi myślnik zastępuje się następującym tekstem:

„- oznaczenie „CE” (patrz zał. III)”;

b) Dodaje się piąty myślnik sformułowany następująco:

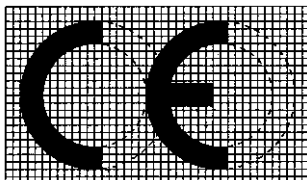
„- rok produkcji”.

8. Zał. III otrzymuje następujące brzmienie:

„ZALĄCZNIK III

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE”

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej

formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm. Może ona być mniejsza od wymiaru minimalnego w przypadku maszyn o małych rozmiarach.”

Artykuł 7

W dyrektywie 89/686/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie ”CE””.
2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie nie mogą zabronić, ograniczyć lub przeszkodzić wprowadzania na rynek sprzętu ochrony osobistej lub składników tego sprzętu, zgodnych z postanowieniami niniejszej dyrektywy i posiadających oznaczenie „CE”, które świadczy o ich zgodności z całością postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami certyfikacji, o których mowa w rozdz. II.”

3. W art. 5 dodaje się następujący ust. 6:

- „6. a) Jeśli sprzęt ochrony osobistej jest przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczenie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się ten sprzęt za zgodny z postanowieniami tych dyrektyw.
- b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do sprzętu ochrony osobistej.”

4. W art. 9 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych organach wyznaczonych przez nie do stosowania procedur przewidzianych w art. 8, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych jej organów zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”

5. W art. 12 zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie:

„Wystawienie certyfikatu zgodności z normą „CE” jest procedurą, poprzez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie:”.

6. Art. 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według formy graficznej, której wzór znajduje się w zał. IV. W przypadku interwencji określonego organu w fazie kontroli produkcji, jak stanowi art. 11, dodaje się jego numer wyróżniający.

2. Oznaczenie „CE” powinno być umieszczone na każdym wyprodukowanym sprzęcie ochrony osobistej w sposób widoczny, czytelny i nie dający się usunąć podczas przewidywanego okresu życia tego sprzętu; jednakże, jeśli nie jest to możliwe w związku z cechami produktu, oznaczenie „CE” może być umieszczone na opakowaniu.

3. Zabrania się umieszczania na sprzęcie ochrony osobistej oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na sprzęcie ochrony osobistej lub na jego opakowaniu pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności oraz czytelności oznaczenia „CE”.

4. Nie naruszając art. 7:

- a) wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie doprowadzenia produktu do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku według procedur przewidzianych w art. 7.”

7. W zał. II do sekcji 1.4 dodaje się następujący tekst:

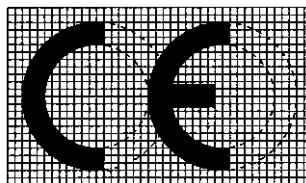
- „h) W określonym przypadku, dane z dyrektyw stosowanych zgodnie z art. 5 ust. 6 lit. b);
- i) Nazwa, adres i numer identyfikacyjny zgłoszonych organów interweniujących w fazie projektowania sprzętu ochrony osobistej.”

8. Zał. IV otrzymuje następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IV

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE” I NAPISY

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.

- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie sposób tą samą wysokość nie mniejszą niż 5 mm. Może on być mniejsza od wymiaru minimalnego w przypadku sprzętu ochrony osobistej małych rozmiarów.

Napisy dodatkowe

- Dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia „CE”; napis ten nie jest wymagany dla sprzętu ochrony osobistej, o którym mowa w art. 8 ust. 3.”

Artykuł 8

W dyrektywie 90/384/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie ”CE””.
2. W art. 2 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne działania, aby do użytku mogły być dopuszczone, dla zastosowań przewidzianych w art. 1 ust. 2 lit. a), jedynie urządzenia, które odpowiadają zaleceniom niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności z normą, o których mowa w rozdz. II, i które z tego tytułu posiadają oznaczenie „CE” przewidziane w art. 10.”
3. W art. 8 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. a) Jeśli urządzenia są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te urządzenia za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.

b) Jednakże jeśli jedna z dyrektyw dotyczących tych urządzeń lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do tych urządzeń.”
4. W art. 9 ust 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i inne państwa członkowskie o organach wyznaczonych przez nie do przeprowadzania procedur przewidzianych w art. 8, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych organów zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”
5. W art. 10 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Zabrania się umieszczania na urządzeniach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na urządzeniach pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”
6. Art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

Nie naruszając art. 7:

- a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie doprowadzenia urządzenia do zgodności z normą określoną w postanowieniach dotyczących oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego urządzenia lub zapewnić wycofanie go z rynku według procedur przewidzianych w art. 7.”

7. Zał.II otrzymuje następujące brzmienie:

- a) W ust.2.1 akapity drugi i trzeci otrzymują następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszczają na każdym urządzeniu oznaczenie „CE” jak również napisy przewidziane w zał. IV i sporządzają pisemną deklarację zgodności z normą.

Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny zgłoszonego organu odpowiedzialnego za nadzór nad CE przewidziany w ust. 2.4.”

- b) Ust. 3 i 4 otrzymują następujące brzmienie:

„3. Weryfikacja CE

- 3.1. Weryfikacja CE jest procedurą, poprzez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie zapewnia i stwierdza, że urządzenia podlegające postanowieniom ust. 3.3 są zgodne, w danym przypadku, z typem opisanym w certyfikacie badania „CE typu” i spełniają wymogi niniejszej dyrektywy.
- 3.2. Producent podejmuje wszystkie środki niezbędne, aby proces produkcji zapewnił zgodność urządzeń, w danym przypadku, z typem opisanym w certyfikacie badania „CE typu” i z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.
- 3.3. Zgłoszony organ przeprowadza stosowne badania i próby, aby sprawdzić zgodność produktu z wymaganiami niniejszej dyrektywy poprzez kontrole i próby każdego urządzenia jak sprecyzowano to w ust. 3.5.
- 3.4. Jeśli chodzi o urządzenia, które nie uzyskały pozytywnej opinii „CE typu”, zgłoszony organ, jeśli tego zażąda, powinien mieć dostęp do dokumentacji projektu, o której mowa w zał. III.
- 3.5. Weryfikowanie każdego urządzenia poprzez kontrole i próby
  - 3.5.1. Każde z urządzeń weryfikowane jest oddzielnie i przeprowadzane są stosowne próby, określone w normie lub normach, które należy stosować, przewidzianych w art. 5, lub próby im równoważne, w celu zweryfikowania zgodności tych urządzeń, w określonym przypadku, z typem opisanym w zaświadczeniu badania „CE typu” oraz z wymaganiami niniejszej dyrektywy.
  - 3.5.2. Zgłoszony organ umieszcza lub zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na każdym urządzeniu, którego zgodność z wymaganiami została stwierdzona i sporządza pisemne zaświadczenie zgodności z normą odpowiadające przeprowadzonym próbom.

- 3.5.3. Producent lub jego przedstawiciel powinien być w stanie przedstawić na żądanie zaświadczenia o zgodności z normą wystawione przez zgłoszony organ.

4. Weryfikacja jednostkowa CE

4.1. Weryfikacja jednostkowa CE jest procedurą, poprzez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie zapewnia i stwierdza, że urządzenie, ogólnie zaprojektowane na potrzeby specyficznego zastosowania i które otrzymało zaświadczenie przewidziane w pkt. 4.2, jest zgodne z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.

4.2. Zgłoszony organ bada urządzenie i przeprowadza stosowne próby, określone w normie lub normach, które należy stosować, przewidzianych w art. 5, lub próby im równoważne, w celu zweryfikowania zgodności tego urządzenia z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Zgłoszony organ umieszcza lub zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na urządzeniu, którego zgodność z wymaganiami została stwierdzona i sporządza pisemne zaświadczenie zgodności z normą odpowiadające przeprowadzonym próbom.

4.3. Dokumentacja techniczna projektu urządzenia, o której mowa w zał. III ma na celu umożliwienie oceny zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy, jak również zrozumienie projektu, procesu produkcji oraz działania urządzenia. Powinna być dostępna dla zgłoszonego organu.

4.4. Producent lub jego przedstawiciel powinien być w stanie okazać na żądanie certyfikat zgodności z normą wystawiony przez zgłoszony organ.”

c) Ust. 5.3.1 i 5.3.2 otrzymują następujące brzmienie:

„5.3.1. Jeśli producent wybrał przeprowadzenie w dwóch etapach jednej z procedur wymienionych w pkt. 5.1 i kiedy te dwa etapy realizowane są przez różne strony, urządzenie, które było przedmiotem pierwszego etapu procedury powinno zawierać numer identyfikacyjny zgłoszonego organu, który uczestniczył w tym etapie.

5.3.2. Strona, która przeprowadza pierwszy etap procedury, dla każdego urządzenia wystawia pisemne zaświadczenie zawierające dane niezbędne do zidentyfikowania urządzenia i precyzujące jakiego rodzaju badania i próby przeprowadzono.

Strona, która przeprowadza drugi etap procedury, przeprowadza badania i próby, które jeszcze nie zostały zrealizowane.

Producent lub jego przedstawiciel powinien być w stanie okazać na żądanie certyfikat zgodności z normą wystawiony przez upoważniony organ.”

d) Ust. 5.3.4 otrzymuje następujące brzmienie:

„5.3.4. Oznaczenie „CE” umieszczane jest na urządzeniu po zakończeniu drugiego etapu, tak jak numer identyfikacyjny upoważnionego organu, który uczestniczył w drugim etapie.”

8. W zał. IV pkt. 1.1 otrzymuje następujące brzmienie:

a) lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

- „a) - oznaczenie zgodności z normą „CE” zawierające symbol „CE” opisany w zał. IV, po którym następują dwie ostatnie cyfry roku, w którym oznaczenie zostało umieszczone,
- numer lub numery identyfikacyjne upoważnionego organu lub organów, które przeprowadziły nadzór lub weryfikację CE.

Oznaczenie i napisy wskazane powyżej powinny być umieszczone na urządzeniu zgrupowane w wyróżniający się sposób”;

- b) w pkt. c) po ostatnim myślniku dodaje się następujący myślnik:

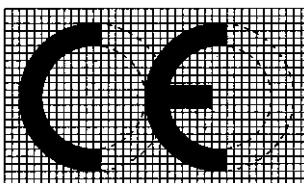
„- dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia „CE”.

9. Zał. VI otrzymuje następujące brzmienie:

„ZALĄCZNIK VI

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE”

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.”

Artykuł 9

W dyrektywie 90/385/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem oznaczenie „CE”.
2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie nie utrudniają na swym terytorium wprowadzenia na rynek i udostępnienia materiałów zgodnych z postanowieniami niniejszej dyrektywy i posiadających oznaczenie „CE” przewidziane w art. 12, które wskazuje, że były one przedmiotem oceny ich zgodności z normą zgodnie z art. 9.”

3. Do art. 4 dodaje się następujący ust. 5:

- „5. a) Jeśli materiały są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te materiały za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.
- b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym*

Wspólnot Europejskich, muszą być wpisane na dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do tych materiałów; dokumenty te, ulotki lub instrukcje muszą być dostępne bez konieczności uszkodzenia opakowania, które zapewnia sterylność materiału medycznego.”

4. W art. 11 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych organach wyznaczonych przez nie do przeprowadzania procedur, o których mowa w art. 9, jak również o specyficznych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych jej organów zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tę listy.”

4. W art. 12 ust. 2 drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„Powinien po nim następować numer identyfikacyjny upoważnionego organu odpowiedzialnego za wdrożenie procedur przewidzianych w załącznikach II, IV i V.”

5. W art. 12 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Zabrania się umieszczania oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na opakowaniu lub na ulotce informacyjnej dołączonej do materiału medycznego pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

6. Art. 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

Nie naruszając art. 7:

a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek zaprzestania wykroczenia w warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;

b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 7.”

7. Zał. II otrzymuje następujące brzmienie:

a) W pkt. 2 drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” zgodnie z art. 12 i sporządza pisemne zaświadczenie o zgodności z normą.

Zaświadczenie to odnosi się do jednego lub kilku określonych egzemplarzy produktu i przechowywane jest przez producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie.

Oznaczenie „CE” występuje wraz z numerem identyfikacyjnym upoważnionego odpowiedzialnego organu.”

b) Sekcja 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„6. **Postanowienia administracyjne**

- 6.1. Producent zachowuje do dyspozycji organów państwowych, na okres co najmniej pięciu lat licząc od ostatniej daty produkcji produktu:
- certyfikat zgodności z normą,
  - dokumentację, o której mowa w sekcja 3.1 drugi myślnik,
  - zmiany, o których mowa w sekcja 3.4,
  - dokumentację, o której mowa w sekcja 4.2,
  - decyzje i raporty upoważnionego organu, o których mowa w sekcja 3.3, 4.3, 5.3 i 5.4.
- 6.2.1. Upoważniony organ udostępnia pozostałym upoważnionym organom i organowi właściwemu, na prośbę, wszystkie istotne informacje dotyczące wystawienia, odmowy wystawienia bądź cofnięcia dokumentów zatwierdzających system jakości.
- 6.3. Kiedy ani producent, ani jego przedstawiciel nie są ustanowieni we Wspólnocie, obowiązek udostępniania władzom dokumentacji technicznej, o której mowa w art. 4.2. spoczywa na osobie odpowiedzialnej za wprowadzenie materiału na rynek wspólnotowy.”
9. W zał. III sekcja 7 i 8 otrzymują następujące brzmienie:

„7. Postanowienia administracyjne

- 7.1. Każdy upoważniony organ udostępnia pozostałym upoważnionym organom i organowi właściwemu, na żądanie, wszystkie istotne informacje dotyczące certyfikatów badań „CE typu” i addenda wystawione, z opinią odmowną i cofnięte.
- 7.2. Pozostałe upoważnione organy mogą otrzymać kopię certyfikatu badania „CE typu” i/lub ich addenda. Załączniki certyfikatów przekazywane są do dyspozycji pozostałych upoważnionych organów, na umotywowaną prośbę, po poinformowaniu producenta.
- 7.3. Producent lub jego przedstawiciel zachowuje, z dokumentacją techniczną, kopię certyfikatów badań „CE typu” i ich załączniki przez okres, co najmniej pięciu lat po wyprodukowaniu ostatniego materiału.
- 7.4. Kiedy ani producent, ani jego przedstawiciel nie są ustanowieni we Wspólnocie, obowiązek udostępniania władzom dokumentacji technicznej spoczywa na osobie odpowiedzialnej za wprowadzenie danego materiału na rynek wspólnotowy.”
10. Zał. IV otrzymuje następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IV

WERYFIKACJA CE

1. Weryfikacja CE jest procedurą, przez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie zapewnia i stwierdza, że produkty, które podlegają postanowieniom pkt. 3 są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania „CE typu” i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy.
2. Producent podejmuje wszystkie niezbędne środki, aby proces produkcji zapewniał zgodność produktu z typem opisanym w certyfikacie „CE typu” i z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, umieszcza oznaczenie „CE” na każdym produkcie i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.
3. Producent powinien sporządzić, przed rozpoczęciem produkcji dokumentację określającą procesy produkcji, w szczególności w dziedzinie sterylizacji, jak również całość wcześniej

ustalonych i systematycznych postanowień, które zostaną wdrożone aby zapewnić jednolitość produkcji i zgodność produktów z typem opisanym w certyfikacie badań „CE typu” i z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

4. Producent zobowiązuje się stworzyć i aktualizować system nadzoru po sprzedaży. Zobowiązanie to obejmuje obowiązek informowania przez producenta organów właściwych, jeśli tylko dowie się o następujących zdarzeniach:

- a) Wszelkie odstępstwo od właściwości i parametrów, jak również wszelkie niezgodności w ulotce informacyjnej materiału medycznego, które mogły spowodować lub spowodowały śmierć lub pogorszenie stanu zdrowia pacjenta;
- b) Każdą przyczynę natury technicznej lub medycznej, której skutkiem było wycofanie materiału z rynku przez producenta.

5. Upoważniony organ przeprowadza stosowne badania i próby w celu sprawdzenia zgodności produktu z wymaganiami niniejszej dyrektywy, poprzez kontrole i próby produktów w oparciu o statystykę jak precyzuje to pkt. 6. Producent musi zezwolić upoważnionemu organowi na ocenienie skuteczności środków podjętych w myśl pkt. 3, w odpowiednim przypadku w drodze audytu.

6. Weryfikacja statystyczna

6.1. Producent przedstawia wyprodukowane produkty w postaci jednolitych partii i podejmuje wszystkie niezbędne środki, aby proces produkcji zapewnił jednolitość każdej wyprodukowanej partii.

6.2. Z każdej partii drogą losową pobiera się próbkę. Produkty stanowiące próbkę są badane każdy z osobna i przeprowadza się stosowne próby, określone w normie lub normach, o których mowa w art. 5, lub próby równoważne, w celu sprawdzenia ich zgodności z typem opisanym w certyfikacie badań „CE typu” w celu zatwierdzenia bądź odrzucenia partii.

6.3. Statystyczna kontrola produktów polega na analizie cech, czego konsekwencją jest plan pobierania próbek prezentujący następujące dane:

- poziom jakości odpowiadający prawdopodobieństwu zatwierdzenia 95%, gdzie procent produktów niezgodnych z normą zawiera się między 0,29 a 1%,
- jakość graniczną odpowiadającą prawdopodobieństwu zatwierdzenia 5%, gdzie procent produktów niezgodnych z normą zawiera się między 3 a 7 %.

6.4. Na zaakceptowanych partiach, upoważniony organ umieszcza lub zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na każdym produkcie i sporządza pisemne zaświadczenie o zgodności z normą odpowiadające przeprowadzonym próbom. Wszystkie produkty partii mogą zostać wprowadzone na rynek, za wyjątkiem produktów z partii poddanej próbie, które uznano za niezgodne z normą.

Jeśli partia zostaje odrzucona, stosowny upoważniony organ podejmuje stosowne środki w celu uniemożliwienia wypuszczenia tej partii na rynek. W przypadku częstego odrzucania partii, upoważniony organ może zawiesić weryfikację statystyczną.

Producent może umieścić, na odpowiedzialność upoważnionego organu, jego numer identyfikacyjny w trakcie produkcji.

6.5. Producent, lub jego przedstawiciel, musi być w stanie przedstawić, na żądanie, certyfikat zgodności z normą wydany przez upoważniony organ.”

11. W zał. V pkt. 2 drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

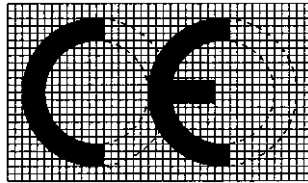
„Producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, umieszcza oznaczenie „CE” zgodnie z art. 12 i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą. Deklaracja ta obejmuje jeden lub więcej analizowanych egzemplarzy produktu i jest przechowywana przez producenta. Oznaczenie „CE” występuje z numerem identyfikacyjnym upoważnionego odpowiedzialnego organu.”

12. Zał. IX otrzymuje następujące brzmienie:

„ZALĄCZNIK IX

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE”

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.

Może być ona mniejsza od tego najmniejszego wymiaru w przypadku materiałów o małych rozmiarach.”

Artykuł 10

W dyrektywie 90/396/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie symbol „CE” zastępuje się wyrażeniem oznaczenie ”CE”.
2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie nie mogą zabronić, ograniczyć lub przeszkodzić we wprowadzeniu na rynek i w udostępnieniu urządzeń zgodnych z całością postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności z normą przewidzianymi w rozdz. II, kiedy posiadają one oznaczenie „CE” przewidziane w art. 10.”

3. W art. 8 ust. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

- „5. a) Jeśli urządzenia są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te urządzenia za zgodne z postanowieniami tych dyrektyw.
- b) Jednakże, jeśli jedna lub kilka z tych dyrektyw pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonych do tych urządzeń.”

4. W art. 9 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa o upoważnionych organach wyznaczonych przez nie do przeprowadzenia procedur, o których mowa w art. 8, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych jej organów, zawierającą ich numery identyfikacyjne, jak również zadania, do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”

5. W art. 10 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Zabrania się umieszczania na urządzeniach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na urządzeniu lub jego tabliczce identyfikacyjnej pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności ani czytelności oznaczenia „CE”.”

6. Art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 11*

Nie naruszając art. 7:

- a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z postanowieniami dotyczącymi oznaczenia „CE” i do zaprzestania wykroczenia w warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;
- b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku na podstawie procedur przewidzianych w art. 7.”

7. Zał. II otrzymuje następujące brzmienie:

a) W pkt. 2 drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemne zaświadczenie o zgodności z normą.”

b) W pkt. 2.1 ostatnie zdanie otrzymuje następujące brzmienie;

„Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu zobowiązanego do przeprowadzania niespodziewanych kontroli, o których mowa w pkt. 2.3.”

c) W pkt. 3.1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.”

d) W pkt. 3.1. ostatnie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu odpowiedzialnego za nadzór nad „CE”.”

e) W pkt. 4.1 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.”

f) W pkt. 4.1. ostatnie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu odpowiedzialnego za nadzór nad „CE””

g) Pkt. 5 i 6 otrzymują następujące brzmienie:

„5. WERYFIKACJA CE

5.1 Weryfikacja CE jest procedurą, przez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie zapewnia i stwierdza, że produkty, które podlegają postanowieniom pkt. 3 są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania „CE typu” i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy.

5.2 Producent podejmuje wszystkie niezbędne środki, aby proces produkcji zapewniał zgodność produktu z typem opisanym w certyfikacie „CE typu” i z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą. Deklaracja zgodności z normą może obejmować jedno lub kilka urządzeń i przechowywana jest przez producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie.

5.3 Upoważniony organ przeprowadza stosowne badania i próby w celu sprawdzenia zgodności urządzenia z wymaganiami niniejszej dyrektywy, wedle wyboru producenta, bądź poprzez kontrole i próby każdego urządzenia jak precyzuje to pkt. 5.4, bądź przez kontrole i próby urządzeń w oparciu o statystykę jak precyzuje to pkt. 5.5.

5.4. Weryfikacja każdego urządzenia przez kontrole i próby

5.4.1 Każde z urządzeń jest badane odrębnie i stosowne próby, określone w stosowanej normie lub normach, o których mowa w art. 5, lub próby im równoważne, są przeprowadzane w celu sprawdzenia ich zgodności z typem opisanym w certyfikacie badań „CE typu” i z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

5.4.2. Upoważniony organ umieszcza bądź zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na każdym zatwierdzonym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z przeprowadzonymi próbami. Certyfikat zgodności z normą może obejmować jedno lub więcej urządzeń.

5.4.3. Producent lub jego przedstawiciel powinien być w stanie okazać na prośbę certyfikaty zgodności z normą wystawione przez upoważniony organ.

5.5. Weryfikacja statystyczna

5.5.1. Producent przedstawia wyprodukowane urządzenia w postaci jednolitych partii i podejmuje wszystkie niezbędne środki, aby proces produkcji zapewnił jednolitość każdej wyprodukowanej partii.

5.5.2 Procedura statystyczna stosuje następujące elementy.

Urządzenia poddawane są kontroli statystycznej polegającej na analizie cech. Grupowane są w oznaczone partie zawierające urządzenia jednego modelu, wyprodukowane w identycznych warunkach. Badanie serii odbywa się w nieokreślonych odstępach czasowych. Urządzenia poddawane próbie badane są oddzielnie i przeprowadza się stosowne

próby, określone w normie lub w normach przewidzianych w art. 5, lub próby im równoważne, w celu zatwierdzenia lub odrzucenia partii.

Stosuje się plan pobierania próbek działający według danych, takich jak:

- poziom jakości odpowiadający prawdopodobieństwu zatwierdzenia 95 %, gdzie procent produktów niezgodnych z normą zawiera się między 0,5 a 1,5 %,
- jakość graniczna odpowiadająca prawdopodobieństwu zatwierdzenia 5%, gdzie procent produktów niezgodnych z normą zawiera się między 5 a 10 %.

5.5.3. Na zaakceptowanych partiach, upoważniony organ umieszcza lub zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na każdym urządzeniu i sporządza pisemne zaświadczenie o zgodności z normą odpowiadające przeprowadzonym próbom. Wszystkie urządzenia partii mogą zostać wprowadzone na rynek, za wyjątkiem urządzeń z partii poddanej próbie, które uznano za niezgodne z normą.

Jeśli partia zostaje odrzucona, stosowny upoważniony organ podejmuje stosowne środki w celu uniemożliwienia wypuszczenia tej partii na rynek. W przypadku częstego odrzucania partii, upoważniony organ może zawiesić weryfikację statystyczną.

Producent może umieścić, na odpowiedzialność upoważnionego organu, jego numer identyfikacyjny w trakcie procesu produkcji.

5.5.4. Producent lub jego przedstawiciel musi być w stanie przedstawić na prośbę certyfikat zgodności z normą wydany przez upoważniony organ.

6. WERYFIKACJA JEDNOSTKOWA CE

6.1. Weryfikacja jednostkowa CE jest procedurą, poprzez którą producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, zapewnia i deklaruje, że dane urządzenie, które otrzymało zaświadczenie, o którym mowa w pkt. 2 jest zgodne z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, umieszcza oznaczenie „CE” na urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą, którą zachowuje.

6.2. Upoważniony organ bada urządzenie i przeprowadza stosowne próby uwzględniając dokument projektowy w celu upewnienia się co zgodności urządzenia z głównymi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Upoważniony organ umieszcza lub zleca umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na zatwierdzonym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą odpowiadającą przeprowadzonym próbom.

6.3. Dokument projektowy, o którym mowa w zał. IV ma na celu umożliwienie oceny zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy, jak również zrozumienie projektu, procesu produkcji i funkcjonowania urządzenia.

Dokument projektowy, o którym mowa w zał. IV jest udostępniany upoważnionemu organowi.

6.4. Jeśli upoważniony organ uzna to za konieczne, stosowne badania i próby mogą być przeprowadzone po zainstalowaniu urządzenia.

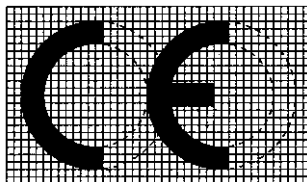
6.5. Producent, lub jego przedstawiciel, muszą być w stanie okazywać na prośbę certyfikat zgodności z normą wystawiony przez upoważniony organ.”

8. Zał. III otrzymuje następujące brzmienie:

„ZALĄCZNIK III

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE” I NAPISY

1. Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu interweniującego w fazie kontroli produkcji.

2. Urządzenie lub jego tabliczka informacyjna powinny zawierać oznaczenie „CE” jak również następujące napisy:

- nazwę producenta lub jego numer identyfikacyjny,
- nazwę handlową urządzenia,
- typ stosowanego zasilania elektrycznego, w stosownym przypadku,
- kategorię urządzenia,
- dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia „CE”.

W zależności od rodzaju poszczególnych urządzeń, dodać należy informacje konieczne do zainstalowania ich.

3. W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej. Poszczególne elementy oznaczenia powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość, nie mniejszą niż 5 mm.”

Artykuł 11

W dyrektywie 91/263/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie „CE””.
2. W art. 11 ust. 4 wyrażenie „znak „CE”” zastępuje się wyrażeniem „litery początkowe „CE”, jak wskazane w załączniku VI.”
3. W art. 3 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie stosowne środki, aby terminale mogły znaleźć się na rynku i w użyciu jedynie, gdy posiadają oznaczenie „CE” przewidziane w art.11, które wskazuje na ich zgodność z zaleceniami niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny przewidzianymi w rozdz. II, kiedy są zainstalowane i utrzymywane w stosowny sposób i używane zgodnie z ich przeznaczeniem.”
4. W art. 3 dodaje się następujący ust. 4:

- „4. a) Jeśli terminale są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczenie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie uznaje się te terminale za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.
- b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonymi do terminali.”

5. W art. 10 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o upoważnionych organach ustanowionych we Wspólnocie, wyznaczonych przez nie do przeprowadzania certyfikacji, kontroli produkcji i stosownego nadzoru odpowiadającego procedurom, o których mowa w art. 9, jak również o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Państwa członkowskie stosują kryteria minimalne sprecyzowane w zał. V w trakcie wyznaczania tych organów. Uważa się, że organy, które spełniają kryteria przewidziane przez stosowne zharmonizowane normy odpowiadają kryteriom ustalonym w zał. V.”

6. W art. 10 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych organów, ich numery identyfikacyjne i listę laboratoriów przeprowadzających próby, jak również listę zadań, do których organy te zostały powołane i czuwa nad aktualizacją tych list.”

7. W art. 11 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Oznaczanie terminali zgodnych z niniejszą dyrektywą składa się z oznaczenia „CE”, a to z liter początkowych „CE”, po którym następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu interweniującego w fazie kontroli produkcji oraz symbol wskazujący, że wyposażenie jest przeznaczone i zdadne do podłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Wzór oznaczenia „CE”, które należy stosować jak również wskazówki dodatkowe zawarte są w zał. VI.»

8. W art. 11 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Zabrania się umieszczania oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE” sprecyzowanego w zał. VI i VII. Każde inne oznaczenie może być umieszczone na wyposażeniu pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”

9. Art. 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

Nie naruszając art. 8:

- a) wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z postanowieniami dotyczącymi oznaczenia „CE” i do zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie;

- b) jeżeli niezgodność utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzenia na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku według procedur przewidzianych w art. 8”

10. W zał. II i III ostatnie zdanie pkt. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenia przewidziane w art. 11 ust. 1 na każdym produkcie i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.”

11. W zał. IV ostatnie zdanie pkt. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

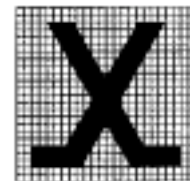
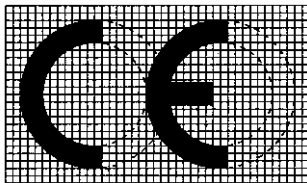
„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenia przewidziane w art. 11 ust. 1 na każdym produkcie i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.”

12. Zał. VI otrzymuje następujące brzmienie:

„ZALĄCZNIK VI

OZNACZENIA DO UMIESZCZENIA NA WYPOSAŻENIU, O KTÓRYM MOWA W ART. 11 UST. 1

- Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych według formy graficznej widniejącej poniżej, po nim następują informacje dodatkowe, o których mowa w art. 11 ust. 1:

Numer identyfikacyjny upoważnionego organu

(w kwestii odlewu czcionek należy odnieść się do Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich).

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość nie mniejszą niż 5 mm.”

13. Zał. VII otrzymuje następujące brzmienie:

„ZALĄCZNIK VII

OZNACZENIA DO UMIESZCZENIA NA WYPOSAŻENIU, O KTÓRYM MOWA W ART. 11 UST. 4

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość nie mniejszą niż 5 mm.”

Artykuł 12

W dyrektywie 92/42/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W całym tekście wyrażenie „symbol „CE”” zastępuje się wyrażeniem „oznaczenie „CE””.
2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie nie mogą zabronić, ograniczyć lub przeszkodzić we wprowadzeniu na rynek i udostępnieniu na ich terytorium urządzeń i kotłów zgodnych z postanowieniami niniejszej dyrektywy i posiadających oznaczenie „CE” przewidziane w art. 7, które wskazuje na ich zgodność z całością postanowień niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności z normą przewidzianymi w art. 7 i 8, o ile Traktat lub inne dyrektywy bądź postanowienia wspólnotowe nie stanowią inaczej.”
3. W art. 4 dodaje się następujący ust. 5:

„5 a) Jeśli kotły są przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie kotły te uznaje się za zgodne z postanowieniami tych innych dyrektyw.

b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonych do tych produktów.”
4. W art. 7 ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Oznaczenie „CE” zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy i z innymi postanowieniami dotyczącymi przyznania oznaczenia „CE”, jak również napisy przewidziane w zał. I, umieszczane są na kotłach i urządzeniach w sposób widoczny, łatwy do odczytania i tak, by nie można ich było usunąć. Zabrania się umieszczania na tych produktach oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na kotle i urządzeniu pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.”
5. W art. 7 dodaje się następujący ust. 5:

„5. a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z postanowieniami dotyczącymi oznaczenia „CE” i zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie.

b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki aby ograniczyć lub zakazać wprowadzenia na rynek danego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku i powiadamia o tym Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie.”

6. W art. 8 ust 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o organach wyznaczonych przez nie do realizowania procedur przewidzianych w art. 7, jak również o szczegółowych zadaniach, do których organy te zostały powołane i o numerach identyfikacyjnych przyznanych im uprzednio przez Komisję.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę zgłoszonych organów zawierającą ich numer identyfikacyjny, jak również zadania do których zostały powołane. Zapewnia aktualizację tej listy.”

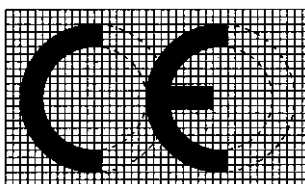
7. Zał. I otrzymuje następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

OZNACZENIA ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE” I SPECYFICZNE OZNACZENIA DODATKOWE

1. Oznaczenie zgodności z normą „CE”

Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość nie mniejszą niż 5 mm.”

2. Oznaczenia specyficzne

- Dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia „CE”
- Znak sprawności energetycznej, przyznawany w myśl art. 6 niniejszej dyrektywy, który odpowiada symbolowi umieszczonemu poniżej.

8. Zał. IV otrzymuje następujące brzmienie:

a) w pkt. 1 modułu C ostatnie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.”

b) w pkt. 1 modułu D dwa ostatnie zdania otrzymują następujące brzmienie:

„Producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, umieszcza oznaczenie „CE” na każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą. Po oznaczeniu „CE”

następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu odpowiedzialnego za nadzór, o którym mowa w pkt. 4.”

c) w pkt. 1 modułu E dwa ostatnie zdania otrzymują następujące brzmienie:

„Producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, umieszcza oznaczenie „CE” na każdym kotle i każdym urządzeniu i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą. Po oznaczeniu „CE” następuje numer identyfikacyjny upoważnionego organu odpowiedzialnego za nadzór, o którym mowa w pkt. 4.”

Artykuł 13

W dyrektywie 73/23/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) W preambule dodaje się dwa następujące „mając na uwadze, co następuje”:

„decyzja 90/683/EWG* określa moduły dotyczące różnych faz procedur oceny zgodności z normą przeznaczone do stosowania w dyrektywach harmonizacji technicznej;

możliwość wyboru procedur nie musi powodować obniżenie poziomu bezpieczeństwa sprzętu elektrycznego ustalonego już w całej Wspólnocie,

*Dz.U. WE nr L 380, z 31.12.1990, str. 13.”

2. W art. 8 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Przed wprowadzeniem na rynek, sprzęt elektryczny, o którym mowa w art. 1 musi zawierać oznaczenie „CE”, jak przewidziane w art. 10, które wskazuje na jego zgodność z postanowieniami niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurą oceny zgodności z normą opisaną w zał. IV.”

3. W art. 8 dodaje się następujący ust. 3:

„3 a) Jeśli sprzęt elektryczny jest przedmiotem innych dyrektyw dotyczących innych aspektów i przewidujących umieszczanie oznaczenia „CE”, oznaczenie to wskazuje, że równocześnie sprzęt ten uznaje się za zgodny z postanowieniami tych innych dyrektyw.

b) Jednakże, jeśli jedna z tych dyrektyw lub kilka z nich pozostawiają producentowi, w okresie przejściowym, wybór systemu do zastosowania, oznaczenie „CE” wskazuje na zgodność jedynie z postanowieniami dyrektyw stosowanych przez producenta. W tym przypadku, dane ze stosowanych dyrektyw, publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, muszą być wpisane w dokumentach, ulotkach lub instrukcjach objętych tymi dyrektywami i dołączonych do tego sprzętu elektrycznego.”

4. Art. 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Oznaczenie „CE”, o którym mowa w zał. III umieszczane jest przez producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie na sprzęcie elektrycznym lub, jeśli nie jest to możliwe, na opakowaniu, na instrukcji użycia lub na karcie gwarancyjnej, w sposób widoczny, czytelny i niemożliwy do usunięcia.

2. Zabrania się umieszczania na sprzęcie elektrycznym oznaczeń mogących mylić osoby trzecie co do znaczenia i formy graficznej oznaczenia „CE”. Każde inne oznaczenie może zostać umieszczone na sprzęcie elektrycznym, jego opakowaniu, na instrukcji użycia lub na karcie gwarancyjnej pod warunkiem, że nie będzie ograniczało widoczności i czytelności oznaczenia „CE”.

3. Nie naruszając art. 9:
- a) Wszelkie stwierdzenie przez państwo członkowskie niesłusznego umieszczenia oznaczenia „CE” nakłada na producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie obowiązek doprowadzenia produktu do zgodności z postanowieniami dotyczącymi oznaczenia „CE” i do zaprzestania wykroczenia na warunkach ustalonych przez to państwo członkowskie.
  - b) Jeżeli niezgodność z normą utrzymuje się, państwo członkowskie musi podjąć wszystkie stosowne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzenie na rynek omawianego produktu lub zapewnić wycofanie go z rynku według procedur przewidzianych w art. 9.”
5. W art. 11 skreśla się drugi myślnik.
6. Dodaje się następujące zał. III i IV:

„ZAŁĄCZNIK III

OZNACZENIE ZGODNOŚCI Z NORMĄ „CE” I CERTYFIKAT CE ZGODNOŚCI Z NORMĄ

A. Oznaczenie zgodności z normą „CE”

Oznaczenie zgodności z normą „CE” składa się z liter początkowych „CE” według następującej formy graficznej:

- W przypadku zmniejszania lub zwiększania oznaczenia „CE” należy zachować proporcje tak, jak wynika to ze skalowanej formy graficznej widniejącej powyżej.
- Różne elementy oznaczenia „CE” powinny mieć wyraźnie tę samą wysokość nie mniejszą niż 5 mm.

B. CERTYFIKAT CE ZGODNOŚCI Z NORMĄ

Certyfikat CE zgodności z normą powinien zawierać następujące elementy:

- nazwę i adres producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie,
- opis sprzętu elektrycznego,
- odniesienia do zharmonizowanych norm,
- w określonym przypadku, odniesienie do specyfikacji, wobec których stwierdza się zgodność z normą,
- tożsamość sygnatariusza, który otrzymał upoważnienie do zobowiązania producenta lub jego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie,
- dwie ostatnie cyfry roku umieszczenia oznaczenia „CE”

ZAŁĄCZNIK IV

WEWNĘTRZNA KONTROLA PRODUKCJI

1. Wewnętrzna kontrola produkcji jest procedurą, przez którą producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, który wypełnia obowiązki przewidziane w ust. 2, zapewnia i deklaruje, że sprzęt elektryczny spełnia wymagania niniejszej dyrektywy. Producent lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, umieszcza oznaczenie „CE” na każdym produkcie i sporządza pisemną deklarację zgodności z normą.
2. Producent sporządza dokumentację techniczną opisaną w ust. 3; producent, lub jego przedstawiciel ustanowiony we Wspólnocie, zachowuje tę dokumentację, na terytorium Wspólnoty, do dyspozycji władz państwowych w celach inspekcji na okres co najmniej dziesięciu lat licząc od ostatniej daty produkcji produktu.

Jeśli ani producent, ani jego przedstawiciel nie są ustanowieni we Wspólnocie, obowiązek ten spoczywa na osobie odpowiedzialnej za wprowadzenie tego sprzętu elektrycznego na rynek Wspólnoty.

3. Dokumentacja techniczna powinna umożliwić ocenę zgodności sprzętu elektrycznego z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Powinna obejmować, w sposób konieczny do tej oceny, projekt, proces produkcji i funkcjonowanie sprzętu elektrycznego. Zawiera:
  - ogólny opis sprzętu elektrycznego,
  - rysunki projektowe i produkcyjne oraz schematy części składowych, podzespołów, obwodów, itp.,
  - opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia wspomnianych rysunków i schematów i funkcjonowania sprzętu elektrycznego,
  - listę norm, które zostały zastosowane, w całości lub częściowo i opis rozwiązań przyjętych w celu zrealizowania aspektów bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy jeśli normy nie zostały zastosowane,
  - wyniki obliczeń projektowych, przeprowadzonych kontroli itp.,
  - sprawozdania z prób.
4. Producent lub jego przedstawiciel przechowuje, wraz z dokumentacją techniczną, kopię certyfikatu zgodności z normą.
5. Producent podejmuje wszystkie środki niezbędne, aby proces produkcji zapewnił zgodność wytwarzanych produktów z dokumentacją techniczną, o której mowa w ust. 2 i z wymaganiami niniejszej dyrektywy.”

Artykuł 14

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują przed dniem 1 lipca 1994 r. postanowienia ustawodawcze, normatywne i administracyjne niezbędne, by dostosować się do niniejszej dyrektywy. Bezzwłocznie poinformują o tym Komisję.

Wprowadzą w życie te postanowienia począwszy od dnia 1 stycznia 1995 r. Postanowienia te, w chwili przyjęcia przez państwa członkowskie, będą zawierały odsyłacz do niniejszej dyrektywy lub odsyłacz będzie do nich dołączony w momencie publikacji urzędowej. Formy tych odsyłaczy uchwalone zostaną przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie będą akceptowały do dnia 1 stycznia 1997 r. wprowadzanie na rynek i udostępnianie produktów zgodnych z systemem oznaczania obowiązującym przed dniem 1 stycznia 1995 r.

3. Państwa członkowskie przekażą Komisji tekst istotnych postanowień prawa wewnętrznego, które podejmą w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lipca 1993 r.

W imieniu Rady

M. OFFECIERS-VAN DE WIELE

Przewodniczący

DYREKTYWA 95/46/EC PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 24 października 1995****w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ:

Nawiązując do:

- Traktatu o utworzeniu Unii Europejskiej, a w szczególności artykułu 100a Traktatu,
- propozycji Komisji ⁽¹⁾,
- opinii Komisji Ekonomiczno - Społecznej ⁽²⁾,

oraz działając zgodnie z trybem postępowania, o którym mowa w artykule 189b Traktatu ⁽³⁾,

- (1) Zważywszy, że cele Wspólnoty, określone w Traktacie, wraz ze zmianami wprowadzonymi Traktatem o Unii Europejskiej, obejmują tworzenie coraz ściślejszej wspólnoty narodów Europy, kształtowanie bliższych stosunków między Państwami należącymi do Wspólnoty, zapewnienie postępu ekonomiczno-społecznego poprzez wspólne działania na rzecz likwidacji barier dzielących Europę, pobudzanie ciągłej poprawy warunków życia jej narodów, ochronę i umacnianie pokoju i wolności oraz rozwój demokracji w oparciu o fundamentalne prawa uznane w konstytucji i prawie Państw Członkowskich oraz w Europejskiej Konwencji w sprawie ochrony praw człowieka i podstawowych swobód;
- (2) Zważywszy, że systemy przetwarzania danych są tworzone po to, aby służyły człowiekowi; zważywszy, że muszą one, niezależnie od obywatelstwa czy miejsca stałego zamieszkania osób fizycznych, respektować ich fundamentalne prawa i swobody, szczególnie prawo do prywatności, oraz przyczyniać się do postępu ekonomiczno-społecznego, rozwoju handlu oraz dobrobytu jednostek;
- (3) Zważywszy, że utworzenie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, na którym, zgodnie z artykułem 7a Traktatu, zapewniony jest swobodny przepływ towarów, ludzi, usług i kapitału wymaga nie tylko zapewnienia swobodnego przepływu danych osobowych od jednego Państwa Członkowskiego do drugiego, lecz również ochrony fundamentalnych praw jednostek;
- (4) Zważywszy, że integracja ekonomiczno-społeczna będąca wynikiem utworzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego w rozumieniu artykułu 7a Traktatu będzie siłą rzeczy prowadzić do znacznego zwiększenia transgranicznego przepływu danych osobowych między wszystkimi podmiotami zaangażowanymi prywatnie lub publicznie w działalność ekonomiczną i społeczną w Państwach Członkowskich; zważywszy, że nastąpi nasilenie wymiany danych osobowych między przedsiębiorstwami działającymi w różnych Państwach Członkowskich; zważywszy, że władze państwowe poszczególnych Państw Członkowskich wzywane są na mocy prawa Wspólnoty do współpracy i wymiany danych osobowych w celu uzyskania zdolności wykonywania swoich obowiązków oraz realizacji zadań w imieniu władz innego Państwa Członkowskiego w kontekście obszaru bez granic wewnętrznych, jaki powstał w wyniku stworzenia rynku wewnętrznego;

⁽¹⁾ D.U. nr C 277, 5. 11. 1990, str. 3 oraz D.U. nr C 311, 27. 11. 1992, str. 30.

⁽²⁾ D.U. nr C 159, 17. 6. 1991, str. 38.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 1992 (D.U. nr C 94, 13. 4. 1992, str. 198), potwierdzona w dniu 2 grudnia 1993 (D.U. nr C 342, 20. 12. 1993, str. 30); wspólne stanowisko Rady z dnia 20 lutego 1995 (D.U. nr C 93, 13. 4. 1995, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 czerwca 1995 (D.U. nr C 166, 3. 7. 1995).

- (6) Zważywszy ponadto, że zwiększenie współpracy naukowo-technicznej oraz proces skoordynowanego wprowadzania nowych sieci telekomunikacyjnych we Wspólnocie powoduje konieczność i stanowi ułatwienie transgranicznego przepływu danych osobowych;
- (7) Zważywszy, że różnica w stopniu ochrony praw i swobód jednostek, szczególnie prawa do prywatności, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, zapewnionego w poszczególnych Państwach Członkowskich może uniemożliwiać przesyłanie tych danych z terytorium jednego Państwa Członkowskiego do drugiego Państwa Członkowskiego; zważywszy, że różnica ta może zatem stanowić przeszkodę w realizacji szeregu przedsięwzięć ekonomicznych na szczeblu Wspólnoty, zakłócać konkurencję i utrudniać władzom wykonywanie ich obowiązków wynikających z przepisów prawa Wspólnoty; zważywszy, że wspomniana różnica w stopniu ochrony jest wynikiem istnienia wielkiej różnorodności krajowych ustaw, przepisów i postanowień o charakterze administracyjnym;
- (8) Zważywszy, że w celu zlikwidowania przeszkód w przepływie danych osobowych należy doprowadzić do wyrównania stopnia ochrony praw i swobód jednostek w zakresie przetwarzania tych danych; zważywszy, że cel ten ma żywotne znaczenie dla rynku wewnętrznego, lecz nie może on być osiągnięty przez same Państwa Członkowskie, szczególnie mając na uwadze skalę rozbieżności, jakie obecnie występują między odpowiednimi przepisami prawa poszczególnych Państw Członkowskich oraz potrzebę dokonania koordynacji przepisów prawa Państw Członkowskich w celu zapewnienia jednolitej regulacji transgranicznego przepływu danych osobowych, zgodnie z celem rynku wewnętrznego, o którym mowa w artykule 7a Traktatu; zważywszy, że w związku z tym potrzebne jest podjęcie przez Wspólnotę działań na rzecz zbliżenia wspomnianych przepisów;
- (9) Zważywszy, że biorąc pod uwagę ekwiwalentną ochronę wynikającą ze zbliżenia przepisów krajowych, Państwa Członkowskie nie będą już mogły utrudniać swobodnego przepływu między nimi danych osobowych, powołując się na ochronę praw i swobód jednostek, a zwłaszcza prawa do prywatności; zważywszy, że Państwom Członkowskim pozostawiony będzie margines swobody działania, z którego mogą również, w kontekście realizacji Dyrektywy, korzystać partnerzy stosunków gospodarczych i społecznych; zważywszy, że Państwa Członkowskie będą zatem mogły określić w swoich przepisach krajowych ogólne warunki dotyczące zgodności z prawem procesu przetwarzania danych; zważywszy, że podejmując te działania Państwa Członkowskie będą dokładać starań w celu poprawienia stopnia ochrony, jaką przewiduje ich obecne ustawodawstwo; zważywszy, że w granicach wspomnianego marginesu swobody działania oraz zgodnie z prawem Wspólnoty mogą wystąpić rozbieżności w realizacji Dyrektywy, co może mieć wpływ na przepływ danych w Państwie Członkowskim jak również we Wspólnocie;
- (10) Zważywszy, że celem krajowych przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych jest ochrona fundamentalnych praw i swobód, szczególnie prawa do prywatności, które zostało uznane zarówno w artykule 8 Europejskiej Konwencji w sprawie ochrony praw człowieka i fundamentalnych swobód oraz w ogólnych zasadach prawa Wspólnoty; zważywszy, że z tego powodu zbliżenie przepisów nie powinno spowodować osłabienia ochrony, jaką zapewniają, lecz przeciwnie, musi prowadzić do zapewnienia wysokiego stopnia ochrony we Wspólnocie;
- (11) Zważywszy, że zasady ochrony praw i swobód jednostek, szczególnie prawa do prywatności, które zawarte są w niniejszej Dyrektywie, utrwalają i umacniają zasady wyrażone w Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 w sprawie ochrony jednostek w zakresie automatycznego przetwarzania danych osobowych;
- (12) Zważywszy, że zasady ochrony muszą odnosić się do całokształtu przetwarzania danych osobowych przez każdą osobę, której działania podlegają przepisom prawa Wspólnoty; zważywszy, że należy wyłączyć przetwarzanie danych dokonywane przez osobę fizyczną w ramach działań o charakterze wyłącznie osobistym lub domowym, jak np. korespondencja i przechowywanie spisów adresów;
- (13) Zważywszy, że działania, o których mowa w rozdziałach V i VI Traktatu o Unii Europejskiej odnośnie bezpieczeństwa publicznego, obronności, bezpieczeństwa Państwa w dziedzinie prawa kryminalnego, niezależnie od obowiązków spoczywających na Państwach Członkowskich na mocy artykułu 56 (2), artykułu 57 lub artykułu 100a Traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej; zważywszy, że przetwarzanie danych osobowych konieczne dla zapewnienia ochrony pomyślniej sytuacji ekonomicznej Państwa nie wchodzi w zakres niniejszej Dyrektywy, o ile przetwarzanie danych dotyczy spraw bezpieczeństwa Państwa;
- (14) Zważywszy, że biorąc pod uwagę, przy obecnym nasyceniu społeczeństwa informacjami, znaczenie zmian technik gromadzenia, przekazywania, kompilowania, rejestrowania, przechowywania i przesyłania danych

dźwiękowych i wizyjnych dotyczących osób fizycznych, niniejsza Dyrektywa powinna mieć zastosowanie do przetwarzania takich danych;

- (15) Zważywszy, że przetwarzanie tych danych jest objęte niniejszą Dyrektywą tylko wówczas, gdy jest ono zautomatyzowane lub jeśli dane zawarte są lub przeznaczone do umieszczenia w zamkniętym układzie zbiorów zorganizowanym według określonych kryteriów dotyczących osób fizycznych w celu zapewnienia łatwego dostępu do wspomnianych danych osobowych;
- (16) Zważywszy, że przetwarzanie danych dźwiękowych i wizyjnych, np. w przypadku obserwacji przy pomocy kamer wideo, nie wchodzi w zakres niniejszej Dyrektywy, jeśli dokonywane jest dla potrzeb bezpieczeństwa publicznego, obronności, bezpieczeństwa narodowego lub też w trakcie działań organów państwowych w dziedzinie prawa kryminalnego lub innych działań nie wchodzących w zakres prawa Wspólnoty;
- (17) Zważywszy, że jeśli chodzi o przetwarzanie danych dźwiękowych i wizyjnych dla potrzeb dziennikarstwa, lub dla potrzeb wypowiedzi literackiej lub artystycznej, zwłaszcza w dziedzinie techniki audiowizualnej, zasady Dyrektywy mają zastosowanie ograniczone, zgodnie z postanowieniami określonymi w artykule 9.;
- (18) Zważywszy, że aby nie dopuścić do pozbawienia jednostek ochrony, do której mają prawo na mocy niniejszej Dyrektywy, wszelkie przetwarzanie danych osobowych we Wspólnocie musi odbywać się zgodnie z przepisami prawa jednego z Państw Członkowskich; zważywszy, że w związku z tym przetwarzanie danych dokonywane przez organ pełniący obowiązki kontrolera powołanego w Państwie Członkowskim powinno podlegać przepisom prawa tego Państwa;
- (19) Zważywszy, że powołanie organu kontroli na terytorium Państwa Członkowskiego zakłada efektywne i rzeczywiste prowadzenie działań poprzez trwałe uregulowania; zważywszy, że forma prawna takiego organu, mogącego być oddziałem lub jednostką podporządkowaną z osobowością prawną, nie jest w tym względzie czynnikiem decydującym; zważywszy, że w przypadku ustanowienia jednego organu kontroli na terytorium kilku Państw Członkowskich, szczególnie w postaci jednostek podporządkowanych, musi on zapewnić, aby uniknąć obchodzenia przepisów krajowych, że każda jednostka tego organu będzie wykonywać obowiązki wynikające z krajowych przepisów dotyczących jego działalności;
- (20) Zważywszy, że fakt, iż przetwarzanie danych jest dokonywane przez osobę prowadzącą działalność w kraju trzecim nie powinien stać na przeszkodzie ochronie jednostek przewidzianej w niniejszej Dyrektywie; zważywszy, że w tych przypadkach przetwarzanie danych powinno podlegać przepisom prawa Państwa Członkowskiego, w którym znajdują się wykorzystywane do tego celu środki oraz powinny istnieć gwarancje, zapewniające przestrzeganie w praktyce praw i obowiązków przewidzianych w niniejszej Dyrektywie;
- (21) Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa nie narusza zasad terytorialności obowiązujących w sprawach kryminalnych;
- (22) Zważywszy, że Państwa Członkowskie dokładniej sprecyzują w przyjmowanych ustawach lub wprowadzając w życie rozwiązania przyjęte w niniejszej Dyrektywie ogólne okoliczności, w których przetwarzanie danych jest zgodne z prawem; zważywszy, że w szczególności artykuł 5, w powiązaniu z artykułami 7 i 8, umożliwia Państwom Członkowskim, niezależnie od zasad ogólnych, uwzględnienie specyficznych warunków przetwarzania danych dla konkretnych branż oraz dla różnych kategorii danych objętych artykułem 8;
- (23) Zważywszy, że Państwa Członkowskie mają prawo zapewnić realizację ochrony jednostek zarówno w formie ogólnych przepisów o ochronie jednostek w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych oraz w formie przepisów branżowych, jak np. odnoszące się do urzędów statystycznych;
- (24) Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa nie dotyczy ustawodawstwa dotyczącego ochrony osób prawnych w odniesieniu do przetwarzania dotyczących ich danych osobowych;
- (25) Zważywszy, że zasady ochrony powinny znajdować odzwierciedlenie, z jednej strony w obowiązkach nałożonych na osoby, władze publiczne, przedsiębiorstwa, agencje i inne organy odpowiedzialne za przetwarzanie danych, zwłaszcza w zakresie jakości danych, bezpieczeństwa technicznego, zawiadamiania organu nadzoru oraz okoliczności, w których może odbywać się przetwarzanie danych, jak również, z drugiej strony, w prawie jednostek, których dane są przedmiotem przetwarzania, do uzyskania informacji,

że takie przetwarzanie danych ma miejsce, do konsultowania danych, żądania poprawek lub nawet sprzeciwiania się przetwarzaniu danych w niektórych przypadkach;

- (26) Zważywszy, że zasady ochrony danych muszą odnosić się do wszelkich informacji dotyczących zidentyfikowanych lub możliwych do zidentyfikowania osób; zważywszy, że w celu ustalenia, czy daną osobę można zidentyfikować, należy wziąć pod uwagę wszystkie sposoby, jakimi może posłużyć się kontroler lub inna osoba w celu zidentyfikowania owej osoby; zważywszy, że zasady ochrony danych nie dotyczą danych, którym nadano anonimowy charakter w taki sposób, że podmiot danych, nie będzie mógł być zidentyfikowany; zważywszy, że zasady postępowania w rozumieniu artykułu 27 mogą być przydatnym instrumentem w udzielaniu wskazówek co do sposobów nadawania danym charakteru anonimowego oraz zachowania w formie, w której identyfikacja podmiotu danych nie będzie możliwa;
- (27) Zważywszy, że ochrona jednostek musi odnosić się zarówno do automatycznego przetwarzania danych, jak i przetwarzania ręcznego; zważywszy, że zakres tej ochrony nie powinien w efekcie być zależny od zastosowanych technik, ponieważ w przeciwnym razie wystąpiłoby poważne ryzyko obchodzenia zasad; zważywszy niemniej, że jeśli chodzi o ręczne przetwarzanie danych, niniejsza Dyrektywa obejmuje jedynie układy zbiorów, nie zaś niezorganizowane zbiory; zważywszy, że w szczególności zawartość układów zbiorów musi być zorganizowana według określonych kryteriów dotyczących osób fizycznych, zapewniających łatwy dostęp do danych osobowych; zważywszy, że zgodnie z definicją zawartą w artykule 2 (c), poszczególne Państwa Członkowskie mogą określić różne kryteria ustalania składowych części zorganizowanego zestawu danych osobowych oraz różne kryteria dostępu do takiego zestawu; zważywszy, że zbiory lub zestawy zbiorów oraz ich strony tytułowe, które nie są zorganizowane według określonych kryteriów nie powinny w żadnych okolicznościach wchodzić w zakres niniejszej Dyrektywy;
- (28) Zważywszy, że przetwarzanie danych osobowych musi być zgodne z prawem i rzetelne wobec zainteresowanych jednostek; zważywszy, że w szczególności dane muszą być adekwatne, właściwe i nie wykraczać poza cele, dla których są przetwarzane; zważywszy, że cele takie muszą być jednoznaczne i uzasadnione oraz określone w czasie gromadzenia danych; zważywszy, że potrzeby dalszego przetwarzania danych dla potrzeb ich gromadzenia nie mogą być niezgodne z pierwotnie określonymi celami;
- (29) Zważywszy, że dalsze przetwarzanie danych osobowych dla celów historycznych, statystycznych i naukowych nie jest na ogół uważane za niezgodne z celami, dla których dane były pierwotnie gromadzone, pod warunkiem zapewnienia przez Państwo Członkowskie odpowiednich zabezpieczeń; zważywszy, że zabezpieczenia te muszą w szczególności wykluczać wykorzystywanie danych w celu uzasadnienia działań lub decyzji dotyczących konkretnej jednostki;
- (30) Zważywszy, że zgodność z prawem procesu przetwarzania danych osobowych wymaga, aby dokonywane było ono ponadto za zgodą podmiotu danych lub było konieczne dla zawarcia lub realizacji umowy wiążącej dla podmiotu danych, bądź miało charakter wymogu prawnego, lub też służyło realizacji zadania wykonywanego w interesie publicznym lub stanowiącego wykonanie decyzji władz, bądź też w uzasadnionym interesie osoby fizycznej lub prawnej, pod warunkiem, że interesy lub prawa i swobody podmiotu danych nie mają charakteru nadrzędnego; zważywszy, w szczególności, że w celu utrzymania równowagi między wspomnianymi interesami, a gwarantowaniem skutecznej konkurencji, Państwa Członkowskie mogą określić okoliczności, w których dane osobowe mogą być wykorzystane lub ujawnione osobie trzeciej dla celów marketingu o charakterze komercyjnym, lub realizowanego przez organizację charytatywną, lub też przez inne stowarzyszenie lub fundację, np. o charakterze politycznym, z zastrzeżeniem postanowień dopuszczających sprzeciw podmiotu danych, wobec przetwarzania tych danych - bezpłatnie i bez konieczności podania uzasadnienia;
- (31) Zważywszy, że przetwarzanie danych osobowych musi być również uznawane za zgodne z prawem, kiedy dokonywane jest w celu zapewnienia ochrony interesu stanowiącego niezbędny element życia podmiotu danych;
- (32) Zważywszy, że do ustawodawstwa krajowego należy ustalenie, czy kontroler wykonujący zadanie realizowane w interesie publicznym powinien być organem administracji publicznej lub inną osobą fizyczną lub prawną podlegającą prawu publicznemu lub prawu prywatnemu, jak np. stowarzyszenie zawodowe.
- (33) Zważywszy, że dane mogące ze względu na ich charakter powodować naruszenie fundamentalnych swobód lub prywatności nie powinny być przetwarzane, o ile osoba, której dotyczą nie udzieli wyraźnej zgody; zważywszy, że jednak należy przewidzieć odstępstwa od tego zakazu dla szczególnych potrzeb, zwłaszcza w przypadkach, gdy przetwarzanie danych odbywa się w określonych celach zdrowotnych przez osoby

podlegające prawnemu obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej, lub też w trakcie legalnych działań niektórych stowarzyszeń lub fundacji, których celem jest umożliwienie realizacji fundamentalnych swobód;

- (34) Zważywszy, że Państwa Członkowskie muszą być również uprawnione, w sytuacjach, kiedy jest to uzasadnione ważnym interesem publicznym, do uchylania zakazu przetwarzania wrażliwych kategorii danych w takich dziedzinach, jak zdrowie publiczne i ochrona socjalna - szczególnie w celu zapewnienia odpowiedniej jakości i zasadności ekonomicznej procedur stosowanych do rozstrzygania roszczeń o świadczenia i usługi w ramach systemu ubezpieczeń społecznych - badania naukowe i statystyka rządowa; zważywszy, że obowiązkiem ich jest jednak stworzenie konkretnych i odpowiednich zabezpieczeń dla ochrony fundamentalnych praw i prywatności jednostek;
- (35) Zważywszy ponadto, że przetwarzanie danych osobowych przez władze dla osiągnięcia określonych w prawie konstytucyjnym lub międzynarodowym prawie publicznym celów oficjalnie uznanych związków religijnych jest dokonywane z ważnych względów wynikających z interesu publicznego;
- (36) Zważywszy, że jeżeli w trakcie czynności wyborczych funkcjonowanie systemu demokratycznego w niektórych Państwach Członkowskich wymaga gromadzenia przez partie polityczne danych na temat opinii politycznych obywateli, przetwarzanie tych danych może być dozwolone ze względu na ważny interes publiczny, pod warunkiem stworzenia odpowiednich zabezpieczeń'
- (37) Zważywszy, że przetwarzanie danych osobowych dla potrzeb dziennikarstwa lub dla potrzeb wypowiedzi literackiej lub artystycznej, zwłaszcza w dziedzinie techniki audiowizualnej, powinno kwalifikować się do zwolnienia z wymagań niektórych postanowień niniejszej Dyrektywy, o ile jest to konieczne, aby pogodzić fundamentalne prawa jednostek z wolnością informacji, a zwłaszcza prawem do uzyskiwania i udzielania informacji, co gwarantuje w szczególności artykuł 10 Europejskiej Konwencji w sprawie ochrony praw człowieka i fundamentalnych swobód; zważywszy, że Państwa Członkowskie powinny w związku z tym ustalić zasady zwolnień i odstępstw koniecznych dla zapewnienia równowagi pomiędzy fundamentalnymi prawami odnośnie ogólnych uregulowań w sprawie legalności przetwarzania danych, uregulowaniami w sprawie przesyłania danych do krajów trzecich i kompetencjami organów nadzoru; zważywszy, że nie powinno to jednak powodować wprowadzenia przez Państwa Członkowskie uregulowań stanowiących odstępstwo od obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzania danych; zważywszy, że przynajmniej organ nadzoru odpowiedzialny za tę dziedzinę powinien być również wyposażony w niektóre uprawnienia *ex post*, np. do publikowania regularnych sprawozdań lub kierowania spraw do władz sądowniczych;
- (38) Zważywszy, że jeżeli przetwarzanie danych ma być rzetelne, podmiot danych musi mieć możliwość powzięcia wiadomości o wystąpieniu czynności przetwarzania danych oraz, jeżeli dane są uzyskiwane od niego, musi otrzymać dokładne i pełne informacje, uwzględniające okoliczności pozyskiwania danych;
- (39) Zważywszy, że niektóre czynności w zakresie przetwarzania danych angażują dane, których kontroler nie uzyskał bezpośrednio od osoby, które te dane dotyczą; zważywszy ponadto, że dane mogą być legalnie ujawnione osobie trzeciej, nawet jeżeli ich ujawnienie nie było przewidywane w czasie, kiedy uzyskiwano dane od osoby, której dotyczą; zważywszy, że we wszystkich tych przypadkach podmiot danych powinien być informowany przy rejestracji danych lub też najpóźniej kiedy dane są po raz pierwszy ujawnione osobie trzeciej;
- (40) Zważywszy, że jednak nie ma konieczności nakładania tego obowiązku, kiedy podmiot danych posiada już tę informację; zważywszy ponadto, że obowiązek taki nie występuje wówczas, gdy rejestracja lub ujawnianie danych jest wyraźnie przewidziane przez prawo lub jeżeli dostarczanie informacji podmiotowi danych okazuje się niemożliwe lub wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, co może mieć miejsce w przypadku przetwarzania danych do celów historycznych, statystycznych lub naukowych; zważywszy, że pod tym względem można brać pod uwagę liczbę osób, których dane dotyczą, wiek danych oraz przyjęte środki rekompensacyjne;
- (41) Zważywszy, że każda osoba musi mieć możliwość skorzystania z prawa dostępu do dotyczących jej danych, które poddane są przetwarzaniu, w celu zweryfikowania zwłaszcza prawidłowości danych oraz legalności ich przetwarzania; zważywszy, że z tych samych powodów każdy podmiot danych musi również mieć prawo zapoznania się z zasadami automatycznego przetwarzania danych, które go dotyczą, przynajmniej w przypadku zautomatyzowanego procesu decyzyjnego, o którym mowa w artykule 15 (1); zważywszy, że prawo to nie powinno w niekorzystny sposób wpływać na stan tajemnicy handlowej lub własności intelektualnej, w szczególności na prawo autorskie chroniące oprogramowanie; zważywszy, że

względy te nie powinny jednak powodować odmowy udzielenia podmiotowi danych wszystkich informacji;

- (42) Zważywszy, że Państwa Członkowskie mogą, w interesie podmiotu danych lub w celu zapewnienia ochrony praw i swobód innych osób, ograniczać prawo dostępu i informacji; zważywszy, że mogą one np. postanowić, że dostęp do danych medycznych może uzyskać tylko personel medyczny;
- (43) Zważywszy, że ograniczenia prawa dostępu i informacji oraz niektórych obowiązków kontrolera mogą w podobny sposób być wprowadzane przez Państwa Członkowskie, o ile jest to konieczne dla zapewnienia np. ochrony bezpieczeństwa narodowego, obronności, bezpieczeństwa publicznego lub ważnych ekonomicznych lub finansowych interesów Państwa Członkowskiego lub Unii, jak również czynności dochodzeniowo-śledczych w sprawach kryminalnych oraz postępowania prokuratorskiego i sądowego w sprawie naruszenia zasad etyki w zawodach podlegających określonym regulacjom; zważywszy, że lista wyłączeń i ograniczeń powinna obejmować zadania w zakresie nadzoru, kontroli i regulacji konieczne w trzech wymienionych ostatnio dziedzinach, dotyczące bezpieczeństwa publicznego, interesów ekonomicznych lub finansowych oraz walki z przestępczością; zważywszy, że sporządzenie listy zadań w wspomnianych trzech dziedzinach nie wpływa na zasadność wprowadzenia wyłączeń i ograniczeń ze względu na bezpieczeństwo lub obronność Państwa;
- (44) Zważywszy, że Państwa Członkowskie mogą również skłonne, na mocy postanowień prawa Wspólnoty, do odstępstw od postanowień niniejszej Dyrektywy odnośnie prawa dostępu, obowiązku informowania obywateli oraz jakości danych w celu zapewnienia realizacji niektórych celów, o których mowa powyżej;
- (45) Zważywszy, że w przypadkach, gdy dane mogą być legalnie przetwarzane ze względu na interes publiczny, oficjalne uprawnienia lub uzasadnione prawo osoby fizycznej lub prawnej, osoba, której dane te dotyczą powinna jednak mieć prawo, ze względu na uzasadnione i ważne przyczyny dotyczące jej konkretnej sytuacji, sprzeciwienia się przetwarzaniu tych danych; zważywszy, że Państwa Członkowskie mogą jednak ustalić krajowe przepisy o przeciwnej treści;
- (46) Zważywszy, że ochrona praw i swobód osób, których dotyczą przetwarzane dane osobowe wymaga przyjęcia odpowiednich rozwiązań technicznych i organizacyjnych, zarówno przy opracowywaniu systemu przetwarzania danych, jak i podczas samego ich przetwarzania, szczególnie w celu utrzymania bezpieczeństwa i nie dopuszczenie do niedozwolonego przetwarzania danych; zważywszy, że na Państwie Członkowskim spoczywa obowiązek zapewnienia stosowania tych rozwiązań przez kontrolerów; zważywszy, że uregulowania te muszą zapewnić odpowiedni stopień bezpieczeństwa, uwzględniając stan wiedzy w tej dziedzinie oraz koszty ich realizacji w odniesieniu do ryzyka wynikającego z przetwarzania danych oraz charakteru danych podlegających ochronie;
- (47) Zważywszy, że w przypadku przekazywania komunikatu zawierającego dane osobowe przy pomocy urządzeń telekomunikacyjnych lub poczty elektronicznej, których wyłącznym przeznaczeniem jest przekazywanie takich komunikatów, za kontrolera danych osobowych zawartych w takim komunikacie uważać się będzie osobę, od której komunikat wychodzi, nie zaś osobę wykonującą usługę w zakresie transmisji danych; zważywszy, że podmioty wykonujące takie usługi są z reguły uważane za kontrolerów w odniesieniu do przetwarzania dodatkowych danych osobowych potrzebnych do wykonywania usług transmisyjnych;
- (48) Zważywszy, że procedury dotyczące zawiadamiania organu nadzoru są skonstruowane w taki sposób, aby zapewnić ujawnienie celów i głównych cech operacji przetwarzania danych dla ustalenia, czy operacja taka jest zgodna z krajowymi uregulowaniami przyjętymi na podstawie niniejszej Dyrektywy;
- (49) Zważywszy, że w celu uniknięcia zbędnych formalności Państwa Członkowskie mogą wprowadzić zwolnienia z obowiązku zawiadamiania oraz uproszczenia procedury zawiadamiania w przypadkach, gdy mało prawdopodobne jest, aby przetwarzanie danych mogło niekorzystnie wpłynąć na prawa i swobody osób, których dane dotyczą; zważywszy, że urzędnik odpowiedzialny za ochronę danych będący lub nie będący pracownikiem kontrolera, musi mieć możliwość wykonywania swoich funkcji w sposób całkowicie niezależny;
- (50) Zważywszy, że wspomniane zwolnienie lub uproszczenie procedury mogłoby być stosowane w przypadku operacji przetwarzania danych, których wyłącznym celem jest prowadzenie rejestru mającego służyć, zgodnie z prawem krajowym, za źródło informacji dla ogółu społeczeństwa, otwarte dla obywateli i każdej osoby posiadającej uzasadniony interes w uzyskaniu informacji;

- (51) Zważywszy, że jednak uproszczenie procedury lub zwolnienie z obowiązku zawiadamiania i zwalnia kontrolera z innych obowiązków wynikających z niniejszej Dyrektywy;
- (52) Zważywszy, że w tym kontekście kontrola wsteczna przeprowadzana przez właściwe władze musi z reguły być uznawana za wystarczające rozwiązanie;
- (53) Zważywszy, że jednak niektóre operacje przetwarzania danych mogą stwarzać określone zagrożenia dla praw i swobód osób, których dane dotyczą ze względu na ich charakter, ich zakres lub przeznaczenie, jak np. pozbawienie jednostki przysługującego jej prawa, korzyści lub kontraktu, lub ze względu na szczególne zastosowanie nowych technologii; zważywszy, że do Państw Członkowskich należy, jeżeli tego sobie życzą, wskazanie na takie zagrożenia w ich ustawodawstwie;
- (54) Zważywszy, że w stosunku do wszystkich operacji przetwarzania danych podejmowanych w społeczeństwie, liczba tych, które niosą ze sobą określone zagrożenia jest bardzo ograniczona; zważywszy, że Państwa Członkowskie muszą zapewnić kontrolę przetwarzania danych przez organ nadzoru lub urzędnika odpowiedzialnego za ochronę danych, współpracującego z tym organem przed ich przetworzeniem; zważywszy, że po takiej uprzedniej kontroli, organ nadzoru może, zgodnie z prawem krajowym, wydać opinię lub zezwolenie na przetwarzanie danych; zważywszy, że kontrola taka może również następować w trakcie opracowywania odpowiedniego uregulowania w parlamencie krajowym lub uregulowania opartego na takim rozwiązaniu legislacyjnym, które określa charakter przetwarzania danych oraz stwarza odpowiednie zabezpieczenia;
- (55) Zważywszy, że na wypadek niewywiązania się kontrolera z obowiązku poszanowania praw osób, których dane dotyczą, ustawodawstwo krajowe musi przewidywać odpowiedni środek prawny; zważywszy, że szkody, jakie osoba może ponieść wskutek niezgodnego z prawem przetwarzania danych musi być zrekompensowana przez kontrolera, który może być zwolniony z odpowiedzialności w przypadku udowodnienia, że szkoda nie powstała z jego winy, szczególnie wówczas, gdy stwierdzi wystąpienie winy po stronie podmiotu danych lub w przypadku siły wyższej; zważywszy, że należy nakładać sankcje na każdą osobę, podlegającą prawu prywatnemu lub publicznemu, która nie spełni wymagań wynikających z przyjętych krajowych uregulowań wprowadzonych na podstawie niniejszej Dyrektywy;
- (56) Zważywszy, że transgraniczny przepływ danych osobowych jest koniecznym warunkiem rozwoju handlu międzynarodowego; zważywszy, że ochrona jednostek jaką niniejsza Dyrektywa gwarantuje we Wspólnocie nie stanowi przeszkody dla przekazywania danych osobowych do krajów trzecich, które zapewniają odpowiedni stopień ochrony; zważywszy, że prawidłowość stopnia ochrony danych zapewnianej przez kraj trzeci należy oceniać w świetle wszystkich okoliczności dotyczących operacji przekazywania danych lub zestawu takich operacji;
- (57) Zważywszy, że z drugiej strony należy zakazać przekazywania danych osobowych do kraju trzeciego, który nie zapewni odpowiedniego stopnia ochrony;
- (58) Zważywszy, że należy przewidzieć zwolnienia z tego zakazu dopuszczalne w niektórych okolicznościach, jeżeli podmiot danych wyrazi na to zgodę, jeżeli przekazanie danych jest konieczne w związku z umową lub roszczeniem prawnym, jeżeli wymagać tego będzie ochrona ważnego interesu publicznego, jak np. przesyłanie danych za granicę przez władze podatkowe i celne lub przez służby odpowiedzialne za sprawy ubezpieczeń społecznych, lub w przypadku przekazania danych z rejestru utworzonego z mocy prawa i przeznaczonego do wglądu dla ogółu społeczeństwa lub osób posiadających uzasadniony interes w uzyskaniu informacji; zważywszy, że w tym przypadku przekazanie danych nie powinno obejmować ich całości lub całych kategorii danych oraz, jeżeli rejestr jest przeznaczony do wglądu dla osób posiadających uzasadniony interes w uzyskaniu informacji, przekazanie danych powinno nastąpić jedynie na wniosek tych osób, lub wówczas, gdy osoby te mają być odbiorcami danych;
- (59) Zważywszy, że podejmowane mogą być konkretne działania w celu zrekompensowania braku ochrony w kraju trzecim, jeżeli kontroler oferuje odpowiednie zabezpieczenia; zważywszy ponadto, że należy uwzględnić procedury negocjacji między Wspólnotą i krajami trzecimi;
- (60) Zważywszy, że w każdym przypadku przekazywanie danych do krajów trzecich może następować wyłącznie z pełnym zachowaniem zgodności z postanowieniami przyjętymi przez Państwa Członkowskie na podstawie niniejszej Dyrektywy, a w szczególności artykułu 8.
- (61) Zważywszy, że Państwa Członkowskie i Komisja muszą - w sferze swoich kompetencji - zachęcać stowarzyszenia handlowe i organizacje je reprezentujące do opracowania kodeksów postępowania w celu ułatwienia stosowania niniejszej Dyrektywy, biorąc pod uwagę specyficzne cechy procesu przetwarzania

danych w niektórych branżach, z poszanowaniem dla krajowych przepisów przyjętych w celu jej realizacji;

- (62) Zważywszy, że utworzenie w Państwach Członkowskich organów nadzoru, wykonujących swoje funkcje w sposób całkowicie niezależny jest zasadniczym elementem ochrony jednostek w zakresie przetwarzania danych osobowych;
- (63) Zważywszy, że organy te muszą dysponować określonymi środkami do realizacji swoich obowiązków, włączając uprawnienia do przeprowadzania dochodzeń i interwencji, szczególnie w przypadkach skarg od obywateli, jak również uprawnienia do angażowania się w postępowanie sądowe; zważywszy, że organy te muszą przyczynić się do zapewnienia przejrzystości przetwarzania danych w Państwach Członkowskich, których właściwości podlegają;
- (64) Zważywszy, że władze różnych Państw Członkowskich muszą wspierać się wzajemnie w wykonywaniu swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego poszanowania zasad ochrony danych w całej Unii Europejskiej;
- (65) Zważywszy, że na szczeblu Wspólnoty należy powołać Zespół Roboczy do spraw ochrony jednostki w zakresie przetwarzania danych osobowych, który będzie całkowicie niezależny w realizacji swoich funkcji; zważywszy, że ze względu na jego specyficzny charakter, musi on służyć radą Komisji oraz, w szczególności, przyczynić się do jednolitego stosowania przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej Dyrektywy;
- (66) Zważywszy, że w odniesieniu do przekazywania danych do krajów trzecich, stosowanie niniejszej Dyrektywy wymaga nadania Komisji uprawnień wykonawczych oraz ustanowienia procedury zgodnie z Decyzją Rady 87/373/EEC ⁽¹⁾;
- (67) Zważywszy, że w dniu 20 grudnia 1994 zawarta została pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją umowa w sprawie *modus vivendi* dotycząca sposobów wprowadzania w życie ustaw przyjętych w trybie określonym w artykule 189b Traktatu o WE;
- (68) Zważywszy, że zasady określone w niniejszej Dyrektywie odnośnie ochrony praw i swobód jednostek, szczególnie ich prawa do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych mogą być uzupełniane lub wyjaśniane, zwłaszcza w przypadku niektórych branż, w formie szczegółowych przepisów opartych wspomnianych zasadach;
- (69) Zważywszy, że należy wyznaczyć Państwom Członkowskim okres nie dłuższy niż trzy lata od wejścia w życie krajowych uregulowań stanowiących transpozycję niniejszej Dyrektywy, w którym będą one zobowiązane do progresywnego stosowania nowych przepisów krajowych w odniesieniu do wszystkich realizowanych już operacji przetwarzania danych; zważywszy, że dla ułatwienia ich realizacji przy uzasadnionych ekonomicznie kosztach, wyznaczony zostanie Państwom Członkowskim kolejny okres 12 lat od daty uchwalenia niniejszej Dyrektywy, w celu zapewnienia zgodności istniejących ręcznych systemów ewidencji danych z niektórymi postanowieniami Dyrektywy; zważywszy, że jeżeli we wspomnianym przedłużonym okresie przejściowym dane zawarte w owych systemach będą przetwarzane ręcznie, konieczne będzie doprowadzenie do zgodności tych systemów ze wspomnianymi postanowieniami w czasie przetwarzania danych;
- (70) Zważywszy, że nie ma potrzeby uzyskiwania od podmiotu danych ponownej zgody, aby umożliwić kontrolerowi dalsze przetwarzanie, po wejściu w życie krajowych uregulowań przyjętych na podstawie niniejszej Dyrektywy, wrażliwych danych koniecznych do realizacji umowy zawartej na warunkach dobrowolnej zgody stron przed wejściem w życie wspomnianych uregulowań;
- (71) Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa nie stanowi przeszkody dla wprowadzania przez Państwo Członkowskie regulacji działalności marketingowej, z myślą o konsumentach zamieszkałych na jego terytorium, o ile regulacja taka nie będzie dotyczyć ochrony jednostek w zakresie przetwarzania danych osobowych;
- (72) Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa zezwala na uwzględnianie zasady publicznego dostępu do oficjalnych dokumentów przy realizacji zasad określonych w Dyrektywie,

---

⁽¹⁾ D.U. nr L 197, 18. 7. 1987, str. 33.

PRZYJĘŁY DYREKTYWĘ NASTĘPUJĄCEJ TREŚCI:

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Cel Dyrektywy

1. Zgodnie z postanowieniami niniejszej Dyrektywy, Państwa Członkowskie zobowiązują się chronić fundamentalne prawa i swobody osób fizycznych, a w szczególności ich prawo do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych.
2. Państwa Członkowskie nie będą ograniczać ani zakazywać swobodnego przepływu danych osobowych pomiędzy Państwami Członkowskimi ze względów związanych z ochroną przewidzianą w ustępie 1.

Artykuł 2

Definicje

Dla potrzeb niniejszej Dyrektywy przyjmuje się następujące definicje:

- (a) "dane osobowe" oznaczają wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej ("podmiotu danych"); osoba możliwa do zidentyfikowania, to osoba, której tożsamość można ustalić bezpośrednio lub pośrednio, szczególnie przez powołanie się na numer identyfikacyjny lub jeden bądź kilka specyficznych czynników określających jej fizyczną, fizjologiczną, umysłową, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość;
- (b) "przetwarzanie danych osobowych" ("przetwarzanie") oznacza każdą operację lub zestaw operacji dokonywanych na danych osobowych przy pomocy środków zautomatyzowanych lub innych, jak np. gromadzenie, rejestracja, porządkowanie, przechowywanie, adaptacja lub modyfikacja, odzyskiwanie, konsultowanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez transmisję, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób, układanie lub kombinowanie*, blokowanie, kasowanie lub niszczenie danych;
- (c) "system ewidencji danych osobowych" ("system ewidencji") oznacza każdy uporządkowany zestaw danych osobowych, dostępnych według określonych kryteriów, scentralizowanych, zdecentralizowanych lub rozproszonych funkcjonalnie lub geograficznie;
- (d) "kontroler" oznacza osobę fizyczną lub prawną, urząd publiczny, agendę lub inny organ, który samodzielnie lub wspólnie z innymi podmiotami określa cele i sposoby przetwarzania danych osobowych; jeżeli cele i sposoby przetwarzania danych są określane w ustawach i innych przepisach krajowych lub przepisach Wspólnoty, kontroler może być powoływany lub kryteria jego powoływania mogą być ustalane przez przepisy krajowe lub przepisy Wspólnoty;
- (e) "przetwarzający" oznacza osobę fizyczną lub prawną, urząd publiczny, agendę lub inny organ przetwarzający dane w imieniu kontrolera;
- (f) "osoba trzecia" oznacza osobę fizyczną lub prawną, urząd publiczny, agendę lub inny organ nie będący podmiotem danych, kontrolerem, przetwarzającym lub jedną z osób, które pod bezpośrednim zwierzchnictwem kontrolera lub przetwarzającego upoważnione są do przetwarzania danych;
- (g) "odbiorca" oznacza osobę fizyczną lub prawną, urząd publiczny, agendę lub inny organ, któremu ujawniane są dane, będący lub nie będący osobą trzecią; jednakże władze, które mogą otrzymywać dane w ramach konkretnego dochodzenia nie są uważane za odbiorcę;
- (h) "zgoda podmiotu danych" oznacza konkretne i świadome wskazanie przez podmiot danych z własnej woli, że wyraża przyzwolenie na przetwarzanie dotyczących go danych osobowych.

Artykuł 3
Zakres Dyrektywy

1. Niniejsza Dyrektywa dotyczy przetwarzania danych osobowych w całości lub w części w sposób zautomatyzowany oraz przetwarzania innymi sposobami danych osobowych, stanowiących część systemu ewidencji lub mających stanowić część systemu ewidencji.
2. Niniejsza Dyrektywa nie dotyczy przetwarzania danych osobowych:
  - w ramach działalności wykraczającej poza zakres prawa Wspólnoty, jak np. dane, o których mowa w rozdziałach V i VI Traktatu o Unii Europejskiej, oraz w każdym przypadku - przetwarzania danych dotyczących bezpieczeństwa publicznego, obronności, bezpieczeństwa Państwa (włączając stan gospodarki Państwa, kiedy przetwarzanie danych dotyczy bezpieczeństwa Państwa) oraz działalności Państwa w dziedzinie prawa kryminalnego,
  - przez osobę fizyczną w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze.

Artykuł 4
Obowiązujące prawo krajowe

1. Każde Państwo Członkowskie będzie stosować w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych postanowienia prawa krajowego, jakie wprowadzi na podstawie niniejszej Dyrektywy wówczas, gdy:
  - (a) przetwarzanie danych będzie odbywać się w kontekście działalności placówki kontrolera na terytorium Państwa Członkowskiego; jeżeli ten sam kontroler zostanie powołany do pełnienia swojej funkcji na terytorium kilku Państw Członkowskich, musi on podjąć niezbędne działania, aby zapewnić realizację przez każdą placówkę obowiązków wynikających z obowiązującego prawa krajowego;
  - (b) kontroler nie będzie powołany na terytorium Państwa Członkowskiego, lecz w miejscu, gdzie jego prawo krajowe obowiązuje z mocy międzynarodowego prawa publicznego;
  - (c) kontroler nie będzie powołany na terytorium Wspólnoty oraz, dla celów przetwarzania danych osobowych będzie wykorzystywać urządzenia, zarówno zautomatyzowane jak i inne, znajdujące się na terytorium owego Państwa Członkowskiego, o ile urządzenia te nie będą wykorzystywane wyłącznie do celów tranzytu przez terytorium Wspólnoty.
2. W okolicznościach, o których mowa w ustępie 1 (c), kontroler musi wyznaczyć swojego przedstawiciela na terytorium tegoż Państwa Członkowskiego, niezależnie od postępowania sądowego, jakie może być podjęte wobec samego kontrolera.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE ZASADY LEGALNOŚCI PRZETWARZANIA DANYCH OSOBOWYCH

Artykuł 5

Państwa Członkowskie określają, w granicach postanowień zawartych w niniejszym rozdziale, bardziej szczegółowe warunki ustalania legalności przetwarzania danych osobowych.

CZĘŚĆ 1

ZASADY DOTYCZĄCE JAKOŚCI DANYCH

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie spowodują, aby dane osobowe były:
  - (a) przetwarzane rzetelnie i legalnie;
  - (b) gromadzone do określonych, wyraźnych i legalnych celów oraz nie będą poddawane dalszemu przetwarzaniu w sposób niezgodny z tym celem. Dalsze przetwarzanie danych w celach historycznych, statystycznych lub naukowych nie będzie uważane za niezgodne z przepisami pod warunkiem stworzenia przez Państwa Członkowskie odpowiednich zabezpieczeń;
  - (c) prawidłowe, stosowne oraz nie nadmierne ilościowo w stosunku do celów, dla których zostały zgromadzone i/lub dalej przetwarzane;
  - (d) prawidłowe oraz, tam gdzie jest to potrzebne, aktualizowane; należy podjąć wszelkie uzasadnione działania, aby zapewnić usunięcie lub poprawienie nieprawidłowych lub niekompletnych danych, biorąc pod uwagę cele, dla których zostały zgromadzone lub dla których są dalej przetwarzane;
  - (e) przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację podmiotów danych przez czas dłuższy niż jest to konieczne dla celów, dla których dane zostały zgromadzone lub dla których są dalej przetwarzane. Państwa Członkowskie stworzą odpowiednie zabezpieczenia dla danych przechowywanych przez dłuższe okresy dla potrzeb historycznych, statystycznych i naukowych.

2. Na kontrolerze spoczywa obowiązek zapewnienia przestrzegania postanowień ustępu 1.

CZĘŚĆ II

KRYTERIA LEGALNOŚCI PRZETWARZANIA DANYCH

Artykuł 7

Państwa Członkowskie spowodują, aby dane osobowe mogły być przetwarzane tylko wówczas, gdy:

- (a) podmiot danych jednoznacznie wyraził na to zgodę; lub
- (b) przetwarzanie danych jest konieczne dla realizacji umowy, której stroną jest podmiot danych lub w celu podjęcia określonych działań na życzenie podmiotu danych przed zawarciem umowy; lub
- (c) przetwarzanie danych jest konieczne dla wykonania zobowiązania ustawowego przez kontrolera; lub
- (d) przetwarzanie danych jest konieczne dla ochrony żywotnych interesów podmiotu danych; lub
- (e) przetwarzanie danych jest konieczne dla realizacji zadania wykonywanego w interesie publicznym lub w ramach wykonywania oficjalnych uprawnień przyznanych kontrolerowi lub osobie trzeciej, której ujawniane są dane; lub
- (f) przetwarzanie danych jest konieczne dla potrzeb wynikających z prawowitych interesów kontrolera lub osoby trzeciej, której ujawniane są dane, za wyjątkiem sytuacji, kiedy interesy takie muszą być podporządkowane interesom związanym z fundamentalnymi prawami i swobodami podmiotu danych, wymagającymi ochrony na podstawie artykułu 1 (1).

CZĘŚĆ III

SZCZEGÓLNE KATEGORIE PRZETWARZANIA DANYCH

Artykuł 8

Przetwarzanie szczególnych kategorii danych

- 1. Państwa Członkowskie zabronią przetwarzania danych osobowych ujawniającego pochodzenie rasowe lub etniczne, opinie polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność do związków zawodowych, jak również przetwarzanie danych dotyczących zdrowia i życia płciowego.
- 2. Ustęp 1 nie obowiązuje, kiedy:
  - (a) podmiot danych udzielił wyraźnej zgody na przetwarzanie tych danych, chyba że prawo Państwa Członkowskiego przewiduje, że zakaz, o którym mowa w ustępie 1 nie może być uchylony przez udzielenie zgody przez podmiot danych; lub
  - (b) przetwarzanie danych jest konieczne dla wykonania obowiązków i szczególnych uprawnień kontrolera w dziedzinie prawa pracy, o ile jest to dozwolone przez prawo krajowe przewidujące odpowiednie zabezpieczenia; lub
  - (c) przetwarzanie danych jest konieczne dla ochrony żywotnych interesów podmiotu danych lub innej osoby, w przypadku, gdy podmiot danych jest fizycznie lub prawnie niezdolny do udzielenia zgody; lub
  - (d) przetwarzanie danych jest dokonywane się w ramach legalnej działalności wspartej odpowiednimi gwarancjami przez fundację, stowarzyszenie lub inną instytucję niekomercyjną, której cele mają charakter polityczny, filozoficzny, religijny lub związkowy, pod warunkiem, że przetwarzanie danych odnosi się wyłącznie do członków tej instytucji lub osób mających z nią regularny kontakt w związku z jej celami oraz że dane nie zostaną ujawnione osobie trzeciej bez zgody podmiotów danych; lub
  - (e) przetwarzanie dotyczy danych, które są otwarcie upubliczniane przez podmiot danych, lub jest konieczne do ustalenia, wykonania lub obrony tytułu prawnego.

3. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadku, gdy przetwarzanie danych wymagane jest dla celów medycyny prewencyjnej, diagnostyki medycznej, świadczenia opieki lub leczenia, lub też zarządzania opieką zdrowotną, jak również w przypadkach, gdy dane są przetwarzane przez pracownika służby zdrowia zgodnie z przepisami prawa krajowego lub zasadami określonymi przez właściwe krajowe instytucje, z zastrzeżeniem obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej lub przez inną osobę również zobowiązaną do zachowania tajemnicy.
4. Pod warunkiem stworzenia odpowiednich zabezpieczeń, Państwa Członkowskie mogą, ze względu na istotny interes publiczny, ustalić dodatkowe zwolnienia, poza tymi, które zostały określone w ustępie 2 na mocy prawa krajowego lub decyzją organu nadzoru.
5. Przetwarzanie danych dotyczących przestępstw, skazań lub środków bezpieczeństwa może być dokonywane jedynie pod kontrolą oficjalnych władz, lub też, jeżeli zgodnie z prawem krajowym stworzone zostały określone zabezpieczenia, z zastrzeżeniem przypadków uchylenia przepisów, którego Państwo Członkowskie może udzielić zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi, z zachowaniem odpowiednich zabezpieczeń. Jednak kompletny rejestr przestępstw kryminalnych może być prowadzony tylko pod kontrolą oficjalnego organu władzy.
6. Uchylenia przepisów ustępu 1, o których mowa w ustępach 4 i 5 będą zgłoszone Komisji.
7. Państwa Członkowskie określą warunki, w których może następować przetwarzanie krajowego numeru identyfikacyjnego lub innego identyfikatora ogólnego stosowania.

Artykuł 9

Przetwarzanie danych osobowych i swoboda wyrazu

Państwa Członkowskie wprowadzą możliwość uchylenia lub zwolnienia z postanowień niniejszego rozdziału, rozdziału IV i rozdziału VI w przypadku przetwarzania danych osobowych wyłącznie w celach dziennikarskich lub w celu uzyskania wyrazu artystycznego lub literackiego jedynie wówczas, gdy jest to konieczne dla pogodzenia prawa do prywatności z przepisami dotyczącymi wolności wyrazu.

CZĘŚĆ IV

PRZEKAZYWANIE INFORMACJI PODMIOTOWI DANYCH

Artykuł 10

Informacje w przypadku uzyskiwania danych od podmiotu danych

Państwa Członkowskie spowodują, że kontroler lub jego przedstawiciel zobowiązany będzie przedstawić podmiotowi danych, od którego uzyskiwane są dotyczące go dane, co najmniej następujące informacje, chyba ten już je posiada:

- (a) tożsamość kontrolera i ewentualnie jego przedstawiciela;
- (b) cele przetwarzania danych, do których dane są przeznaczone;
- (c) wszelkie dalsze informacje, jak np.:
  - odbiorcy lub kategorie odbiorców danych,
  - czy odpowiedzi na pytania są obowiązkowe czy dobrowolne oraz ewentualne konsekwencje braku odpowiedzi,
  - istnienie prawa dostępu do dotyczących go danych i prawa ich poprawienia,

o ile takie dalsze informacje będą potrzebne, biorąc od uwagę szczególne okoliczności, w których dane są gromadzone, w celu zagwarantowania rzetelnego przetwarzania danych wobec podmiotu danych.

Artykuł 11

Informacje w przypadku uzyskiwania danych z innych źródeł niż podmiot danych

1. W przypadku, gdy dane uzyskiwane są z innych źródeł niż podmiot danych, Państwa Członkowskie spowodują, że kontroler lub jego przedstawiciel zobowiązany będzie w czasie, kiedy przewidywane będzie podjęcie rejestracji danych osobowych lub ujawnienie ich osobie trzeciej - nie później niż przy pierwszym ujawnieniu danych - dostarczyć podmiotowi danych co najmniej następujące dane, chyba ten już je posiada:

- (a) tożsamość kontrolera i ewentualnie jego przedstawiciela;
- (b) cele przetwarzania danych;
- (c) wszelkie dalsze informacje, jak np.:
  - kategorie potrzebnych danych,
  - odbiorcy lub kategorie odbiorców danych,
  - istnienie prawa dostępu do dotyczących go danych i prawa ich poprawienia,

o ile takie dalsze informacje będą potrzebne, biorąc od uwagę szczególne okoliczności, w których dane są gromadzone, w celu zagwarantowania rzetelnego przetwarzania danych wobec podmiotu danych.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania wówczas - szczególnie w przypadku przetwarzania danych dla celów statystycznych, historycznych lub naukowych - gdy dostarczenie takich informacji wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, lub jeżeli rejestracja lub ujawnianie takich danych jest wyraźnie przewidziane przez prawo. W takich przypadkach Państwa Członkowskie stworzą odpowiednie zabezpieczenia.

CZĘŚĆ V

PRAWO UZYSKANIA PRZEZ PODMIOT DANYCH DOSTĘPU DO DANYCH

Artykuł 12 Prawo dostępu

Państwa Członkowskie zagwarantują każdemu podmiotowi danych prawo uzyskania od kontrolera:

- (a) bez ograniczeń, w odpowiednich odstępach czasu oraz bez nadmiernej zwłoki lub kosztów:
  - potwierdzenia, czy dotyczące go dane są przetwarzane oraz co najmniej informacji o celach przetwarzania danych, kategoriach danych oraz odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są ujawniane,
  - wyrażonej w zrozumiałej formie informacji o danych przechodzących przetwarzanie oraz posiadanych informacji o ich źródłach,
  - wiedzy na temat zasad automatycznego przetwarzania dotyczących go danych przynajmniej w przypadku zautomatyzowanego procesu decyzyjnego, o którym mowa w artykule 15 (1);
- (b) o ile będzie to właściwe, poprawy, usunięcia lub zablokowania danych, których przetwarzanie jest niezgodne z postanowieniami niniejszej Dyrektywy, szczególnie ze względu na niekompletność lub niedokładność danych;
- (c) zawiadomienia osób trzecich, którym dane zostały ujawnione, o ewentualnej poprawie, usunięciu lub zablokowaniu danych zgodnie z treścią punktu (b), o ile nie okaże się to niemożliwe lub nie będzie wymagało niewspółmiernie dużego wysiłku.

CZĘŚĆ VI

ZWOLNIENIA I OGRANICZENIA

Artykuł 13 Zwolnienia i restrykcje

1. Państwo Członkowskie może przyjąć odpowiednie rozwiązania ustawodawcze w celu ograniczenia zakresu praw i obowiązków, przewidzianego w artykułach 6 (1), 10, 11 (1), 12 oraz 21, kiedy ograniczenie takie stanowi środek konieczny dla zabezpieczenia:
  - (a) bezpieczeństwa narodowego;
  - (b) obronności;
  - (c) bezpieczeństwa publicznego;
  - (d) walki z przestępczością, prowadzonych czynności dochodzeniowo-śledczych i prokuratorskich w sprawach kryminalnych lub sprawach o naruszenie zasad etyki w zawodach podlegających określonym regulacjom;
  - (e) ważnego ekonomicznego lub finansowego interesu Państwa Członkowskiego lub Unii Europejskiej, włączając sprawy monetarne, budżetowe i podatkowe;
  - (f) funkcji kontrolnych, inspekcyjnych i regulacyjnych związanych, nawet okazjonalnie, z wykonywaniem oficjalnych uprawnień w przypadkach wymienionych w punktach (c), (d) i (e);
  - (g) ochrony podmiotu danych lub praw i swobód innych osób.
2. Z zastrzeżeniem obowiązku zapewnienia odpowiedniego stopnia zabezpieczeń prawnych, w szczególności, aby dane nie były wykorzystywane do podejmowania działań lub decyzji dotyczących konkretnych jednostek, Państwa Członkowskie mogą, w przypadkach gdzie wyraźnie nie występuje ryzyko naruszenia prywatności podmiotu danych, ograniczyć przy pomocy środków legislacyjnych prawa przewidziane w artykule 12, kiedy dane są przetwarzane wyłącznie do celów badań naukowych lub przechowywane są w formie osobistej przez okres nie przekraczający długości okresu potrzebnego wyłącznie w celu uzyskania wyników statystycznych.

CZĘŚĆ VII

PRAWO SPRZECIWU PRZYSŁUGUJĄCE PODMIOTOWI DANYCH

Artykuł 14

Prawo sprzeciwu przysługujące podmiotowi danych

Państwa Członkowskie udzielą podmiotowi danych:

- (a) przynajmniej w przypadkach wymienionych w artykule 7 (e) i (f) - prawa zgłoszenia w dowolnym czasie z ważkich i uzasadnionych przyczyn wynikających z jego konkretnej sytuacji sprzeciwu co do przetwarzania dotyczących go danych, chyba że ustawodawstwo krajowe przewiduje inaczej. W przypadku uzasadnionego sprzeciwu przetwarzanie danych inicjowane przez kontrolera nie może już następnie obejmować tych danych;
- (b) prawa zgłoszenia w każdej chwili oraz bez opłat sprzeciwu co do przetwarzania dotyczących go danych osobowych, które według oczekiwań kontrolera są przetwarzane dla potrzeb bezpośredniego marketingu, lub prawa uzyskania informacji przed ujawnieniem danych osobowych po raz pierwszy osobom trzecim lub wykorzystaniem w ich imieniu dla potrzeb bezpośredniego marketingu, jak również otrzymania wyraźnej propozycji uzyskania prawa sprzeciwienia się, bez opłat z tego tytułu, ujawnieniu lub wykorzystywaniu danych.

Państwa Członkowskie podejmą konieczne działania, aby zapewnić uzyskanie przez podmiotów danych świadomości istnienia praw wymienionych w pierwszej części punktu (b).

Artykuł 15

Zautomatyzowane decyzje indywidualne

1. Państwa Członkowskie udzielą każdej osobie prawa nie poddania się decyzji powodującej dotyczące jej skutki prawne lub mające na nią istotny wpływ oraz opartej wyłącznie na zautomatyzowanym

przetwarzaniu danych, którego celem jest dokonanie oceny niektórych dotyczących go aspektów o charakterze osobistym, jak np. wyniki osiągane w pracy, wypłacalność, wiarygodność, sposób zachowania itp.

2. Z zastrzeżeniem postanowień innych artykułów niniejszej Dyrektywy, Państwa Członkowskie spowodują, że każda osoba będzie mogła być poddana decyzji opisanej w ustępie 1, jeżeli decyzja taka:
  - (a) zostanie podjęta w trakcie zawierania lub realizacji umowy, pod warunkiem, że wniosek w sprawie zawarcia lub realizacji umowy, wniesiony przez podmiot umowy, zostanie przyjęty, lub że istnieją odpowiednie sposoby zabezpieczenia jego uzasadnionych interesów, jak np. uregulowania umożliwiające mu przedstawienie swojego punktu widzenia; lub
  - (b) zostanie dozwolona przez prawo, które określa również sposoby zabezpieczenia uzasadnionych interesów podmiotu danych.

CZEŚĆ VIII

POUFNOŚĆ I BEZPIECZEŃSTWO PRZETWARZANIA DANYCH

Artykuł 16

Poufność przetwarzania danych

Żadna osoba działająca w ramach kompetencji kontrolera lub przetwarzającego, włączając samego przetwarzającego, która ma dostęp do danych osobowych nie może przetwarzać ich bez polecenia ze strony kontrolera, o ile prawo tego od nie wymaga.

Artykuł 17

Bezpieczeństwo przetwarzania danych

1. Państwa Członkowskie zobowiążą kontrolera do wprowadzenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych w celu zapewnienia ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub nielegalnym zniszczeniem lub przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem, szczególnie wówczas, gdy przetwarzanie danych obejmuje transmisję danych w sieci, jak również przed wszelkimi innymi nielegalnymi formami przetwarzania.

Uwzględniając stan wiedzy w tej dziedzinie oraz koszt realizacji, przyjęte zostaną takie uregulowania, które zapewnią poziom bezpieczeństwa odpowiedni do zagrożeń wynikających w przetwarzania danych oraz charakteru danych objętych ochroną.

2. Państwa Członkowskie zobowiążą kontrolera, w przypadku przetwarzania danych na jego rzecz, do wybrania przetwarzającego, który przedstawi wystarczające gwarancje odnośnie technicznych środków bezpieczeństwa oraz rozwiązań organizacyjnych dotyczących zamierzanego przetwarzania danych, oraz zapewnienia stosowania tych środków i rozwiązań.

3. Dokonywanie przetwarzania danych przez przetwarzającego musi być ustalone w odpowiedniej umowie lub akcie prawnym podporządkującym przetwarzającego kontrolerowi i postanawiającym głównie, że:

- przetwarzający będzie działać wyłącznie na polecenie kontrolera,
- obowiązki ustalone w ustępie 1, określone przez prawo Państwa Członkowskiego, w którym powołany był przetwarzający, będą również ciężać na przetwarzającym.

4. Dla celów zachowania dowodów, części umowy lub aktu prawnego dotyczącego ochrony danych i wymagań dotyczących środków wymienionych w ustępie 1 będą sporządzane na piśmie lub w innej równorzędnej postaci.

CZEŚĆ IX ZAWIADOMIENIA

Artykuł 18
Obowiązek zawiadomienia organu nadzoru

1. Państwa Członkowskie zobowiążą kontrolera lub jego ewentualnego przedstawiciela do zawiadamiania organu wymienionego w artykule 28 przed wykonaniem w całości lub w części operacji automatycznego przetwarzania danych lub zestawie takich operacji mających służyć jednemu celowi lub kilku powiązanych ze sobą celów.

2. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić uproszczenie procedury lub zwolnienie z obowiązku zawiadamiania tylko w następujących sytuacjach oraz na następujących warunkach:

- jeżeli, w przypadku kategorii operacji przetwarzania, co do których mało prawdopodobne jest, biorąc pod uwagę dane przeznaczone do przetworzenia, aby niekorzystnie wpłynęły na prawa i swobody podmiotów danych, określają cele przetwarzania danych, dane lub kategorie danych przechodzących proces przetwarzania, kategorię lub kategorie przedmiotu danych, odbiorców lub kategorie odbiorców, którym dane mają być ujawnione oraz długość okresu przechowywania danych i/lub
- jeżeli kontroler, zgodnie z dotyczącymi go przepisami krajowymi, powoła urzędnika do spraw ochrony danych osobowych, odpowiedzialnego w szczególności:
  - za zapewnienie w niezależny sposób wewnętrznego stosowania krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej Dyrektywy,
  - za prowadzenie rejestru operacji przetwarzania danych wykonywanych przez kontrolera i zawierających informacje, o których mowa w artykule 21 (2),

powodując w ten sposób, że niekorzystny wpływ operacji przetwarzania danych na prawa i swobody podmiotów danych będzie mało prawdopodobny.

3. Państwa Członkowskie mogą ustalić, że ustęp 1 nie odnosi się do przetwarzania danych, którego wyłącznym celem jest prowadzenie rejestru, który zgodnie z obowiązującymi ustawami lub przepisami ma służyć za źródło informacji dla społeczeństwa oraz który będzie przeznaczony do wglądu dla ogółu społeczeństwa lub osób posiadających uzasadniony interes w uzyskaniu informacji;

4. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić zwolnienie z obowiązku zawiadamiania lub uprościć procedurę zawiadamiania w przypadku operacji przetwarzania danych, o których mowa w artykule 8 (2) (d).

6. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że niektóre lub wszystkie nie zautomatyzowane operacje przetwarzania danych osobowych będą zgłaszane lub ustalać dla takich operacji uproszczony tryb zawiadamiania.

Artykuł 19
Treść zawiadomienia

1. Państwa Członkowskie ustalą, jakie informacje zostaną podane w zawiadomieniu. Będą one obejmować co najmniej:

- (a) nazwę i adres kontrolera i ewentualnie jego przedstawiciela;
- (b) cel lub cele przetwarzania danych;
- (c) opis kategorii podmiotu danych oraz danych lub kategorii danych, które się do niego odnoszą;
- (d) odbiorcę lub kategorie odbiorców, którym dane mogą być ujawnione;
- (e) propozycje przekazania danych do krajów trzecich;
- (f) ogólny opis umożliwiający dokonanie wstępnej oceny prawidłowości uregulowań przyjętych w związku z artykułem 17 w celu zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzania danych.

2. Państwa Członkowskie określą procedury, w myśl których wszelkie zmiany mające wpływ na stan informacji, o których mowa w ustępie 1 muszą być zgłaszane do organu nadzoru.

Artykuł 20 Kontrola uprzednia

1. Państwa Członkowskie ustalą operacje przetwarzania danych mogące stwarzać określone zagrożenia dla praw i swobód podmiotów danych oraz będą kontrolować, czy dane te są badane przed ich rozpoczęciem.

2. Kontrole uprzednie będą przeprowadzane przez organ nadzoru po otrzymaniu zawiadomienia od kontrolera lub urzędnika odpowiedzialnego za ochronę danych, który w razie wątpliwości winien konsultować się z organem nadzoru.

3. Państwa Członkowskie mogą również przeprowadzać takie kontrole w kontekście opracowywania odpowiedniego uregulowania w parlamencie krajowym lub uregulowania opartego na takim rozwiązaniu legislacyjnym, które określa charakter przetwarzania danych oraz stwarza odpowiednie zabezpieczenia.

Artykuł 21 Upublicznianie operacji przetwarzania danych

1. Państwa Członkowskie podejmą odpowiednie uregulowania, aby zapewnić upublicznienie operacji przetwarzania danych.

2. Państwa Członkowskie spowodują, że organ nadzoru będzie prowadzić rejestr operacji przetwarzania danych zgłaszanych zgodnie z artykułem 18. Rejestr będzie zawierać co najmniej informacje wymienione w artykule 19 (1) (a) do (e).

Rejestr może być sprawdzany przez dowolną osobę.

3. Państwa Członkowskie spowodują - w odniesieniu do operacji przetwarzania danych nie podlegających zgłaszaniu - że kontrolerzy lub inne instytucje powołane przez Państwa Członkowskie będą udostępniać przynajmniej te informacje, o których mowa w artykule 19 (1) do (e) w odpowiedniej formie każdej osobie na żądanie.

Państwa Członkowskie mogą ustalić, że postanowienie to nie będzie dotyczyć przetwarzania danych, którego wyłącznym celem jest prowadzenie rejestru mającego służyć za źródło informacji dla ogółu społeczeństwa, otwarte dla obywateli i każdej osoby posiadającej uzasadniony interes w uzyskaniu informacji;

ROZDZIAŁ III

ŚRODKI PRAWNE, ODPOWIEDZIALOŚĆ I SANKCJE

Artykuł 22 Środki prawne

Niezależnie od wszelkich środków administracyjnych przewidzianych do stosowania przed skierowaniem sprawy na drogę sądową m.in. przez organ nadzoru, o którym mowa w artykule 28, Państwa Członkowskie uwzględnią również prawo każdej osoby do skorzystania ze środka prawnego w związku z naruszeniem praw zagwarantowanych mu przez prawo krajowe dotyczące przetwarzania danych.

Artykuł 23 Odpowiedzialność

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że każdej osobie, która poniosła szkodę wskutek niezgodnej z prawem operacji przetwarzania danych lub innej czynności niezgodnej z przepisami krajowymi przyjętymi na podstawie niniejszej Dyrektywy przysługuje odszkodowanie od kontrolera za poniesioną szkodę.
2. Kontroler może być zwolniony z tej odpowiedzialności w całości lub w części, jeżeli udowodni, że nie jest winien wystąpieniu zdarzenia, które spowodowało szkodę.

Artykuł 24 Sankcje

Państwa Członkowskie przyjmą odpowiednie uregulowania w celu zapewnienia pełnej realizacji postanowień niniejszej Dyrektywy oraz w szczególności określą sankcje, jakie należy nałożyć w przypadku naruszenia postanowień przyjętych na podstawie Dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

PRZEKAZYWANIE DANYCH OSOBOWYCH DO KRAJÓW TRZECICH

Artykuł 25 Zasady

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że przekazywanie do kraju trzeciego danych osobowych poddawanych przetwarzaniu lub przeznaczonych do przetwarzania po ich przekazaniu może nastąpić tylko wówczas, gdy - niezależnie od zgody z krajowymi przepisami przyjętymi na podstawie innych postanowień niniejszej Dyrektywy - dany kraj trzeci zapewni odpowiedni stopień ochrony.
2. Prawidłowość stopnia ochrony danych zapewnianej przez kraj trzeci należy oceniać w świetle wszystkich okoliczności dotyczących operacji przekazania danych lub zestawu takich operacji; szczególną uwagę zwracać się będzie na charakter danych, cel i czas trwania proponowanej(ych) operacji przetwarzania danych, kraj pochodzenia i kraj ostatecznego przeznaczenia, przepisy prawa, zarówno ogólne jak i branżowe, obowiązujące w kraju trzecim oraz przepisy zawodowe i środki bezpieczeństwa stosowane w tym kraju.
3. Państwa Członkowskie i Komisja będą informować się wzajemnie o przypadkach, kiedy uznają, że kraj trzeci nie zapewnia odpowiedniego stopnia ochrony w znaczeniu ustępu 2.
4. Jeżeli Komisja stwierdzi, na podstawie procedury przewidzianej w artykule 31 (2), że kraj trzeci nie zapewnia odpowiedniego stopnia ochrony w znaczeniu ustępu 2 niniejszego artykułu, Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki, aby nie dopuścić do przekazania jakichkolwiek danych tego samego rodzaju do wspomnianego kraju trzeciego.
5. We właściwym czasie Komisja przystąpi do negocjacji w celu naprawienia sytuacji powstałej w wyniku stwierdzenia, o którym mowa w artykule 4.
6. Komisja może stwierdzić, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 31 (2), że kraj trzeci zapewnia prawidłowy stopień ochrony w znaczeniu ustępu 2 niniejszego artykułu, co wynika z jego prawa krajowego lub

międzynarodowych zobowiązań, jakie kraj ten podjął, szczególnie po zakończeniu negocjacji, o których mowa w ustępie 5, w zakresie ochrony życia prywatnego i podstawowych swobód i praw jednostki.

Państwa Członkowskie podejmą konieczne działania w celu wykonania decyzji Komisji.

Artykuł 26 Odstępstwa

1. Tytułem odstępstwa od artykułu 25 oraz, o ile prawo krajowe dotyczące konkretnych przypadków nie stanowi inaczej, Państwa Członkowskie zapewnią, że przekazanie lub przekazywanie danych osobowych do kraju trzeciego, który nie zapewnia odpowiedniego stopnia ochrony w znaczeniu artykułu 25 (2) może nastąpić pod warunkiem, że:

- (a) podmiot danych jednoznacznie udzielił zgody na proponowane przekazanie danych; or
- (b) przekazanie danych jest konieczne dla wykonania umowy podmiotem danych i kontrolerem lub wprowadzenia w życie ustaleń poprzedzających zawarcie umowy na wniosek podmiotu danych; lub
- (c) przekazanie danych jest konieczne dla zawarcia lub wykonania umowy pomiędzy kontrolerem i osobą trzecią zawartej w interesie podmiotu danych; lub
- (d) przekazanie danych jest konieczne lub wymagane przez prawo z ważnych względów publicznych lub w celu ustanowienia, wykonania lub obrony tytułu prawnego; lub
- (e) przekazanie danych jest konieczne dla zapewnienia ochrony żywotnych interesów podmiotu danych; lub
- (f) przekazanie danych następuje z rejestru, który zgodnie z obowiązującymi przepisami ma służyć za źródło informacji dla ogółu społeczeństwa, otwarte dla obywateli i każdej osoby posiadającej uzasadniony interes w uzyskaniu informacji, o ile warunki określone przez prawo odnośnie wglądu do takiego rejestru zostały w danym przypadku spełnione.

2. Niezależnie od postanowień ustępu 1, Państwo Członkowskie może zezwolić na przekazanie lub przekazywanie danych osobowych do kraju trzeciego, który nie zapewnia odpowiedniego stopnia ochrony w znaczeniu artykułu 25 (2), jeżeli kontroler zaleci odpowiednie zabezpieczenia odnośnie ochrony prywatności oraz fundamentalnych praw i swobód jednostki oraz odnośnie wykonywania odpowiednich praw; zabezpieczenia takie mogą w szczególności wynikać z odpowiednich klauzul kontraktowych.

3. Państwo Członkowskie będzie informować Wspólnotę i inne Państwa Członkowskie o zezwoleniach wydanych przez siebie na podstawie ustępu 2.

Jeżeli Państwo Członkowskie lub Komisja będą zgłaszać sprzeciwy w oparciu o uzasadnione przyczyny związane z ochroną prywatności oraz fundamentalnych praw i swobód jednostek, Komisja podejmie odpowiednie działania zgodnie z procedurą określoną w artykule 31 (2).

Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki w celu zastosowania się do decyzji Komisji.

4. Jeżeli Komisja postanowi, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 31 (2), że określone klauzule kontraktowe zapewniają odpowiednie zabezpieczenia wymagane w ustępie 2, Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki w celu zastosowania się do decyzji Komisji.

ROZDZIAŁ V

KODEKSY POSTĘPOWANIA

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie i Komisja będą zachęcać do opracowywania kodeksów postępowania, których celem będzie usprawnienie procesu prawidłowego wprowadzania krajowych przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie na podstawie niniejszej Dyrektywy, uwzględniając specyficzne cechy różnych branż.

2. Państwa Członkowskie umożliwią stowarzyszeniom zawodowym i innym instytucjom reprezentującym inne kategorie kontrolerów, które opracowały projekty krajowych kodeksów postępowania lub które zamierzają dokonać zmiany lub uzupełnienia istniejących krajowych kodeksów postępowania przedstawienie ich do zaopiniowania organowi władz państwowych.

Państwa Członkowskie spowodują ustalenie przez wspomniany organ m.in., czy przedstawiony mu projekt jest zgodny z przepisami krajowymi przyjętymi na podstawie niniejszej Dyrektywy. Jeżeli organ ów uzna to za stosowne, będzie starać się o opinie podmiotów danych lub ich przedstawicieli.

3. Projekty kodeksów Wspólnoty, jak również zmiany i uzupełnienia istniejących kodeksów Wspólnoty mogą być przedstawione Zespołowi Roboczemu, o którym mowa w artykule 29. Zespół Roboczy ustali m.in., czy przedstawione mu projekty zgodne są z przepisami krajowymi przyjętymi na podstawie niniejszej Dyrektywy. Komisja może zapewnić odpowiednie rozpowszechnienie kodeksów zatwierdzonych przez Zespół Roboczy.

ROZDZIAŁ VI

ORGAN NADZORU I ZESPÓŁ ROBOCZY DO SPRAW OCHRONY JEDNOSTKI W ZAKRESIE PRZETWARZANIA DANYCH OSOBOWYCH

Artykuł 28 Organ nadzoru

1. Każde Państwo Członkowskie powoła jeden lub kilka urzędów publicznych, które będą odpowiedzialne za kontrolę stosowania na jego terytorium postanowień przyjętych przez Państwa Członkowskie na podstawie niniejszej Dyrektywy.

Organ ten będzie postępować w sposób całkowicie niezależny wykonując powierzone mu funkcje.

2. Każde Państwo Członkowskie wprowadzi obowiązek konsultowania się z organami nadzoru przy opracowywaniu uregulowań administracyjnych lub przepisów dotyczących ochrony praw i swobód jednostki w zakresie przetwarzania danych osobowych.

3. Każdy organ będzie w szczególności wyposażony w:

- uprawnienia dochodzeniowe, jak np. prawo dostępu do danych stanowiących przedmiot operacji przetwarzania danych oraz prawo gromadzenia wszelkich informacji potrzebnych do wykonywania jego funkcji nadzorczych,
- skuteczne uprawnienia interwencyjne, jak np. prawo do wyrażania opinii przed przystąpieniem do operacji przetwarzania danych zgodnie z artykułem 20, oraz zapewnienia odpowiedniej publikacji swoich opinii, zarządzania blokady, usunięcia lub zniszczenia danych, nakładania czasowego lub ostatecznego zakazu przetwarzania danych, ostrzegania lub upominania kontrolera, lub też prawo kierowania sprawy do parlamentów krajowych lub innych instytucji politycznych;
- prawo angażowania się w postępowanie sądowe w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej Dyrektywy lub zwrócenie uwagi władz sądowniczych na takie naruszenia.

Od decyzji organu nadzoru, co do których zgłaszane są zastrzeżenia, przysługuje odwołanie do właściwego sądu.

4. Każdy organ nadzoru będzie rozpatrywać skargi zgłaszane przez dowolną osobę lub przez stowarzyszenie ją reprezentujące, odnośnie ochrony jej praw i swobód w zakresie przetwarzania danych osobowych. Zainteresowana osoba zostanie poinformowana o wyniku sprawy.

Każdy organ nadzoru będzie w szczególności rozpatrywać skargi dotyczące kontroli legalności przetwarzania danych, zgłaszane przez dowolną osobę, kiedy będą mieć zastosowanie krajowe przepisy przyjęte na podstawie artykułu 13 niniejszej Dyrektywy. Osoba ta zostanie w każdym przypadku poinformowana o przeprowadzeniu kontroli.

5. Każdy organ nadzoru będzie regularnie sporządzać sprawozdanie ze swojej działalności. Sprawozdanie będzie podawane do publicznej wiadomości.

6. Każdy organ nadzoru jest właściwy, niezależnie od krajowych przepisów dotyczących danego przypadku przetwarzania danych, do wykonywania na terytorium swojego Państwa Członkowskiego uprawnień nadanych mu zgodnie z treścią ustępu 3. Każdy organ może być proszony o skorzystanie ze swoich uprawnień przez odpowiedni organ innego Państwa Członkowskiego.

Organy nadzoru będą ze sobą współpracować w zakresie koniecznym do wykonywania ich obowiązków, zwłaszcza poprzez wymianę wszelkich przydatnych informacji.

7. Państwa Członkowskie zapewnią, że członkowie kierownictwa i personel organu nadzoru będą podlegać obowiązkowi zachowania - również po rozwiązaniu stosunku pracy - tajemnicy zawodowej w odniesieniu do poufnych informacji, do których mają dostęp.

Artykuł 29

Zespół Roboczy do spraw ochrony jednostki w zakresie przetwarzania danych osobowych

1. Niniejszym powołuje się Zespół Roboczy do spraw ochrony jednostki w zakresie przetwarzania danych osobowych, dalej zwany "Zespołem Roboczym".

Zespół będzie miał charakter doradczy i będzie działać w sposób niezależny.

2. W skład Zespołu Roboczego będą wchodzić przedstawiciele organu lub organów nadzoru powołanych przez każde Państwo Członkowskie oraz przedstawiciele organu lub organów utworzonych dla instytucji i gremiów Wspólnoty, oraz z przedstawiciela Wspólnoty.

Każdy członek Zespołu Roboczego będzie powoływany przez instytucję, organ lub organy, które reprezentuje. Jeżeli Państwo Członkowskie powoła więcej niż jeden organ nadzoru, organy te mianują wspólnego przedstawiciela. Ta sama zasada dotyczy organów utworzonych przez instytucje i gremia Wspólnoty.

3. Zespół Roboczy będzie podejmować decyzje zwykłą większością głosów przedstawicieli organów nadzoru.

4. Zespół Roboczy powoła swojego przewodniczącego. Kadencja przewodniczącego trwa dwa lata. Przewodniczący może być wybierany na kolejne kadencje.

5. Sekretariat Zespołu Roboczego zapewni Komisja

6. Zespół Roboczy ustali własny regulamin.

7. Zespół Roboczy będzie rozważać pozycje zamieszczone w porządku dziennym przez przewodniczącego, bądź to z jego inicjatywy, bądź na wniosek przedstawiciela organu nadzoru lub na wniosek Komisji.

Artykuł 30

1. Zespół Roboczy będzie:

(a) badać każdą kwestię dotyczącą stosowania uregulowań krajowych przyjętych na podstawie niniejszej Dyrektywy, aby przyczynić się w ten sposób do jednolitego stosowania tych uregulowań;

(b) wydawać Komisji opinie na temat stopnia ochrony we Wspólnocie i w krajach trzecich;

(c) doradzać Komisji w sprawie proponowanych zmian niniejszej Dyrektywy, dodatkowych lub szczegółowych uregulowań mających na celu zabezpieczenie praw i swobód osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz innych proponowanych przez Wspólnotę uregulowań dotyczących wspomnianych praw i swobód;

(d) wydawać opinie na temat kodeksów postępowania opracowywanych na szczeblu Wspólnoty.

2. Jeżeli Zespół Roboczy stwierdzi występowanie rozbieżności między przepisami i praktyką przyjętą w poszczególnych Państwach Członkowskich, mogących wpływać na równorzędność ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych we Wspólnocie, Zespół poinformuje o tym Wspólnotę.

3. Zespół Roboczy może, z własnej inicjatywy przedstawiać zalecenia we wszystkich sprawach związanych z ochroną osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych we Wspólnocie.
4. Opinie i zalecenia Zespołu Roboczego będą przekazywane do Komisji oraz do komitetu, o którym mowa w artykule 31.
5. Komisja będzie informować Zespół Roboczy o podejmowanych przez siebie działaniach w reakcji na jego opinie i zalecenia. Będzie to czynić w formie sprawozdania, które przekazywane będzie również do Parlamentu Europejskiego i do Rady. Sprawozdanie będzie publikowane.
6. Zespół Roboczy będzie sporządzać roczne sprawozdania na temat sytuacji dotyczącej ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych we Wspólnocie oraz w krajach trzecich, które będzie przekazywać Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie będzie publikowane.

ROZDZIAŁ VII

ŚRODKI PODEJMOWANE PRZEZ WSPÓLNOTĘ

Artykuł 31 Komitet

1. Komisja będzie korzystać z pomocy komitetu, w którego skład wchodzić będą przedstawiciele Państw Członkowskich i któremu będzie przewodniczyć przedstawiciel Komisji.
2. Przedstawiciel Komisji przedstawi komitetowi projekt uregulowań, jakie należy podjąć. Komitet wyda opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zależnie od stopnia pilności sprawy.

Opinia zostanie przyjęta większością głosów określoną w artykule 148 (2) Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w komitecie będą wazone w sposób określony w tymże artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmie uregulowania, które będą obowiązywać z chwilą ich uchwalenia. Jeżeli jednak uregulowania te nie będą zgodne z opinią komitetu, Komisja niezwłocznie zawiadomi o tym Radę. W takim przypadku:

- Komisja odroczy wprowadzenie uregulowań przyjętych na okres trzech miesięcy od daty powyższego zawiadomienia,
- Rada może podjąć inną decyzję kwalifikowaną większością głosów w terminie określonym w powyższym akapicie.

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, przepisy i zarządzenia administracyjne konieczne dla uzyskania zgodności z postanowieniami niniejszej Dyrektywy nie później niż z końcem okresu trzech lat od daty jej uchwalenia.

Przyjmując wspomniane uregulowania, Państwa Członkowskie zamieszczą w nich lub dołączą do nich odniesienie do niniejszej Dyrektywy przy okazji oficjalnej publikacji tych uregulowań. Metody zamieszczania takich odniesień zostaną określone przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie spowodują, że przetwarzanie danych będące już w toku w dniu przyjęcia przepisów krajowych na podstawie niniejszej Dyrektywy będzie dostosowane tych przepisów w terminie trzech lat od wspomnianej daty.

Tytułem odstępstwa od treści poprzedniego akapitu, ustala się, że Państwa Członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby przetwarzanie danych, które są już przechowywane w ręcznych systemach ewidencji w dniu wejścia w życie krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej Dyrektywy zostały dostosowane do wymogów artykułów 6, 7 i 8 Dyrektywy w ciągu 12 lat od daty ich przyjęcia. Państwa Członkowskie przyznają podmiotowi danych prawo uzyskania, na jego wniosek, a szczególnie w czasie wykonywania przysługującego

mu prawa dostępu, poprawy, usunięcia lub zablokowania danych, które są niekompletne, nieprawidłowe lub przechowywane w sposób niezgodny z uzasadnionymi celami realizowanymi przez kontrolera.

3. Tytułem odstępstwa od postanowień ustępu 2, Państwa Członkowskie mogą ustalić - z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń - że dane przechowywane wyłącznie dla potrzeb badań historycznych nie muszą być dostosowywane do wymogów artykułów 6, 7 i 8 niniejszej Dyrektywy.

4. Państwa Członkowskie prześlą Komisji tekst postanowień prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej niniejszą Dyrektywą.

Artykuł 33

Komisja będzie składać Radzie i Parlamentowi Europejskiemu regularne sprawozdania, począwszy nie później niż trzy lata od daty wspomnianej w artykule 32 (1), na temat wprowadzania w życie niniejszej Dyrektywy, załączając do sprawozdania, w razie potrzeby, odpowiednie propozycje zmian. Sprawozdanie będzie podane do publicznej wiadomości.

Komisja zbada w szczególności stosowanie niniejszej Dyrektywy w odniesieniu do przetwarzania danych dźwiękowych i wizyjnych dotyczących osób fizycznych oraz przedstawi odpowiednie propozycje, które okażą się konieczne, biorąc pod uwagę zmiany techniki informacyjnej oraz stan postępu zachodzącego w społeczeństwie informacyjnym.

Artykuł 34

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.

Podpisano w Luksemburgu, dnia 24 października 1995.

Za Parlament Europejski

Za Radę

Przewodniczący

Przewodniczący

K. HÄNSCH

L. ATIENZA SERNA

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY nr 97/13/WE

z dnia 10 kwietnia 1997

**dotycząca wspólnych ram dla zezwoleń ogólnych i licencji indywidualnych
w zakresie usług telekomunikacyjnych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską a w szczególności art. 57.2, 66 oraz 100a tego Traktatu,

uwzględniając wniosek Komisji (1),

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (2),

działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b Traktatu (3),

a także biorąc pod uwagę co następuje:

- (1) Uchwała Rady z dnia 22 lipca 1993 roku dotycząca przeglądu sytuacji w sektorze telekomunikacyjnym i potrzeb dalszego rozwoju tego rynku (4) łącznie z Uchwałą z dnia 22 grudnia 1994 dotyczącą zasad i kalendarza liberalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej (5) oraz uchwały Parlamentu Europejskiego z 20 kwietnia 1993 (6), 7 kwietnia 1995 (7) oraz 19 maja 1995 (8) stanowiły wsparcie procesu pełnej liberalizacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej przed 1 stycznia 1998, z okresami przejściowymi dla niektórych państw członkowskich.
- (2) Informacja Komisji z dnia 25 stycznia 1995 dotycząca Zielonej Księgi na temat liberalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej oraz sieci telewizji kablowej potwierdziły potrzebę uchwalenia zasad na poziomie Wspólnoty w celu zapewnienia, by systemy zezwoleń ogólnych i licencji indywidualnych oparte były na zasadzie proporcjonalności oraz by były otwarte, niedyskryminacyjne i przejrzyste. Uchwała Rady z dnia 18 września 1995 roku dotycząca implementacji przyszłych ram regulacyjnych w zakresie telekomunikacji (9) za kluczowy czynnik dla tych ram regulacyjnych w Unii uznaje ustanowienie, w oparciu o zasadę subsydiarności, wspólnych zasad dla systemów zezwoleń ogólnych oraz licencji indywidualnych w państwach członkowskich w oparciu o kategorie zrównoważonych praw i obowiązków. Zasady te powinny obejmować wszystkie zezwolenia wymagane na świadczenie wszelkich usług telekomunikacyjnych oraz na utworzenie i/lub działanie wszelkiej infrastruktury przeznaczonej dla świadczenia usług telekomunikacyjnych.
- (3) Należy ustalić wspólne ramy dla zezwoleń ogólnych oraz licencji indywidualnych przyznawanych przez państwa członkowskie w dziedzinie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z prawem Wspólnoty, a w szczególności na podstawie Dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 dotyczącej konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych (10), wejście na rynek powinno być ograniczone w oparciu o obiektywne, niedyskryminacyjne, proporcjonalne i przejrzyste kryteria selekcji odnoszące się do dostępności zasobów rzadkich lub na podstawie wdrażania obiektywnych, niedyskryminacyjnych oraz przejrzystych procedur przez krajowe władze regulacyjne. Dyrektywa

90/338/EWG określa również zasady dotyczące między innymi opłat, numerów oraz dostępu do miejsc użytku publicznego. Zasady te powinny zostać uzupełnione i poszerzone niniejszą dyrektywą w celu określenia wspólnych ram.

- (4) Warunki, z którymi związane są zezwolenia, są konieczne dla realizacji celów interesu publicznego, z korzyścią dla użytkowników telekomunikacji. Zgodnie z artykułami 52 i 59 Traktatu regulacje w dziedzinie telekomunikacji powinny być spójne i zgodne z zasadami swobody zakładania przedsiębiorstw oraz swobody świadczenia usług i powinny uwzględniać potrzebę ułatwienia wprowadzania nowych usług oraz rozpowszechnione stosowanie usprawnień technologicznych. Systemy zezwoleń ogólnych oraz licencji indywidualnych powinny zatem przewidzieć możliwie najmniejszy stopień regulowania, które spełniać będzie odpowiednie wymogi. Państwa członkowskie nie powinny mieć obowiązku wprowadzania lub utrzymywania systemów zezwoleń, w szczególności tam, gdzie świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz utworzenie i/lub działanie sieci telekomunikacyjnych nie podlega systemowi zezwoleń w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
- (5) Niniejsza dyrektywa przyczyni się zatem w znacznym stopniu do wejścia na rynek nowych operatorów, co stanowić będzie element rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego.
- (6) Państwa członkowskie mogą definiować i wydawać różne kategorie zezwoleń. Nie powinno to jednak przeszkadzać przedsiębiorstwom w określaniu typu usług telekomunikacyjnych, jakie pragną świadczyć lub sieci telekomunikacyjnych, jakie pragną udostępnić, przy poszanowaniu stosownych obowiązków regulacyjnych.
- (7) Aby ułatwić świadczenie usług telekomunikacyjnych w całej Wspólnocie, należy dać priorytet systemom dostępu do rynku, które nie wymagają zezwoleń lub które zostały oparte na zezwoleniach ogólnych, uzupełnianych tam, gdzie to konieczne, o prawa i obowiązki wymagające licencji indywidualnych na elementy, których nie można właściwie zawrzeć w zezwoleniach ogólnych.
- (8) Zezwolenia ogólne pozwalają na świadczenie usług oraz na zakładanie i/lub działanie sieci bez konieczności uzyskania formalnej decyzji wydawanej przez krajowe władze regulacyjne. Takie zezwolenia ogólne mogą mieć formę zestawu specjalnych warunków zdefiniowanych z góry w sposób ogólny, takich jak **class licence** lub ogólnego ustawodawstwa, które może zezwalać na świadczenie usług oraz zakładanie i/lub działanie sieci telekomunikacyjnych.
- (9) Państwa członkowskie mogą wiązać z zezwoleniami pewne warunki w celu zagwarantowania stosowania się beneficjentów do podstawowych wymogów. Państwa członkowskie mogą ponadto wiązać z nimi inne warunki, zgodnie z aneksem do niniejszej dyrektywy.
- (10) Warunki związane z zezwoleniami powinny być obiektywnie uzasadnione w odniesieniu do przedmiotowej usługi i powinny być niedyskryminacyjne, proporcjonalne i przejrzyste. Zezwolenia mogą być środkiem, za pomocą którego stosuje się warunki wymagane przez prawo wspólnotowe, w szczególności w zakresie udostępniania sieci otwartych.
- (11) Harmonizacja procedur związanych z wydawaniem zezwoleń oraz warunki, z jakimi wiążą się takie zezwolenia powinny w znacznym stopniu ułatwić swobodne świadczenie usług telekomunikacyjnych we Wspólnocie.
- (12) Wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa, a stanowiące element procedury wydania zezwolenia, muszą być oparte na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriach.

- (13) Wprowadzenie systemów licencjonowania indywidualnego powinno być zastrzeżone do ograniczonych i określonych uprzednio sytuacji. Państwa członkowskie mogą ograniczać liczbę licencji indywidualnych dla każdej kategorii usług telekomunikacyjnych jedynie w wymaganym stopniu, który zagwarantuje efektywne korzystanie z częstotliwości radiowych lub na czas niezbędny na udostępnienie wystarczającej liczby numerów zgodnie z prawem wspólnotowym.
- (14) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania specjalnych warunków na przedsiębiorstwa świadczące usługi telekomunikacyjne i udostępniające sieci telekomunikacyjne w zależności od ich siły rynkowej. Siła rynkowa przedsiębiorstwa definiowana jest przepisami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej **interoperability** w telekomunikacji w kwestii zapewnienia świadczenia usług uniwersalnych oraz **interoperability** poprzez stosowanie zasad udostępniania sieci otwartych (ONP) (zwanej dalej **Interconnection Directive**).
- (15) Usługi telekomunikacyjne odgrywają rolę w umacnianiu spójności społecznej i gospodarczej, między innymi poprzez awansowanie prac mających na celu stworzenie usługi uniwersalnej, w szczególności na obszarach odległych, peryferyjnych, śródlądowych oraz wiejskich i na wyspach. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość nakładania obowiązków związanych z usługami uniwersalnymi za pomocą licencji indywidualnych, które wymagają od licencjobiorcy świadczenie usług uniwersalnych. Obowiązek partycypowania w finansowaniu usług indywidualnych nie jest sam uzasadnieniem nakładania licencji indywidualnych.
- (16) Aby ułatwić przyznawanie licencji indywidualnych przedsiębiorstwom ubiegającym się o takie licencje w więcej niż jednym państwie członkowskim oraz by ułatwić procedury notyfikacyjne w wypadku zezwoleń ogólnych należy ustalić „**one stop shopping procedure**”.
- (17) Krajowe władze regulacyjne powinny, jeśli jest to możliwe, dołożyć starań, w ramach **one-stop shopping procedure**, mających na celu skrócenie czasu potrzebnego na podjęcie decyzji dotyczących przyznawania licencji indywidualnych dla pewnych kategorii usług w odpowiedzi na potrzeby handlowe.
- (18) **one-stop shopping procedure** powinna zostać wdrożona bez wpływu na zastosowanie przepisów wewnętrznych dotyczących języka używanego w odpowiednich procedurach.
- (19) Stopień harmonizacji procedur jest już określony w niniejszej dyrektywie. Dalsza harmonizacja może być pożądana w celu stworzenia bardziej zintegrowanego rynku telekomunikacyjnego. Możliwość ta powinna zostać oceniona w raporcie, który zostanie opracowany przez Komisję.
- (20) Wszystkie systemy zezwoleń powinny uwzględniać utworzenie transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych przewidzianych w Tytule XII Traktatu. W tym celu państwa członkowskie powinny dopilnować, by ich krajowe władze regulacyjne koordynowały tam, gdzie jest to możliwe, procedury uzyskiwania zezwoleń na prośbę przedsiębiorstwa zamierzającego świadczyć usługi telekomunikacyjne lub utworzyć i udostępnić sieć telekomunikacyjną w więcej niż jednym państwie członkowskim.
- (21) Przedsiębiorstwa wspólnotowe powinny mieć skuteczny i porównywalny dostęp do rynków krajów trzecich i uzyskiwać w krajach trzecich traktowanie podobne do tego, jakie Wspólnota oferuje przedsiębiorstwom, które są w pełni własnością obywateli tych krajów trzecich, bądź są kontrolowane przez udziały większościowe lub są efektywnie kontrolowane przez obywateli tych krajów trzecich.
- (22) Utworzony zostanie komitet wspierający Komisję.

- (23) Ze względu na szczególną wrażliwość handlową informacji, jakie mogą być uzyskiwane przez krajowe władze regulacyjne w trakcie wydawania, zarządzania, kontrolowania i egzekwowania licencji, konieczne jest określenie wspólnych zasad, które stosowane będą przez te krajowe władze regulacyjne w zakresie poufności. Z drugiej strony jednak w zakresie tym członkowie instytucji Wspólnoty, członkowie komitetów, wysocy przedstawiciele i pracownicy administracji Wspólnoty mają obowiązek, zgodnie z prawem wspólnotowym, a w szczególności z artykułem 214 Traktatu, nieujawniania informacji tego rodzaju, objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej, a w szczególności informacji o przedsiębiorstwach, ich powiązaniach handlowych oraz składnikach ich kosztów.
- (24) Funkcjonowanie niniejszej dyrektywy powinno podlegać przeglądowi w stosownym czasie, w świetle rozwoju sektora telekomunikacyjnego oraz sieci transeuropejskich, a także w świetle doświadczeń uzyskanych z harmonizacji oraz **one-stop shopping procedures** określonych w niniejszej dyrektywie.
- (25) Aby zrealizować zasadniczy cel, jakim jest zapewnienie rozwoju rynku wewnętrznego w dziedzinie telekomunikacji, a w szczególności swobodnego świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz udostępniania sieci w całej Wspólnocie, uchwalenie niniejszej dyrektywy w znacznej mierze przyczyni się do osiągnięcia tego celu, w oparciu o pełne wdrożenie ram konkurencji. Państwa członkowskie powinny wdrożyć te wspólne ramy, w szczególności poprzez krajowe władze regulacyjne.
- (26) Niniejsza dyrektywa dotyczy zezwoleń istniejących i przyszłych. Niektóre licencje zostały przyznane na okres wykraczający poza 1 stycznia 1999 roku. Klauzule w takich zezwoleniach, sprzeczne z prawem wspólnotowym, w szczególności te, które przyznają licencjobiorcom specjalne lub wyłączne prawa, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości tracą moc z datą wskazaną w stosownych przepisach wspólnotowych. W kwestii innych praw, które nie mają wpływu na interesy innych przedsiębiorstw, w świetle prawa wspólnotowego, państwa członkowskie mogą przedłużyć ich ważność, aby uniknąć roszczeń kompensacyjnych.
- (27) Obowiązki związane z zezwoleniami istniejącymi w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a które nie zostaną zharmonizowane z przepisami niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1999 powinny w zasadzie stracić moc. Państwa członkowskie, na swą prośbę, mogą uzyskać od Komisji przesunięcie tego terminu.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Część I
Zakres, definicje i zasady

Artykuł 1
Zakres

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy procedur związanych z wydawaniem zezwoleń oraz warunków związanych z takimi zezwoleniami, w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych, łącznie z zezwoleniami na utworzenie i/lub działanie sieci telekomunikacyjnych wymaganych dla świadczenia takich usług.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na zasady specjalne uchwalane przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym, które dotyczą dystrybucji programów audiowizualnych przeznaczonych dla ogólnej widowni oraz zawartości takich programów. Nie ma ona również wpływu na działania podejmowane przez państwa członkowskie, a dotyczące obrony ani na działania podejmowane przez państwa członkowskie zgodnie z zasadami interesu publicznego uznanymi przez Traktat, a w szczególności z Artykułami 36 i 56, zwłaszcza w odniesieniu do moralności publicznej, bezpieczeństwa publicznego, w tym ścigania przestępstw oraz polityki publicznej.

Artykuł 2

Definicje

1. Dla celów niniejszej dyrektywy,

- (a) „zezwolenia” oznaczają wszelkie zezwolenia określające prawa i obowiązki specyficzne dla sektora telekomunikacyjnego i zezwalające przedsiębiorstwom na świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz, jeśli ma miejsce, na zakładanie i działanie sieci telekomunikacyjnych dla świadczenia takich usług, w formie „zezwoleń ogólnych” lub „licencji indywidualnych” zdefiniowanych poniżej:
- „zezwolenie ogólne” oznacza zezwolenie, niezależnie od tego, czy regulowane jest **class licence** czy przepisami ogólnymi i czy regulacja taka wymaga rejestracji, które nie wymaga od zainteresowanego przedsiębiorstwa uzyskania formalnej decyzji krajowych władz regulacyjnych przed korzystaniem z praw wynikających z zezwolenia,
  - „licencja indywidualna” oznacza zezwolenie przyznawane przez krajowe władze regulacyjne, które przyznaje przedsiębiorstwu specjalne prawa lub które, stosownie do sytuacji, uzależnia działanie tego przedsiębiorstwa od spełnienia specjalnych obowiązków uzupełniających zezwolenie ogólne jeśli przedsiębiorstwo jest upoważnione do korzystania ze związanych z nim praw zanim nie uzyska decyzji krajowych władz regulacyjnych,
  - „krajowe władze regulacyjne” to jednostka lub jednostki, wyodrębnione pod względem prawnym i funkcjonalnie niezależne od organizacji telekomunikacyjnych, którym państwa członkowskie przekazują uprawnienia opracowywania zezwoleń i nadzorowania stosowania się do nich.
- (c) **one-stop shopping procedure** oznacza procedurę ułatwiającą otrzymywanie licencji indywidualnych od, lub, w przypadku zezwoleń ogólnych, jeśli jest to wymagane, notyfikację więcej niż jednych krajowych władz regulacyjnych w skoordynowanej procedurze i w jednym miejscu.
- (d) „podstawowe wymogi” to pozaekonomiczne uzasadnienia w interesie publicznym, które mogą spowodować, że państwo członkowskie nałoży warunki na założenie i/lub działanie sieci telekomunikacyjnych lub świadczenie usług telekomunikacyjnych. Uzasadnienia te to bezpieczeństwo działania sieci, utrzymywanie sprawności sieci oraz, w uzasadnionych przypadkach, **interoperability** usług, ochrona danych, ochrona środowiska naturalnego oraz miast i cele planowania przestrzennego, jak i efektywne wykorzystanie spektrum częstotliwości i unikanie szkodliwych zakłóceń pomiędzy systemami telekomunikacyjnymi opartymi na radio i innymi przestrzennymi lub naziemnymi

systemami technicznymi. Ochrona danych może obejmować ochronę danych osobistych, poufność transmitowanych lub przechowywanych informacji oraz ochronę prywatności.

2. Inne definicje zawarte w Dyrektywie 90/387/EWG z dnia 28 czerwca 1990 roku dotyczącej ustanowienia rynku wewnętrznego na usługi telekomunikacyjne poprzez implementację udostępniania sieci otwartych (11) oraz **Interconnection Directive** mają odpowiednio zastosowanie do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Zasady dotyczące zezwoleń

1. Jeśli państwa członkowskie uzależniają świadczenie usług telekomunikacyjnych od uzyskania zezwolenia, przyznanie takiego zezwolenia oraz związane z nim warunki muszą być zgodne z zasadami określonymi w punktach 2, 3, i 4.
2. Zezwolenia mogą zawierać wyłącznie warunki wymienione w aneksie. Ponadto warunki takie będą obiektywnie uzasadnione w stosunku do przedmiotowej usługi, niedyskryminacyjne, proporcjonalne i przejrzyste.
3. Państwa członkowskie zagwarantują, by usługi telekomunikacyjne mogły być świadczone, a sieci telekomunikacyjne udostępniane bądź bez konieczności uzyskania zezwolenia bądź na podstawie zezwoleń ogólnych uzupełnionych w razie potrzeby o prawa i obowiązki wymagające indywidualnej oceny wniosku, stwarzając możliwość wydania jednej lub większej liczby licencji indywidualnych. Państwa członkowskie mogą wydawać licencje indywidualne tylko wtedy, gdy beneficjent uzyskuje dostęp do rzadkich zasobów fizycznych i innych lub gdy nałożone są na niego szczególne obowiązki lub gdy uzyskuje szczególne prawa, zgodnie z postanowieniami części III.
4. Państwa członkowskie będą ułatwiać świadczenie usług telekomunikacyjnych wzajemnie pomiędzy sobą przy formułowaniu i stosowaniu ich systemów zezwoleń.

Część III *Zezwolenia ogólne*

Artykuł 4

Warunki związane z zezwoleniami ogólnymi

1. Warunki związane, w uzasadnionych wypadkach, z uzyskaniem zezwoleń ogólnych, od których państwa członkowskie uzależniają świadczenie usług telekomunikacyjnych, określone są w punktach 2 i 3 aneksu. Zezwolenia takie pociągać będą za sobą możliwie najmniej uciążliwy system umożliwiający egzekwowanie odpowiednich wymogów podstawowych oraz innych odpowiednich wymogów interesu publicznego określonych w punktach 2 i 3 aneksu.
2. Państwa członkowskie zagwarantują, by warunki związane z zezwoleniami ogólnymi zostały opublikowane we właściwy sposób w celu umożliwienia łatwego dostępu do tej informacji zainteresowanym stronom. Odnośniki do publikacji tej informacji umieszczone zostaną w

odpowiednich krajowych dziennikach urzędowych oraz w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

3. Państwa członkowskie mogą zmieniać warunki związane z zezwoleniami ogólnymi w obiektywnie uzasadnionych przypadkach i w sposób proporcjonalny. W takich przypadkach państwa członkowskie poinformują we właściwy sposób o zamiarach takich działań i umożliwią zainteresowanym stronom wyrażenie ich opinii w kwestii proponowanych zmian.

Artykuł 5

Procedury uzyskiwania zezwoleń ogólnych

1. Bez wpływu na stosowanie przepisów części III, państwa członkowskie nie będą utrudniać przedsiębiorstwu, które spełnia odpowiednie warunki związane z zezwoleniami ogólnymi zgodnie z artykułem 4, świadczenia zamierzonych usług telekomunikacyjnych i/lub udostępniania sieci telekomunikacyjnych.
2. Państwo członkowskie może wymagać, by przedsiębiorstwo posiadające zezwolenie ogólne poinformowało krajowe władze regulacyjne, zanim zacznie świadczyć usługi telekomunikacyjne i/lub udostępniać sieci telekomunikacyjne, o takim swym zamiarze oraz przekazało informacje dotyczące danej usługi, które są konieczne w celu zagwarantowania zgodności z odpowiednimi warunkami związanymi z zezwoleniem lub licencją na podstawie artykułu 4. Może zostać wprowadzony wymóg, by przedsiębiorstwo rozpoczęło świadczenie usług objętych zezwoleniem ogólnym dopiero po upływie okresu mogącego trwać do czterech tygodni od chwili formalnego otrzymania wymaganych informacji opublikowanych zgodnie z akapitem 4.
3. Jeśli przedsiębiorstwo posiadające zezwolenie ogólne nie spełnia warunku związanego z zezwoleniem ogólnym zgodnie z artykułem 4, krajowe władze regulacyjne mogą poinformować to przedsiębiorstwo o tym, że nie jest upoważnione do korzystania z zezwolenia ogólnego i/lub zastosować wobec tego przedsiębiorstwa, w sposób proporcjonalny, specjalne działania mające na celu zagwarantowanie spełnienia przedmiotowego warunku. Krajowe władze regulacyjne dadzą jednocześnie danemu przedsiębiorstwu możliwość przedstawienia opinii na temat stosowania warunków oraz naprawienia naruszeń w okresie miesiąca od chwili interwencji krajowych władz regulacyjnych. Jeśli dane przedsiębiorstwo naprawi naruszenia, krajowe władze regulacyjne, w okresie dwóch miesięcy od początkowej interwencji, anulują lub zmieniają swą decyzję w stosowny sposób oraz podadzą powody takiej decyzji. Jeśli dane przedsiębiorstwo nie naprawi naruszeń, krajowe władze regulacyjne, w okresie dwóch miesięcy od początkowej interwencji, potwierdzi swą decyzję i poda powody takiej decyzji. Dane przedsiębiorstwo zostanie poinformowane o tej decyzji w przeciągu tygodnia od chwili jej przyjęcia. Państwa członkowskie określą procedurę odwoławczą od takiej decyzji do instytucji niezależnej od krajowych władz regulacyjnych.
4. Państwa członkowskie zagwarantują, by informacje dotyczące procedur związanych z zezwoleniami ogólnymi były publikowane we właściwy sposób w celu zapewnienia łatwego dostępu do tych informacji. Odnośniki do publikacji tych informacji umieszczane będą w odpowiednich dziennikach urzędowych państw członkowskich oraz w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 6

Oplaty za uruchomienie procedur wydawania zezwoleń ogólnych

Bez wpływu na wkład finansowy w świadczenie usług uniwersalnych zgodnie z aneksem państwa członkowskie zagwarantują, by wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa jako część procedur wydawania zezwoleń miały na celu jedynie pokrycie kosztów administracyjnych poniesionych w procesie wydawania, zarządzania, kontroli i egzekwowania stosowanego systemu zezwoleń ogólnych. Opłaty takie zostaną opublikowane w odpowiedni i wystarczająco szczegółowy sposób, by umożliwić do nich łatwy dostęp.

Część III Licencje indywidualne

Artykuł 7

Zakres

1. Państwa członkowskie mogą wydawać licencje indywidualne tylko w następujących celach:

- (a) aby umożliwić licencjobiorcy dostęp do częstotliwości radiowych lub numerów,
- (b) aby przyznać licencjobiorcy specjalne prawa dotyczące dostępu do terenów publicznych lub prywatnych,
- (c) aby nałożyć na licencjobiorcę obowiązki i wymagania dotyczące obowiązkowego świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych i/lub udostępniania sieci telekomunikacyjnych, w tym obowiązek świadczenia przez licencjobiorcę usług uniwersalnych oraz inne obowiązki wynikające z ustawodawstwa dotyczącego udostępniania sieci otwartych,
- (d) aby nałożyć szczególne obowiązki zgodnie ze wspólnotowymi zasadami konkurencji, jeśli licencjobiorca posiada znaczącą siłę rynkową, zdefiniowaną w artykule 4.3 **Interconnection Directive** w odniesieniu do udostępniania publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

2. Niezależnie od punktu 1, świadczenie dostępnej publicznie telefonii głosowej, założenie i działanie publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz innych sieci związanych z korzystaniem z częstotliwości radiowych może być uzależnione od uzyskania licencji indywidualnych

Artykuł 8

Warunki związane z licencjami indywidualnymi

1. Warunki, które oprócz tych określonych dla zezwoleń ogólnych, mogą być w uzasadnionych przypadkach związane z licencjami indywidualnymi, są określone w punktach 2 i 4 aneksu.

Warunki takie odnoszą się tylko do sytuacji, które uzasadniają wydanie takiej licencji, zgodnie z definicją w artykule 7.

2. Państwa członkowskie mogą włączać do licencji indywidualnych warunki dotyczące odpowiednich zezwoleń ogólnych poprzez dołączenie do licencji indywidualnej warunków określonych w aneksie.

Prawa przyznane na podstawie zezwoleń ogólnych oraz związane z tymi zezwoleniami warunki nie mogą być ograniczone ani uzupełniane przyznawaniem licencji indywidualnej, z wyłączeniem obiektywnie uzasadnionych przypadków, w sposób proporcjonalny

3. Bez wpływu na zastosowanie artykułu 20, państwa członkowskie zagwarantują, by informacje dotyczące warunków, które będą związane z każdą licencją indywidualną, były opublikowane we właściwy sposób, by zapewnić łatwy dostęp do tych informacji. Odnośniki do publikacji tych informacji umieszczane będą w odpowiednich dziennikach urzędowych państw członkowskich oraz w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

4. Państwa członkowskie mogą zmieniać warunki związane z licencjami indywidualnymi w obiektywnie uzasadnionych przypadkach i w sposób proporcjonalny. W takich przypadkach państwa członkowskie poinformują we właściwy sposób o zamiarach takich działań i umożliwią zainteresowanym stronom wyrażenie ich opinii w kwestii proponowanych zmian.

Artykuł 9

Procedury przyznawania licencji indywidualnych

1. Jeśli państwo członkowskie przyznaje licencje indywidualne, zagwarantuje, by informacje dotyczące procedur związanych z licencjami indywidualnymi były publikowane w właściwy sposób w celu łatwego dostępu.

Odnośniki do publikacji tych informacji umieszczane będą w odpowiednich dziennikach urzędowych państw członkowskich oraz w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

2. Jeśli państwo członkowskie zamierza przyznawać licencje indywidualne:

- będzie je przyznawać przy wykorzystaniu otwartych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych procedur, w tym celu podda wszystkich wnioskodawców tym samym procedurom chyba, że istnieje obiektywny powód na ich zróżnicowanie oraz
- ustali rozsądne terminy; poinformuje ubiegającego się o swej decyzji jak tylko będzie to możliwe, ale nie później niż sześć tygodni od chwili przyjęcia wniosku. W przepisach uchwalanych w celu wdrażania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie mogą wydłużyć ten termin maksymalnie do czterech miesięcy w obiektywnie uzasadnionych przypadkach, które są precyzyjnie zdefiniowane w tych przepisach. W przypadku porównywalnych procedur państwa członkowskie mogą wydłużyć ten termin o kolejne cztery miesiące. Terminy te nie będą miały wpływu na zastosowanie odpowiednich umów międzynarodowych dotyczących międzynarodowej koordynacji satelitarnej i częstotliwości.

3. Bez wpływu na zastosowanie artykułu 10.1, każde przedsiębiorstwo, które spełnia warunki przyjęte i opublikowane przez państwa członkowskie zgodnie ze stosownymi przepisami niniejszej dyrektywy, będzie miało prawo do uzyskania licencji indywidualnej. Jeśli jednak przedsiębiorstwo ubiegające się o licencję indywidualną nie przedstawi informacji, która jest wymagana w celu udokumentowania, że spełnia ono warunki nałożone zgodnie ze stosownymi przepisami niniejszej dyrektywy, krajowe władze regulacyjne mogą odmówić przyznania licencji indywidualnej.

4. Jeśli beneficjent licencji indywidualnej nie spełnia warunku związanego z licencją zgodnie ze stosownymi przepisami niniejszej dyrektywy, krajowe władze regulacyjne mogą cofnąć, zmienić lub zawiesić licencję indywidualną lub nałożyć, w sposób proporcjonalny, obowiązki mające na celu zagwarantowanie spełnienia warunku przez beneficjenta. Krajowe władze regulacyjne dadzą jednocześnie danemu przedsiębiorstwu możliwość przedstawienia jego opinii dotyczącej stosowania warunków oraz, z wyłączeniem przypadków powtarzającego się łamania przez dane przedsiębiorstwo warunków, ponownego spełnienia warunków w okresie miesiąca od chwili podjęcia interwencji przez krajowe władze regulacyjne. Jeśli dane przedsiębiorstwo zacznie ponownie spełniać warunki, krajowe władze regulacyjne w okresie dwóch miesięcy od chwili podjęcia interwencji odpowiednio anulują lub zmieniają swą decyzję i przedstawiają powody takiej decyzji. Jeśli dane przedsiębiorstwo nadal nie będzie spełniało warunków, krajowe władze regulacyjne w okresie dwóch miesięcy od chwili podjęcia interwencji potwierdzą swą decyzję i przedstawiają powody takiej decyzji. Decyzja ta zostanie przedstawiona danemu przedsiębiorstwu w przeciągu tygodnia od chwili jej przyjęcia. Państwa członkowskie określą procedurę odwoławczą od takich decyzji do instytucji niezależnej od krajowych władz regulacyjnych.
5. W przypadku szkodliwych zakłóceń pomiędzy siecią telekomunikacyjną korzystającą z częstotliwości radiowych a innymi systemami technicznymi krajowe władze regulacyjne mogą przedsięwziąć natychmiastowe działania, by rozwiązać ten problem. W takim przypadku przedsiębiorstwo będzie miało możliwość wyrażenia swego stanowiska i zaproponowania wszelkich działań mających na celu zapobieganie szkodliwym zakłóceniom.
6. Państwa członkowskie odmawiające przyznania lub cofające licencję indywidualną, zmieniające lub zawieszające ją poinformują przedsiębiorstwo, którego decyzja ta dotyczy, o przyczynach jej podjęcia. Państwa członkowskie określą stosowną procedurę dotyczącą odwoływania się od takich odmownych decyzji, cofnięcia licencji, jej zmian lub zawieszenia do instytucji niezależnej od krajowych władz regulacyjnych.

Artykuł 10

Ograniczenie liczby licencji indywidualnych

1. Państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę licencji indywidualnych dla każdej kategorii usług telekomunikacyjnych oraz na założenie i/lub działanie infrastruktury telekomunikacyjnej, ale tylko w stopniu wymaganym dla zapewnienia efektywnego wykorzystania częstotliwości radiowych lub na czas konieczny dla udostępnienia odpowiedniej liczby numerów zgodnie z prawem wspólnotowym.
2. Jeśli państwo członkowskie zamierza ograniczyć ilość licencji indywidualnych przyznawanych zgodnie z punktem 1:
  - będzie ono wiązać istotną wagę do maksymalizacji korzyści dla użytkowników oraz do ułatwienia rozwoju konkurencji,
  - umożliwi ono wszystkim zainteresowanym stronom wyrażenie ich poglądów dotyczących wszelkich ograniczeń,
  - opublikuje ono decyzję o ograniczeniu liczby licencji indywidualnych, przedstawiając przyczyny jej podjęcia,

- dokona ono przeglądów tego ograniczenia we właściwych odstępach czasu,

- zaprosi do składania wniosków o przyznanie licencji

3. Państwa członkowskie będą przyznawać takie licencje indywidualne na podstawie kryteriów selekcji, które muszą być obiektywne, niedyskryminacyjne, szczegółowe, przejrzyste i proporcjonalne. Przy każdej takiej selekcji należy przywiązywać odpowiednią wagę do potrzeby ułatwiania rozwoju konkurencji oraz do maksymalizowania korzyści dla konsumentów.

Państwa członkowskie zagwarantują, by informacje dotyczące takich kryteriów, były opublikowane we właściwy sposób, by zapewnić łatwy dostęp do tych informacji. Odnośniki do publikacji tych informacji umieszczane będą w odpowiednich dziennikach urzędowych państw członkowskich.

4. Jeśli, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedsiębiorstwa, państwo członkowskie stwierdzi, albo w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy albo później, że można zwiększyć liczbę licencji indywidualnych, opublikuje tę informację i zaprosi do składania wniosków o przyznanie licencji dodatkowych.

Artykuł 11

Opłaty za licencje indywidualne

1. Państwa członkowskie zagwarantują, by wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa jako element procedury uzyskiwania zezwoleń miały jedynie za zadanie pokrycie kosztów administracyjnych poniesionych w procesie wydawania, zarządzania, kontroli i egzekwowania odpowiednich licencji indywidualnych. Opłaty za licencję indywidualną będą proporcjonalne do włożonej pracy i opublikowane zostaną w odpowiedni i dostatecznie szczegółowy sposób, by umożliwić do nich łatwy dostęp.

2. Niezależnie od punktu 1, państwa członkowskie mogą w przypadku, gdy mają zostać wykorzystane zasoby rzadkie, zezwolić swym krajowym władzom regulacyjnym na nakładanie opłat, które odzwierciedlają potrzebę zagwarantowania optymalnego wykorzystania tych zasobów. Opłaty te będą niedyskryminacyjne i uwzględniać będą we właściwy sposób potrzebę rozwoju usług innowacyjnych oraz konkurencji.

Część IV

Świadczenie usług telekomunikacyjnych na całym terytorium Wspólnoty

Artykuł 12

Harmonizacja

1. Warunki związane z zezwoleniami ogólnymi oraz procedury dla zezwoleń ogólnych będą harmonizowane w razie potrzeby.

Harmonizacja tych warunków i procedur będzie miała na celu rozwój możliwie jak najmniej uciążliwego systemu gwarantującego przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności z artykułami 3,4 i 5 oraz z innymi istotnymi wymogami oraz innymi wymogami publicznymi określonymi w punktach 1,2 i 3 aneksu.

Harmonizacja będzie ponadto miała na celu określenie zrównoważonych zestawów praw i obowiązków dla przedsiębiorstw posiadających zezwolenia.

2. Komisja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, upoważni Europejską Konferencję Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT)/Europejski Komitet Spraw Regulacyjnych w Telekomunikacji (Ectra), CEPT/Europejski Komitet Radiokomunikacji (ERC) lub inne odpowiednie jednostki harmonizacyjne. Upoważnienia te określą zadania do wykonania oraz kategorie zezwoleń ogólnych podlegających harmonizacji oraz określą harmonogram przygotowań zharmonizowanych warunków i procedur.

3. W świetle prac przeprowadzonych na podstawie punktu 2 i bez wpływu na zastosowanie artykułu 7, decyzja stanowiąca, że ma zastosowanie zharmonizowane zezwolenie ogólne zostanie uchwalona zgodnie z procedurą określoną w artykule 17.

Artykuł 13

one-stop shopping procedure

1. W stosownych przypadkach Komisja wraz z CEPT/Ectra oraz CEPT/ERC podejmie kroki niezbędne dla funkcjonowania **one-stop shopping procedure** przyznawania licencji indywidualnych oraz, w przypadku zezwoleń ogólnych, notyfikacji procedur, w tym odpowiednich rozwiązań administracyjnych, zgodnie z procedurą określoną w artykule 17. Informacje dotyczące **one-stop shopping procedure** zostaną opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

2. **one-stop shopping procedure** spełniać będzie następujące warunki:

(a) będzie otwarta dla wszystkich przedsiębiorstw chcących świadczyć usługi telekomunikacyjne we Wspólnocie,

(b) możliwe będzie złożenie wniosków i notyfikacji, a także desygnowana zostanie jedna lub większa liczba jednostek, do których składać się będzie wnioski i notyfikacje,

(c) w przypadku licencji indywidualnych notyfikacje przekazane zostaną właściwym krajowym władzom regulacyjnym w przeciągu dwóch dni roboczych od chwili ich formalnego otrzymania przez jednostki, do których zostały one złożone.

W przypadku zezwoleń ogólnych notyfikacje zostaną przekazane właściwym krajowym władzom regulacyjnym w terminie dwóch dni roboczych od chwili ich formalnego otrzymania przez jednostki, do których zostały one złożone.

(d) w przypadku licencji indywidualnych właściwe krajowe władze regulacyjne zadecydują o przyznaniu takiej licencji w terminie określonym w artykule 9.2. Poinformują one o swej decyzji wnioskodawcę oraz jednostki, do których został złożony wniosek w terminie tygodnia od podjęcia decyzji.

W przypadku zezwoleń ogólnych krajowe władze regulacyjne będą się stosować do terminów określonych w artykule 5.2.

(e) Artykuł 9 oraz artykuł 5 stosować się będą odpowiednio do wniosków o przyznanie licencji indywidualnych oraz do notyfikacji dokonywanych poprzez **one-stop shopping procedure**.

(f) jednostki, do których będą mogły być składane wnioski oraz notyfikacje będą corocznie przedstawiały Komisji sprawozdanie z funkcjonowania **one-stop shopping procedure**, łącznie z informacjami dotyczącymi odmowy realizacji wniosku i zastrzeżeń dotyczących notyfikacji.

(g) jednostki zaangażowane w **one-stop shopping procedure** będą kontrolować poziom poufności określony w artykule 20.

Część V Komitet ds. licencjonowania

Artykuł 14

Powołanie Komitetu do spraw licencjonowania

Komisja zostanie wsparta komitetem złożonym z przedstawicieli państw członkowskich, któremu przewodniczyć będzie przedstawiciel Komisji. Komitet będzie nosił nazwę Komitetu do spraw licencjonowania (zwany dalej Komitetem).

Artykuł 15

Wymiana informacji

Komisja, w razie potrzeby, będzie informować Komitet o wynikach regularnych konsultacji z przedstawicielami organizacji do spraw telekomunikacji, użytkownikami, konsumentami, producentami, usługodawcami oraz związkami zawodowymi.

Ponadto, Komitet, uwzględniając wspólnotową politykę telekomunikacyjną, będzie wzmocniał wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją w zakresie sytuacji i rozwoju działań regulacyjnych dotyczących zezwoleń na usługi telekomunikacyjne.

Artykuł 16

Procedura Komitetu nr 1 (*)

Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt przepisów do uchwalenia. Komitet przedstawi swą opinię dotyczącą projektu w terminie, który może określić przewodniczący zależnie od pilności zagadnienia, poddając go w razie konieczności pod głosowanie.

Opinia zostanie zaprotokołowana. Każde państwo członkowskie będzie ponadto miało prawo zwrócić się o zaprotokołowanie swego stanowiska.

Komisja w najwyższym stopniu uwzględni opinię przedstawioną przez Komitet. Poinformuje ona Komitet o sposobie, w jaki uwzględniona została jego opinia.

Artykuł 17

Procedura Komitetu nr 2 (b) (12*)

Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt przepisów do uchwalenia. Komitet przedstawi swą opinię na temat projektu w terminie, który może określić przewodniczący zależnie od pilności zagadnienia. Opinia zostanie przyjęta większością głosów określoną w Artykule 148.2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada zobowiązana jest uchwalić na podstawie wniosku Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w Komitecie będą wazone w sposób określony we wspomnianym artykule. Przewodniczący nie będzie głosował.

Komisja uchwali przepisy, które będą bezpośrednio stosowane. Jeśli jednak przepisy te nie będą zgodne z opinią Komitetu, zostanie o nich niezwłocznie poinformowana Rada. W tym przypadku:

Komisja odroczy stosowanie przepisów, które uchwaliła na okres trzech miesięcy od daty poinformowania Rady,

Rada, większością kwalifikowaną, może przyjąć inną decyzję w terminie określonym w akapicie pierwszym.

Część VI

Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 18

Kraje trzecie

1. Państwa członkowskie mogą poinformować Komisję o wszelkich trudnościach ogólnych, *de jure lub de facto*, napotykanym przez organizacje wspólnotowe przy uzyskiwaniu zezwoleń oraz przy prowadzeniu działalności zgodnie z zezwoleniem w krajach trzecich, które zostały im przedstawione.
2. W każdym przypadku, gdy Komisja informowana jest o takich trudnościach, może ona, w razie potrzeby, projekt stosownego mandatu negocjacyjnego dotyczącego porównywalnych praw dla organizacji wspólnotowych w tych krajach trzecich. Rada będzie decydować większością kwalifikowaną.
3. Postanowienia uchwalane zgodnie z punktem 2 będą bez wpływu na zobowiązania Wspólnoty i państw członkowskich nałożone przez odpowiednie umowy międzynarodowe.

Artykuł 19

Nowe usługi

Bez wpływu na zastosowanie Części II i III, jeśli świadczenie usług telekomunikacyjnych nie jest jeszcze objęte zezwoleniami ogólnymi i jeśli usługa taka nie może być świadczona, a sieć nie może być udostępniana bez zezwolenia, państwa członkowskie, nie później niż sześć tygodni po przyjęciu wniosku, uchwalą tymczasowe warunki umożliwiające temu przedsiębiorstwu rozpoczęcie świadczenia usługi lub

odrzuca wniosek i poinformują wnioskujące przedsiębiorstwo o powodach odrzucenia. Jak tylko będzie to możliwe państwa członkowskie uchwalą ostateczne warunki lub zezwolą na świadczenie przedmiotowych usług bez zezwolenia lub przedstawią powody odmowy takiego zezwolenia. Państwa członkowskie określą stosowną procedurę dotyczącą odwoływania się do instytucji niezależnej od krajowych władz regulacyjnych od odmowy uchwalenia warunków tymczasowych lub ostatecznych, od odrzucenia wniosków lub od odmowy wydania zgody na świadczenie przedmiotowej usługi bez zezwolenia.

Artykuł 20

Poufność

1. Krajowe władze regulacyjne nie będą ujawniać informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, a w szczególności informacji o przedsiębiorstwach, ich powiązaniach handlowych oraz składnikach ich kosztów.

2. Punkt 1 pozostaje bez wpływu na prawo krajowych władz regulacyjnych do ujawnienia informacji jeśli jest to istotne w celu wypełnienia ich obowiązków. W tym przypadku takie ujawnienie informacji będzie proporcjonalne i uwzględniać będzie uzasadnione interesy przedsiębiorstw, chroniąc ich tajemnice handlowe.

3. Punkt 1 nie wyklucza opublikowania informacji o warunkach licencjonowania, które nie zawierają informacji o charakterze poufnym.

Artykuł 21

Notyfikacja

1. Oprócz informacji wymaganych już zgodnie z Dyrektywą 90/388/EWG, państwa członkowskie przedstawiają Komisji następujące informacje:

- nazwy i adresy krajowych władz i ciał kompetentnych do wydawania zezwoleń krajowych,
- informacje o krajowych systemach zezwoleń.

2. Państwa członkowskie będą zgłaszać wszelkie zmiany dotyczące informacji przedstawianych zgodnie z punktem 1, przed upływem miesiąca od ich wejścia w życie.

Artykuł 22

Zezwolenia istniejące w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy

1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie konieczne wysiłki w celu zharmonizowania zezwoleń będących w mocy w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy z jej przepisami najpóźniej do 1 stycznia 1999.

2. Jeśli wynikiem stosowania przepisów niniejszej dyrektywy będą zmiany warunków zezwoleń już istniejących, państwa członkowskie mogą przedłużyć ważność warunków innych niż przyznających specjalne lub wyłączne prawa, które miały lub mają wygasnąć zgodnie z prawem wspólnotowym pod

warunkiem, że może to zostać zrealizowane bez wpływu na prawa innych przedsiębiorstw zgodnie z prawem wspólnotowym, w tym z niniejszą dyrektywą. W takich przypadkach państwa członkowskie poinformują Komisję o podjętych w tym celu działaniach i przedstawią ich uzasadnienie.

3. Bez wpływu na stosowanie przepisów w punkcie 2, obowiązki w zezwoleniach istniejących w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy, które nie zostaną zharmonizowane z przepisami niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1999, tracą moc.
4. Państwa członkowskie mogą w uzasadnionych przypadkach, na swój wniosek, uzyskać odroczenie tego terminu od Komisji.

Artykuł 23

Procedury dotyczące przeglądu

Przed 1 stycznia 2000 Komisja przygotowuje raport, który zostanie przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i któremu towarzyszyć będą ewentualne nowe wnioski ustawodawcze. Raport zawierać będzie ocenę, w oparciu o zdobyte doświadczenie, potrzeby dalszego rozwoju struktur regulacyjnych zajmujących się zezwoleniami, a w szczególności w odniesieniu do harmonizacji procedur oraz do zakresu licencji indywidualnych oraz innych aspektów harmonizacji a także usług i sieci transeuropejskich. Raport zawierać będzie również wnioski dotyczące połączenia różnych komitetów istniejących w ustawodawstwie wspólnotowym dotyczącym telekomunikacji. Wszelkie zmiany konieczne dla adaptacji treści aneksu do nowych rozwiązań technologicznych oraz odpowiednich procedur praktycznych, wraz z artykułem 7.2, zostaną również rozważone w tym raporcie.

Artykuł 24

Odroczenie

Odroczenie zobowiązań zgodnie z Artykułami 3.3, 7, 9, 10.1, 12, 13 i 22 zostanie przyznane tym państwom członkowskim wymienionym w Uchwałach Rady z dnia 22 lipca 1993 oraz z 22 grudnia 1994, które korzystają z dodatkowego okresu przejściowego liberalizacji usług telekomunikacyjnych na czas i w zakresie na jaki posiadają one takie okresy przejściowe. Państwa członkowskie poinformują Komisję o zamiarze ich wykorzystania.

Artykuł 25

Wdrażanie

Państwa członkowskie zharmonizują ustawy oraz inne przepisy prawne i administracyjne konieczne dla realizacji niniejszej dyrektywy i opublikują warunki oraz procedury związane z zezwoleniami w możliwie najszybszym terminie, najpóźniej do 31 grudnia 1997 roku. Niezwłocznie poinformują o tym Komisję.

Przepisy uchwalane przez państwa członkowskie powinny, przy ich publikacji, albo zawierać odnośniki do niniejszej dyrektywy albo też poprzedzać takie odnośniki. Dokładniejsze instrukcje jak należy formułować odnośniki, powinny być wydane przez każde państwo członkowskie.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dacie jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 27

Adresaci

Niniejsza Dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 kwietnia 1997 roku.

W imieniu Rady
J.M.GIL-ROBLESF
Przewodniczący

W imieniu Rady
A.VAN DOK VAN WEELE
Przewodniczący

(1) DzUWE nr C 90, 27. 3. 1996, str. 5 oraz DzUWE nr C 291, 4. 10. 1996, str. 12.

(2) DzUWE nr C 204, 15. 7. 1996, str. 17.

(3) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 Maja 1996 (DzUWE nr C 166, 10. 6. 1996, str. 78), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 9 grudnia 1996 (DzUWE nr C 41, 10. 2. 1997, str. 48) oraz Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 lutego 1997 (DzUWE nr C 88, 17. 3. 1997). Decyzja Rady z dnia 6 marca 1997.

(4) DzUWE nr C 213, 6. 8. 1993, str. 1.

(5) DzUWE nr C 379, 31. 12. 1994, str. 4.

(6) DzUWE nr C 150, 31. 5. 1993, str. 39.

(7) DzUWE nr C 109, 1. 5. 1995, str. 310.

(8) DzUWE nr C 151, 19. 6. 1995, str. 479.

(9) DzUWE nr C 258, 3. 10. 1995, str. 1.

(10) DzUWE nr L 192, 24. 7. 1990, str. 10, wraz z późniejszymi zmianami wprowadzonymi Dyrektywą 96/19/WE (DzUWE nr L 74, 22. 3. 1996, str. 13).

(11) DzUWE nr L 192, 24. 7. 1990, str. 1.

(12*) Procedury określone w Decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 dotyczącej procedur sprawowania uprawnień implementacyjnych przekazanych Komisji (DzUWE nr L 197, 18. 7. 1987, str. 33).

ANEKS

Warunki, jakie mogą być związane z zezwoleniami

1. Wszelkie warunki, jakie mogą być związane z zezwoleniami, muszą być zgodne zasadami konkurencji zawartymi w Traktacie,
2. warunki, które mogą być związane ze wszystkimi zezwoleniami i które z uzasadnionych przypadków mogą podlegać zasadzie proporcjonalności:
  - 2.1 warunki, których celem jest zagwarantowanie spełnienia podstawowych wymogów;
  - 2.2 warunki związane z udostępnianiem informacji stosownie wymaganej dla weryfikacji spełnienia ustalonych warunków oraz dla potrzeb statystycznych;
  - 2.3 warunki mające na celu zapobieganie zachowaniom sprzecznym z zasadami konkurencji na rynkach telekomunikacyjnych, w tym przedsięwzięcia gwarantujące, by taryfy celne były niedyskryminacyjne i nie zakłócały konkurencji;
  - 2.4 warunki dotyczące efektywnego i wydajnego korzystania z dostępnych numerów
3. specjalne warunki, które mogą wiązać się z zezwoleniami ogólnymi na świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz na udostępnianie publicznych sieci telekomunikacyjnych, które wzmagane są dla świadczenia takich usług w uzasadnionych przypadkach, podlegające zasadzie proporcjonalności:
  - 3.1 warunki dotyczące ochrony użytkowników i abonentów szczególnie w odniesieniu do:
    - uprzedniej zgody krajowych władz regulacyjnych co do znormalizowanej umowy abonenckiej,
    - świadczenie szczegółowego i rzetelnego billingu,
    - określenie procedury rozwiązywania sporów,
    - publikacja i stosowne informowanie o zmianie adresu, warunków, w tym taryf, jakości i dostępności usług,
  - 3.2 wkład finansowy w świadczenie usług uniwersalnych, zgodnie z prawem wspólnotowym;
  - 3.3 przekazywanie informacji z bazy danych o klientach niezbędnych dla udostępniania informacji katalogu uniwersalnego

- 3.4 świadczenie usług w nagłych sytuacjach,
- 3.5 specjalne rozwiązania dla osób niepełnosprawnych,
- 3.6 warunki związane z powiązaniem sieci i **interoperability** usług zgodnie z **Interconnection Directive** i obowiązkami wynikającymi z prawa wspólnotowego,
4. warunki specjalne, które mogą wiązać się z licencjami indywidualnymi w uzasadnionych przypadkach, podlegające zasadzie proporcjonalności:
- 4.1 warunki specjalne związane z alokacją praw do numerów (zgodność z wewnętrznymi systemami numerowymi);
- 4.2 warunki specjalne związane z efektywnym wykorzystywaniem i wydajnym zarządzaniem częstotliwościami radiowymi;
- 4.3 specjalne wymogi dotyczące ochrony środowiska oraz planowania przestrzennego, w tym warunki związane z przyznawaniem dostępu do terenów publicznych lub prywatnych oraz warunki związane z kolokacją oraz współkorzystaniem z urządzeń;
- 4.4 maksymalny czas trwania, który nie będzie nadmiernie krótki, w szczególności w celu zagwarantowania wydajnego korzystania z częstotliwości radiowych lub numerów lub w celu przyznania dostępu do terenów publicznych lub prywatnych, bez wpływu na zastosowanie innych przepisów dotyczących cofnięcia lub zawieszenia licencji;
- 4.5 obowiązek świadczenia usług uniwersalnych zgodnie z **Interconnection Directive** oraz Dyrektywą 95/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1995 dotyczącą udostępniania sieci otwartych dla telefonii głosowej (1);
- 4.6 warunki mające zastosowanie do operatorów posiadających znaczną siłę rynkową, zgodnie z notyfikacjami dokonywanymi przez państwa członkowskie na podstawie **Interconnection Directive**, mające na celu zagwarantowanie **interconnection** lub kontroli znaczącej siły rynkowej;
- 4.7 warunki dotyczące własności, które zgodne są z prawem wspólnotowym i zobowiązaniami Wspólnoty wobec krajów trzecich;
- 4.8 wymogi dotyczące jakości, dostępności i stałości usługi lub sieci, w tym kompetencje techniczne i zarządcze wnioskodawcy, określające minimalny okres działania oraz tam, gdzie to stosowne, zgodnie z prawem wspólnotowym, obowiązkowe świadczenie dostępnych publicznie usług telekomunikacyjnych oraz obowiązkowe udostępnianie sieci telekomunikacyjnych;
- 4.9 warunki specjalne dotyczące udostępniania dzierżawionych sieci zgodnie z Dyrektywą Rady 92/44/EWG z dnia 5 czerwca 1992 dotyczącą możliwości udostępniania sieci otwartych na liniach dzierżawionych (2);

Lista warunków pozostaje bez wpływu na stosowanie:

- innych prawnych warunków, które nie są specyficzne dla sektora telekomunikacyjnego,

- postanowień przyjmowanych przez państwa członkowskie zgodnie z wymogami interesu publicznego uznanymi przez Traktat, a w szczególności artykuły 36 i 56, zwłaszcza w odniesieniu do moralności publicznej, bezpieczeństwa publicznego, w tym ścigania przestępstw oraz polityki publicznej.

(1) DzUWE nr L 321, 30. 12. 1995, str. 6.

(2) DzUWE nr L 165, 19. 6. 1992, str. 27. Dyrektywa zmieniona Decyzją Komisji 94/439/WE (DzUWE nr L 181, 15. 7. 1994, str. 40).

DYREKTYWA (97/33/WE) PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 30 czerwca 1997 r.

w sprawie połączeń międzyoperatorskich w dziedzinie telekomunikacji w kontekście udostępnienia usług powszechnych i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci publicznych (ONP)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego artykuł 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu³, na podstawie wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy dnia 19 marca 1997 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) od 1 stycznia 1998 r., z zachowaniem okresów przejściowych dla niektórych Państw Członkowskich, rynek świadczenia usług i infrastruktury telekomunikacyjnej we Wspólnocie zostanie zliberalizowany; uchwała Rady z dnia 7 lutego 1994 r. o zasadach świadczenia usług powszechnych w sektorze telekomunikacji⁴ uznaje, że w celu promowania rozwoju usług telekomunikacyjnych w skali całej Wspólnoty zachodzi potrzeba zapewnienia połączeń międzyoperatorskich sieci publicznych, a w środowisku konkurencyjnym, jakie ukształtuje się w przyszłości, także połączeń międzyoperatorskich między różnymi operatorami krajowymi i działającymi w skali całej Wspólnoty; dyrektywa Rady 90/387/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. o ustanowieniu rynku wewnętrznego usług telekomunikacyjnych poprzez wdrożenie zasady otwartej sieci⁵ określa zharmonizowane zasady otwartego i efektywnego dostępu do publicznych sieci telekomunikacyjnych i ich użytkowania oraz, w odpowiednich przypadkach, do usług publicznie dostępnych; uchwała Rady z dnia 22 lipca 1993 r. o przeglądzie sytuacji w sektorze telekomunikacji i potrzebie dalszego rozwoju tego rynku⁶ uznaje, że postanowienia zasady otwartej sieci zapewniają odpowiednie tło dla harmonizowania warunków połączeń międzyoperatorskich; harmonizacja ta jest niezbędna do stworzenia i prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego usług telekomunikacyjnych; uchwała Rady z dnia 18 września 1995 r. o wprowadzeniu w życie przyszłych ram prawnych

¹ Dz.U. WE nr C 313, z 24.11.1995, str. 7.

² Dz.U. WE nr C 153, z 28.05.1996, str. 21.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 14 lutego 1996 r. (Dz.U. WE nr C 65, z 4.03.1996, str. 69), wspólne stanowisko Rady z 18 czerwca 1996 r. (Dz.U. WE nr C 220, z 29.07.1996, str. 13) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z 19 września 1996 r. (Dz.U. WE nr C 320, z 28.10.1996, str. 138). Decyzja Rady z 2 czerwca 1997 r. Decyzja Parlamentu Europejskiego z 11 czerwca 1997 r.

⁴ Dz.U. WE nr C 48, z 16.02.1994, str. 1.

⁵ Dz.U. WE nr L 192, z 24.07.1990, str. 1.

⁶ Dz.U. WE nr C 213, z 6.08.1993, str. 1.

dla telekomunikacji¹ za najistotniejsze czynniki takich przyszłych ram prawnych uznaje utrzymanie i rozwój powszechnych usług oraz wprowadzenie specyficznej regulacji, w dziedzinie połączeń międzyoperatorskich, jak również określa pewne wytyczne odnośnie do tego;

(2) konieczne jest ustalenie ogólnych ram prawnych, regulujących dziedzinę połączeń międzyoperatorskich do publicznych sieci telekomunikacyjnych i publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, niezależnie od tego, jakie technologie wspomagające są w nich zastosowane, w celu zapewnienia kompleksowej (*end-to-end*) interoperacyjności usług dla użytkowników z terenu Wspólnoty; sprawiedliwe, proporcjonalne i niedyskryminujące warunki dotyczące połączeń międzyoperatorskich i interoperacyjności są czynnikami o decydującym znaczeniu dla pobudzania rozwoju otwartych, konkurencyjnych rynków;

(3) znoszenie specjalnych i wyłącznych uprawnień w telekomunikacji pociąga za sobą konieczność dokonania rewizji niektórych istniejących definicji; dla celów niniejszej dyrektywy pojęcie usług telekomunikacyjnych nie obejmuje usług transmisji programów radiowych i telewizyjnych; warunki techniczne, taryfy, warunki użytkowania i dostarczania, stosowane względem połączeń międzyoperatorskich mogą się różnić od warunków stosowanych względem interfejsów zapewniających styk między użytkownikiem końcowym a siecią;

(4) ramy regulacyjne dotyczące połączeń międzyoperatorskich obejmują sytuacje, w których sieci połączone przez połączenia międzyoperatorskie są wykorzystywane do dostarczania na zasadach handlowych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych; ramy regulacyjne dotyczące połączeń międzyoperatorskich nie obejmują sytuacji, w których sieć telekomunikacyjna jest wykorzystywana do dostarczania tych usług telekomunikacyjnych, które są dostępne tylko specjalnym użytkownikom końcowym i zamkniętym grupom użytkowników, lecz obejmuje jedynie te sytuacje, w których sieć telekomunikacyjna jest wykorzystywana do dostarczania usług publicznie dostępnych; sieci telekomunikacyjne, które są połączone przez połączenia międzyoperatorskie, mogą stanowić własność zaangażowanych stron lub mogą opierać się na łączach dzierżawionych i/lub pojemności łączy transmisyjnych nie będących własnością zaangażowanych stron;

(5) po usunięciu specjalnych i wyłącznych uprawnień dotyczących usług telekomunikacyjnych i infrastruktury we Wspólnocie, udostępnianie sieci telekomunikacyjnych lub świadczenie usług telekomunikacyjnych może wymagać pewnego rodzaju zezwoleń ze strony państw członkowskich; organizacje upoważnione do prowadzenia działalności polegającej na udostępnianiu publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych na całym lub na części terytorium Wspólnoty powinny mieć swobodę negocjowania umów o połączeniach międzyoperatorskich na zasadach handlowych, zgodnie z prawem wspólnotowym, pod nadzorem krajowych władz regulacyjnych i w wypadkach, gdy będzie to konieczne, z możliwością interwencji z ich strony; konieczne jest zapewnienie odpowiednich połączeń międzyoperatorskich w skali Wspólnoty dla niektórych usług oraz interoperacyjności usług, która jest niezbędna dla społecznego i ekonomicznego dobrobytu użytkowników ze Wspólnoty, co dotyczy w szczególności stacjonarnych i ruchomych sieci telefonii publicznej i usług telefonii; do celów niniejszej dyrektywy pojęcie „publiczne” nie odnosi się do kwestii własności ani do ograniczonego zestawu ofert określanych mianem „sieci publicznych” lub „usług publicznych”, lecz jedynie oznacza każdą taką sieć lub usługę, która jest udostępniana publicznie do użytkowania przez strony trzecie;

---

¹ Dz.U. WE nr C 258, z 3.10.1995, str. 1.

(6) konieczne jest określenie, jakie organizacje mają prawa i zobowiązania związane z połączeniami międzyoperatorskimi; w celu pobudzenia rozwoju nowych typów usług telekomunikacyjnych ważne jest zabieganie o wprowadzanie nowych form połączeń międzyoperatorskich i udostępniania specjalnego dostępu do sieci w punktach innych niż punkty końcowe sieci, oferowane większości użytkowników; siła rynkowa każdej organizacji zależy od szeregu czynników, to jest od jej udziału na relevantnym rynku produktu lub usługi na relevantnym rynku geograficznym, od wielkości jej obrotów w stosunku do rozmiarów rynku, od jej zdolności wywierania wpływu na warunki panujące na tym rynku, od posiadania przez nią kontroli narzędzi dostępu do użytkowników końcowych, od jej powiązań międzynarodowych, od jej dostępu do zasobów finansowych i jej doświadczenia w zakresie dostarczania produktów i usług na rynku; ustalenie, które organizacje mają znaczącą siłę rynkową powinno być zadaniem krajowych władz regulacyjnych, a ustalając te fakty należy uwzględniać sytuację panującą aktualnie na danym rynku relevantnym;

(7) pojęcie usług powszechnych musi ewoluować w taki sposób, aby dotrzymywać kroku postępowi technicznemu, rozwojowi rynku i przemianom popytu ze strony użytkowników; nowe warunki świadczenia usług powszechnych powinny zostać ocenione w przyszłym przeglądzie niniejszej dyrektywy;

(8) obowiązek świadczenia usług powszechnych stanowi przyczynek do realizacji celu stawianego sobie przez Wspólnotę, jakim jest osiągnięcie spójności ekonomicznej i społecznej oraz równości terytorialnej; w każdym Państwie Członkowskim może działać więcej niż jedna organizacja obciążona obowiązkiem świadczenia usług powszechnych; Państwa Członkowskie powinny zabiegać o jak najszybsze wdrażanie, w miarę możliwości do jak najszybszego użycia, nowych technologii, takich, jak sieć cyfrowa usług zintegrowanych ISDN; technologia ISDN w swoim obecnym stadium rozwoju nie jest dostępna dla wszystkich użytkowników i nie jest objęta przepisami niniejszej dyrektywy, dotyczącymi świadczenia usług powszechnych; w odpowiedniej kolejności może być wskazane rozważenie, czy technologia ISDN powinna zostać włączona do usług powszechnych; przy obliczaniu kosztów netto świadczenia usług powszechnych powinno się należycie uwzględniać koszty i dochody, jak również zewnętrzne okoliczności ekonomiczne i korzyści niematerialne wynikające z działalności polegającej na świadczeniu usług powszechnych, natomiast obliczanie tych kosztów nie powinno utrudniać zachodzącego aktualnie procesu równoważenia taryf; koszty wypełniania obowiązków związanych ze świadczeniem usług powszechnych powinno się obliczać zgodnie z przejrzystymi procedurami; wkłady finansowe związane z podziałem obowiązków związanych ze świadczeniem usług powszechnych nie powinny być łączone w jedną pozycję z opłatami za połączenia międzyoperatorskie; w sytuacji, gdy obowiązek świadczenia usług powszechnych stanowi nieproporcjonalnie duże obciążenie dla danej organizacji, właściwe jest zezwolenie Państwom Członkowskim na stworzenie mechanizmów dzielenia kosztów netto powszechnego udostępniania stacjonarnej, publicznej sieci telefonicznej z innymi organizacjami obsługującymi publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczącymi publicznie dostępne usługi telefonii głosowej; powinno się to odbywać i zgodnie z zasadami prawa wspólnotowego, w szczególności tymi, które mówią o proporcjonalności i niedyskryminacji, oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 100a ust. 2 Traktatu;

(9) ważne jest ustalenie zasad gwarantujących zachowanie przejrzystości, dostępu do informacji, niedyskryminacji i równości dostępu, w szczególności dla organizacji posiadających znaczną siłę rynkową;

(10) ustalanie cen za połączenia międzyoperatorskie jest czynnikiem o kluczowym znaczeniu dla określania struktury i intensywności konkurencji w procesie transformacji, zmierzającym do ukształtowania rynku zliberalizowanego; organizacje posiadające znaczną siłę rynkową

muszą być w stanie wykazać, że stosowane przez nie opłaty za połączenia międzyoperatorskie są ustalone na podstawie obiektywnych kryteriów i zgodne z zasadami przejrzystości i uzależnienia od ponoszonych kosztów, jak również, że są wystarczająco rozdzielone na poszczególne pozycje, jeśli chodzi o oferowane elementy sieci i usług; opublikowanie listy usług połączeń międzyoperatorskich, opłat i warunków sprzyja zachowaniu niezbędnej przejrzystości i niedyskryminacji; powinna być zapewniona elastyczność metod pobierania opłat zgodnie z taryfami za połączenia międzyoperatorskie, włącznie z naliczaniem opłat za udostępnioną pojemność; wysokość opłat powinna być ustalona na takim poziomie, by promować produktywność i zachęcać do efektywnego i trwałego wchodzenia na rynek, a jednocześnie nie powinna schodzić poniżej limitu obliczonego przy użyciu długotrwałych kosztów przyrastających oraz metod wyznaczania i przypisywania kosztów opartych na rzeczywistej przyczynowości kosztów, ani wzrastać powyżej limitu wytyczonego przez koszt jednorazowy udostępnienia danego połączenia międzyoperatorskiego; opłaty za połączenia międzyoperatorskie, oparte na poziomie cen ściśle związanym z wysokością długotrwałych kosztów przyrastających zapewnienia dostępu do połączeń międzyoperatorskich, są właściwym rozwiązaniem dla pobudzania szybkiego rozwoju otwartego i konkurencyjnego rynku;

(11) w sytuacji, gdy dana organizacja posiadająca specjalne lub wyłączne uprawnienia w pewnej dziedzinie poza telekomunikacją również świadczy usługi telekomunikacyjne, właściwym narzędziem zniechęcenia jej do stosowania nieuczciwego dotowania skrośnego, przynajmniej powyżej pewnego poziomu obrotów w działalności telekomunikacyjnej, jest oddzielenie typów prowadzonej działalności na poziomie księgowości lub ich rozdzielanie strukturalne; w sytuacji, gdy dana organizacja posiada znaczną siłę rynkową, właściwe rozdzielanie na poziomie księgowości na działalność w zakresie połączeń międzyoperatorskich i inne rodzaje działalności telekomunikacyjnej, pozwalające na identyfikację wszystkich elementów kosztów i dochodów z tych rodzajów działalności, gwarantuje przejrzystość wewnętrznych transferów kosztów;

(12). krajowe władze regulacyjne odgrywają ważną rolę w pobudzaniu rozwoju konkurencyjnego rynku w interesie użytkowników ze Wspólnoty oraz w zapewnianiu odpowiednich połączeń międzyoperatorskich sieci i interoperacyjności usług; w zakresie zapewniania odpowiednich połączeń międzyoperatorskich bierze się pod uwagę żądania operatora, który chce się podłączyć do danej sieci poprzez połączenia międzyoperatorskie, w szczególności żądania dotyczące najważniejszych punktów dla połączeń międzyoperatorskich, przy czym wszyscy operatorzy są odpowiedzialni za wzajemne przekazywanie swoich połączeń i naliczanie sobie opłat aż do punktu połączenia międzyoperatorskiego; krajowe władze regulacyjne mogą ułatwić negocjowanie umów o połączeniach międzyoperatorskich przez uprzednie ustalenie pewnych warunków, zgodnie z prawem wspólnotowym i z uwzględnieniem zaleceń określonych przez Komisję, w celu ułatwienia tworzenia i rozwoju prawdziwego, europejskiego rynku krajowego oraz z wskazaniem innych obszarów, których mają dotyczyć umowy o połączeniach międzyoperatorskich; w wypadku zaistnienia sporu na temat połączeń międzyoperatorskich pomiędzy stronami w jednym Państwie Członkowskim, strona pokrzywdzona musi mieć możliwość zwrócenia się do krajowych władz regulacyjnych o rozstrzygnięcie takiego sporu; krajowe władze regulacyjne muszą mieć możliwość wyegzekwowania od organizacji, by połączyły one swoje urządzenia przez połączenia międzyoperatorskie, jeżeli da się wykazać, że leży to w interesie użytkowników;

(13) zgodnie z dyrektywą 90/387/EWG, wymogi zasadnicze uzasadniające stosowanie ograniczeń dostępu do publicznych sieci telekomunikacyjnych lub usług, są ograniczone do kwestii bezpieczeństwa operacji sieciowych, utrzymania integralności sieci, w uzasadnionych

wypadkach interoperacyjności usług oraz odpowiedniej ochrony danych; powody nakładania takich ograniczeń muszą być podawane do publicznej wiadomości; postanowienia niniejszej dyrektywy nie zabraniają podejmowania przez Państwa Członkowskie działań uzasadnionych racjami określonymi w artykułach 36 i 56 Traktatu, a w szczególności racjami bezpieczeństwa publicznego, polityki publicznej i moralności publicznej;

(14) podział urzędzeń może być korzystny dla takich dziedzin, jak planowanie urbanistyczne, ochrona środowiska, czy inne racje ekonomiczne lub inne i w związku z tym powinien być promowany przez krajowe władze regulacyjne na zasadzie umów dobrowolnych; w pewnych okolicznościach może być wskazane zastosowanie obligatoryjnego podziału urzędzeń, jednak wymóg taki powinien być nakładany na odpowiednie organizacje dopiero po przeprowadzeniu pełnej, publicznej konsultacji;

(15) numeracja jest zasadniczym elementem dla zapewnienia równego dostępu; krajowym władzom regulacyjnym powinny przysługiwać kompetencje administrowania i kontrolowania krajowych planów numeracyjnych oraz odpowiedzialności za te aspekty numeracji i adresów w ramach usług telekomunikacyjnych, w których w celu zagwarantowania istnienia efektywnej konkurencji niezbędna jest koordynacja na szczeblu krajowym; przy egzekwowaniu tych kompetencji krajowe władze regulacyjne muszą przestrzegać zasady proporcjonalności, w szczególności w odniesieniu do skutków wszelkich środków zastosowanych wobec operatorów sieci, odsprzedawców i konsumentów; przenośność numeru jest ważnym udogodnieniem dla użytkowników i rozwiązanie to powinno zostać wprowadzone tak szybko, jak będzie to praktycznie możliwe; systemy numeracji powinny się opracowywać przy pełnej konsultacji z wszystkimi zaangażowanymi stronami i zgodnie z długoterminowym, ogólnoeuropejskim planem ogólnym numeracji oraz z międzynarodowymi systemami numeracji, których opracowanie rozważane jest na Europejskiej Konferencji Władz Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT); panujące w Europie wymagania w zakresie numeracji, konieczność zapewnienia usług w skali ogólnoeuropejskiej i wprowadzania nowych usług oraz procesy globalizacji i współdziałania rynku telekomunikacyjnego wymagają, zgodnie z postanowieniami Traktatu, koordynacji krajowych stanowisk w organizacjach i na forach międzynarodowych, na których podejmowane są decyzje dotyczące numeracji;

(16) zgodnie z dyrektywą 90/387/EWG, harmonizacja technicznych interfejsów i warunków dostępu musi się opierać na wspólnych danych technicznych, uwzględniających stan międzynarodowej standaryzacji; może okazać się konieczne opracowanie nowych standardów europejskich dla połączeń międzyoperatorskich; zgodnie z dyrektywą Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r., określającą procedurę dostarczania informacji w dziedzinie standardów i regulacji¹, nie wolno opracowywać nowych standardów krajowych w tych dziedzinach, w których w stadium opracowywania są zharmonizowane standardy europejskie;

(17) zgodnie z dyrektywą 90/387/EWG warunki zasady otwartej sieci muszą być przejrzyste i muszą zostać opublikowane w odpowiedni sposób; w myśl tej dyrektywy został utworzony Komitet („ONP-Komitet), którego zadaniem jest pomaganie Komisji; przewidziana jest tam dalej procedura prowadzenia konsultacji z organizacjami telekomunikacyjnymi, użytkownikami, konsumentami, producentami i dostawcami usług;

(18) oprócz środków zaskarżania, przysługujących w myśl przepisów prawa krajowego lub wspólnotowego, potrzebna jest prosta procedura rozstrzygania sporów transgranicznych, które wykraczają poza kompetencje poszczególnych krajowych władz regulacyjnych;

---

¹ Dz.U. WE nr L 109, z 26.04.1983, str.8. Dyrektywa zmieniona decyzją Komisji 96/139/WE (Dz.U. WE nr L 32, z 10.02.1996, str. 31.

procedura taka, która będzie inicjowana na wniosek którejkolwiek ze stron takiego sporu, powinna przewidywać wiele możliwych sytuacji oraz być skuteczna, niedroga i przejrzysta;

(19) w celu umożliwienia Komisji efektywnego monitorowania stosowania postanowień niniejszej dyrektywy, konieczne jest, aby Państwa Członkowskie notyfikowały Komisji krajowe władze regulacyjne, które będą odpowiedzialne za wykonywanie funkcji określonych w niniejszej dyrektywie oraz jakie organizacje będą podlegały jej przepisom;

(20) z uwagi na dynamiczny rozwój zachodzący w tym sektorze, powinno się ustalić skuteczną procedurę dostosowywania niektórych załączników dołączonych do niniejszej dyrektywy, która uwzględniałaby w pełni opinie Państw Członkowskich i dopuszczała zaangażowanie Komitetu ONP;

(21) 20 grudnia 1994 r. uchwalony został *modus vivendi*¹ pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, w zakresie środków wdrażania ustaw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu;

(22) wprowadzanie pewnych obowiązków musi być powiązane z datą liberalizacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej i, w szczególności w odniesieniu do odpowiednich Państw Członkowskich, musi odbywać się z pełnym uwzględnieniem stosownych okresów przejściowych, włącznie z zachowaniem specjalnych lub wyłącznych uprawnień w stosunku do bezpośredniego połączenia międzyoperatorskiego między sieciami ruchomymi w tych Państwach Członkowskich, a stacjonarnymi lub ruchomymi sieciami w innych Państwach Członkowskich; w sytuacji, gdy Komisja zgadza się, że niezwłoczne wprowadzenie przenośności numeru stanowiłoby nadmierne obciążenie dla niektórych organizacji, może ona przyznać im odroczenie zobowiązania zapewnienia tej możliwości;

(23) odnośnie przedsiębiorstw, których działalność nie jest zarejestrowana na terenie Wspólnoty, niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia podejmowania środków prawnych zgodnych zarówno z prawem wspólnotowym, jak i z istniejącymi obowiązkami międzynarodowymi, wprowadzonych w celu zagwarantowania, że obywatele Państw Członkowskich traktowani są w krajach trzecich w równy i jednakowy sposób; przedsiębiorstwa ze Wspólnoty powinny być traktowane w krajach trzecich w sposób porównywalny z traktowaniem obywateli tych krajów trzecich we Wspólnocie i powinien przysługiwać im efektywny dostęp do rynku porównywalny z dostępem obywateli krajów trzecich do rynku Wspólnoty; w ramach negocjacji dotyczących telekomunikacji Wspólnota będzie musiała zabiegać o zawarcie zrównoważonej, wielostronnej umowy, zapewniającej operatorom Wspólnoty efektywny dostęp do rynków krajów trzecich, porównywalny z dostępem do rynku przysługującym obywatelom tych państw;

(24) do 31 grudnia 1999 r. należy dokonać przeglądu funkcjonowania niniejszej dyrektywy, w szczególności w celu przebadania zakresu usług powszechnych i harmonogramu wprowadzania przenośności numeru; należy również dokonywać okresowych przeglądów sytuacji w zakresie łączenia się przez połączenia międzyoperatorskie z krajami trzecimi, aby możliwe było podejmowanie odpowiednich działań w tym zakresie;

(25) zasadniczego celu, to jest zapewnienia połączeń międzyoperatorskich i interoperacyjności usług na całym terytorium Wspólnoty nie da się zadowalająco zrealizować na szczeblu poszczególnych państw członkowskich, lecz można realizować go z lepszym skutkiem na szczeblu Wspólnoty, czemu służyć ma niniejsza dyrektywa; przy okazji dokonywania przeglądu niniejszej dyrektywy wskazane będzie ocenienie kwestii powołania do życia Europejskich Władz Regulacyjnych, z uwzględnieniem między innymi prac

---

¹) Dz.U. WE nr C 102, z 4.04.1996, str. 1.

przygotowawczych prowadzonych przez Komisję; po wprowadzeniu efektywnej konkurencji na rynku do monitorowania uczciwego i niezakłóconego działania już istniejącej konkurencji w zasadzie wystarczające będą zasady konkurencji Traktatu, a zatem konieczne będzie rozważenie stosowności dalszego utrzymywania w mocy niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przepisów dotyczących usług powszechnych i kwestii rozstrzygania sporów;

(26) niniejsza dyrektywa jest bez uszczerbku dla stosowania postanowień Traktatu dotyczących konkurencji,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres i cel

Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy regulacyjne dla zapewnienia we Wspólnocie połączeń międzyoperatorskich w sieciach telekomunikacyjnych oraz w szczególności interoperacyjności usług, dążąc także do zagwarantowania udostępnienia usług powszechnych w środowisku otwartych i konkurencyjnych rynków.

Niniejsza dyrektywa dotyczy kwestii harmonizacji warunków zapewnienia otwartych i efektywnych połączeń międzyoperatorskich i dostępu do publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz do publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „połączenie międzyoperatorskie” oznacza fizyczne oraz logiczne połączenie sieci telekomunikacyjnych użytkowanych przez jedną lub przez różne organizacje w celu umożliwienia użytkownikom jednej organizacji komunikowanie się z użytkownikami tej samej lub innej organizacji lub uzyskanie dostępu do usług świadczonych przez inną organizację. Usługi takie mogą być świadczone przez zaangażowane strony lub przez inne strony mające dostęp do sieci;
- b) „publiczna sieć telekomunikacyjna” oznacza sieć telekomunikacyjną używaną w całości lub w części do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych;
- c) „sieć telekomunikacyjna” oznacza systemy transmisji i, w odpowiednim przypadku, osprzęt centrali oraz inne zasoby pozwalające na przekaz sygnałów między zdefiniowanymi punktami końcowymi drogą kablową, radiową, optyczną lub innymi metodami przekazu elektromagnetycznego;
- d) „usługi telekomunikacyjne” oznaczają usługi, których świadczenie polega w całości lub w części na transmisji i marszrutowaniu sygnałów w sieci telekomunikacyjnej, z wyjątkiem nadawania programów radiowych i telewizyjnych;
- e) „użytkownicy” oznaczają osoby fizyczne, w tym konsumentów, lub organizacje korzystające z lub żądające dostarczenia im publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych;

f) „szczególne prawa” oznaczają prawa, które nadawane są przez Państwa Członkowskie ograniczonej liczbie przedsiębiorstw za pośrednictwem wszelkich instrumentów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych, które na danym obszarze geograficznym ograniczają do dwóch lub więcej liczbę takich przedsiębiorstw, uprawnionych do świadczenia usług lub prowadzenia działalności, w sposób inny niż zgodnie z obiektywnymi, proporcjonalnymi i wolnymi od dyskryminacji kryteriami, albo wyznaczają, w sposób inny niż zgodnie z takimi kryteriami, kilka konkurencyjnych względem siebie przedsiębiorstw jako przedsiębiorstwa uprawnione do świadczenia usług lub prowadzenia działalności lub też przenoszą na jakiekolwiek przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa, w sposób inny niż zgodnie z takimi kryteriami, korzyści w sferze prawa lub przepisów wykonawczych dające mu przewagę polegającą na tym, że ograniczają zdolność wszelkich innych przedsiębiorstw do świadczenia takiej samej usługi lub do prowadzenia takiej samej działalności na tym samym obszarze geograficznym, na zasadniczo takich samych warunkach;

g) „usługi powszechne” oznaczają ustalony, minimalny zestaw usług o określonej jakości, który jest dostępny dla wszystkich użytkowników, niezależnie od ich umiejscowienia geograficznego oraz wobec istnienia szczególnych warunków krajowych, po przystępnej cenie;

2. W odpowiednich przypadkach znajdują zastosowanie dalsze definicje, podane w dyrektywie 90/387/EWG.

Artykuł 3

Połączenia międzyoperatorskie na szczeblu krajowym i wspólnotowym

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu usunięcia wszelkich ograniczeń uniemożliwiających organizacjom uprawnionym przez Państwa Członkowskie do udostępniania publicznych sieci telekomunikacyjnych i do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, z negocjowania umów połączeń międzyoperatorskich między nimi, zgodnie z prawem wspólnotowym. Organizacje będące stronami takich umów mogą pochodzić z jednego lub z różnych Państw Członkowskich. Umowy techniczne i handlowe dotyczące połączeń międzyoperatorskich będą przedmiotem umowy między zaangażowanymi stronami, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i zasadami konkurencji Traktatu.

2. Państwa Członkowskie zapewnią prawidłowe i efektywne połączenia międzyoperatorskie publicznych sieci telekomunikacyjnych, określonych w załączniku I, w takim stopniu, w jakim jest to konieczne dla zagwarantowania interoperacyjności tych usług dla wszystkich użytkowników na terytorium Wspólnoty.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby organizacje, które podłączają swoje urządzenia poprzez połączenia międzyoperatorskie do publicznych sieci telekomunikacyjnych i wykorzystują je w celu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, zawsze zachowywały poufność przekazywanych lub przechowywanych informacji.

Artykuł 4

Prawa i obowiązki w zakresie połączeń międzyoperatorskich

1. Organizacje upoważnione do udostępniania publicznych sieci telekomunikacyjnych i/ lub do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, określonych w załączniku

II, mają prawo i, w sytuacji, gdy żądają tego inne organizacje w tej samej kategorii, obowiązek negocjowania między sobą kwestii połączeń międzyoperatorskich w celu dostarczania takich usług, tak aby zapewnić udostępnienie tych sieci i świadczenie tych usług we Wspólnocie. W indywidualnych wypadkach krajowe władze regulacyjne mogą zgadzać się na tymczasowe ograniczenie tego obowiązku, ze względu na fakt, że dla żadanego połączenia międzyoperatorskiego istnieją rozwiązania alternatywne, możliwe do zrealizowania pod względem technicznym i handlowym oraz, że żądane połączenie międzyoperatorskie jest nieodpowiednie w stosunku do zasobów, dostępnych na realizację takiego żądania. Wszelkie takie ograniczenia nałożone przez krajowe władze regulacyjne, muszą być w pełni uzasadnione i podane do publicznej wiadomości zgodnie z artykułem 14 ust. 2.

2. Organizacje uprawnione do udostępniania publicznych sieci telekomunikacyjnych i/ lub do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, określonych w załączniku I, posiadające znaczną siłę rynkową, mają obowiązek spełniania wszystkich racjonalnych żądań zapewnienia dostępu do sieci, włącznie z dostępem w punktach innych niż punkty końcowe sieci, oferowane większości użytkowników końcowych.

3. Przyjmuje się, że dana organizacja posiada znaczącą siłę rynkową, jeżeli jej udział na danym rynku telekomunikacyjnym, na danym obszarze geograficznym w tym państwie członkowskim, w którym jest ona upoważniona do prowadzenia działalności, przekracza 25%.

Krajowe władze regulacyjne mogą jednak ustalić, że dana organizacja posiada znaczącą siłę rynkową, mimo, że jej udział na rynku jest mniejszy niż 25%. Mogą one także ustalić, że organizacja, której udział na rynku jest większy niż 25%, nie posiada znaczącej siły rynkowej. W obu tych przypadkach, przy dokonywaniu takich ustaleń uwzględnia się zdolność danej organizacji do wpływania na warunki panujące na rynku, wielkość jej obrotów w stosunku do rozmiarów rynku, jej kontrolę środków dostępu do użytkowników końcowych, dostęp do zasobów finansowych i doświadczenie w zakresie dostarczania produktów i usług na rynku.

Artykuł 5

Udział w kosztach zapewniania połączeń międzyoperatorskich i świadczenia usług powszechnych

1. W sytuacji, gdy dane państwo członkowskie ustali, zgodnie z treścią niniejszego artykułu, że obowiązek świadczenia usług powszechnych stanowi nieproporcjonalnie duże obciążenie dla danej organizacji, jego zadaniem jest stworzenie mechanizmu podziału kosztów netto wykonywania obowiązków świadczenia usług powszechnych z innymi organizacjami obsługującymi publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczącymi publicznie dostępne usługi telefonii głosowej. Przewidując wielkość wkładów poszczególnych organizacji, państwa członkowskie muszą należycie uwzględniać zasady przejrzystości, niedyskryminacji i proporcjonalności. W ten sposób finansowane mogą być jedynie publiczne sieci telekomunikacyjne i publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, wymienione w załączniku I część I.

2. Wkłady służące na pokrycie kosztów świadczenia usług powszechnych, o ile zostaną przewidziane, mogą opierać się na mechanizmie specjalnie ustanowionym w tym celu i administrowanym przez organ niezależny od beneficjentów, i/lub mogą przybierać formę opłat uzupełniających, dodawanych do opłat za połączenia międzyoperatorskie.

3. W celu ustalenia wielkości obciążenia (o ile takie występuje), którym jest świadczenie usług powszechnych, organizacje objęte obowiązkiem świadczenia usług powszechnych, na wniosek swoich krajowych władz regulacyjnych, obliczają koszty netto wykonywania takich obowiązków, zgodnie z zasadami wymienionymi w załączniku III. Obliczanie kosztów netto świadczenia usług powszechnych podlega rewizji ze strony krajowych władz regulacyjnych lub innych kompetentnych organów, niezależnych od organizacji telekomunikacyjnych i zatwierdzonych przez krajowe władze regulacyjne. Wyniki obliczenia kosztów i wnioski z takich rewizji są dostępne do publicznego wglądu, zgodnie z art. 14 ust. 2.

4. W sytuacjach, gdy jest to uzasadnione na podstawie obliczenia kosztów netto, o którym mowa w ust. 3 i z uwzględnieniem korzyści rynkowych, o ile takie występują, wynikających dla organizacji oferującej usługi powszechne, krajowe władze regulacyjne ustalają, czy mechanizm podziału kosztów netto wypełniania obowiązku świadczenia usług powszechnych jest uzasadniony.

5. W sytuacjach, gdy opracowany zostaje mechanizm podziału kosztów netto wypełniania obowiązku świadczenia usług powszechnych, o którym mowa w ust. 4, zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby zasady podziału kosztów i szczegółowe informacje o tym mechanizmie były dostępne do publicznego wglądu, zgodnie z art. 14 ust. 2.

Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby zostało opublikowane sprawozdanie roczne, podające obliczone koszty wypełniania obowiązku świadczenia usług powszechnych i określające wielkość wkładów wnoszonych przez wszystkie zaangażowane strony.

6. Do czasu wprowadzenia w życie procedury opisanej w powyższych ust. 3, 4 i 5, wszelkie opłaty należne od stron, które uzyskały połączenia międzyoperatorskie, zawierające w sobie lub służące w całości jako wkład do kosztów wypełniania obowiązku świadczenia usług powszechnych, muszą być przed wniesieniem zgłaszane krajowym władzom regulacyjnym. Bez uszczerbku dla art. 17 niniejszej dyrektywy, w sytuacji, gdy krajowe władze regulacyjne z własnej inicjatywy lub działając na uzasadnione żądanie zainteresowanej strony ustalą, że opłaty takie są nadmiernej wysokości, dana organizacja będzie musiała obniżyć odpowiednie opłaty. Obniżki takie będą miały charakter retrospektywny od daty wprowadzenia opłat, jednak nie sięgając wcześniej niż 1 stycznia 1998 r.

Artykuł 6

Niedyskryminacja i przejrzystość

W odniesieniu do publicznych sieci telekomunikacyjnych i publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, wymienionych w załączniku I, udostępnianych i dostarczanych przez organizacje, które zostały zgłoszone przez krajowe władze regulacyjne jako posiadające znaczną siłę rynkową, państwa członkowskie muszą dopilnować, aby:

a) zaangażowane organizacje przestrzegały zasady niedyskryminacji odnośnie do połączeń międzyoperatorskich oferowanych innym stronom. Organizacje te muszą stosować w podobnych okolicznościach podobne warunki względem organizacji podłączonych do sieci przez połączenia międzyoperatorskie i świadczących podobne usługi, jak również zapewnić innym stronom urzędzenia do połączeń międzyoperatorskich i udostępnić im informacje, na takich samych warunkach i o tej samej jakości, jak stosowane przez nie do świadczenia własnych usług lub do usług świadczonych przez ich spółki zależne lub partnerów;

b) wszelkie niezbędne informacje i dane techniczne są udostępniane organizacjom zamierzającym uzyskać połączenia międzyoperatorskie na ich żądanie, w celu ułatwienia

zawarcia umowy. Udostępnione informacje powinny uwzględniać zmiany, których wprowadzenie przewiduje się w okresie najbliższych sześciu miesięcy, chyba że zostanie to uzgodnione inaczej przez krajowe władze regulacyjne;

c) o fakcie zawarcia umowy dotyczącej połączeń międzyoperatorskich zawiadamia się krajowe władze regulacyjne, a ich treść udostępnia nie tylko tym władzom, lecz także zainteresowanym stronom na ich żądanie, zgodnie z art. 14 ust. 2, z wyjątkiem tych części, które dotyczą strategii handlowej stron umowy. O tym, które części umów dotyczą strategii handlowej stron, decydują krajowe władze regulacyjne. W każdym przypadku szczegółowe informacje dotyczące opłat za połączenia międzyoperatorskie, warunków oraz wszelkich wkładów na pokrycie kosztów świadczenia usług powszechnych udostępnia się na żądanie zainteresowanym stronom;

d) informacje otrzymane od organizacji ubiegającej się o połączenia międzyoperatorskie wykorzystywane są wyłącznie do tego celu, w jakim zostały one ujawnione. Informacji takich nie wolno przekazywać do innych departamentów, spółek zależnych ani partnerów, dla których uzyskanie takich informacji mogłoby oznaczać nabycie przewagi konkurencyjnej.

Artykuł 7

Zasady rządzące systemami naliczania opłat za połączenia międzyoperatorskie i księgowaniem kosztów

1. Obowiązkiem państw członkowskich jest dopilnowanie, aby przepisy ust. 2-6 stosowane były względem organizacji obsługujących publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, które zostały określone w częściach 1 i 2 załącznika I i zgłoszone przez krajowe władze regulacyjne jako organizacje posiadające znaczną siłę rynkową.

2. Opłaty za połączenia międzyoperatorskie muszą być zgodne z zasadami przejrzystości i oparte na ponoszonych kosztach. Ciężar udowodnienia, że opłaty są pochodnymi faktycznych kosztów, włącznie ze stopą dochodu z inwestycji o racjonalnej wysokości, spoczywa na organizacji zapewniającej połączenia międzyoperatorskie swoich urządzeń. Krajowe władze regulacyjne mają prawo żądać od takiej organizacji przedstawienia pełnego uzasadnienia zastosowanych przez nią opłat za połączenia międzyoperatorskie i w odpowiednim przypadku, zażądać dokonania korekty takich opłat. Niniejszy ustęp dotyczy również organizacji wymienionych w części III załącznika I, które zostały zgłoszone przez krajowe władze regulacyjne jako organizacje posiadające znaczną siłę rynkową na krajowym rynku połączeń międzyoperatorskich.

3. Obowiązkiem krajowych władz regulacyjnych jest zapewnienie publikacji, zgodnie z art. 14 ust. 1, oferty dotyczącej danego połączenia międzyoperatorskiego. Oferta taka musi zawierać opis oferowanych połączeń międzyoperatorskich z rozbiciem na poszczególne elementy według zapotrzebowania na rynku oraz podawać związane z nimi warunki, w tym także wysokość taryf.

Wobec różnych kategorii organizacji upoważnionych do obsługi sieci i świadczenia usług mogą być stosowane różne taryfy i warunki uzyskania połączeń międzyoperatorskich, o ile możliwe jest obiektywne uzasadnienie takich różnic w oparciu o typ udostępnionego połączenia międzyoperatorskiego i/lub odpowiednie krajowe warunki udzielenia licencji. Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest zapewnienie, aby różnice takie nie prowadziły do zakłócania konkurencji, a w szczególności, aby organizacje stosowały właściwe taryfy i

warunki połączeń międzyoperatorskich, zapewniając połączenia międzyoperatorskie dla swoich własnych usług lub usług świadczonych przez swoje spółki zależne, swoich partnerów, zgodnie z artykułem 6 lit. a).

Krajowe władze regulacyjne mają możliwość wprowadzania zmian w ofercie połączeń międzyoperatorskich, przypadkach, gdy jest to uzasadnione.

Załącznik IV zawiera listę przykładów tych elementów opłat za połączenia międzyoperatorskie, które domagają się jeszcze dalszego opracowania. Jeżeli dana organizacja wprowadza zmiany do opublikowanej oferty połączeń międzyoperatorskich, poprawki do tej oferty wymagane przez krajowe władze regulacyjne mogą mieć charakter retrospektywny, od daty wprowadzenia takich zmian.

4. Opłaty za połączenia międzyoperatorskie muszą, zgodnie z prawem wspólnotowym, być w wystarczającym stopniu niepowiązane, tak aby strona wnioskująca o połączenia międzyoperatorskie nie musiała płacić za jakiegokolwiek takie elementy, które nie są ściśle powiązane z usługą, jakiej żądają.

5. Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 15, formułuje zalecenia dotyczące systemów księgowania kosztów i oddzielania pozycji księgowych w odniesieniu do połączeń międzyoperatorskich. Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest zapewnienie, by systemy księgowania kosztów stosowane przez odpowiednie organizacje były właściwe dla możliwości stosowania przepisów niniejszego artykułu i udokumentowane na odpowiednim poziomie szczegółowości, zgodnie z wskazówkami podanymi w załączniku V.

Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest zapewnienie, aby opis systemu księgowania kosztów, wykazujący główne kategorie, w których grupowane są koszty oraz przepisy stosowane do wyznaczania kosztów połączeń międzyoperatorskich były udostępniane na żądanie. Zgodność z przyjętym systemem księgowania kosztów weryfikowana jest przez krajowe władze regulacyjne lub przez inny kompetentny organ, niezależny od organizacji telekomunikacyjnych i zatwierdzony przez krajowe władze regulacyjne. Raport dotyczący zgodności publikuje się co roku.

6. O ile występują, opłaty związane z podziałem kosztów wypełniania obowiązków świadczenia usług powszechnych, opisane w art. 5, muszą być w systemie księgowania niepowiązane i wykazywane oddzielnie.

Artykuł 8

Oddzielność w księgowaniu i sprawozdania finansowe

1. Państwa członkowskie wymagają od organizacji obsługujących publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, korzystających ze specjalnych lub wyłącznych uprawnień świadczenia usług w innych sektorach w tym samym lub innym Państwie Członkowskim, prowadzenia osobnych ksiąg dla działalności w sektorze telekomunikacji, w takim samym stopniu, w jakim byłoby to wymagane, gdyby taka działalność w sektorze telekomunikacji prowadzona była przez spółki prawnie niezależne, w celu wykazywania wszystkich elementów kosztów i dochodu, wraz z podstawą ich obliczania i szczegółowo przedstawionymi metodami atrybucji, związanych z ich działalnością telekomunikacyjną, włącznie z podziałem na poszczególne pozycje kosztów trwałych i kosztów strukturalnych, albo utrzymywania strukturalnej odrębności tej części działalności, która przynależy do sektora telekomunikacji.

Państwa członkowskie mogą zaniechać stosowania wymagań podanych w powyższym akapicie względem organizacji, których roczne obroty w działalności telekomunikacyjnej we Wspólnocie są mniejsze niż limit wymieniony w części 1 załącznika VI.

2. Państwa członkowskie wymagają od organizacji obsługujących publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, wymienione w częściach 1 i 2 załącznika I i notyfikowane przez krajowe władze regulacyjne jako organizacje posiadające znaczną siłę rynkową, które obsługują publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczą usługi telekomunikacyjne dostępne dla użytkowników oraz oferują usługi połączeń międzyoperatorskich innym organizacjom, prowadzenia osobnych ksiąg, po pierwsze dla ich działalności w zakresie połączeń międzyoperatorskich - obejmujących zarówno usługi połączeń międzyoperatorskich świadczonych wewnątrz, jak i na rzecz innych stron - oraz po drugie, dla innych rodzajów działalności, tak, aby były w nich wykazane wszystkie elementy kosztów i dochodu wraz z podstawą ich obliczenia i szczegółowo przedstawionymi metodami przypisywania, związanych z ich działalnością w zakresie połączeń międzyoperatorskich, włącznie z podziałem na poszczególne pozycje majątku trwałego i kosztów strukturalnych.

Państwa członkowskie mogą zaniechać stosowania wymagań, o których mowa w pierwszym akapicie względem organizacji, których roczne obroty w działalności telekomunikacyjnej w Państwach Członkowskich są mniejsze niż limit podany w części 2 załącznika VI.

3. Organizacje obsługujące publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczące publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne muszą przedstawiać informacje finansowe swoim odpowiednim krajowym władzom regulacyjnym natychmiast po otrzymaniu takiego żądania i w takim stopniu szczegółowości, jaki jest wymagany. Krajowe władze regulacyjne mają prawo publikować takie informacje, które mogą korzystnie wpływać na rozwój otwartego i konkurencyjnego rynku, mając jednakże na względzie kwestię poufności handlowej.

4. Organizacje obsługujące publiczne sieci telekomunikacyjne i świadczące publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne sporządzają swoje sprawozdania finansowe i udostępniają je do niezależnego audytu i opublikowania. Audyty sprawozdań finansowych prowadzone są zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawodawstwa krajowego.

Przepisy pierwszego akapitu odnoszą się także do oddzielnej rachunkowości, której prowadzenie wymagane jest w ust.1 i 2.

Artykuł 9

Ogólne obowiązki krajowych władz regulacyjnych

1. Krajowe władze regulacyjne promują i gwarantują odpowiednie połączenia międzyoperatorskie w interesie wszystkich użytkowników, wykorzystując swoje kompetencje w sposób zapewniający maksymalną wydajność ekonomiczną i przynoszący największe korzyści użytkownikom końcowym. W szczególności, krajowe władze regulacyjne biorą pod uwagę:

- potrzebę zapewnienia użytkownikom zadowolającej, kompleksowej (*end-to-end*) komunikacji,
- potrzebę pobudzania rozwoju konkurencyjnego rynku,
- potrzebę zagwarantowania uczciwego i prawidłowego rozwoju zharmonizowanego, ogólnoeuropejskiego rynku telekomunikacyjnego,

- potrzebę utrzymywania współpracy z odpowiednimi organizacjami w innych państwach członkowskich,
- potrzebę promowania budowy i rozwoju sieci i usług transeuropejskich oraz wprowadzania połączeń międzyoperatorskich sieci krajowych i interoperacyjności usług, jak również zapewniania dostępu do takich sieci i usług,
- zasady niedyskryminacji (włącznie z zasadami równego dostępu) i proporcjonalności,
- potrzebę utrzymywania i rozwijania usług powszechnych.

2. Warunki ogólne, podane z wyprzedzeniem przez krajowe władze regulacyjne, publikuje się zgodnie z art. 14 ust. 1.

W szczególności, w zakresie połączeń międzyoperatorskich między organizacjami określonymi w załączniku II, krajowe władze regulacyjne:

- mają prawo ustalić z góry warunki w dziedzinach wymienionych w części 1 załącznika VII;
- zachęcają do objęcia umowami o połączenia międzyoperatorskie kwestii wymienionych w części 2 załącznika VII.

3. Realizując cele wymienione w powyższym ust. 1, krajowe władze regulacyjne mają prawo podjęcia w każdej chwili interwencji z własnej inicjatywy oraz obowiązek podjęcia jej na żądanie którejkolwiek ze stron, w celu ustalenia, jakie kwestie muszą zostać objęte umową o połączeniach międzyoperatorskich lub w celu sformułowania konkretnych warunków, do których przestrzegania zobowiązana będzie jedna lub więcej stron takiej umowy. W wyjątkowych wypadkach krajowe władze regulacyjne mają prawo żądać wprowadzenia zmian do już zawartych umów o połączeniach międzyoperatorskich, w uzasadnionych sytuacjach w celu zagwarantowania istnienia efektywnej konkurencji i/lub interoperacyjności usług dla użytkowników.

Warunki formułowane przez krajowe władze regulacyjne mogą obejmować między innymi warunki mające na celu zapewnienie istnienia efektywnej konkurencji, warunki techniczne, warunki dotyczące taryf, dostaw i użytkowania, warunki dotyczące zgodności z odpowiednimi normami, zgodności z wymogami zasadniczymi, z ochroną środowiska i/lub z utrzymaniem jakości usług kompleksowych (*end-to-end*).

Krajowe władze regulacyjne mają również prawo, z własnej inicjatywy lub działając na wniosek którejkolwiek ze stron, wyznaczyć ostateczne terminy zakończenia negocjacji na temat połączeń międzyoperatorskich. Jeżeli przed upływem takiego wyznaczonego terminu nie dochodzi do zawarcia umowy, krajowe władze regulacyjne podejmują odpowiednie kroki w celu doprowadzenia do zawarcia takiej umowy zgodnie z opracowanymi przez siebie procedurami. Procedury te są dostępne do publicznego wglądu, zgodnie z art. 14 ust. 2.

4. W sytuacji, gdy organizacja upoważniona do obsługi publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych zawiera umowy o połączeniach międzyoperatorskich z innymi stronami, krajowe władze regulacyjne mają prawo wglądu do całości takich umów.

5. W wypadku zaistnienia sporu na temat połączeń międzyoperatorskich pomiędzy organizacjami w jednym państwie członkowskim, krajowe władze regulacyjne tego państwa członkowskiego, działając na wniosek którejkolwiek ze stron, podejmują kroki zmierzające do rozstrzygnięcia takiego sporu w terminie sześciu miesięcy od chwili otrzymania tego wniosku. Przy rozstrzyganiu sporów należy zachować uczciwą równowagę między uzasadnionymi interesami obydwu stron.

Przy rozstrzyganiu sporów krajowe władze regulacyjne biorą pod uwagę między innymi następujące czynniki:

- interes użytkownika,
- zobowiązania i przeszkody w zakresie przepisów wykonawczych, nałożone na którąkolwiek ze stron,
- dążenie do pobudzania innowacyjnych ofert rynkowych i zaopatrywania użytkowników w szeroki asortyment usług telekomunikacyjnych na szczeblu krajowym oraz na szczeblu Wspólnoty,
- dostępność realistycznych z technicznego i handlowego punktu widzenia rozwiązań alternatywnych dla żądanego połączenia międzyoperatorskiego,
- dążenie do zapewnienia rozwiązań gwarantujących równość dostępu,
- potrzebę utrzymania całości i integralności publicznych sieci telekomunikacyjnych i interoperacyjności usług,
- charakter żądania w odniesieniu do zasobów dostępnych do jego zaspokojenia,
- względną sytuację rynkową obu stron,
- interes publiczny (np. ochronę środowiska),
- promowanie konkurencji,
- potrzebę utrzymania usług powszechnych.

Decyzję podjętą w sprawie sporu przez krajowe władze regulacyjne podaje się do publicznej wiadomości zgodnie z procedurami krajowymi. Strony sporu otrzymują wyczerpujące uzasadnienie decyzji, w którym wymienia się wszystkie racje, na których została ona oparta.

6. W przypadkach, w których nie dochodzi do podłączenia w ramach połączeń międzyoperatorskich przez organizacje uprawnione do obsługi publicznych sieci telekomunikacyjnych i/lub świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ich urzędzeń przez połączenia międzyoperatorskie, krajowe władze regulacyjne, mają prawo, w myśl zasady proporcjonalności i w interesie użytkowników, w ostatecznej instancji zażądać od takich organizacji podłączenia ich urzędzeń w celu chronienia niezbywalnego interesu publicznego i gdzie jest to właściwe, wyznaczyć warunki takiego połączenia międzyoperatorskiego.

Artykuł 10

Wymogi zasadnicze

Bez uszczerbku dla działań, które mogą zostać podjęte, zgodnie z art. 3 ust. 5 i 5 ust. 3 dyrektywy 90/387/EWG, wymogi zasadnicze określone w artykule 3 ust. 2 dyrektywy 90/387/EWG dla celów niniejszej dyrektywy dotyczą połączeń międzyoperatorskich do publicznych sieci telekomunikacyjnych i/lub publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, o których mowa w lit. a)-d) niniejszego artykułu.

W sytuacjach, gdy krajowe władze regulacyjne nakładają warunki oparte na wymogach zasadniczych w umowach o połączeniach międzyoperatorskich, warunki takie muszą zostać opublikowane w sposób określony w art. 14 ust. 1.

a) *Bezpieczeństwo operacji sieciowych*: Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że dostępność publicznych sieci

telekomunikacyjnych i publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych zostanie utrzymana w wypadku nieprzewidzianych awarii sieci, spowodowanych katastrofami lub w wyjątkowych wypadkach spowodowanych zdarzeniami losowymi, takimi jak, ekstremalne warunki atmosferyczne, trzęsienie ziemi, powódź, uderzenie pioruna lub pożar.

W wypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w pierwszym akapicie, odpowiednie organy podejmują wszelkie możliwe działania w celu utrzymania dostępnych usług na maksymalnym poziomie w celu realizacji wszelkich celów priorytetowych, wyznaczonych przez właściwe władze krajowe.

Konieczność spełnienia tych wymogów nie stanowi uzasadnionego powodu do odmowy negocjowania warunków połączeń międzyoperatorskich.

Ponadto, zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby wszelkie warunki dotyczące połączeń międzyoperatorskich, związane z kwestią bezpieczeństwa sieci w zakresie ryzyka wypadków miały charakter proporcjonalny i niedyskryminujący i opierały się na obiektywnych i wcześniej ustalonych kryteriach.

b) *Utrzymanie integralności sieci*: Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia utrzymania integralności publicznych sieci telekomunikacyjnych. Konieczność zachowania integralności sieci nie stanowi uzasadnionego powodu do odmowy negocjowania warunków połączeń międzyoperatorskich. Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby wszelkie warunki dotyczące połączeń międzyoperatorskich związane z ochroną integralności sieci miały charakter proporcjonalny i niedyskryminujący i opierały się na obiektywnych i wcześniej ustalonych kryteriach.

c) *Interoperacyjność usług*: Państwa Członkowskie mają prawo nakładać warunki umów o połączeniach międzyoperatorskich w celu zagwarantowania interoperacyjności usług, w tym także warunki zaprojektowane specjalnie w celu zapewnienia zadowalającej jakości usług kompleksowych. Warunki takie mogą obejmować wdrożenie specyficznych technicznych norm lub specyfikacji, lub kodeksów postępowania uzgodnionych z podmiotami rynkowymi.

d) *Ochrona danych*: Państwa Członkowskie mają prawo nakładać warunki umów o połączeniach międzyoperatorskich w celu zapewnienia ochrony danych, w takim stopniu, w jakim jest to konieczne dla zagwarantowania zgodności z odpowiednimi przepisami wykonawczymi dotyczącymi ochrony danych, włącznie z ochroną danych osobowych, poufnością przetwarzanych, przekazywanych lub przechowywanych informacji i ochroną prywatności, zgodnie z prawem wspólnotowym.

Artykuł 11

Kolokacja i użytkowanie urządzeń

W sytuacji, gdy dana organizacja, obsługująca publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadcząca publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne ma, zgodnie z ustawodawstwem krajowym, prawo instalowania urządzeń na, nad i pod gruntami publicznymi lub prywatnymi lub ma prawo korzystać z procedury wywłaszczenia lub użytkowania gruntu, krajowe władze regulacyjne zachęcają do użytkowania takich urządzeń i/lub majątku z innymi organizacjami obsługującymi publiczne sieci telekomunikacyjne i świadczącymi publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, w szczególności w przypadkach, w których inne organizacje pozbawione są, ze względu na wymogi zasadnicze, dostępu do praktycznych rozwiązań alternatywnych.

Umowy dotyczące kolokacji i wspólnego użytkowania są w normalnych warunkach przedmiotem umów handlowych i technicznych między odpowiednimi stronami. Krajowe

władze regulacyjne mają prawo interwencji w tym zakresie, w celu rozstrzygnięcia sporów, w sposób przewidziany w artykule 9.

Państwa Członkowskie mają prawo narzucać rozwiązania w zakresie użytkowania urządzeń i/lub gruntów (włącznie z fizyczną kolokacją) dopiero po upływie odpowiedniego okresu przeznaczonego na publiczną konsultację, podczas którego wszystkie zainteresowane strony muszą otrzymać możliwość przedstawienia swoich stanowisk. Rozwiązania takie mogą obejmować zasady dotyczące dokonywania repartycji kosztów podczas użytkowania urządzeń i/lub gruntów.

Artykuł 12

Numeracja

1. Obowiązkiem Państw Członkowskich jest zapewnienie oddanych do dyspozycji odpowiednich numerów i zakresów numerów dla wszystkich publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

2. W celu zapewnienia pełnej interoperacyjności sieci i usług w skali ogólnoeuropejskiej, Państwa Członkowskie, zgodnie z postanowieniami Traktatu, podejmą wszelkie niezbędne kroki dla zapewnienia koordynacji swoich krajowych stanowisk w organizacjach i na forach międzynarodowych, na których podejmowane są decyzje w sprawie numeracji, z uwzględnieniem ewentualnego rozwoju w dziedzinie numeracji w przeszłości w Europie.

3. Obowiązkiem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby krajowe plany telekomunikacyjne w dziedzinie numeracji pozostały pod nadzorem krajowych władz regulacyjnych, w celu zagwarantowania ich niezależności od organizacji udostępniających publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne i w celu ułatwienia wprowadzenia przenośności numeru. W celu zagwarantowania efektywnej konkurencji, krajowe władze regulacyjne muszą dopilnować, aby procedury przydziału poszczególnych numerów i/lub zakresów numerów były przejrzyste, sprawiedliwe i punktualne i aby przydział prowadzony był w sposób obiektywny, przejrzysty i niedyskryminujący. Krajowe władze regulacyjne mają prawo ustalania warunków stosowania pewnych prefiksów lub pewnych skróconych kodów, w szczególności w przypadkach, gdy są one stosowane do usług leżących w ogólnym interesie publicznym (np. bezpłatne usługi informacyjne lub awaryjne) lub w celu zapewnienia równego dostępu.

4. Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest zapewnienie, aby główne elementy krajowych planów numeracyjnych oraz wszelkie późniejsze dodatki lub zmiany do nich były publikowane zgodnie z art. 14 ust. 1, co podlega jedynie ograniczeniom nakładanym ze względu na racje bezpieczeństwa narodowego.

5. Krajowe władze regulacyjne zachęcają do jak najwcześniejszego wprowadzenia przenośności numeru, polegającej na tym, że użytkownicy, którzy tego zażądadają, mogą zachować swój dotychczasowy numer lub numery w stacjonarnej, publicznej sieci telefonicznej, w danym miejscu, niezależnie od tego, jaka organizacja świadczy usługi na ich korzyść; ponadto zadaniem tych władz jest zapewnienie, aby możliwość ta była dostępna dla użytkowników przynajmniej w najważniejszych skupiskach ludności do 1 stycznia 2003 r.

W celu zapewnienia, że opłaty nakładane na konsumentów są rozsądnej wysokości, krajowe władze regulacyjne zapewniają rozsądną wysokość cen za połączenia międzyoperatorskie, związanych ze świadczeniem tej usługi.

6. Zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby plany i procedury dotyczące numeracji stosowane były w sposób zapewniający uczciwe i równe traktowanie wszystkich dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. W szczególności, zadaniem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby organizacja, której przyznany został pewien zakres numerów, nie stosowała nieuczciwej dyskryminacji w sekwencjach numerów stosowanych do udostępniania usług innych operatorów telekomunikacyjnych.

Artykuł 13

Normy techniczne

1. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 3 dyrektywy 90/387/EWG, na mocy którego wdrożenie niektórych norm europejskich może być uznane za obligatoryjne, zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest zapewnienie, aby organizacje obsługujące publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczące publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne w pełni uwzględniały normy wymienione w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* jako właściwe w dziedzinie połączeń międzyoperatorskich.

Wobec braku takich norm, krajowe władze regulacyjne zachęcają do zapewniania technicznych interfejsów dla połączeń międzyoperatorskich, zgodnie z normami lub danymi technicznymi wymienionymi poniżej:

- normy przyjęte przez europejskie organy normalizacyjne takie jak, Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) lub Europejski Komitet Normalizacji lub Europejski Komitet Normalizacji w dziedzinie Elektrotechniki (CEN/ CENELEC), albo wobec braku takich norm:

- międzynarodowe normy lub zalecenia przyjęte przez Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU), Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO) lub Międzynarodowy Komitet Elektrotechniczny (IEC) albo wobec braku takich norm:

- normy krajowe.

2. Komisja ma prawo, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 15, zażądać opracowania norm w zakresie połączeń międzyoperatorskich i dostępu przez europejskie organy normalizacyjne. Informacje o takich normach w zakresie połączeń międzyoperatorskich i dostępu mogą zostać opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, zgodnie z art. 5 dyrektywy 90/387/EWG.

Artykuł 14

Publikowanie informacji i dostęp do nich

1. Odnośnie do informacji, o której mowa w art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 2, art. 10 i art. 12 ust. 4, zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby aktualne informacje zostały opublikowane w prawidłowy sposób w celu zapewnienia zainteresowanym stronom łatwego dostępu do nich. W krajowych dziennikach ustaw odpowiednich Państw Członkowskich opublikowane zostaną wskazówki dotyczące sposobu opublikowania tych informacji.

2. Odnośnie informacji, o której mowa w art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 3, art. 5 ust. 5, art. 6 lit. c) oraz art. 9 ust. 3, zadaniem krajowych władz regulacyjnych jest dopilnowanie, aby te specyficzne informacje były udostępniane w aktualnej formie zainteresowanym stronom na ich żądanie bezpłatnie i w normalnych godzinach urzędowania. W krajowych dziennikach

ustaw odpowiednich państw członkowskich opublikowane zostaną wskazówki dotyczące tego, w jakim czasie i miejscu informacje te są udostępniane.

3. Państwa Członkowskie obowiązane są zgłosić Komisji przed 1 stycznia 1998 r. - a po tej dacie niezwłocznie w wypadku zajścia jakichkolwiek zmian - w jaki sposób udostępniane są informacje, o których mowa w ust. 1 i 2. Komisja regularnie publikuje odpowiednie informacje o takich zgłoszeniach w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 15

Procedury Komitetu Doradczego

1. Komisja wsierana jest w swojej pracy przez komitet ustanowiony, zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 90/387/EWG, dalej zwany „Komitetem ONP”.

2. Przedstawiciel Komisji przekazuje komitetowi projekty działań, jakie mają zostać podjęte. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tych projektów w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności danej sprawy jeżeli jest to konieczne - w drodze głosowania.

3. Opinię tę zapisuje się w protokole; ponadto każde Państwo Członkowskie ma prawo zażądania zapisania jego stanowiska w protokole.

Komisja w najwyższym stopniu uwzględnia opinię przedstawioną jej przez Komitet. Komisja informuje Komitet o tym, w jaki sposób uwzględniła jego opinię.

Artykuł 16

Procedury Komitetu Regulacyjnego

1. Nie naruszając przepisów art. 15, w odniesieniu do spraw objętych przepisami art. 19, zastosowanie znajduje następująca procedura.

2. Przedstawiciel Komisji przekazuje Komitetowi projekty działań, jakie mają zostać podjęte. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tych projektów w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności danej sprawy. Opinię tę wyraża się większością głosów, określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w wypadku decyzji, które Rada ma obowiązek podjąć działając na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja podejmuje przewidziane środki, o ile są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia taka nie została przedstawiona, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie powinny zostać podjęte. Następnie Rada przegłosowuje ich podjęcie kwalifikowaną większością.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty przekazania propozycji Radzie, Rada nie podjęła żadnych działań, Komisja sama przyjmie zaproponowane środki.

Artykuł 17

Procedury rozstrzygania sporów między organizacjami działającymi w ramach zezwoleń wydanych przez różne Państwa Członkowskie

1. Bez uszczerbku dla:

a) żadnych działań, które Komisja lub którekolwiek Państwo Członkowskie może podjąć, zgodnie z Traktatem;

b) praw strony powołującej się na procedurę określoną w ust. 2 i 3, zainteresowanej organizacji lub jakiegokolwiek innej strony działającej według odpowiedniego prawa krajowego;

procedura określona w ust. 2 i 3 służy do rozstrzygnięcia sporów w zakresie połączeń międzyoperatorskich, wynikających pomiędzy organizacjami działającymi na mocy zezwoleń wydanych przez różne państwa członkowskie, o ile spory takie nie podlegają zakresowi kompetencji pojedynczych krajowych władz regulacyjnych, wykonujących swoje uprawnienia, zgodnie z art. 9.

2. Każda strona pragnąca złożyć skargę przeciw innej organizacji w sprawie połączeń międzyoperatorskich może przedstawić taką skargę krajowym władzom regulacyjnym tego Państwa Członkowskiego, które wydało zezwolenie na działalność tej organizacji, przeciw której skarga jest skierowana. Krajowe władze regulacyjne podejmują w takiej sytuacji działania zmierzające do rozstrzygnięcia sporu, zgodnie z procedurami i harmonogramem określonymi w art. 9 ust. 5.

3. W sytuacji, jeżeli między dwiema organizacjami istnieją jednocześnie dwa różne spory, odpowiednie krajowe władze regulacyjne, działając na wniosek którejkolwiek ze stron tych sporów, koordynują swoje wysiłki w celu znalezienia rozwiązania tych sporów, zgodnie z zasadami w art. 9 ust. 1, w terminie 6 miesięcy od momentu skierowania sprawy. Zastosowane rozwiązania muszą zachowywać uczciwą równowagę między uzasadnionymi interesami obydwu stron sporów i być zgodne z zasadami połączeń międzyoperatorskich zainteresowanych Państw Członkowskich oraz z prawem wspólnotowym.

Artykuł 18

Notyfikacja

1. Zadaniem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby krajowe władze regulacyjne posiadały niezbędne środki do wykonywania zadań określonych w niniejszej dyrektywie. Państwa Członkowskie zgłaszają Komisji do 31 stycznia 1997 r. krajowe władze regulacyjne odpowiedzialne za wykonywanie tych zadań.

2. Krajowe władze regulacyjne zgłaszają Komisji do 31 stycznia 1997- i później niezwłocznie w wypadku zajścia jakichkolwiek zmian - nazwy organizacji, które:

- obciążone są obowiązkiem świadczenia usług powszechnych w zakresie udostępniania publicznych sieci telekomunikacyjnych i dostarczania publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, określonych w części 1 załącznika I i które są uprawnione do pobierania bezpośrednio wkładów na pokrycie kosztów świadczenia usług powszechnych zgodnie z procedurą określoną w art. 5 ust. 2,

- podlegają przepisom niniejszej dyrektywy dotyczącym organizacji posiadających znaczną siłę rynkową,

- objęte są przepisami załącznika II.

Komisja ma prawo żądać od krajowych władz regulacyjnych uzasadnienia decyzji kwalifikującej daną organizację jako posiadającą lub nie posiadającą znacznej siły rynkowej.

3. Komisja opublikuje nazwy, o których mowa w ust. 2, w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 19

Dostosowania techniczne

Poprawki niezbędne dla dostosowania załączników IV, V i VII do niniejszej dyrektywy, do nowych rozwiązań technicznych lub do zmian zachodzących na rynku i w zapotrzebowaniu konsumentów ustala Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 16.

Artykuł 20

Odroczenie

1. Odroczenie obowiązków, zgodnie z art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 9 ust. 1 i art. 9 ust. 3, w takim stopniu, w jakim dotyczą one bezpośredniego połączenia międzyoperatorskiego między sieciami ruchomymi danego Państwa Członkowskiego i sieciami stacjonarnymi lub ruchomymi innych Państw Członkowskich, zgodnie z art. 5, może być przyznane tym Państwom Członkowskim, określonym w uchwale Rady z dnia 22 lutego 1993 r. i 22 grudnia 1994 r., które korzystają z dodatkowego okresu przejściowego na dokonanie liberalizacji usług telekomunikacyjnych, na tak długo i w takim stopniu, jak jest to konieczne, aby państwa te mogły rzeczywiście wykorzystać taki okres przejściowy. Państwa Członkowskie informują Komisję o zamiarze skorzystania z okresu przejściowego.

2. Dane Państwo Członkowskie może wnioskować o przyznanie odroczenia obowiązków nałożonych, zgodnie z art. 12 ust. 5, jeżeli jest w stanie udowodnić, że obowiązki te stanowiłyby nadmierne obciążenie dla niektórych organizacji lub całych klas organizacji. Państwa Członkowskie informują Komisję o powodach ubiegania się o przyznanie odroczenia, podając datę, od której wykonywanie odpowiednich obowiązków będzie możliwe oraz środki, jakich podjęcie przewidują w celu osiągnięcia gotowości do tego czasu. Komisja rozważy wniosek, uwzględniając szczególną sytuację tych Państw Członkowskich oraz konieczność zapewnienia spójnego uporządkowanego środowiska na szczeblu Wspólnoty i poinformuje wnioskujące Państwo Członkowskie, czy uzna, że szczególna sytuacja panująca w tym Państwie Członkowskim uzasadnia przyznanie odroczenia, a jeżeli tak, to do jakiej daty odroczenie takie jest uzasadnione.

Artykuł 21

Połączenia międzyoperatorskie z organizacjami z krajów trzecich

1. Państwa Członkowskie mogą informować Komisję o wszelkich zgłoszonych im przez dane organizacje problemach natury prawnej lub faktycznej, napotkanych przez te organizacje i związanych z uzyskaniem połączeń międzyoperatorskich z innymi organizacjami w krajach trzecich.

2. W sytuacji, gdy Komisja otrzymuje informacje o istnieniu takich problemów, ma prawo, jeżeli to konieczne, przedstawić Radzie propozycję wynegocjowania porównywalnych praw dla organizacji wspólnotowych w takich krajach trzecich. Rada podejmuje decyzje kwalifikowaną większością.

3. Środki podjęte zgodnie z ust. 2 nie mają wpływu na obowiązki Wspólnoty i Państw Członkowskich wynikające z racji odpowiednich umów międzynarodowych.

Artykuł 22

Kontrola

1. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 1997 r., a później w regularnych odstępach czasu sprawozdanie o dostępności praw do uzyskania połączeń międzyoperatorskich w krajach trzecich na korzyść organizacji wspólnotowych.

2. Komisja bada i okresowo przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania niniejszej dyrektywy, po raz pierwszy nie później niż 31 grudnia 1999 r. W celu sporządzenia takiego sprawozdania Komisja ma prawo żądać od państw członkowskich udzielenia odpowiednich informacji.

W sprawozdaniu takim Komisja ustala, które przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać dostosowane w świetle zmieniającej się sytuacji na rynku, postępu technologicznego i zmian w zapotrzebowaniu ze strony użytkowników, a w szczególności:

a) uwzględniając przepisy art. 5,

b) w celu potwierdzenia harmonogramu określonego w art. 12 ust. 5.

W swoim sprawozdaniu Komisja bada także korzystne efekty powołania do życia Europejskich Władz Regulacyjnych, których zadaniem jest wykonywanie tych zadań, które z lepszym skutkiem realizować można na szczeblu Wspólnoty.

Artykuł 23

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 1997 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku przyjęcia przez Państwa Członkowskie tych przepisów powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjęte w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia od daty jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 25

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 1997r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J.M. GIL-ROBLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. NUIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SPECYFICZNE PUBLICZNE SIECI TELEKOMUNIKACYJNE I PUBLICZNIE DOSTĘPNE USŁUGI TELEKOMUNIKACYJNE

(o których mowa w art. 3 ust. 2)

Następujące publiczne sieci telekomunikacyjne i publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne uważa się za posiadające szczególne znaczenie na szczeblu europejskim.

Organizacje posiadające znaczną siłę rynkową, obsługujące publiczne sieci telekomunikacyjne i/lub świadczące publicznie dostępne usługi określone poniżej, podlegają pewnym specyficznym zobowiązaniom w zakresie połączeń międzyoperatorskich i dostępu, określonym w art. 4 ust. 2, 6 i 7.

Część 1

Stacjonarna publiczna sieć telefoniczna

Stacjonarna publiczna sieć telefoniczna oznacza publiczną, komutowaną sieć telekomunikacyjną, umożliwiającą transfer między punktami końcowymi sieci zlokalizowanymi w stałych miejscach mowy i informacji audio o szerokości pasma 3,1 kHz, co umożliwia między innymi:

- telefonię głosową,
- komunikację faksową Grupy III, zgodnie z Zaleceniami ITU-T w „Serii T”,
- transmisja danych na paśmie głosowym za pośrednictwem modemów, w tempie co najmniej 2400 bit/s, zgodnie z Zaleceniami ITU-T w „Serii V”.

Dostęp do punktu końcowego sieci u użytkownika końcowego odbywa się poprzez wybranie numeru lub numerów uwzględnionych w krajowym planie numeracyjnym.

Stacjonarna, publiczna usługa telefoniczna zgodna z dyrektywą 95/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 grudnia 1995 r. o zastosowaniu zasady otwartej sieci (ONP) do telefonii głosowej¹.

Stacjonarna publiczna usługa telefoniczna oznacza zapewnienie użytkownikom końcowym w stałych punktach usługi inicjowania i odbierania połączeń krajowych i międzynarodowych i może obejmować dostęp do usług awaryjnych (112), zapewnienie pomocy operatora, usługi informacyjne, udostępnienie płatnych telefonów publicznych, zapewnienie usług na specjalnych warunkach i udostępnienie specjalnych urządzeń dla użytkowników niepełnosprawnych lub mających szczególne zapotrzebowania społeczne.

Dostęp do użytkownika końcowego odbywa się poprzez wybranie numeru lub numerów uwzględnionych w krajowym planie numeracyjnym.

Część 2

Usługi łączy dzierżawionych

Łącza dzierżawione oznaczają urządzenia telekomunikacyjne zapewniające przejrzystą pojemność łączy transmisyjnych pomiędzy punktami końcowymi sieci, nie obejmujące komutacji na żądanie (funkcji komutowania, które użytkownik może sam kontrolować, gdyż możliwość taka jest zapewniona w ramach udostępnienia łączy dzierżawionej). Mogą one obejmować systemy umożliwiające elastyczne korzystanie z szerokości pasma łączy dzierżawionych, w tym pewne możliwości marszrutowania i zarządzania.

¹ Dz.U. WE nr L 321, z 30.12.1995, str. 6.

Część 3

Publiczne sieci telefonii ruchomej

Publiczna sieć telefonii ruchomej jest publiczną siecią telefoniczną, w której punkty końcowe sieci nie są zlokalizowane w stałych miejscach.

Publiczne usługi telefonii ruchomej

Publiczna usługa telefonii ruchomej jest usługą telefoniczną, polegającą w całości lub częściowo na zapewnieniu użytkownikowi ruchomemu radiokomunikacji i wykorzystującą w całości lub częściowo publiczną sieć telefonii ruchomej.

ZAŁĄCZNIK II

ORGANIZACJE MAJĄCE PRAWA I OBOWIĄZKI NEGOCJOWANIA MIĘDZY SOBĄ KWESTII POŁĄCZEŃ MIĘDZYOPERATORSKICH W CELU ZAPEWNIENIA USŁUG OBEJMUJĄCYCH SWYM ZASIĘGIEM CAŁE TERYTORIUM WSPÓLNOTY

(o których mowa w artykule 4.1)

Niniejszy załącznik obejmuje te organizacje, które zapewniają użytkownikom komutowane i niekomutowane rozwiązania elementów przekaźnikowych, od których uzależnione są inne usługi telekomunikacyjne.

Organizacje należące do podanych poniżej kategorii mają zarówno prawo jak i obowiązek uzyskania połączeń międzyoperatorskich ze sobą nawzajem, zgodnie z art. 4 ust. 1. Połączenia międzyoperatorskie między tymi organizacjami jest przedmiotem dodatkowego nadzoru ze strony krajowych władz regulacyjnych, zgodnie z art. 9 ust. 2. Poniższe kategorie organizacji mogą być objęte specjalnymi warunkami oraz opłatami za połączenia międzyoperatorskie, zgodnie z art. 7 ust. 3.

1. Organizacje, które udostępniają stacjonarne i/lub ruchome publiczne, komutowane sieci telekomunikacyjne lub świadczą publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne i wykonując tę działalność kontrolują środki dostępu do jednego lub więcej punktu końcowego sieci, określonego jednym lub więcej niepowtarzalnym numerem w krajowym planie numeracji (patrz poniższe uwagi).
2. Organizacje udostępniające łącza dzierżawione do lokali użytkowników.
3. Organizacje upoważnione przez państwa członkowskie do udostępniania międzynarodowych obwodów telekomunikacyjnych między Wspólnotą, a krajami trzecimi, na co przysługują im wyłączne lub specjalne uprawnienia.
4. Organizacje świadczące usługi telekomunikacyjne, mające w tej kategorii zezwolenie na uzyskiwanie połączeń międzyoperatorskich, zgodnie z odpowiednimi, krajowymi systemami licencji lub procedurami zezwoleń.

Uwagi

Kontrola środków dostępu do punktów końcowych sieci oznacza możliwość kontrolowania usług telekomunikacyjnych dostępnych dla użytkowników końcowych w takich punktach końcowych sieci i/lub możliwość odmówienia innym dostawcom usług dostępu do użytkowników końcowych w punktach końcowych sieci.

Kontrola środków dostępu może obejmować własność lub kontrolę fizycznych połączeń (przewodowych lub bezprzewodowych) z użytkownikiem końcowym i/lub możliwość zmiany lub wycofania krajowego numeru lub numerów, koniecznych do uzyskania dostępu do punktu końcowego sieci danego użytkownika końcowego.

ZAŁĄCZNIK III

OBLICZANIE KOSZTÓW DOTYCZĄCYCH WYPEŁNIANIA OBOWIĄZKU ŚWIADCZENIA USŁUG POWSZECHNYCH W TELEFONII GŁOSOWEJ

(o których mowa w artykule 5 ust. 3)

Pojęcie obowiązku świadczenia usług powszechnych odnosi się do tych obowiązków nałożonych przez Państwo Członkowskie na daną organizację, które dotyczą udostępnienia sieci i dostarczenia usługi na całym, wytyczonym obszarze geograficznym, włącznie z - w wypadkach, gdy jest to niezbędne - nałożeniem na tym obszarze geograficznym średnich cen za świadczenie tej usługi.

Koszty wypełniania obowiązku świadczenia usług powszechnych oblicza się jako różnicę między kosztami netto ponoszonymi przez organizację, działającą z obowiązkiem świadczenia usług powszechnych, a kosztami netto ponoszonymi przez tę organizację, działającą bez takiego obowiązku.

Powyższą zasadę stosuje się bez względu na to, czy sieć w danym Państwie Członkowskim jest w pełni rozbudowana, czy też wciąż znajduje się w stadium rozbudowy i poszerzania.

Obliczenie opiera się na kosztach przypisywanych do:

i) elementów określonych usług, których świadczenie możliwe jest tylko ze stratą lub na warunkach dotyczących kosztów, wykraczających poza przyjęte standardy handlowe.

Do kategorii tej mogą należeć takie elementy usług, jak dostęp do usług telefonów awaryjnych, zapewnienie niektórych rodzajów płatnych telefonów publicznych, zapewnienie pewnych usług lub sprzętu dla niepełnosprawnych, itp.

ii) szczególnych użytkowników końcowych lub grup końcowych użytkowników, którzy, uwzględniając koszt udostępnienia specjalnej sieci i świadczenia specjalnych usług, wytworzony dochód i wszelkie geograficzne uśrednienie cen, podyktowane przez dane Państwo Członkowskie, mogą być obsługiwani jedynie ze stratą lub na warunkach dotyczących kosztów, wykraczających poza przyjęte standardy handlowe.

Do kategorii tej należą ci użytkownicy końcowi lub grupy użytkowników końcowych, którzy nie byłiby obsługiwani przez operatora, działającego na normalnych zasadach komercyjnych i nie obciążonego obowiązkiem świadczenia usług powszechnych.

W regionach położonych peryferyjnie, w których sieć znajduje się w stadium rozbudowy, obliczanie kosztów powinno się opierać na dodatkowych kosztach ponoszonych z tytułu obsługiwanie tych użytkowników końcowych lub grup końcowych użytkowników, których operator, działający na normalnych zasadach komercyjnych, w środowisku konkurencyjnym, nie chciałby obsługiwać.

Przy obliczaniu kosztów netto uwzględnia się dochody. Koszty i dochody powinny być także zorientowane z uwzględnieniem przyszłości.

ZAŁĄCZNIK IV

LISTA PRZYKŁADÓW ELEMENTÓW OPŁAT ZA POŁĄCZENIA MIĘDZYOPERATORSKIE

(o których mowa w artykule 7 ust. 3)

Opłaty za połączenia międzyoperatorskie przekładają się na rzeczywiste opłaty płacone przez strony połączone poprzez połączenia międzyoperatorskie.

Struktura taryf podzielona jest na szerokie kategorie, na które dzieli się opłaty za połączenia międzyoperatorskie, np.:

- opłaty na pokrycie kosztów pierwotnej instalacji fizycznej, instalacji połączeń międzyoperatorskich, oparte na kosztach zapewnienia konkretnego,żądanego połączenia międzyoperatorskiego (np. specjalny sprzęt i zasoby, testowanie kompatybilności),
- opłaty dzierżawne na pokrycie kosztów aktualnego użytkowania sprzętu i zasobów (konserwacja połączenia, itd.),
- opłaty w zmiennej wysokości za usługi pomocnicze i dodatkowe (np. dostęp do usług informacyjnych, pomoc operatora, gromadzenie danych, naliczanie opłat, udostępnianie billingu, usługi oparte na zasadzie komutacji i inne usługi zaawansowane, itd.),
- opłaty uzależnione od natężenia ruchu, za przekaz do i z sieci połączonej przez połączenia międzyoperatorskie (np. koszty komutacji i transmisji), naliczane za minutę połączenia lub za wymaganą dodatkową pojemność sieci.

Elementy taryf odnoszą się do poszczególnych cen ustalanych dla wszystkich komponentów sieci lub urządzeń, udostępnianych stronie połączonej przez połączenia międzyoperatorskie.

Taryfy i opłaty za połączenia międzyoperatorskie muszą być zgodne z zasadami oparcia na rzeczywistych kosztach i przejrzystości, zgodnie z art. 7 ust. 2.

Opłaty za połączenia międzyoperatorskie mogą zawierać uczciwą część (zgodnie z zasadą proporcjonalności) kosztów łącznych i wspólnych oraz kosztów ponoszonych w związku z zapewnianiem równego dostępu i z przenośnością numeru, a także kosztów zagwarantowania zgodności z wymogami zasadniczymi (jak utrzymanie integralności sieci, zapewnienie bezpieczeństwa sieci w sytuacjach awaryjnych; interoperacyjność usług oraz ochrona danych).

ZAŁĄCZNIK V

SYSTEMY KSIĘGOWANIA KOSZTÓW POŁĄCZEŃ MIĘDZYOPERATORSKICH

(o których mowa w artykule 7 ust. 5)

Art. 7 ust. 5 wymaga podania szczegółowych informacji na temat systemów księgowania kosztów. Poniższa lista wskazuje przykładowo niektóre elementy, które mogą być włączane do takich systemów księgowania.

Celem publikowania tych informacji jest zapewnienie przejrzystości w obliczeniach opłat za połączenia międzyoperatorskie tak, aby inne podmioty czynne na rynku miały możliwość upewnienia się, że opłaty te zostały obliczone uczciwie i prawidłowo.

Krajowe władze regulacyjne i zainteresowane organizacje powinny brać pod uwagę ten cel przy ustalaniu poziomu szczegółowości publikowanych informacji.

Poniższa lista wymienia elementy, które należy włączać do publikowanych informacji:

1. *Użyty standard kosztów*

np. koszty w pełni rozłożone, długoterminowe, przeciętne koszty narastające, koszty marginalne, koszty jednorazowe, bezpośrednie koszty osadzone, itd.

wraz z użytą podstawą/podstawami kosztów,

m.in. koszty historyczne (oparte na faktycznych wydatkach poniesionych na zakup sprzętu i instalację systemów) lub koszty zorientowane w przyszłość (oparte na szacunkowych kosztach wymiany sprzętu i systemów).

2. *Elementy kosztów włączone do taryf za połączenia międzyoperatorskie*

Określenie wszystkich poszczególnych komponentów kosztów, które łącznie składają się na opłatę za połączenia międzyoperatorskie, włącznie z elementem zysku.

3. *Stopnie i metody wyznaczania kosztów, w szczególności sposób traktowania kosztów łącznych i wspólnych*

Szczegółowe informacje o tym, do jakiego stopnia analizuje się koszty bezpośrednie oraz informacje o stopniu i metodzie włączania kosztów łącznych i wspólnych do opłat za połączenia międzyoperatorskie.

4. *Konwencje księgowania*

m.in. konwencje księgowania stosowane do traktowania kosztów obejmujących:

- skalę czasową deprecjacji głównych kategorii środków trwałych (jak np. grunty, budynki, sprzęt, itd.),

- traktowanie w kategoriach zysk w stosunku do kosztów kapitałowych, innych głównych pozycji po stronie wydatków (jak np. oprogramowanie i systemy komputerowe, prace badawcze i rozwojowe, tworzenie nowych podmiotów gospodarczych, budowa bezpośrednia i pośrednia, naprawy i konserwacja, opłaty finansowe, itd.)

Informacje o systemach księgowania kosztów, określone w niniejszym załączniku mogą być poprawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 19.

ZAŁĄCZNIK VI

PROGI W OBROTACH TELEKOMUNIKACYJNYCH

(o których mowa w artykułach 8 ust. 1 i 8 ust. 2)

Część 1

Progiem dla rocznych obrotów w działalności telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 8 ust. 1 jest pięćdziesiąt milionów ecu (50 mln ECU).

Część 2

Progiem dla rocznych obrotów w działalności telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 8 ust. 2 jest dwadzieścia milionów ecu (20 mln ECU).

ZAŁĄCZNIK VII

RAMY NEGOCJACJI UMÓW O POŁĄCZENIACH MIĘDZYOPERATORSKICH

(o których mowa w artykułach 9 ust. 2)

Część 1

Dziedziny, w których krajowe władze regulacyjne mają prawo ustalać warunki ex ante

- a) Procedura rozstrzygnięcia sporów,
- b) Wymagania związane z publikacją/dostępem do umów o połączeniach międzyoperatorskich i inne okresowe obowiązki związane z publikacją,
- c) Wymagania związane z zapewnieniem równego dostępu i przenośności numeru,
- d) Wymagania związane z zapewnieniem podziału urządzeń, włącznie z podziałem miejsca),
- e) Wymagania związane z zapewnieniem utrzymania wymogów zasadniczych,
- f) Wymagania związane z wyznaczaniem i użytkowaniem zasobów w zakresie numeracji (włącznie z dostępem do usług informacyjnych, usług awaryjnych i numerów ujednoczonych w skali ogólnoeuropejskiej),
- g) Wymagania dotyczące utrzymania jakości usług kompleksowych *end-to-end*,
- h) W przypadkach, gdy jest to wskazane, określenie tej części opłat za połączenia międzyoperatorskie, które muszą stanowić pozycję odrębną i odzwierciedlają wkład do kosztów netto wypełniania obowiązków w zakresie świadczenia usług powszechnych.

Część 2

Inne kwestie, do których uwzględnienia w umowach o połączeniach międzyoperatorskich zachęca się ich strony

- a) Opis usług połączeń międzyoperatorskich, jakie mają być zapewnione,
- b) Warunki dotyczące opłat, w tym procedury naliczania opłat,
- c) Umiejscowienie punktów połączeń międzyoperatorskich,
- d) Normy techniczne w zakresie połączeń międzyoperatorskich,
- e) Testy interoperacyjności,
- f) Środki zapewniające zachowanie zgodności z wymogami zasadniczymi,
- g) Prawa własności intelektualnej,
- h) Definicja i ograniczenie odpowiedzialności oraz zwolnienie z odpowiedzialności za szkody,
- i) Definicja opłat za połączenia międzyoperatorskie i ich ewolucja,
- j) Procedura rozstrzygnięcia sporów występujących między stronami przed zażądaniem interwencji krajowych władz regulacyjnych,
- k) Okres trwania i renegecje umów,
- l) Procedura w przypadku zaproponowania zmian w ofertach dotyczących sieci lub usług jednej ze stron,
- m) Zapewnienie równego dostępu,

- n) Wspólne użytkowanie urządzeń,
- o) Dostęp do usług pomocniczych, dodatkowych i zaawansowanych,
- p) Zarządzanie ruchem/siecią,
- q) Konserwacja oraz jakość usług połączeń międzyoperatorskich,
- r) Poufność niepublicznych części umów,
- s) Szkolenie personelu.

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO i RADY nr 97/51/EWG{PRIVATE }
z dnia 6 października 1997
zmieniająca dyrektywę nr 90/387/EWG oraz 92/44/EWG
w celu przystosowania do warunków konkurencji w zakresie telekomunikacji**

PARLAMENT EUROPEJSKI ORAZ RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 100a tego Traktatu,

uwzględniając wniosek Komisji ¹,

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ²,

działając zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu ³, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy w dniu 28 maja 1997,

1. Dyrektywa Rady nr 90/387/EWG z dnia 28 lipca 1990 dotycząca stworzenia rynku wewnętrznego dla usług telekomunikacyjnych poprzez wprowadzenie w życie klauzuli otwartej sieci ⁴ (ONP - Open Network Provision) dotyczy harmonizacji warunków wolnego i skutecznego dostępu do i wykorzystania z sieci publicznej telekomunikacji oraz, tam gdzie dotyczy, usług. Zgodnie z tą dyrektywą Rada przyjęła dyrektywę 92/44/EWG z dnia 5 czerwca 1992 dotyczącą zastosowania klauzuli otwartej sieci do linii wynajmowanych ⁵;
2. Uchwała Rady z dnia 22 lipca 1993 na temat badań nad sytuacją w sektorze telekomunikacyjnym oraz potrzeby dalszego rozwoju tego rynku ⁶, w powiązaniu z uchwałą Rady z dnia 22 grudnia 1994 na temat zasad i harmonogramu liberalizacji struktur telekomunikacyjnych ⁷, wzywa do liberalizacji telekomunikacyjnych usług i infrastruktury do dnia 1 stycznia 1998 (z zastosowaniem okresu przejściowego dla niektórych państw członkowskich). Poparte to zostało uchwałą Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 1993 dotyczącą badań Komisji z roku 1992 nad sytuacją w sektorze telekomunikacyjnym ⁸ oraz uchwałą Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 1995 dotyczącą Zielonej Księgi na temat liberalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej oraz sieci telewizji kablowych (Część II) ⁹;
3. Uchwała Rady z dnia 22 lipca 1993 uważana jest za główny cel polityki telekomunikacyjnej Wspólnoty oraz, gdzie to konieczne, dostosowania, w świetle dalszej liberalizacji, klauzuli otwartej sieci w odniesieniu do jednostek, o których mowa i dotyczących takich kwestii, jak usługi uniwersalne, wzajemne połączenia oraz opłaty za dostęp, jak również wynikających z nich kwestii związanych z warunkami licencjonowania. Uchwała Rady z dnia 18 września 1995 dotycząca wprowadzenia w życie przyszłej struktury regulacyjnej dla telekomunikacji ¹⁰ wezwała Komisję, zgodnie z harmonogramem określonym w uchwale Rady z dnia 22 lipca 1993 i z dnia 22 grudnia 1994, do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie przed 1 stycznia 1996 wszystkich przepisów prawnych, mających na celu ustanowienie europejskiej struktury regulacyjnej dla telekomunikacji, towarzyszącej pełnej liberalizacji tego sektora, a zwłaszcza dotyczących dostosowania środków, o których mowa w klauzuli otwartej sieci, do przyszłych warunków współzawodnictwa;
4. Uchwała Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 1996 dotycząca komunikatu Komisji, której towarzyszyła propozycja uchwały Rady na temat zasad dotyczących usług uniwersalnych w sektorze telekomunikacyjnym ¹¹ podkreśla główne znaczenie zasad dotyczących usług uniwersalnych. Uchwała Rady z dnia 7 lutego 1994 na temat zasad dotyczących usług uniwersalnych w sektorze telekomunikacyjnym ¹² przedstawia podstawową definicję usługi

uniwersalnej oraz wzywa państwa członkowskie do ustanowienia i zachowania właściwej struktury regulacyjnej w celu zapewnienia usług uniwersalnych na swym terytorium. Jak zostało to zapisane przez Radę w tej uchwale, pojęcie usługi uniwersalnej musi ewoluować, by dotrzymać kroku postępowi w dziedzinie technologii, rozwojowi rynku oraz zmianom w potrzebach użytkowników. Usługi uniwersalne będą odgrywały znaczącą rolę w umacnianiu spójności społeczno-gospodarczej, a w szczególności w odległych, peryferyjnych enklawach i na terenach wiejskich oraz wyspach Wspólnoty. Tam, gdzie będzie to uzasadnione, koszty netto zobowiązań wynikających z usług uniwersalnych mogą być pokrywane przez aktorów rynku zgodnie z prawem Wspólnoty;

5. Podstawowe zasady dotyczące dostępu do i wykorzystania sieci telekomunikacji publicznej oraz usług, określone w ramach klauzuli otwartej sieci, muszą zostać przyjęte w celu zapewnienia działania usług w całej Europie w warunkach liberalnych, z korzyścią dla użytkowników oraz organizacji zapewniających działanie sieci telekomunikacji publicznej oraz/lub realizujących usługi. Dobrowolny stosunek oparty na wspólnych normach technicznych i specyfikacjach, wraz z podjęciem konsultacji, gdy jest to konieczne w celu zaspokojenia potrzeb użytkowników, jest właściwy w warunkach liberalnych. Niemniej jednak, dostęp do usług uniwersalnych oraz dostępność minimalnego zakresu usług muszą zostać zagwarantowane wszystkim użytkownikom na terenie Wspólnoty zgodnie z właściwymi programami Wspólnoty. Konieczne jest wprowadzenie ogólnej struktury wzajemnego połączenia sieci telekomunikacji publicznej oraz usług telekomunikacji publicznej w celu zapewnienia pełnego dostępu do usług wszystkich użytkowników Wspólnoty;
6. Warunki klauzuli otwartej sieci nie mogą ograniczać możliwości korzystania z lub dostępu do sieci telekomunikacji publicznej lub usług telekomunikacyjnych dostępnych publicznie, z wyjątkiem sytuacji, gdy dzieje się tak na gruncie zasadniczych wymogów lub też ze względu na korzystanie ze szczególnych i wyłącznych praw zachowanych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem Wspólnoty;
7. Postanowienia niniejszej dyrektywy nie ograniczają prawa państwa członkowskiego do podejmowania środków uzasadnionych na gruncie postanowień art. 36 oraz 56 Traktatu, a zwłaszcza związanych z bezpieczeństwem publicznym, polityką publiczną lub moralnością publiczną;
8. Modus vivendi ¹³ pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją dotyczący wprowadzenia w życie środków działania przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu ustalony został dnia 20 grudnia 1994;
9. Zgodnie z zasadą rozdziału pomiędzy funkcją regulacyjną i operacyjną, państwa członkowskie zagwarantują niezależność krajowej władzy lub władz regulacyjnych w celu zapewnienia bezstronności ich decyzji oraz zapewnić, iż władza lub władze regulacyjne każdego państwa członkowskiego będą odgrywały kluczową rolę we wprowadzaniu w życie struktury regulacyjnej, określonej we właściwym prawodawstwie Wspólnoty. Wymóg niezależności nie pozostaje w sprzeczności z autonomią instytucjonalną lub zobowiązaniami konstytucyjnymi państw członkowskich, ani z zasadą neutralności w odniesieniu do zasad w państwach członkowskich rządzących systemem własności prywatnej zgodnie z art. 222 Traktatu. Krajowe władze regulacyjne powinny dysponować środkami koniecznymi do wykonywania swych zadań, w zakresie pracowników, kompetencji oraz środków finansowych;
10. Numerowanie oraz bardziej ogólne pojęcia dotyczące adresowania i nadawania nazw odgrywają ważną rolę. Stosowanie się do zharmonizowanego podejścia w zakresie numerowania/adresowania oraz, tam, gdzie to ma zastosowanie, nadawania nazw, przyczyni się do komunikacji na terenie całej Europy dla użytkowników oraz wzajemnej operatywności usług. Poza numerowaniem

właściwe może się okazać zastosowanie zasad obiektywności, jawności, braku dyskryminacji oraz proporcjonalności w przypisywaniu nazwisk i adresów. Dyrektywa Komisji nr 96/19/EWG z dnia 13 marca 1996, zmieniająca dyrektywę nr 90/388/EWG w odniesieniu do wprowadzenia w życie pełnej konkurencji na rynkach telekomunikacyjnych¹⁴ ustala, że adekwatne numery powinny być dostępne dla wszystkich usług telekomunikacyjnych oraz że numery powinny być przyznawane w sposób obiektywny, przejrzysty, nie dyskryminujący i proporcjonalny;

11. W celu zagwarantowania dostępu do linii wynajmowanych na terenie całej Wspólnoty, państwa członkowskie zapewnią, by w każdym miejscu ich terytorium klienci mieli dostęp do minimalnego zestawu linii do wynajęcia, pochodzących co najmniej z jednej organizacji. Organizacje zobowiązane do zapewnienia linii do wynajęcia będą wyznaczone przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o organizacjach, objętych tą dyrektywą, rodzajach linii do wynajęcia dostępnych w ramach minimalnych zestawów, jakie będą zobowiązane udostępnić oraz terenie geograficznym, na którym wymóg ten obowiązuje. Na pewnych terenach geograficznych wszystkie linie do wynajęcia udostępnione przez określone organizacje są przedmiotem ogólnych postanowień niniejszej dyrektywy;
12. Siła rynkowa organizacji uzależniona jest od pewnej liczby czynników, takich jak udział danego rynku produktu lub usług w odpowiednim rynku geograficznym, jej obrót względem wielkości rynku, jej możliwości wpływania na warunki rynkowe, jej kontrola nad środkami dostępu dla odbiorców, jej dostęp do środków finansowych oraz jej doświadczenie w zakresie dostarczania produktów i usług na rynek. Określenie tego, które organizacje posiadają znaczącą siłę rynkową będzie zadaniem krajowych władz regulacyjnych, przy uwzględnieniu sytuacji na danym rynku;
13. Pojęcie usług związanych z liniami do wynajęcia będzie ewoluowało wraz z nowymi osiągnięciami technicznymi oraz zapotrzebowaniem rynku, pozwalając użytkownikom na bardziej elastyczne wykorzystywanie zasobów linii do wynajęcia;
14. Mając na celu osiągnięcie bardziej skutecznej komunikacji w obrębie Wspólnoty, ważne jest, by państwa członkowskie wspierały udostępnianie dodatkowych zharmonizowanych zestawów linii do wynajęcia wyższego stopnia, mając na uwadze zapotrzebowanie rynku oraz postęp w zakresie normalizacji;
15. Dopóki skuteczne warunki konkurencji nie zostaną osiągnięte, istnieje potrzeba nadzoru regulacyjnego nad taryfami za wynajmowanie linii w celu zapewnienia orientacji kosztów oraz jawności zgodnie z zasadą proporcjonalności. Właściwe jest doprowadzenie do tego, by wymagania dotyczące orientacji kosztów oraz jawności na konkretnych rynkach zostały pominięte, gdy żadna organizacja nie posiada znaczącej siły rynkowej oraz gdy skuteczne współzawodnictwo zapewnia, iż taryfy za wynajmowane linie są rozsądne;
16. Powszechne regulacje techniczne (CTR - Common Technical Regulations) przyjęte na mocy dyrektywy Rady nr 91/263/EWG z dnia 29 kwietnia 1991 dotyczące zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie wyposażenia terminali telekomunikacyjnych, wraz z wzajemnym zatwierdzeniem ich zgodności¹⁵, jak również dyrektywa Rady nr 91/263/EWG z dnia 29 października 1993 uzupełniająca dyrektywę nr 91/263/EWG w zakresie wyposażenia naziemnych stacji satelitarnych¹⁶ określają warunki podłączenia wyposażenia terminali do wynajmowanych linii;
17. Pewne zmiany w istniejących warunkach klauzuli otwartej sieci są właściwe w celu zapewnienia ich zgodności z nowymi osiągnięciami technicznymi oraz z innymi środkami regulacyjnymi, które stanowić będą część ogólnej struktury regulacyjnej dla telekomunikacji;

18. Wszystkie obszary określone w załączniku I dyrektywy nr 90/387/EWG jako obszary potencjalnego zastosowania warunków klauzuli otwartej sieci zostały omówione w raportach analitycznych, będących przedmiotem konsultacji publicznych, zgodnie z procedurą określoną w art. 4 tej dyrektywy. Zostały przyjęte wszystkie środki priorytetowe określone w załączniku III do tej dyrektywy;
19. W celu umożliwienia Komisji przeprowadzenia zadań monitoringowych, nałożonych na nią na mocy Traktatu, informacje o zmianach w krajowej władzy lub we władzach regulacyjnych oraz w organizacjach, na które zmiany te wywarły wpływ, muszą być szybko przekazane Komisji;
20. Zgodnie z zasadami subsydiarności i proporcjonalności, jak zostało to określone w art. 3b Traktatu, cel, jakim jest dostosowanie dyrektywy nr 90/387/EWG oraz nr 92/44/EWG do warunków współzawodnictwa w telekomunikacji nie może zostać skutecznie osiągnięty przez państwa członkowskie i dlatego też może zostać lepiej osiągnięty przez Wspólnotę;
21. Funkcjonowanie dyrektywy nr 90/387/EWG oraz nr 92/44/EWG powinno zostać skontrolowane nie później niż 31 grudnia 1999. Kontrola powinna zwrócić uwagę na wzrastającą skuteczność współzawodnictwa na rynku telekomunikacyjnym;
22. Podczas składania propozycji, dotyczących jakichkolwiek środków zgodnych z celami niniejszej dyrektywy, należy wziąć pod uwagę pojedynczy jednolity tekst zawierający wszystkie właściwe dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzające w życie klauzulę otwartej sieci - ONP w celu poprawy przejrzystości ustawodawstwa Wspólnoty;
23. Zgodnie z art. 52 i 59 Traktatu reżim regulacyjny w obszarze telekomunikacji powinien być kompatybilny i zgodny z zasadami wolności zakładania i wolności oferowania usług i powinien brać pod uwagę potrzebę ułatwienia wprowadzania nowych usług, jak również szerokie zastosowanie usprawnień technologicznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

Zmiana Dyrektywy nr 90/387/EWG

W dyrektywie nr 90/387/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

(a) paragraf 2 otrzymuje brzmienie:

'2 Celem warunków określonych w paragrafie 1 jest ułatwienie dostarczenia sieci telekomunikacji publicznej oraz/lub usług telekomunikacji publicznej wewnątrz oraz pomiędzy państwami członkowskimi, a zwłaszcza zapewnienie usług przez przedsiębiorstwa, firmy oraz osoby fizyczne powołane przez państwo członkowskie a inne niż przedsiębiorstwo, firma lub osoba fizyczna, dla której usługi te są przeznaczone. ';

(b) dodaje się następujący paragraf:

'3. Celem warunków klauzuli otwartej sieci jest:

- zapewnienie dostępności do minimalnego zestawu usług,

- zapewnienie dostępu oraz wzajemnego połączenia publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz publicznych usług telekomunikacyjnych,

- wspieranie zapewniania zharmonizowanych usług telekomunikacyjnych z korzyścią dla użytkowników, zwłaszcza poprzez identyfikację i wspieranie na drodze dobrowolnej zharmonizowanych technicznych połączeń dla stworzenia swobodnego i faktycznego dostępu oraz wzajemnych połączeń oraz związane z nimi normy oraz/lub specyfikacje oraz

- zagwarantowanie zapewnienia usług uniwersalnych w telekomunikacji. biorąc pod uwagę wszelkie przyszłe zmiany,

w całej Wspólnocie.'

2. Artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

'Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy:

1. słowo "użytkownik" oznacza jednostki, włącznie z konsumentami, oraz organizacje korzystające z lub chcące korzystać z usług telekomunikacyjnych dostępnych publicznie;

2. wyrażenie "sieć telekomunikacyjna" oznacza systemy transmisji oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, wyposażenie przełącznikowe oraz inne narzędzia umożliwiające przekazywanie sygnału pomiędzy dwoma określonymi punktami odbiorczymi przy użyciu drutu, poprzez radio, środkami optycznymi lub innymi sposobami elektromagnetycznymi;

3. wyrażenie "usługi telekomunikacyjne" oznacza usługi, które składają się całkowicie lub częściowo z przekazywania lub obiegu sygnału w sieciach telekomunikacyjnych, za wyjątkiem radia i telewizji;

4. wyrażenie "usługi uniwersalne" oznacza określony minimalny zestaw usług o określonej jakości, które dostępne są dla wszystkich użytkowników, niezależnie od ich położenia geograficznego oraz, w zależności od szczególnych warunków krajowych, za dostępną cenę;

5. wyrażenie "sieciowe punkty odbiorcze" oznacza fizyczne punkty, w których użytkownik ma możliwość dostępu do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Miejsce położenia sieciowych punktów odbiorczych zostanie określone przez krajową władzę regulacyjną i stanowić będzie granicę, dla celów regulacyjnych, publicznej sieci telekomunikacyjnej;

6. wyrażenie "zasadnicze wymogi" oznacza przyczyny natury pozaekonomicznej w zakresie interesu publicznego, z powodu których państwo członkowskie nałoży pewne warunki na sposoby zakładania i prowadzenia sieci telekomunikacyjnych lub na zapewnianie usług telekomunikacyjnych. Tymi przyczynami będą bezpieczeństwo operacji telekomunikacyjnych, zapewnienie integralności sieci oraz, tam gdzie to ma zastosowanie, wzajemne powiązanie usług, ochrona danych, ochrona środowiska oraz cele związane z planowaniem rozwoju miast i wsi, jak również efektywne wykorzystanie zakresu częstotliwości oraz unikanie szkodliwych zakłóceń pomiędzy systemami telekomunikacyjnymi wykorzystującymi radio oraz innymi naziemnymi lub satelitarnymi systemami technicznymi. Ochrona danych może zawierać ochronę danych osobowych, poufność informacji przekazywanych lub przechowywanych oraz ochronę prywatności;

7. słowo "wzajemne połączenia" oznacza fizyczne i logiczne połączenia sieci telekomunikacyjnych, używanych przez tę samą lub inną organizację w celu umożliwienia użytkownikom należącym do jednej organizacji komunikowanie się z użytkownikami należącymi do tej samej lub innej organizacji

lub w celu dostępu do usług zapewnianych przez inną organizację. Usługi mogą być zapewniane przez jednostki związane lub przez inne jednostki, które posiadają dostęp do sieci;

8. wyrażenie "warunki klauzuli otwartej sieci" oznacza warunki, zharmonizowane zgodnie z tą dyrektywą, które rządzą swobodnym i faktycznym dostępem do sieci telekomunikacji publicznej oraz, tam gdzie to ma zastosowanie, usług telekomunikacji publicznej skutecznego wykorzystania tych sieci i usług.

Niezależnie od ich stosowania w zależności od przypadków indywidualnych, warunki klauzuli otwartej sieci mogą zawierać zharmonizowane warunki odnośnie:

- połączeń technicznych, włącznie z definicją i wprowadzeniem w życie sieciowych punktów odbiorczych, tam, gdzie jest to wymagane,

- warunków użytkowania,

- zasad dotyczących taryf oraz

- dostępu do częstotliwości oraz liczb/adresów/nazw tam, gdzie jest to wymagane zgodnie ze wzorem odnośników załącznika;

9. wyrażenia "specyfikacje techniczne", "normy" oraz "wyposażenie terminali" mają takie same znaczenie, jak określono w artykule 1 dyrektywy 91/263/EWG *.

3. Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

(a) paragrafy 2 i 3 otrzymują następujące brzmienie:

'2. Warunki klauzuli otwartej sieci nie powinny ograniczać dostępu do publicznych sieci telekomunikacyjnych lub publicznych usług telekomunikacyjnych, za wyjątkiem sytuacji, gdy istnieją szczególne wymagania w obrębie ustawodawstwa Wspólnoty. Dodatkowo, należy stosować warunki odnoszące się w sposób ogólny do podłączania wyposażenia terminali do sieci.

3. Warunki klauzuli otwartych sieci nie mogą zezwalać na żadne dodatkowe ograniczenia w użytkowaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz/lub publicznych usług telekomunikacyjnych, poza tymi, które zgodne są z ustawodawstwem Wspólnoty.;

(b) wykreśla się paragraf 4;

(c) paragraf 5 otrzymuje następujące brzmienie:

'5. Abstrahując od szczegółowych dyrektyw przyjętych w obszarze klauzuli otwartej sieci oraz na tyle, na ile zastosowanie wymogów zasadniczych, o których mowa w paragrafie 2 może spowodować, iż państwo członkowskie będzie ograniczać dostęp do publicznych sieci telekomunikacyjnych lub usług, przepisy dotyczące jednakowego stosowania wymogów zasadniczych, a zwłaszcza dotyczące połączonego zapewniania usług oraz ochrony danych, określane będą, tam gdzie stosowne, przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w artykule 10(1);

4. Wykreśla się artykuł 4;

---

* DzUWE nr L 128, z 23.5.1991, str. 1. ';

5. Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

'Artykuł 5

1. Odnośniki do norm oraz/lub specyfikacji określonych jako podstawa dla zharmonizowania połączeń technicznych oraz/lub charakterystyki usług dla klauzuli otwartej sieci opublikowane zostaną w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich jako wypełniające wymogi swobodnego i faktycznego dostępu, wzajemnego połączenia i współdziałania w celu wspierania dostarczania zharmonizowanych usług telekomunikacyjnych z korzyścią dla użytkowników na terenie Wspólnoty.

Tam, gdzie to będzie konieczne, Komisja może, po konsultacji z komitetem, o którym mowa w artykule 9, zażądać, by normy zostały określone przez europejskie instytucje normalizacji.

2. Państwa członkowskie wspierać będą wykorzystanie norm oraz/lub specyfikacji, o których mowa w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich zgodnie z paragrafem 1, dla zapewnienia realizacji funkcji połączeń technicznych oraz/lub funkcji sieci.

Dopóki tego rodzaju normy nie zostaną przyjęte, państwa członkowskie będą popierać:

- normy oraz/lub specyfikacje przyjęte przez europejskie instytucje normalizacji, takie jak Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI - European Telecommunications Standards Institute) lub instytucję wspólnych norm europejskich, Europejski Komitet Normalizacji (CEN)/Europejski Komitet Normalizacji Elektrotechnicznej (Cenelec - European Committee for Electrotechnical Standardization),

lub, w przypadku braku tego rodzaju norm oraz/lub specyfikacji,

- międzynarodowe normy lub zalecenia przyjęte przez Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU - International Telecommunications Union), Międzynarodową Organizację Normalizacji (ISO - International Organization for Standardization) lub Międzynarodowy Komitet Elektrotechniczny (IEC - International Electrotechnical Committee),

lub, w przypadku braku tego rodzaju norm oraz/lub specyfikacji,

- międzynarodowe normy oraz/lub specyfikacje.

3. Jeśli wprowadzenie w życie norm oraz/lub specyfikacji, o których mowa w paragrafie 1, wydaje się być nieadekwatne dla zapewnienia współdziałania usług międzynarodowych w jednym lub więcej państwie członkowskim, wprowadzenie tego rodzaju norm oraz/lub specyfikacji może stać się obowiązkowe na mocy procedury określonej w artykule 10 w stopniu, jaki konieczny jest dla zapewnienia współdziałania oraz dla zapewnienia wolności wyboru użytkowników, co jest przedmiotem artykułu 85 oraz 86 Traktatu.

Zanim wprowadzenie w życie norm oraz/lub specyfikacji stanie się obowiązkowe zgodnie z pierwszym podparagrafem, Komisja zwróci się o publiczne uwagi do wszystkich zainteresowanych stron poprzez opublikowanie zawiadomienia na ten temat w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

4. W przypadku, gdy państwo członkowskie lub Komisja uważają, że zharmonizowane normy oraz/lub specyfikacje, o których mowa w paragrafie 1, nie odpowiadają celowi, jakim jest swobodny i faktyczny dostęp, wzajemne połączenie oraz współdziałanie, a w szczególności podstawowym zasadom, o których mowa w artykule 3, zdecyduje się czy konieczne jest wycofanie odniesienia do tych norm oraz/lub specyfikacji z Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurą określoną w artykule 10.

5. Komisja poinformuje państwo członkowskie o wszelkich decyzjach tego rodzaju i opublikuje informację o wycofaniu tego rodzaju norm oraz/lub specyfikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.';

6. Następujący artykuł zostaje włączony:

'Artykuł 5a

1. W przypadku, gdy zadania przypisane przez ustawodawstwo Wspólnoty krajowej władzy regulacyjnej realizowane są przez więcej niż jeden organ, państwa członkowskie zapewnią, że zadania, które mają być realizowane przez każdy z tych organów zostaną ogłoszone publicznie.

2. W celu zagwarantowania niezależności krajowych władz regulacyjnych:

- krajowe władze regulacyjne będą prawnie wyodrębnione oraz będą funkcjonowały niezależnie od wszystkich organizacji dostarczających sieci telekomunikacyjne, wyposażenie oraz usługi,

- Państwa członkowskie, które zatrzymały własność lub w znaczącym stopniu kontrolę nad organizacjami dostarczającymi sieci oraz/lub usługi telekomunikacyjne zapewnią skuteczną strukturalną odrębność funkcji regulacyjnych od działalności związanej z posiadaniem lub kontrolą.

3. Państwa członkowskie zapewnią istnienie właściwych mechanizmów na poziomie krajowym, na mocy których strona, której dotyczą decyzje krajowej władzy regulacyjnej, będzie miała prawo odwołania się do organu niezależnego od zainteresowanych stron.

4. Państwa członkowskie mogą podejmować kroki w celu zapewnienia, iż krajowe władze regulacyjne będą w stanie otrzymać od organizacji dostarczających sieci oraz/lub usługi telekomunikacyjne wszelkie informacje konieczne dla stosowania przez nie ustawodawstwa Wspólnoty.';

7. Artykuły 6 i 7 zostają wykreślone;

8. Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

'Artykuł 8

Komisja zbada oraz przedstawi Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie raport dotyczący funkcjonowania niniejszej dyrektywy przy pierwszej okazji lecz nie później niż 31 grudnia 1999 roku. Raport opierać się będzie między innymi na informacjach dostarczonych przez państwa członkowskie Komisji oraz komitetowi, o którym mowa w artykułach 9 i 10. Tam, gdzie będzie to konieczne raport określi, które postanowienia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte w świetle zmian zachodzących na rynku. W raporcie zaproponuje się podjęcie dalszych kroków w celu realizacji celów niniejszej dyrektywy. Komisja prześle również wartość dodaną utworzenia Europejskiej Władzy Regulacyjnej dla realizacji tych celów, które okażą się lepiej realizowane na poziomie Wspólnoty.';

9. W drugim paragrafie artykułu 9(1), wyrażenie "organizacje telekomunikacyjne" zastąpione zostaje przez wyrażenie "organizacje zapewniające publiczne sieci telekomunikacyjne oraz/lub usługi telekomunikacyjne dostępne publicznie.';

10. Załączniki I i III zostają usunięte;

11. Załącznik II zostaje zastąpiony przez załącznik I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie nr 92/44/EWG

W dyrektywie nr 92/44/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. wyrażenie "organizacje telekomunikacyjne" zostaje wszędzie zastąpione przez "organizacje określone zgodnie z artykułem 11(1) (a)";

2. następujące paragrafy zostają dodane do artykułu 1:

'Państwa członkowskie zapewnią, że w każdym miejscu ich terytorium istnieć będzie przynajmniej jedna organizacja, będąca przedmiotem niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie zapewnią, że zobowiązania wynikające z niniejszej dyrektywy nie będą nakładane na organizacje nie posiadające znaczącej siły rynkowej na właściwym rynku wynajmu linii, chyba że w danym państwie członkowskim nie ma organizacji posiadających znaczącej siły rynkowej na właściwym rynku wynajmu linii.';

3. Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

Artykuł 2

Definicje

1. Definicje podane w dyrektywie nr 90/387/EWG, zmienionej przez dyrektywę nr 97/51/EWG *, stosują się, tam gdzie to właściwe, do niniejszej dyrektywy.

2. Dodatkowo, dla celów niniejszej dyrektywy,

- wyrażenie "linie do wynajęcia" oznacza urządzenia telekomunikacyjne, które zapewniają możliwość przejrzystej transmisji pomiędzy punktami odbiorczymi sieci oraz nie obejmujące funkcji przełączania na życzenie (funkcji przełączania, którą użytkownik może kontrolować na mocy umowy o wynajęcie linii),

- wyrażenie "Komitet Udostępniania Otwartych Sieci" oznacza komitet, o którym mowa w artykułach 9 oraz 10 dyrektywy nr 90/387/EWG,

- wyrażenie "krajowe władze regulacyjne" oznacza organ, o którym mowa w artykule 5a dyrektywy nr 90/387/EWG.

3. Dla celów niniejszej dyrektywy za organizację posiadającą znaczącą siłę rynkową uważa się organizację, której udział na właściwym rynku wynajmu linii w danym państwie członkowskim wynosi co najmniej 25%. Właściwy rynek wynajmu linii określany będzie na podstawie typu(ów) linii do wynajęcia oferowanych na danym terenie geograficznym. Teren geograficzny może obejmować całość lub część terytorium państwa członkowskiego.

Krajowe władze regulacyjne mogą postanowić, że organizacje o udziale rynkowym mniejszym niż 25% właściwego rynku wynajmu linii mają znaczącą siłę rynkową. Mogą one również zadecydować, że organizacja posiadająca 25% lub więcej udziału na właściwym rynku wynajmu linii nie posiada znaczącej siły rynkowej.

---

* DzUWE, z 29.10.1991, str. 23.!

W każdym z tych przypadków decyzja taka będzie podejmowana przy uwzględnieniu możliwości wpływania danej organizacji na warunki panujące na rynku wynajmu linii, jej obrotu w odniesieniu do wielkości rynku, jej dostępu do środków finansowych oraz jej doświadczenia w dostarczaniu produktów i usług na tym rynku.

4. Artykuł 4 otrzymuje następujące brzmienie:

(a) drugie zdanie paragrafu 1 otrzymuje następujące brzmienie:

'Zmiany w istniejących ofertach lub informacjach na temat nowych ofert zostaną opublikowane tak szybko, jak to możliwe. Krajowa władza może określić odpowiedni termin dla tych celów!'

(b) paragraf 3 zostaje wykreślony:

5. Pierwszy paragraf drugiego akapitu w artykule 4 otrzymuje następujące brzmienie:

'- typowy okres dostarczenia, czyli okres czasu liczony od daty, gdy użytkownik złożył zamówienie na wynajem linii, jeśli 95% wszystkich linii do wynajęcia tego samego typu zostało przekazanych użytkownikom,';

6. Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

(a) paragraf 1 otrzymuje następujące brzmienie:

'1. Państwa członkowskie zapewnią, że w sytuacji, gdy dostęp do oraz użytkowanie linii do wynajęcia jest ograniczone zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty, ograniczenia te zostaną nałożone poprzez krajowe władze regulacyjne w drodze środków regulacyjnych.

Nie wprowadza się ani nie utrzymuje się żadnych technicznych ograniczeń co do wzajemnego łączenia wynajmowanych linii pomiędzy nimi ani co do łączenia wynajmowanych linii z publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi.';

(b) drugi podparagraf paragrafu 3 (a) otrzymuje następujące brzmienie:

'Sytuacja wyjątkowa w tym kontekście oznacza wyjątkowy przypadek działania siły wyższej, takiej jak wyjątkowe warunki pogodowe, trzęsienie ziemi, powódź, uderzenie pioruna lub pożar.';

(c) pierwszy podparagraf paragrafu 4 oraz przypis nr 1 otrzymują następujące brzmienie:

'Warunki dostępu odnoszące się do wyposażenia terminali uważane są za spełnione, jeśli wyposażenie terminala spełnia warunki zatwierdzenia określone dla jego połączenia z sieciowym punktem odbiorczym takiego typu linii do wynajęcia, o jakich mowa w dyrektywie nr 91/263/EWG * lub nr 93/97/EWG ** .

7. Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

(a) włącza się następujący paragraf:

'2a. Państwa członkowskie będą wspierać zapewnianie dodatkowych linii do wynajęcia określonych w załączniku III, biorąc pod uwagę zapotrzebowanie na rynku oraz postęp wraz ze normalizacją!'

---

* DzUWE nr L 128, z 23.5.1991, str. 1.

** DzUWE, z 24.11.1993, str. 1.';

(b) paragraf 3 otrzymuje następujące brzmienie:

'3. Zmiany konieczne do dostosowania załącznika II i III do rozwoju technicznego oraz do zmian w zapotrzebowaniu na rynku, włącznie z możliwym wykreśleniem pewnych typów linii do wynajęcia z załączników, będą przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 10 dyrektywy nr 90/387/EWG biorąc pod uwagę stan rozwoju krajowych sieci.';

8. Artykuł 8(2) otrzymuje następujące brzmienie:

'2. Krajowa władza regulacyjna zapewni, by organizacje wyznaczone zgodnie z artykułem 11(1) (a) realizowały zasadę braku dyskryminacji przy oddawaniu linii do wynajęcia. Organizacje te będą stosować podobne warunki w podobnych sytuacjach co organizacje dostarczające podobne usługi oraz będą dostarczać linie do wynajęcia innym na tych samych warunkach i tej samej jakości, jakie wykorzystują dla realizacji własnych usług, usług realizowanych przez swoje filie lub partnerów, tam gdzie to ma zastosowanie.';

9. Wykreśla się artykuł 9;

10. Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

(a) paragraf 1 (a) otrzymuje następujące brzmienie:

'(a) taryfy obowiązujące za wynajem linii będą niezależne od typu zastosowania linii do wynajęcia przez jej użytkownika, co nie ma wpływu na zasadę braku dyskryminacji, określoną w artykule 8(2).'

(b) paragraf 2 (b) (iii) otrzymuje następujące brzmienie:

'(iii) w przypadku, gdy nie jest możliwe bezpośrednio lub pośrednio określenie miary kosztów przyznania linii do wynajęcia, kategoria kosztów określona zostanie na podstawie ogólnego rozdzielnika obliczonego z zastosowaniem stosunku wszystkich wydatków bezpośrednio przypisanych lub określonych dla wynajmowanych linii do wydatków przypisanych do wszystkich innych usług.'

(c) dodaje się następujący paragraf:

'4. Krajowa władza wykonawcza nie będzie stosować wymogów paragrafu 1 w przypadku, gdy dana organizacja nie posiada znaczącej siły rynkowej odnośnie danej oferty linii do wynajęcia na danym terenie geograficznym.

Krajowa władza regulacyjna może podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów paragrafu 1 na danym terenie geograficznym, jeżeli spełniony jest warunek istnienia faktycznego współzawodnictwa na danym rynku wynajmu linii, o czym mają świadczyć taryfy, które stosują się do tych wymogów.';

11. Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

(a) paragraf 1 otrzymuje następujące brzmienie:

'1. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o wyznaczeniu swojej krajowej władzy lub władz regulacyjnych, które będą odpowiedzialne za realizowanie zadań określonych w niniejszej dyrektywie.

W przypadku jakichkolwiek zmian w swych krajowych władzach regulacyjnych, niezwłocznie powiadomią o tych zmianach Komisję.;

(b) dodaje się następujący paragraf:

'1a. Krajowe władze regulacyjne przedłożą Komisji nazwy tych organizacji, które będą odpowiedzialne za dostarczenie linii do wynajęcia, które są przedmiotem wymogów określonych w niniejszej dyrektywie. Powiadomienie będzie zawierało, tam gdzie to dotyczy, typy linii do wynajęcia, które każda z organizacji ma za zadanie dostarczyć na danym terenie geograficznym w celu spełnienia postanowień artykułu 1 oraz zawierać będzie wszelkie przypadki, gdy nie będą stosowane postanowienia artykułu 10⁴ oraz artykułu 10(1).';

(c) drugi podparagraf paragrafu 2 otrzymuje następujące brzmienie:

'Krajowe władze regulacyjne będą gromadzić i dostarczać na żądanie Komisji wszystkie dane dotyczące wszystkich przypadków, gdy dostęp do lub użytkowanie wynajmowanych linii zostaną ograniczone, jak również szczegóły podjętych kroków, włącznie z podaniem przyczyn ich podjęcia.');

12. Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

'Artykuł 14

Raport

Komisja zbada oraz przedstawi Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie raport dotyczący funkcjonowania niniejszej dyrektywy przy pierwszej okazji lecz nie później niż 31 grudnia 1999 roku. Raport opierać się będzie między innymi na informacji dostarczonych przez państwa członkowskie Komisji oraz Komitetowi Zapewnienia Otwartych Sieci. Raport zawierać będzie ocenę potrzeby kontynuowania niniejszej dyrektywy, biorąc pod uwagę postęp osiągnięty na drodze do stworzenia warunków pełnej konkurencyjności. Tam, gdzie jest to konieczne, w raporcie zostanie przeanalizowane które postanowienia niniejszej dyrektywy powinny zostać dostosowane w świetle zmian na rynku oraz w raporcie tym mogą zostać również zaproponowane dalsze kroki, jakie powinny zostać podjęte dla realizacji niniejszej dyrektywy.;

13. Załącznik I otrzymuje następujące brzmienie:

(a) przypis 1 otrzymuje następujące brzmienie:

'DzU nr L 109, z 26.4.1983, str. 8. Dyrektywa z ostatnimi zmianami na mocy dyrektywy nr 94/10/EWG Parlamentu Europejskiego oraz Rady (DzUWE nr L 100, z 19.4.1994, str. 30).';

(b) w Sekcji D wykreśla się punkty 1,2,3,5 oraz 6;

(c) Sekcja E otrzymuje następujące brzmienie:

'E. Warunki podłączania wyposażenia terminali

Informacja na temat warunków podłączania musi zawierać całkowity przegląd wymogów, które muszą zostać spełnione przed podłączeniem wyposażenia terminalu do danej wynajmowanej linii, zgodnie z dyrektywą nr 91/263/EWG lub nr 93/97/EWG.;

14. Załącznik II do niniejszej dyrektywy zostanie dołączony jako załącznik III.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie doprowadzą do wprowadzenia w życie ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych koniecznych dla realizacji niniejszej dyrektywy nie później niż do 31 grudnia 1997. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Gdy państwo członkowskie przyjmie te postanowienia, powinny one zawierać odniesienia do niniejszej dyrektywy lub tego rodzaju odniesienie powinno im towarzyszyć w przypadku ich oficjalnej publikacji. Metoda dokonywania takich odniesień opracowana zostanie przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przedstawią Komisji teksty głównych przepisów ustawodawstwa krajowego, jakie zostaną przez nie przyjęte w obszarze objętym przez niniejszą dyrektywę.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 października 1997 roku.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J.M. GIL-ROBLESF
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. POOS
Przewodniczący

¹ DzUWE nr C 62, z 1.3.1996, str. 3 oraz

² DzUWE nr C 204, z 15.7.1996, str. 14.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 1996 (DzUWE nr C 166, z 10.6.1996, str. 87), wspólne stanowisko Rady z dnia 12 września 1996 (DzUWE nr C 315, z 24.10.1996, str. 41) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 1996 (DzUWE nr C 20, z 20.1.1997, str. 55).

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lipca 1997 roku. Decyzja Rady z dnia 22 lipca 1997 roku.

⁴ DzUWE nr L 192, z 24.7.1990, str. 1.

⁵ DzUWE nr L 165, z 19.6.1992, str. 27. Dyrektywa zmieniona przez decyzję Komisji nr 94/439/EWG (DzUWE nr L 181, z 15.7.1994, str. 40).

⁶ DzUWE nr C 213, z 6.8.1993, str. 1.

⁷ DzUWE nr C 379, z 31.12.1994, str. 4.

⁸ DzUWE nr C 150, z 31.5.1993, str. 39.

⁹ DzUWE nr C 151, z 19.6.1995, str. 479.

¹⁰ DzUWE nr C 258, z 3.10.1995, str. 1.

¹¹ DzUWE nr C 205, z 25.7.1994, str. 551.

¹² DzUWE nr C 48, z 16.2.1994, str. 1.

¹³ DzUWE nr C 102, z 4.4.1996, str. 1.

¹⁴ DzUWE nr L 74, z 22.3.1996, str. 13.

¹⁵ DzUWE nr L 128, z 23.5.1991, str. 1. Dyrektywa z ostatnimi zmianami na mocy dyrektywy nr 93/68/EWG)DzUWE nr L 220, z 30.8.1993, str. 1).

¹⁶ DzUWE nr L 290, z 24.11.1993, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

'ZAŁĄCZNIK RAMY BAZOWE DLA ZASTOSOWANIA WARUNKÓW OTWARTEJ SIECI (ONP - Open Network Provision)

Zastosowanie warunków klauzuli otwartej sieci, określone w artykule 2(8) powinno odbywać się zgodnie z następującymi ramami bazowymi, wzięwszy pod uwagę właściwe przepisy Traktatu:

1. Zharmonizowane połączenia techniczne oraz/lub funkcje sieci

W czasie opracowywania warunków klauzuli otwartej sieci, należy brać pod uwagę następujący schemat przy tworzeniu definicji specyfikacji połączeń technicznych oraz/lub funkcji sieci:

- dla istniejących usług i sieci powinny być przyjęte istniejące specyfikacje interfejsów połączeń,
- dla całkowicie nowych usług lub dla poprawy istniejących usług, powinny być przyjęte również istniejące specyfikacje połączeń, na ile jest to możliwe. Jeżeli istniejące połączenia nie są odpowiednie, określone zostaną usprawnienia oraz/lub nowe specyfikacje połączeń,
- w przypadku sieci, które nie zostały jeszcze wprowadzone, lecz dla których program normalizacyjny już się rozpoczął, wymogi klauzuli otwartej sieci mieszczące się w obszarze artykułu 3 będą brane pod uwagę, gdy stworzone zostaną nowe połączenia oraz specyfikacje funkcji sieci.

Propozycje warunków klauzuli otwartej sieci muszą, na ile to możliwe, być zgodne z pracami trwającymi w europejskich ciałach normalizacyjnych, zwłaszcza w ETSI i muszą również brać pod uwagę prace międzynarodowych organizacji normalizacji, takich jak ITU-T.

2. Zharmonizowane warunki dostawy i użytkowania

Warunki dostawy i użytkowania określają warunki dostępu oraz dostarczania usług, na ile istnieje na nie zapotrzebowanie.

(A) warunki dostawy dotyczą warunków, na których usługi oferowane są użytkownikom. Mogą one zawierać:

- przeciętny okres dostawy,
- przeciętny okres naprawy,
- jakość usług, zwłaszcza dostępność i jakość przekazu,
- utrzymanie oraz zarządzanie siecią;

(b) warunki użytkowania dotyczą warunków odnoszących się do użytkowników, takich jak:

- warunki dostępu do sieci
- warunki wspólnego użytkowania,
- warunki dotyczące ochrony danych osobowych oraz poufności przekazów, gdy jest to wymagane.

3. Zharmonizowane zasady dotyczące taryf

Zasady dotyczące taryf muszą pozostawać w zgodzie z zasadami określonymi w artykule 3(1).

Zasady te zakładają w szczególności, że:

- taryfy muszą opierać się na kryteriach obiektywnych oraz, do czasu, gdy konkurencyjność będzie na tyle rzeczywista, by utrzymywać niskie ceny dla użytkowników, muszą być zorientowane na koszty, co oznacza, że określenie rzeczywistego poziomu taryf nadal będzie przedmiotem ustawodawstwa krajowego i nie jest przedmiotem warunków klauzuli otwartej sieci. W przypadku, gdy organizacja nie posiada już znaczącej siły rynkowej na danym rynku, wymóg dotyczący orientacji na koszty może zostać uchylony przez właściwą krajową władzę regulacyjną. Jednym z celów powinno być określenie skutecznych zasad dotyczących taryf na terenie całej Wspólnoty, zapewniając jednocześnie ogólne usługi dla wszystkich,

- taryfy muszą być jawne i muszą zostać właściwie opublikowane,

- mając na celu pozostawienie użytkownikowi wyboru pomiędzy poszczególnymi elementami usługi oraz tam, gdzie technologia na to pozwala, taryfy muszą zostać skutecznie uwolnione zgodnie z zasadami konkurencyjności, określonymi w Traktacie. W szczególności, opłaty za dodatkową charakterystykę, wprowadzoną w celu zapewnienia pewnych dodatkowych usług muszą, z zasady, być pobierane niezależnie od opłat za charakterystykę włączoną oraz za transport,

- taryfy nie mogą dyskryminować nikogo i muszą gwarantować równość traktowania, poza ograniczeniami zgodnymi z ustawodawstwem Wspólnoty.

Wszelkie opłaty pobierane za dostęp do zasobów sieci lub za usługi muszą pozostawać w zgodzie z zasadami określonymi powyżej oraz z zasadami konkurencyjności, określonymi w Traktacie, muszą również brać pod uwagę zasadę sprawiedliwego udziału w globalnym koszcie wykorzystywanych zasobów, potrzebę rozsądnego poziomu rentowności inwestycji oraz, tam gdzie to ma zastosowanie, finansowanie usług uniwersalnych zgodnie z dyrektywą dotyczącą wzajemnych połączeń *.

Mogą istnieć różne taryfy, zwłaszcza ze względu na nadmierny ruch w okresach szczytu oraz brak ruchu w okresach poza szczytem połączeń, o ile zróżnicowanie w wysokości taryf jest uzasadnione względami komercyjnymi i nie stoi w sprzeczności z powyższymi zasadami.

4. Zharmonizowane podejście do numerowania/adresowania/nadawania nazw

Numerowanie/adresowanie i w pewnych przypadkach nadawanie nazw wymaga wybrania miejsca przeznaczenia lub miejsc przeznaczenia lub wyboru usługi, realizatora usługi oraz operatora sieci.

Z tego właśnie powodu stosowanie się do zharmonizowanego podejścia do numerowania/adresowania oraz tam, gdzie jest to stosowne, to nadawanie nazw jest konieczne dla zagwarantowania wzajemnego połączenia użytkowników na terenie całej Europy oraz współdziałania usług. Co więcej, przyznawanie numerów, adresów, nazw powinno być sprawiedliwe, proporcjonalne oraz pozostawać w zgodzie z wymogami dotyczącymi równego dostępu.

W celu osiągnięcia tego zamierzenia, konieczne jest:

---

* Dyrektywa nr 97/33/EWG Parlamentu Europejskiego oraz Rady z dnia 30 czerwca 1997 roku dotycząca wzajemnych połączeń w telekomunikacji mająca na celu zapewnienie usług uniwersalnych oraz współpracy przy stosowaniu zasad klauzuli otwartej sieci (ONP) (DzUWE nr L 199, z 26.7.1997, str. 32).

- zapewnienie dostępu, zgodnie ze zharmonizowanymi zasadami, do adekwatnego zakresu numerów i adresów, prefiksów i krótkich kodów oraz, tam gdzie jest to właściwe, adekwatnego nadawania nazw, dla wszystkich publicznych usług telekomunikacyjnych,
- zapewnienie koordynacji stanowisk krajowych w organizacjach międzynarodowych oraz na forum międzynarodowym, gdzie zapadają decyzje dotyczące numerowania/adresowania/nadawania nazw, wzięwszy pod uwagę możliwe przyszłe zmiany w numerowaniu/adresowaniu/nadawaniu nazw na poziomie europejskim,
- zapewnienie, by plany dotyczące poszczególnego krajowego numerowania/adresowania/nadawania nazw w telekomunikacji znalazły się pod nadzorem krajowej władzy regulacyjnej, w celu zagwarantowania niezależności od organizacji dostarczających publiczne sieci telekomunikacyjne oraz publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne,
- zapewnienie efektywnego wprowadzenia w życie numeru dostępu (number portability), w celu usunięcia wszelkich przeszkód, na jakie użytkownicy mogliby natrafić przy wyborze swojego dostawcy,
- zapewnienie, by system przyznawania indywidualnych numerów/adresów/nazw, prefiksów oraz krótkich kodów oraz/lub zakres adresowania/numerowania był jawny, słuszny i zgodny z harmonogramem czasowym oraz by przyznawanie numerów i adresów przeprowadzane było w sposób obiektywny, jawny i przy braku dyskryminacji, wzięwszy pod uwagę zasadę proporcjonalności;
- nadanie krajowej władzy regulacyjnej możliwości określania warunków wykorzystywania w planach numerowania/adresowania pewnych prefiksów lub pewnych krótkich kodów, zwłaszcza, gdy wykorzystywane są one do usług o ogólnym interesie publicznym (np. usługi kierunkowe lub usługi awaryjne) lub dla zapewnienia równego dostępu.

5. Dostęp do częstotliwości

Państwa członkowskie muszą zapewnić, by częstotliwości stały się dostępne dla usług telekomunikacyjnych zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty. Dostęp do częstotliwości przyznawany na drodze licencji lub innego rodzaju autoryzacji musi być zgodny z uchwałą Rady z dnia 19 listopada 1992 roku na temat wprowadzenia w życie Decyzji Komitetu Wspólnoty Radiokomunikacji Europejskiej *.

---

* DzUWE nr C 318, z 4.12.1992, str. 1.'

ZAŁĄCZNIK II

'ZAŁĄCZNIK III

DEFINICJA LINII DO WYNAJĘCIA, KTÓRYCH ZAPEWNIENIE POWINNO BYĆ WSPIERANE ZGODNIE Z ARTYKUŁEM 7 (2) (a)

TABELA

Stanowisko Komisji

Komisja stwierdza, że przy weryfikowaniu pełnej i zgodnej z harmonogramem czasowym transpozycji dyrektywy dotyczącej telekomunikacji Wspólnoty w ustawodawstwie krajowym, zwróci szczególną uwagę na zapewnienie, by ustalenia przyjęte przez państwa członkowskie w zakresie kosztów i finansowania usług uniwersalnych nie ograniczały dostępu do właściwych rynków.

DYREKTYWA 97/66/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 grudnia 1997 r.

dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze telekomunikacji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu³, w świetle załączonego tekstu, zatwierdzonego z 6 listopada 1997 r. przez komitet pojednawczy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁴ wymaga od Państw Członkowskich ochrony praw i swobód osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych, a zwłaszcza prawa do poszanowania ich prywatności, w celu zapewnienia swobodnego przepływu danych osobowych we Wspólnocie;
- 2) poufność komunikowania się zagwarantowana jest zgodnie z międzynarodowymi instrumentami dotyczącymi praw człowieka (zwłaszcza Europejską Konwencją Ochrony Praw Człowieka i Podstawowych Swobód) oraz konstytucjami Państw Członkowskich;
- 3) obecnie do publicznych sieci telekomunikacyjnych wprowadzane są nowe zaawansowane technologie cyfrowe stawiające specyficzne wymagania dotyczące ochrony danych osobowych i prywatności użytkowników; rozwój społeczeństwa informacyjnego charakteryzuje się wprowadzeniem nowych usług telekomunikacyjnych; sukces rozwoju międzynarodowego tych usług, jak np. wideo na żądanie lub telewizja interaktywna, jest częściowo zależny od przekonania użytkowników, że te usługi nie naruszają ich prywatności;
- 4) tak jest zwłaszcza w przypadku wprowadzenia cyfrowej sieci telekomunikacyjnej z integracją usług (ISDN) i ruchomych sieci cyfrowych;

---

¹ Dz.U. WE C 200, z 22.07.1994, str. 4.

² Dz.U. WE C 159, z 17.06.1991, str. 38.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 11 marca 1992 r. (Dz.U. WE C 94, z 13.04.1992, str.198), wspólne stanowisko Rady z 12 września 1996 r. (Dz.U. WE nr C 315, z 24.10.1996, str. 30) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z 16 stycznia 1997 r. (Dz.U. WE C 33, z 3.02.1997, str. 78). Decyzja Parlamentu Europejskiego z 20 listopada 1997 r. (Dz.U. WE C 371, z 8.12.1997). Decyzja Rady z 1 grudnia 1997 r.

⁴ Dz.U. WE L 281, z 23.11.1995, str. 31.

- 5) w uchwale z dnia 30 czerwca 1988 r. w sprawie rozwoju wspólnego rynku usług i urządzeń telekomunikacyjnych do 1992 r.⁵, Rada wezwała do podjęcia środków dla ochrony danych osobowych w celu stworzenia odpowiedniego klimatu dla przyszłego rozwoju sektora telekomunikacji we Wspólnocie; Rada ponownie podkreśliła znaczenie ochrony danych osobowych i prywatności w swojej uchwale z 18 lipca 1989 r. w sprawie umocnienia koordynacji przy wprowadzeniu cyfrowej sieci telekomunikacyjnej z integracją usług (ISDN) we Wspólnocie Europejskiej do 1992 r.⁶;
- 6) Parlament Europejski podkreślił znaczenie ochrony danych osobowych i prywatności w sieciach telekomunikacyjnych, ze szczególnym uwzględnieniem cyfrowej sieci z integracją usług (ISDN);
- 7) w przypadku publicznych sieci telekomunikacyjnych powinno się przyjąć szczegółowe, normatywne i techniczne przepisy prawne w celu ochrony praw i podstawowych swobód osób fizycznych i interesów osób prawnych, zwłaszcza w przypadku rosnącego ryzyka związanego z przechowywaniem i przetwarzaniem automatycznym danych dotyczących abonentów i użytkowników;
- 8) regulacyjne i techniczne przepisy prawne, przyjęte przez Państwa Członkowskie w zakresie ochrony danych osobowych, prywatności i uzasadnionych interesów osób prawnych w sektorze telekomunikacji, powinny zostać ujednolicone w celu uniknięcia przeszkód na rynku wewnętrznym telekomunikacji, zgodnie z celem podanym w art. 7a Traktatu; harmonizacja ograniczona jest do wymogów niezbędnych do zagwarantowania nie stwarzania przeszkód przy promocji rozwoju nowych usług i sieci telekomunikacyjnych między Państwami Członkowskimi;
- 9) zarówno dane Państwa Członkowskie świadczące usługi i użytkownicy, jak i właściwe instytucje Wspólnoty powinny współpracować przy wprowadzaniu i rozwijaniu technologii, gdzie to konieczne, do zastosowania gwarancji przewidzianych w przepisach niniejszej dyrektywy;
- 10) do nowych usług zalicza się telewizję interaktywną i wideo na żądanie;
- 11) w sektorze telekomunikacji, do wszystkich spraw związanych z ochroną podstawowych praw i swobód nie objętych specjalnie niniejszą dyrektywą, włączając obowiązki, jakim podlega osoba odpowiedzialna za przetwarzanie danych osobowych oraz praw jednostek, stosuje się dyrektywę 95/46/WE; dyrektywa 95/46/WE stosowana jest w usługach telekomunikacyjnych niedostępnych publicznie;
- 12) niniejsza dyrektywa, podobnie do tego, co określa art. 3 dyrektywy 95/46/WE, nie dotyczy ochrony podstawowych praw i swobód w przypadku działań, które nie są objęte prawem wspólnotowym; zadaniem Państw Członkowskich jest podjęcie środków uważanych przez te państwa za konieczne w celu ochrony bezpieczeństwa publicznego, obrony, bezpieczeństwa Państwa (w tym postępu gospodarczego państwa, gdy chodzi o działania związane z bezpieczeństwem Państwa) czy zastosowania prawa karnego; niniejsza dyrektywa nie narusza zdolności Państw Członkowskich do przeprowadzania prawnej procedury podsłuchu w żadnym z wyżej wymienionych celów;

---

⁵ Dz.U. WE C 257, z 4.10.1988, str. 1.

⁶ Dz.U. WE C 196, z 1.08.1989, str. 4.

- 13) abonentami usług telekomunikacyjnych ogólnie dostępnych mogą być osoby fizyczne lub prawne; przepisy niniejszej dyrektywy zmierzają do ochrony, uzupełniając dyrektywę 95/46/WE, podstawowych praw osób fizycznych, zwłaszcza prawa do prywatności oraz uzasadnionych interesów osób prawnych; przepisy te nie mogą w żadnym wypadku nakazywać Państw Członkowskim rozszerzenia stosowania dyrektywy 95/46/WE dla ochrony interesów prawnych osób prawnych; ochrona ta zapewniona jest w ramach obowiązującego prawa wspólnotowego i poszczególnych przepisów krajowych;
- 14) stosowanie niektórych wymogów dotyczących prezentacji i blokady prezentacji numeru wywołującego i dołączonego oraz automatycznego przekierowywania wywołań do abonenta podłączonego do central analogowych nie powinno być warunkiem koniecznym w przypadkach szczególnych, gdzie takie stosowanie mogłoby się okazać technicznie niemożliwe lub wymagałoby zwiększonych wysiłków gospodarczych; ze względu na znaczenie dla stron zainteresowanych, jakie ma informowanie ich o takich sprawach, Państwa Członkowskie powinny przekazywać te informacje Komisji;
- 15) świadczący usługi powinni podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia bezpieczeństwa tych usług i, jeśli to konieczne, wspólnie z dostawcą sieci muszą informować abonentów o wszystkich szczególnych ryzykach naruszenia bezpieczeństwa sieci; bezpieczeństwo ocenia się w świetle przepisów art. 17 dyrektywy 95/46/WE;
- 16) powinny zostać podjęte środki mające na celu niedopuszczenie do niedozwolonego dostępu do połączeń w celu ochrony tajności połączeń za pomocą publicznej sieci telekomunikacyjnej lub ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych; przepisy krajowe niektórych Państw Członkowskich zabraniają jedynie celowego niedozwolonego dostępu do połączeń;
- 17) dane dotyczące abonentów, które przetwarzane są w celu ustalenia połączeń, zawierają informacje na temat życia prywatnego osób fizycznych i mają związek z tajemnicą korespondencji lub dotyczą interesów prawnych osób prawnych; dane te mogą być przechowywane wyłącznie do celów koniecznych przy świadczeniu usług, do celów wystawiania rachunków i opłat za połączenie, na czas nieokreślony; inne przetwarzanie tych danych, jakiego świadczący ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne mógłby chcieć dokonać dla komercjalizacji swoich usług telekomunikacyjnych, może być dozwolone tylko w przypadku, gdy abonent wyraził na to zgodę na podstawie szczegółowych i kompletnych informacji dostarczonych przez świadczącego ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne o charakterze innych rodzajów przetwarzania, jakiego zamierza dokonać;
- 18) wprowadzenie szczegółowych faktur (billingu) umożliwiło abonentowi sprawdzanie wysokości opłat, jakie zostały zafakturowane przez świadczącego usługi; jednocześnie pociąga to za sobą ryzyko naruszenia zasady prywatności użytkowników ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych; w konsekwencji, w celu ochrony prywatności użytkownika Państwa Członkowskie powinny zachęcić do wprowadzenia w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, takich opcji, jak inne sposoby płatności pozwalające na anonimowy lub całkowicie prywatny dostęp do ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych, np. poprzez karty telefoniczne czy możliwość płacenia za pomocą karty kredytowej;

Państwa Członkowskie mają prawo w podobnym celu wymagać niepodawania na billingu kilku cyfr numeru, pod który się dzwoni;

- 19) jeśli chodzi o numer abonenta wywołującego konieczna jest ochrona prawa autora połączenia do prezentacji numeru, z jakiego nastąpiło połączenie oraz prawo adresata połączenia do odmowy połączeń pochodzących z linii o nieustalonym numerze; w szczególnych przypadkach uzasadnione jest wyeliminowanie prezentacji numeru abonenta wywołującego; niektórzy abonenci, zwłaszcza numery linii doradczych oraz inne podobne organizacje powinny zagwarantować anonimowość tych, którzy do nich dzwonią; jeśli chodzi o numer abonenta dołączonego, niezbędna jest ochrona prawa i uzasadnionych interesów, jakie posiada osoba, do której się dzwoni, do usunięcia prezentacji numeru, do którego abonent wywołujący jest rzeczywiście podłączony, zwłaszcza w wypadku przekierowywania wywołań; osoby świadczące ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne powinny poinformować swoich abonentów o istnieniu w sieci numeru abonenta wywołującego i dołączonego oraz możliwościach, jakie są dla nich dostępne w dziedzinie ochrony prywatności; informacje te umożliwią abonentom wybór między możliwościami oferowanymi im w dziedzinie ochrony prywatności, z których chcieliby skorzystać; oferowane możliwości w dziedzinie ochrony prywatności dla każdej linii nie muszą być dostępne wyłącznie jako automatyczna usługa sieci, lecz można je uzyskać prosząc o to osobę świadczącą ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne;
- 20) ważna jest ochrona abonentów przeciwko wszelkim niedogodnościom, jakie mogłyby powstać w wyniku automatycznego przekierowywania wywołań przez inne osoby; w takich przypadkach abonenci powinni mieć możliwość zaprzestania przekierowywania wywołań do ich terminali, na zwykły wniosek kierowany do świadczącego ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne;
- 21) książki telefoniczne są rozpowszechniane w szerokim nakładzie i ogólnie dostępne; dla ochrony prywatności osób fizycznych i interesu prawnego osób prawnych ważne jest, aby abonent mógł określić w jakim stopniu dane osobowe, które go dotyczą, umieszczone są w książce telefonicznej; państwa członkowskie mogą ograniczyć tę opcję dla abonentów będących osobami fizycznymi;
- 22) ważna jest ochrona abonentów przed jakimkolwiek naruszeniem ich prywatności na skutek niepożądanych telefonów czy faksów; Państwa Członkowskie mogą ograniczyć tę ochronę do abonentów będących osobami fizycznymi;
- 23) należy czuwać nad tym, aby wprowadzenie pewnych technicznych rozwiązań urządzeń telekomunikacyjnych w celu zapewnienia ochrony danych zostało ujednoczone, tak by było zgodne z realizacją rynku wewnętrznego;
- 24) podobnie, zwłaszcza do tego, co przewiduje art. 13 dyrektywy 95/46/WE, Państwa Członkowskie mogą, w pewnych okolicznościach, ograniczyć zakres obowiązków i praw abonentów, np. zapewniając osobie świadczącej ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne możliwość powstrzymania zniesienia prezentacji numeru abonenta wywołującego, zgodnie z krajowym ustawodawstwem, aby zapobiec lub wykryć przestępstwa karne lub zapewnić bezpieczeństwo Państwa;
- 25) gdy prawa użytkowników i abonentów nie są przestrzegane, ustawodawstwo krajowe powinno uciec się do rozwiązań na drodze sądowej;

sankcje muszą być nałożone na każdą osobę, podlegającą prawu publicznemu czy prywatnemu, która narusza środki krajowe objęte niniejszą dyrektywą;

- 26) w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy wskazane jest korzystanie z doświadczenia grupy „ochrona osób przy przetwarzaniu danych osobowych”, złożonej z przedstawicieli władz kontroli państw członkowskich, utworzonej zgodnie z art. 29 dyrektywy 95/46/WE;
- 27) uwzględniając postęp technologiczny i rozwój oferowanych usług, jaki za tym idzie, należy określić - z punktu widzenia technicznego - kategorie danych figurujących w załączniku niniejszej dyrektywy dla zastosowania art. 6 niniejszej dyrektywy, z pomocą komitetu składającego się z przedstawicieli Państw Członkowskich, ustanowionego przez art. 31 dyrektywy 95/46/WE, w celu zapewnienia ujednoliconego stosowania wymogów ustalonych w niniejszej dyrektywie niezależnie od rozwoju technologii; procedura ta stosowana jest wyłącznie w specyfikacjach niezbędnych do przystosowania załącznika do nowych rozwiązań technologicznych, z uwzględnieniem zmian na rynku i w popycie konsumentów; Komisja powinna należycie informować Parlament Europejski o swoim zamiarze stosowania tej procedury, w przeciwnym razie zostanie zastosowana procedura przewidziana w art. 100a Traktatu;
- 28) w celu łatwiejszego dostosowania do przepisów niniejszej dyrektywy niezbędne są pewne szczególne regulacje dotyczące procedury przetwarzania danych, które w momencie wejścia w życie przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą zostaną zrealizowane,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy ujednolicenia przepisów Państw Członkowskich niezbędnych do zapewnienia równego poziomu ochrony podstawowych praw i swobód, a zwłaszcza prawa do prywatności, jeśli chodzi o przetwarzanie danych osobowych w sektorze telekomunikacji oraz swobodny przepływ tych danych i urządzeń oraz usług telekomunikacyjnych we Wspólnocie.
2. Przepisy niniejszej dyrektywy precyzują i uzupełniają dyrektywę 95/46/WE w celach wymienionych w ust. 1. Ponadto przewidują one ochronę interesów prawnych abonentów, będących osobami prawnymi.
3. Niniejsza dyrektywa nie jest stosowana w działaniach nie objętych prawem wspólnotowym, takich jak te, przewidzianych w Tytułach V i VI Traktatu o Unii Europejskiej, ani w działaniach dotyczących bezpieczeństwa państwa (w tym gospodarczego dobrobytu państwa, jeśli chodzi o działania związane z bezpieczeństwem państwa) lub działań państwa w dziedzinach prawa karnego.

Artykuł 2

Definicje

Poza definicjami podanymi w dyrektywie 95/46/WE, do celów niniejszej dyrektywy rozumie się przez:

- a) „abonent”: każdą osobę fizyczną lub prawną, która zawarła umowę ze świadczącym ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne w celu dostarczenia takich usług;
- b) „użytkownik”: każdą osobę fizyczną korzystającą z ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych w celach prywatnych lub zawodowych niekoniecznie będącą abonentem tych usług;
- c) „publiczna sieć telekomunikacyjna”: systemy przesyłu i, gdzie to ma zastosowanie, urządzenia i inne środki umożliwiające przesyłanie sygnałów między określonymi punktami za pomocą kabli, łączy radiowych, środków optycznych oraz innych środków elektromagnetycznych, jakie są używane w całości lub częściowo dla dostarczenia ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych;
- d) „usługi telekomunikacyjne”: usługi polegające, w całości lub częściowo, na przekazywaniu i doprowadzaniu sygnałów do sieci telekomunikacyjnych, z wyjątkiem rozpowszechniania radiowego i telewizji.

Artykuł 3

Usługi

1. Niniejsza dyrektywa stosowana jest przy przekazywaniu danych osobowych w ramach dostarczania ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych do publicznych sieci telekomunikacyjnych we Wspólnocie, zwłaszcza za pomocą cyfrowej sieci telekomunikacyjnej z integracją usług (ISDN) i publicznych ruchomych sieci cyfrowych.

2. Art. 8,9 i 10 stosowane są przy numerach abonentów podłączonych do central cyfrowych i, jeśli tylko jest to technicznie możliwe i nie wymaga zbyt dużych inwestycji gospodarczych, przy numerach abonentów podłączonych do central analogowych.

3. Jeśli spełnienie wymogów art. 8, 9 i 10 jest technicznie niemożliwe lub gdy wymaga to zbyt dużych inwestycji, Państwa Członkowskie informują o tym Komisję.

Artykuł 4

Bezpieczeństwo

1. Osoba świadcząca ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne musi podjąć właściwe środki techniczne i organizacyjne w celu zagwarantowania bezpieczeństwa swoich usług, w razie konieczności łącznie z dostawcą publicznej sieci telekomunikacyjnej, jeśli chodzi o

bezpieczeństwo sieci. Biorąc pod uwagę najnowsze osiągnięcia, możliwości techniczne i koszt ich wprowadzenia, środki te gwarantują stopień bezpieczeństwa przystosowany do istniejącego ryzyka.

2. Gdy istnieje szczególne ryzyko naruszenia bezpieczeństwa sieci, osoba świadcząca ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne musi poinformować abonentów o tym ryzyku oraz o wszelkich możliwych sposobach radzenia sobie z tym, w tym także o koszcie, jaki to za sobą pociągnie.

Artykuł 5

Poufność komunikacji

1. Państwa Członkowskie gwarantują, za pomocą przepisów krajowych, poufność połączeń dokonywanych za pomocą publicznej sieci telekomunikacyjnej lub ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Każdej innej osobie poza użytkownikiem, bez zgody danego użytkownika, zabraniają w szczególności podsłuchiwanie, przechwytywanie, gromadzenia połączeń lub poddania ich jakiegokolwiek innemu środkowi przechwytywania czy kontroli, z wyjątkiem sytuacji, gdy jest to prawnie dozwolone, zgodnie z art. 14 ust. 1.

2. Ust. 1 nie dotyczy dozwolonego prawnie dokonywania nagrania połączeń, na użytek zawodowy, w celu dostarczenia dowodu transakcji handlowej czy innego kontaktu handlowego.

Artykuł 6

Dane dotyczące połączeń i rachunków

1. Dane dotyczące połączeń związane z abonentami i użytkownikami, przetwarzane w celu ustalenia połączeń i gromadzone przez dostawcę publicznej sieci telekomunikacyjnej i/lub ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych powinny być usunięte lub poddane anonimowości, natychmiast po zakończeniu rozmowy, nie naruszając przepisów ust. 2, 3 i 4.

2. W celu wystawienia faktur abonentom i w celach płatności za połączenie w czasie połączenia mogą być przetwarzane dane wymienione w załączniku. Takie przetwarzanie jest możliwe tylko do końca okresu, podczas którego można prawnie zgłaszać reklamacje do rachunku lub wszczęte postępowanie, mające na celu ściąganie opłat.

3. W celu komercjalizacji swoich usług telekomunikacyjnych osoba świadcząca ogólnie dostępne usługi telekomunikacyjne może przetwarzać dane, o których mowa w ust. 2, jeśli abonent wyraził na to zgodę.

4. Przetwarzanie danych dotyczących połączeń i rachunków musi być ograniczone do osób działających z upoważnienia dostawców publicznych sieci telekomunikacyjnych i/lub ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych odpowiedzialnych za zapewnienie fakturowania i zarządzanie połączeniami, za udzielanie odpowiedzi klientom, wykrywanie oszustw i komercjalizację usług telekomunikacyjnych osoby świadczącej usługi; przetwarzanie to powinno ograniczyć się do czynności niezbędnych przy takich działaniach.

5. Ust. 1, 2, 3 i 4 stosowane są nie naruszając możliwości, jaką mają właściwe władze w zakresie przekazywania sobie danych dotyczących fakturowania lub połączeń zgodnie z obowiązującymi przepisami w celu rozstrzygnięcia sporów, zwłaszcza w zakresie połączenia lub fakturowania.

Artykuł 7

Billing/Wykaz połączeń

1. Abonenci mają prawo otrzymywać faktury bez wyszczególnionych pozycji (tzn. bez billingu).

2. Państwa Członkowskie stosują przepisy krajowe w celu pogodzenia ze sobą praw abonentów otrzymujących faktury szczegółowe z prawem do prywatności użytkowników wywołujących i abonentów wywoływanych, np. dbając o to, żeby powyżsi użytkownicy i abonenci dysponowali innymi wystarczającymi warunkami komunikacji lub płatności.

Artykuł 8

Prezentacja i blokada prezentacji numeru abonenta wywołującego i dołączonego

1. W wypadku oferowanej możliwości prezentacji numeru abonenta wywołującego, użytkownik wywołujący musi mieć możliwość usunięcia, w najprostszy i bezpłatny sposób, prezentacji numeru abonenta wywołującego; dotyczy to każdego połączenia. Abonent wywołujący musi mieć taką możliwość w wypadku każdego numeru.

2. W wypadku oferowanej możliwości prezentacji numeru abonenta wywołującego, abonent wywoływany musi mieć możliwość, w najprostszy sposób i bezpłatnie, jeśli rozsądnie, tzn. nie nadużywając jej, korzystać z tej funkcji, prezentacji numeru abonenta wywołującego połączeń przychodzących.

3. W wypadku oferowanej możliwości prezentacji numeru abonenta wywołującego i gdzie numer abonenta wywołującego można ustalić jeszcze przed ustaleniem połączenia, abonent wywoływany musi mieć możliwość, w najprostszy sposób, odmowy połączeń z jego numerem, gdy użytkownik lub abonent wywołujący usunął prezentację numeru abonenta wywołującego.

4. W wypadku prezentacji numeru abonenta dołączonego, abonent wywoływany musi mieć możliwość, w najprostszy i bezpłatny sposób, usunięcia prezentacji numeru abonenta dołączonego wobec użytkownika wywołującego.

5. Przepisy ust. 1 stosowane są również w wypadku połączeń pochodzących ze Wspólnoty z krajami trzecimi; przepisy ust. 2, 3 i 4 stosowane są również w wypadku połączeń przychodzących z krajów trzecich.

6. Państwa Członkowskie zapewnią, aby w przypadku oferowanej możliwości prezentacji numeru abonenta wywołującego i/lub dołączonego, osoby świadczące ogólnie dostępne

usługi telekomunikacyjne informowały o tym opinię publiczną, jak i o możliwościach opisanych w ust. 1, 2, 3 i 4.

Artykuł 9

Wyjątki

Państwa Członkowskie zapewnią przejrzyste procedury regulujące warunki, dzięki którym dostawca publicznej sieci telekomunikacji i/lub ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych może odstąpić od prezentacji numeru abonenta wywołującego:

- a) czasowo, gdy abonent żąda prezentacji numerów połączeń uciążliwych lub zakłócających spokój; w takim przypadku, zgodnie z prawem wewnętrznym, dane umożliwiające prezentację numeru abonenta wywołującego będą przechowywane i udostępniane przez dostawcę publicznej sieci telekomunikacyjnej i/lub publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych;
- b) każdego numeru w przypadku instytucji odpowiadających na pilne połączenia i połączenia uważane za takie przez Państwo Członkowskie, w tym organów ścigania karnego, pogotowie ratunkowe i straż pożarną, w celu umożliwienia odpowiedzi na takie połączenia.

Artykuł 10

Automatyczne przekierowanie wywołań

Państwa Członkowskie zapewnią, aby każdy abonent miał możliwość, bezpłatnie i w prosty sposób, zakończyć automatyczne przekierowanie wywołań przez osobę trzecią do urządzenia końcowego abonenta.

Artykuł 11

Wykazy abonentów

1. Dane osobowe widniejące w wykazach abonentów, drukowanych na papierze lub elektronicznych, będące ogólnie dostępne i jakie można uzyskać od informacji telefonicznej, powinny być ograniczone do niezbędnych wiadomości identyfikującej danego abonenta, chyba że abonent wyraził swoją zgodę, w sposób jednoznaczny, na umieszczenie dodatkowych danych dotyczących jego osoby. Abonent musi mieć prawo do bezpłatnego uzyskania, na żądanie, zgody na nieumieszczanie jego danych w wykazach, drukowanych na papierze lub elektronicznych, może też zażyczyć sobie, żeby jego dane nie mogły być użyte do celów marketingu bezpośredniego oraz żeby jego adres widniał w wykazie tylko częściowo, żeby nie było wiadomo, jakiej jest płci, o ile jest to możliwe z lingwistycznego punktu widzenia.

2. Nie zważając na ust. 1, Państwa Członkowskie mogą pozwolić operatorom, aby domagali się od abonenta opłaty za nieumieszczenie jego danych w spisie abonentów, pod warunkiem, że żądana za to suma nie jest wygórowana i że, biorąc pod uwagę wymogi jakościowe ogólnie

dostępnego wykazu, w świetle usługi powszechnej, suma ta została tak obliczona, żeby pokryć jedynie koszty, jakie poniósł operator przy adaptacji i aktualizacji sporządzanej listy abonentów, których dane nie będą się znajdować w ogólnie dostępnym wykazie.

3. Prawa nadane przez ust. 1 stosowane są w przypadku abonentów, będących osobami fizycznymi. Państwa Członkowskie gwarantują także, w ramach prawa wspólnotowego i stosowanych przepisów krajowych, że uzasadnione interesy innych abonentów niż osoby fizyczne są dostatecznie chronione, jeśli chodzi o ich rejestracje w publicznych wykazach.

Artykuł 12

Niepożądane wywołania

1. Stosowanie zautomatyzowanych systemów wywołań bez interwencji człowieka (automatyczne urządzenia wywołujące) lub urządzenia faksowe do celów marketingu bezpośredniego może być dozwolone wyłącznie jeśli dotyczy ono abonentów, którzy wyrazili na to wcześniej zgodę.

2. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki mające na celu, nie obciążając kosztami abonentów, zakaz dokonywania połączeń w celach marketingu bezpośredniego nie zamawianych przez abonenta innymi środkami niż opisane w ust. 1, bez zgody abonenta, którego to dotyczy, albo w stosunku do abonentów, którzy nie chcą otrzymywać takich połączeń; wybór między tymi dwoma rozwiązaniami podlega przepisom krajowym.

3. Prawa nadane przez ust. 1 i 2 stosowane są w przypadku abonentów, będących osobami fizycznymi. Państwa Członkowskie gwarantują także, w ramach prawa wspólnotowego i stosowanych przepisów krajowych, że uzasadnione interesy innych abonentów niż osoby fizyczne są dostatecznie chronione, jeśli chodzi o nie zamawiane połączenia.

Artykuł 13

Właściwości techniczne i normalizacja

1. Przy wprowadzaniu przepisów niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie zapewnią, aby z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, żaden obowiązujący warunek dotyczący specyficznych właściwości technicznych nie został narzucony urządzeniom końcowym lub innym urządzeniom telekomunikacyjnym, co mogłoby przeszkodzić wprowadzeniu na rynek urządzeń lub swobodnemu przepływowi tych urządzeń w Państwach Członkowskich i między nimi.

2. Jeśli przepisy niniejszej dyrektywy mogą być wprowadzone tylko za pomocą wykorzystania specyficznych właściwości technicznych, Państwa Członkowskie poinformują o tym Komisję, zgodnie z procedurami przewidzianymi w dyrektywie 83/189/EWG⁷, określającymi procedurę informacyjną w dziedzinie norm i przepisów technicznych.

3. Jeśli to konieczne, Komisja zapewnia opracowanie wspólnych norm europejskich dla wprowadzenia specyficznych właściwości technicznych, zgodnie z ustawodawstwem

---

⁷ Dz.U. WE L 109, z 26.04. 1983, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/10/WE (Dz.U. WE L 100, z 19.04.1994, str. 30).

wspólnotowym w sprawie zbliżania przepisów prawnych Państw Członkowskich dotyczących końcowych urządzeń telekomunikacyjnych, w tym wzajemne uznanie ich zgodności, i z decyzją Rady 87/95/EWG, z 22 grudnia 1986 r., w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informacyjnej i telekomunikacji⁸.

Artykuł 14

Rozszerzenie zakresu stosowania niektórych przepisów dyrektywy 95/46/WE

1. Państwa Członkowskie mogą przyjąć środki prawne zmierzające do ograniczenia obowiązków i praw określonych w art. 5 i 6 i art. 8 ust. 1, 2, 3 i 4, gdy takie ograniczenie stanowi niezbędny środek zachowania bezpieczeństwa państwa, obrony, bezpieczeństwa publicznego, prewencji, poszukiwań, wykrycia i ścigania przestępstw karnych lub niedozwolonego używania systemu telekomunikacyjnego, jak to określa art. 13 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE.
2. Przepisy rozdziału III dyrektywy 95/46/WE, dotyczącego odwołań sądowych, odpowiedzialności i sankcji, są stosowane w odniesieniu do przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i odniesieniu do praw indywidualnych, wynikających z niniejszej dyrektywy.
3. Grupa robocza ds. ochrony jednostek, ustanowiona przez art. 29 dyrektywy 95/46/WE wypełnia zadania określone w art. 30 powyższej dyrektywy, zarówno jeśli chodzi o ochronę podstawowych praw i swobód, jak i uzasadnionych interesów w sektorze telekomunikacji, jaki jest przedmiotem niniejszej dyrektywy.
4. Komisja, wspomagana przez komitet ustanowiony przez art. 31 dyrektywy 96/46/WE, ustali szczegóły techniczne załącznika według procedury wymienionej w tym artykule. Powyższy komitet jest zwoływany specjalnie, aby przeanalizować kwestie będące przedmiotem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Wprowadzenie w życie dyrektywy

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie najpóźniej do dnia 24 października 1998 r. niezbędne przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

W drodze odstępstwa od pierwszego akapitu Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania do przepisów art. 5 niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 24 października 2000 r.

W przypadku przyjęcia przez Państwa Członkowskie tych środków, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

---

⁸ Dz.U. WE L 36, z 7.02.1987, str. 31. Decyzja ostatnio zmieniona przez Akt Przystąpienia z 1994 r.

2. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 3 nie jest wymagana zgoda w przypadku przetwarzania danych będącego już w toku w chwili wejścia w życie przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. W podobnych przypadkach abonenci informowani są o tym przetwarzaniu i, jeśli nie wyrazili sprzeciwu w terminie wyznaczonym przez Państwa Członkowskie, odczytuje się to jako ich zgodę.

3. Art. 11 nie jest stosowany w przypadku edycji wykazów abonentów opublikowanych przed wejściem w życie przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy.

4. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów praw krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 1997 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. M. GIL-ROBLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
J.-C. JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz danych

Do celów art. 6 ust. 2 mogą być przetwarzane następujące dane:

- numer lub identyfikację urządzenia końcowego abonenta,
- adres abonenta i typ urządzenia końcowego,
- całkowita ilość jednostek niezbędnych do wystawienia faktury za okres podlegający tej fakturze,
- numer wywoływanego abonenta,
- typ połączenia, czas rozpoczęcia i czas trwania połączenia i/lub ilość przetworzonych danych,
- datę wywołania/świadczenia
- inne informacje dotyczące takich opłat, jak płatność z góry, płatność w ratach, zablokowanie dostępu oraz upomnienia.

DYREKTYWA (98/10/WE) PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 26 lutego 1998 r.

w sprawie stosowania zasady dostępu do sieci publicznych (ONP) do telefonii głosowej oraz powszechnych usług telekomunikacyjnych w środowisku konkurencji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu³, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy dnia 14 stycznia 1998 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) począwszy od 1 stycznia 1998 r., przy uwzględnieniu okresów przejściowych dla niektórych Państw Członkowskich świadczenie usług w zakresie telekomunikacji i infrastruktury będzie zliberalizowane; Rada⁴, Parlament Europejski⁵, Komitet Ekonomiczno-Społeczny⁶ i Komitet Regionów stwierdzają, że liberalizacja idzie w parze z równoległą działalnością w zakresie harmonizowania systemu regulującego, zabezpieczającego świadczenie usług powszechnych; w celu dotrzymania kroku technologicznemu postępowi, rozwojowi rynkowemu i postępującym zmianom w zapotrzebowaniu użytkowników niezbędny jest rozwój powszechnych usług; odnotowano postęp we Wspólnocie w kierunku określenia zasięgu powszechnych usług oraz ustanowienia zasad kalkulacji kosztów własnych i finansowania⁷; Komisja zobowiązała

¹ Dz.U. WE C 371, z 9.12.1996, str. 22 i Dz.U. WE C 248, z 14.08.1977, str. 13.

² Dz.U. WE C 133, z 28.04.1997, str. 40.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 20 lutego 1997 r. (Dz.U. WE C 85, z 17.03.1997, str. 126), wspólne stanowisko Rady z 9 czerwca 1997 r. (Dz.U. WE C 234, z 1.08.1997, str. 87) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z 17 września 1997r. (Dz.U. WE C 304, z 6.10.1997, str. 82). Decyzja Parlamentu Europejskiego z 29 stycznia 1998 roku i decyzja Rady z 12 lutego 1998 r.

⁴ Rezolucja Rady 94/C48 z 7 lutego 1994 roku w sprawie zasad powszechnych usług w sektorze telekomunikacyjnym (Dz.U. WE C 48, z 16.02.1994, str. 1) i rezolucja Rady 95/C258 z 18 września 1995 r. dotycząca realizacji przyszłego systemu regulującego sektor telekomunikacji (Dz.U. WE C 258, z 3.10.1995, str. 1).

⁵ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 1995 r. w sprawie Zielonej Księgi dotyczącej liberalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telewizji kablowej – Część II A-4-0111/95; (Dz.U. WE C 151, z 19.06.1995, str. 27).

⁶ Opinia Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 13 września 1995 roku w sprawie Zielonej Księgi dotyczącej liberalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telewizji kablowej – Część II (Dz.U. WE C 301, z 13.11.1995, str. 24).

⁷ Dyrektywa 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 30 czerwca 1997 r. w sprawie połączeń sieci w telekomunikacji w odniesieniu do zapewnienia powszechnych usług i interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci publicznych(ONP) (Dz.U. WE L 199, z 26.07.1997, str. 32).

się opublikować raport dotyczący kontroli zasięgu, poziomu, jakości i dostępności powszechnych usług telefonicznych we Wspólnocie przed 1 stycznia 1998 r., a następnie w regularnych odstępach czasu;

- (2) dyrektywa Rady 90/387/EWG z dnia 28 czerwca z 1990 r. w sprawie ustanowienia jednolitego rynku dla usług telekomunikacyjnych poprzez realizację zasady dostępu do sieci publicznych¹ ustala ogólne ramy dla stosowania zasady ONP w specyficznych obszarach;
- (3) art. 32 ust. 1 dyrektywy 95/62/WE z dnia 13 grudnia 1995 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady dostępu do sieci publicznych (ONP) do telefonii głosowej² Parlament Europejski i Rada uchwalają w terminie do 1 stycznia 1998 r. podjęcie zmiany, na podstawie przedłożonego przez Komisję wniosku, w sprawie rewizji powyższej dyrektywy w celu przystosowania jej do wymogów liberalizacji rynku; dyrektywa 95/62/WE nie jest stosowana do usług telefonii ruchomej; wobec rosnącego zapotrzebowania na usługi telefonii ruchomej niektóre przepisy wymienionej dyrektywy powinny mieć zastosowanie do usług telefonii ruchomej; dyrektywa nie stanowi przeszkody dla Państw Członkowskich, zgodnie z prawem Wspólnoty w rozszerzeniu stosowania jej przepisów na sieci i/lub usługi telefonii ruchomej nawet jeśli nie są one wyraźnie wymienione w zakresie jej stosowania; w przechodzeniu do rynku konkurencyjnego niektóre zobowiązania powinny być stosowane do wszystkich przedsiębiorstw świadczących usługi telefoniczne za pośrednictwem sieci stacjonarnych a inne zobowiązania powinny być stosowane tylko do przedsiębiorstw, które odznaczają się znaczącą siłą rynkową bądź zostały wyznaczone na operatora powszechnych usług, zgodnie z art. 5; w całości uwzględniono wymagania użytkownika i konsumenta odnośnie ich dostępności, kosztów kontroli oraz udogodnień abonenta jakie zostały przedstawione w publicznej konsultacji na temat powszechnych usług w telekomunikacji; na skutek istotnych zmian w dyrektywie 95/62/WE, ze względu na przejrzystość należy poddać wspomnianą dyrektywę ponownej redakcji; dyrektywa nie wpływa na zmianę harmonogramu wprowadzania przez Państwa Członkowskie dyrektywy 95/62/WE, zgodnie z zał. IV;
- (4) podstawowym wymogiem powszechnych usług jest zapewnienie użytkownikom na ich życzenie połączenia ze stacjonarną publiczną siecią telefoniczną w ustalonym miejscu za przystępną cenę; środki techniczne zapewniające połączenie przy uwzględnieniu przewodowej i bezprzewodowej technologii nie będą podlegały żadnym ograniczeniom; stacjonarna infrastruktura sieci telefonów publicznych nowo zainstalowana po 1 stycznia 1998 r. powinna być w stanie zapewnić oprócz połączeń przekazywanie danych w tempie odpowiadającym dostępowi do usług on-line; przystępna cena oznacza cenę jaką Państwa Członkowskie określają na poziomie krajowym w świetle specyficznych warunków krajowych łącznie z aspektami planowania przestrzennego po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 24; Komisja przygotowuje raporty dotyczące zmian zasad taryfikacji we Wspólnocie, na podstawie opublikowanych na szczeblu krajowym zasad i kryteriów zapewnienia dostępności, prowadząc dodatkowe konsultacje na szczeblu europejskim; dostępność usług telefonicznych związana jest z informacją otrzymywaną przez użytkowników w zakresie wydatków związanych z użyciem telefonów jak również

---

¹ Dz.U. WE L 192, z 24.07.1990, str. 1. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 97/51/WE (Dz.U. WE L 295, z 29.10.1997, str. 23).

² Dz.U. WE L 321, z 30.12.1995, str. 6.

względnych kosztów użycia telefonów w porównaniu z innymi usługami; w związku z przepisami dotyczącymi usług dostępnych dla użytkowników na obszarach wiejskich lub w strefach wysokich kosztów Państwa Członkowskie mogą robić wyjątki dla domków letniskowych;

- (5) wyrównywanie taryf polega na ich uzależnianiu od kosztów; do czasu skutecznego ustanowienia konkurencji konieczne są zabezpieczenia nie dopuszczające do tego, aby nie wyrównywano strat w przychodzie kosztem wprowadzania wyższych cen w odległych lub wiejskich rejonach, przy obniżaniu cen w innych rejonach; wyrównywanie taryf jest jedną z istotnych cech rynku konkurencyjnego; progi cenowe albo geograficzne uśrednianie lub podobne metody mogą być użyte aby zabezpieczyć użytkowników przed skutkami koniecznego wyrównywania i aby nie utrudniać dostępności usług telefonicznych;
- (6) znaczenie stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i usług jest tak duże, że usługi powinny być dostępne dla każdego na żądanie; zgodnie z zasadą subsydiarności do Państw Członkowskich należy podjęcie decyzji na podstawie obiektywnych kryteriów, które przedsiębiorstwa są odpowiedzialne za świadczenie powszechnych usług dla telekomunikacji jak zdefiniowano w niniejszej dyrektywie, biorąc pod uwagę zdolność a w razie potrzeby chęci przedsiębiorstw do świadczenia usług w całości lub częściowo; wynikające zobowiązania mogłyby być włączone jako warunek uzyskania zezwoleń na świadczenie publicznych usług telefonicznych; zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. dotyczącej połączeń sieci w telekomunikacji w odniesieniu do zapewnienia powszechnych usług i interoperacyjności usług poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci publicznych (ONP)¹, Państwa Członkowskie mogą ustanowić mechanizm rozłożenia kosztów netto świadczenia usług powszechnych z innymi przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi publicznych sieci telekomunikacyjnych i/lub powszechnie dostępnych usług telefonicznych; publiczne sieci telekomunikacyjne zawierają zarówno stacjonarne publiczne sieci telefoniczne jak również publiczne sieci ruchome; krajowe organy regulujące powinny żądać od przedsiębiorstw uzasadnienia prośby o finansowanie usług powszechnych wymagając przedstawienia odpowiedniego poziomu wyszczególnienia ściśle określonych elementów, które mają być finansowane; zgodnie z prawem Wspólnoty programy Państw Członkowskich na rzecz kalkulacji cen kosztów i finansowania powszechnych usług będą przekazane Komisji w celu weryfikacji ich zgodności z Traktatem;
- (7) świadczenie usług w zakresie udzielania informacji telefonicznej o numerach abonentów jest działalnością konkurencyjną; dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych²; dyrektywa 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacji³, szczególnie w sieci zintegrowanych usług cyfrowych (ISDN) oraz w ruchomej sieci cyfrowej daje abonentowi na żądanie prawo do bycia wyłączonym lub do wyłączenia niektórych danych ze spisu abonentów, czy to w formie drukowanej czy elektronicznej; użytkownicy i konsumenci pragną wszechstronnych usług w zakresie informacji o numerach obejmujących wykaz wszystkich abonentów telefonicznych oraz ich numerów

¹ Dz.U. WE L 199, z 26.7.1977, str. 32.

² Dz.U. WE L 281, z 23.11.1995, str. 31.

³ Dz.U. WE L 24, z 30.01.1998, str. 1.

(łącznie z numerami stacjonarnych, ruchomych i osobistych numerów telefonów); niniejsza dyrektywa nie wpływa na sytuację, w której niektóre telefoniczne usługi w zakresie numerów abonentów świadczone są bezpłatnie;

- (8) Państwa Członkowskie podejmą w razie potrzeby odpowiednie środki w celu zagwarantowania dostępu do wszystkich powszechnych usług telefonicznych osobom niepełnosprawnym i użytkownikom mających szczególne potrzeby społeczne; specyficzne środki dla osób niepełnosprawnych mogłyby obejmować, równoległe do udostępniania publicznych telefonów tekstowych lub równoważnych środków dla osób głuchoniemych czy osób z uszkodzonym aparatem mowy, świadczenie usług takich jak bezpłatne usługi w zakresie numerów telefonicznych czy równoważne środki dla osób niewidomych bądź z częściową utratą wzroku oraz wystawianie na żądanie w odpowiedniej formie szczegółowych billingów osobom niewidomym czy z częściową utratą wzroku;
- (9) decyzja Rady 91/396/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzenia jednolitego europejskiego numeru alarmowego¹ zobligowała Państwa Członkowskie do zagwarantowania, że do 31 grudnia 1996 r. zostanie wprowadzony do publicznej sieci telefonicznej numer „112” jako jednolity europejski numer alarmowy; ważną rzeczą jest aby użytkownicy mogli telefonować pod numery alarmowe, w szczególności pod jednolity europejski numer alarmowy „112” bezpłatnie i z każdego telefonu, w przypadku płatnych telefonów publicznych bez użycia żetonów czy kart;
- (10) przejrzystość warunków technicznych interfejsu sieciowego jest warunkiem wstępnym rynku konkurencyjnego urządzeń końcowych; krajowe organy regulujące mogą konsultować się z zainteresowanymi stronami a szczególnie z dostawcami urządzeń końcowych oraz przedstawicielami użytkowników i konsumentów w sprawie zmian w istniejących warunkach technicznych interfejsu sieciowego;
- (11) dyrektywa 97/13/WE² ustala wspólne ramy dla uprawnień ogólnych oraz licencji indywidualnych w dziedzinie usług telekomunikacyjnych; jakość i cena są kluczowymi czynnikami na rynku konkurencyjnym, krajowe organy regulujące powinny być uprawnione do kontroli jakości usług oferowanych przez przedsiębiorstwa o znaczącej sile rynkowej lub które zostały wyznaczone, zgodnie z art. 5; krajowe organy regulujące powinny być również w stanie, gdy uznają to za konieczne, kontrolować jakość usług innych przedsiębiorstw telekomunikacyjnych przez okres dłuższy niż 18 miesięcy; w odniesieniu do jakości usług, osiągniętej przez obydwa typy przedsiębiorstw, krajowe organy regulujące będą mogły podjąć środki korygujące, kiedy będą uważać to za konieczne; Komisja sporządzi raport do 1 stycznia 1998 r. a następnie w równych odstępach czasu, na temat jakości, poziomu i zasięgu powszechnych usług we Wspólnocie Europejskiej, jak zaznaczono w jej komunikacie z dnia 13 marca 1996 r. w sprawie powszechnych usług telekomunikacyjnych w perspektywie całkowitej liberalizacji sektora; powyższe uprawnienia nie mają wpływu na stosowanie ustawy o nieuczciwej konkurencji przez krajowe lub wspólnotowe organy;
- (12) warunki dostępu do i korzystania ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych lub powszechnie dostępnych usług telefonicznych mogą być wyjątkowo nałożone przez Państwo Członkowskie na podstawie istotnych wymagań; krajowe organy regulujące powinny dysponować procedurami, aby regulować przynajmniej te sytuacje kiedy

¹ Dz.U. WE L 24, z 30.01.1998, str. 1.

² Dz.U. WE L 117, z 7.05.1997, str. 15.

przedsiębiorstwo o znaczącej sile rynkowej lub wyznaczone, zgodnie z art. 5, i posiadające znaczącą siłę rynkową przerywa, ogranicza lub zmienia dostępność usług dla przedsiębiorstw dostarczających sieci telekomunikacyjne oraz/lub usługi telekomunikacyjne; z wyjątkiem przypadków trwałych opóźnień w płatności lub nie płacenia rachunków, konsumenci powinni być chronieni przed nagłym odłączeniem od sieci w przypadku nie opłacenia rachunku, a w szczególności w przypadku sporów dotyczących wysokich rachunków za specjalne usługi informacyjne oraz powinni mieć dostęp do podstawowych usług telefonicznych w okresie oczekiwania na rozstrzygnięcie sporu; w niektórych Państwach Członkowskich taki dostęp może być zapewniony tylko wtedy kiedy abonent uiszcza opłaty za dzierżawę łączy; przepisy niniejszej dyrektywy nie uniemożliwiają Państwu Członkowskiemu podejmowania środków uzasadnionych względami określonymi w art. 36-56 Traktatu, w szczególności względami porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz moralności publicznej;

- (13) tonowe wybieranie numeru oraz usługa dodatkowa szczegółowego billingu zwykle dostępne są w nowoczesnych centralach telefonicznych i mogą być zapewnione po niewielkich kosztach po modernizacji starych centrali lub zainstalowaniu nowych centrali; z wybierania tonowego korzysta się w coraz większym stopniu przy wzajemnym współdziałaniu usług i udogodnień specjalnych łącznie z usługami o wartości dodanej a brak takiego udogodnienia może uniemożliwić użytkownikom dostęp do niektórych usług; szczegółowy billing oraz selektywne kodowanie połączeń są dla użytkowników pomocnymi środkami kontroli i nadzoru nad korzystaniem z sieci telefonicznych; dyrektywa 97/66/WE dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym zabezpiecza tajemnicę użytkowników odnośnie szczegółowego billingu, daje im środki gwarantujące ich prawo do ochrony prywatności w przypadku zainstalowanej linii identyfikacyjnej i zabezpiecza ich przed ewentualnymi niedogodnościami na skutek przesyłania połączeń; „przenośność numerowa” jest dla docelowych użytkowników ułatwieniem, którzy na życzenie mogą zachować swój numer na ściśle określonym miejscu w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej niezależnie od przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego; zharmonizowane normy techniczne interfejsu zostały określone przez europejskie instytucje normalizacyjne ds. dostępu do cyfrowych sieci zintegrowanych usług (ISDN) w punkcie odniesienia S/T;
- (14) przejrzystość cenowa powinna gwarantować, aby stali abonenci nie subsydiowali ulg dla klientów firmowych; niektóre zobowiązania dotyczące taryf i systemów księgowości kosztowej nie będą już dłużej właściwe w warunkach konkurencji, a inne mogą ulec złagodzeniu jak tylko konkurencja osiągnie pożądane cele; we wszystkich przypadkach stosuje się zasady niedyskryminacji wspólnotowego prawa konkurencji; wymaganie sprzedaży oddzielnej nie stanowi przeszkody dla łączenia usług dodatkowych w pakiet taryfikacyjny, pod warunkiem, że owa praktyka nie jest wykorzystywana do nielegalnego ograniczenia wolności użytkowników w wyborze dostawców na różne usługi;
- (15) zagadnienia związane z poziomem dostępu, jakością usług i przyszłym zasięgiem powszechnych usług powinny być tematem konsultacji krajowych ze wszystkimi zainteresowanymi stronami; w związku z tym wymagane jest aby były dostępne odpowiednie informacje na temat poziomu, jakości powszechnych usług i dostępu do nich; dostęp i użytkowanie usług telefonicznych powinny być dostępne dla osób niepełnosprawnych w miarę możliwości na tych samych zasadach, jak i dla pozostałych użytkowników;

- (16) Komisja musi być uprawniona do skutecznej kontroli nad stosowaniem niniejszej dyrektywy a użytkownicy europejscy muszą wiedzieć gdzie znaleźć opublikowane informacje na temat usług telefonicznych w innych Państwach Członkowskich; zgodnie z dyrektywą 97/13/WE w sprawie udzielania licencji krajowe organy regulacyjne nie będą ujawniać informacji objętych tajemnicą zawodową, chyba że takie ujawnienie będzie podyktowane wyjątkowymi względami;
- (17) w świetle prognozy zbieżności usług w zakresie stacjonarnych i ruchomych telefonów zakres stosowania niniejszej dyrektywy do usług w zakresie telefonów komórkowych powinien być poddany przeglądowi podczas dokonywania rewizji dyrektywy; data rewizji przypadająca na 31 grudnia 1999 r. uwzględni skoordynowaną rewizję wszystkich dyrektyw ONP w świetle doświadczeń w zakresie liberalizacji publicznych sieci telekomunikacyjnych i usług telefonii głosowej; rewizja powinna również zbadać możliwość zniesienia zobowiązań nieprzydatnych dłużej na rynkach efektywnej konkurencji;
- (18) zasadnicze cele zapewnienia powszechnych usług telekomunikacyjnych wszystkim europejskim użytkownikom oraz harmonizacji warunków dostępu i korzystania ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i powszechnych usług telefonicznych nie mogą być należycie realizowane na poziomie Państwa Członkowskiego;
- (19) dnia 20 grudnia 1994 r. został zawarty *modus vivendi* między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją dotyczący wprowadzania środków dla aktów przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

OBSZR STOSOWANIA, CEL I DEFINICJE

Artykuł 1

Obszar stosowania i cel

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy uzgadniania warunków otwartego i skutecznego dostępu jak i korzystania ze stacjonarnych sieci telefonicznych i stacjonarnych powszechnych usług telefonicznych w środowisku otwartego i konkurencyjnego rynku, zgodnie z zasadami dostępu do sieci publicznych (ONP).

Do celów należy zapewnić dostęp do dobrej jakości stacjonarnych usług telefonii publicznej w obrębie Wspólnoty oraz zdefiniowanie zestawu usług, do których wszyscy użytkownicy, łącznie z konsumentami powinni mieć za przystępną cenę dostęp w ramach powszechnych usług, w świetle specyficznych warunków krajowych.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w stosunku do publicznych sieci telefonów komórkowych i publicznych usług w zakresie telefonów komórkowych z wyjątkiem art. 6 i 9 lit. b) i c) oraz art. 10 i 11 ust. 1.

3. Niniejsza dyrektywa zastępuje dyrektywę 95/62/WE.

Artykuł 2

Definicje

1. Jeśli to właściwe, dla tej dyrektywy mają zastosowanie definicje wymienione w dyrektywie 90/387/EWG.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- (a) „użytkownicy” oznaczają osoby fizyczne wraz z konsumentami lub przedsiębiorstwa korzystające z powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych;
- (b) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która korzysta z powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych dla celów nie związanych z transakcjami handlowymi, sprawami służbowymi czy zawodem;
- (c) „abonent” będzie oznaczał każdą osobę fizyczną czy prawną, która jest stroną kontraktu zawartego z dostawcą publicznych usług telefonicznych na zaopatrzenie w te usługi;
- (d) „publiczny aparat telefoniczny” oznacza powszechnie dostępny aparat telefoniczny, którego środkami płatności są monety i/lub karty kredytowe/debetowe i/lub karty telefoniczne;
- (e) „usługi telefonii głosowej” oznaczają zarobkowe świadczenie publicznych usług w zakresie bezpośredniego przekazu połączeń w czasie rzeczywistym publicznymi sieciami komutowanymi, pozwalającym użytkownikom na wykorzystanie urządzeń końcowych podłączonych w stałym miejscu do punktów zakończenia sieci w celu łączenia się z użytkownikami urządzeń podłączonych do innych punktów zakończenia sieci;
- (f) „powszechne usługi” oznaczają zdefiniowany minimalny zestaw usług określonej jakości, dostępnych wszystkim użytkownikom za przystępną cenę niezależnie od ich geograficznego umiejscowienia w świetle specyficznych warunków krajowych;
- (g) „krajowe organy regulujące” oznaczają instytucję bądź instytucje w każdym Państwie Członkowskim, którym to Państwo Członkowskie powierzyło, między innymi wymienione przez niniejszą dyrektywę usługi regulujące;
- (h) „Komitet ONP” oznacza komitet utworzony na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy 90/387/EWG;
- (i) „podmiot o znaczącej sile rynkowej” oznacza podmiot, któremu zezwolono na przygotowanie stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i/lub usług telefonii głosowej w Państwie Członkowskim, które do celów niniejszej dyrektywy zostało

wyznaczone przez krajowe organy regulujące w zainteresowanym Państwie Członkowskim, jako posiadające znaczącą siłę rynkową i o którym powiadomiono Komisję;

podmiot będzie uważany za posiadający znaczącą siłę rynkową kiedy ma 25% lub więcej udziałów na danym obszarze geograficznym Państwa Członkowskiego, na którym uprawnione jest do działania;

krajowe organy regulujące mogą jednak określić, że organizacja, która ma mniej niż 25% udziałów na rynku posiada znaczącą siłę rynkową; powyższe organy mogą również określić, że organizacja mająca więcej niż 25% udziałów nie posiada znaczącej siły rynkowej; w obu przypadkach określenie będzie uwzględniać zdolność przedsiębiorstw do oddziaływania na warunki rynku, ich obroty w porównaniu do rozmiaru rynku, ich kontrolę nad środkami dostępu do użytkowników końcowych, ich dostęp do zasobów finansowych oraz doświadczenia w dostarczaniu produktów i usług na rynek.

3. Do celów niniejszej dyrektywy:

- (a) określenie „stacjonarna publiczna sieć telefoniczna” i „ruchoma publiczna sieć telefoniczna” są opisane w zał. I do dyrektywy 97/33/WE dotyczącej połączeń sieci.
- (b) określenie „powszechne usługi telefoniczne” obejmuje zarówno publiczne stacjonarne usługi telefoniczne i publiczne usługi w zakresie telefonów komórkowych.

Publiczne stacjonarne usługi telefoniczne, jak podano w zał. I części I do dyrektywy 97/33/WE dotyczącej wzajemnych połączeń, może obejmować - oprócz usług telefonicznych – dostęp do usług numeru alarmowego „112”, zapewnianie pomocy operatora, usługi informacji telefonicznej, zaopatrzenie w publiczne aparaty telefoniczne, świadczenie usług w specjalnych warunkach i/lub zapewnianie specjalnych udogodnień użytkownikom niepełnosprawnym lub o specjalnych społecznych potrzebach, jak ustalono w niniejszej dyrektywie, ale nie obejmuje usług od wartości dodanej świadczonych przez publiczne sieci telefoniczne.

ROZDZIAŁ II

ŚWIADCZENIE OKREŚLONEGO ZESTAWU USŁUG, KTÓRE MOGĄ BYĆ FINANSOWANE W KONTEKŚCIE USŁUG POWSZECHNYCH

Artykuł 3

Dostępność usług

1. Państwa Członkowskie zagwarantują aby na ich obszarze wymienione w niniejszym rozdziale usługi były dostępne wszystkim użytkownikom w świetle specyficznych warunków krajowych za przystępną cenę, niezależnie od geograficznego umiejscowienia.

Biorąc pod uwagę stopniowe zbliżanie taryf do kosztów, Państwa Członkowskie będą w szczególności zapewniały dostęp do usług wymienionych w niniejszym rozdziale

użytkownikom na obszarach wiejskich lub w strefach wysokich kosztów jak również grupom osób takich jak ludzie starsi, niepełnosprawni lub osoby mające szczególne społeczne potrzeby.

W tym celu Państwa Członkowskie zniosą zobowiązania uniemożliwiające lub ograniczające użycie specjalnych lub planowych systemów taryfowych dla usług wyszczególnionych w niniejszej dyrektywie i mogą, zgodnie z prawem Wspólnoty, stosować progi cenowe lub geograficzne uśrednianie bądź inne podobne systemy dla niektórych lub wszystkich wyszczególnionych usług do czasu zapewnienia przez konkurencję skutecznej kontroli cenowej.

Systemy opracowane w celu zagwarantowania dostępu do usług będą odpowiadały zasadom przejrzystości i niedyskryminacji. Państwa Członkowskie opublikują zasady i kryteria zapewnienia dostępnej ceny na szczeblu krajowym, przy uwzględnieniu art. 24.

2. Państwa Członkowskie opublikują regularne raporty na temat zmian taryfowych, które powinny być powszechnie dostępne. Komisja opublikuje regularne raporty na temat ewolucji taryf w obrębie Wspólnoty.

Artykuł 4

Systemy finansowania

Jeżeli usługi wymienione w niniejszym rozdziale nie mogą być świadczone w celach zarobkowych w oparciu o warunki ustalone przez Państwo Członkowskie, Państwa Członkowskie mogą utworzyć systemy podziału w finansowaniu usług powszechnych zgodnie z prawem Wspólnoty, a w szczególności, z dyrektywą 97/33/WE w sprawie połączeń sieci.

Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby przedsiębiorstwa korzystające z tych systemów podziału w finansowaniu złożyły oświadczenie swoim krajowym organom regulującym, ze wskazaniem ściśle określonych elementów, które wymagają finansowania oraz aby informacje wymienione w art. 5 dyrektywy 97/33/WE dotyczącej połączeń sieci były dostępne na prośbę zainteresowanym stronom zgodnie z art. 11 ust. 4.

Państwa Członkowskie mogą nałożyć dodatkowe wymagania odnośnie świadczenia usług telekomunikacyjnych, zgodnie z istniejącym prawem Wspólnoty. Dodatkowe wymagania nie mogą mieć wpływu na koszty świadczenia usług powszechnych ustalonych na szczeblu Wspólnoty i nie mogą być finansowane z obowiązkowych składek operatorów rynkowych.

Artykuł 5

Świadczenia w zakresie połączeń sieciowych i dostępu do usług telefonicznych

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, aby wszystkie uzasadnione prośby dotyczące połączeń ze stacjonarnymi publicznymi sieciami telefonicznymi w stałym miejscu oraz dostęp do stacjonarnych publicznych usług telefonicznych były realizowane przez przynajmniej jednego operatora i w tym celu mogą, w razie potrzeby, wyznaczyć jednego lub więcej operatorów, aby pokryte zostało ich całkowite terytorium.

2. Dostarczone połączenie będzie umożliwiać użytkownikom wykonywanie i odbieranie krajowych i międzynarodowych połączeń obejmujących rozmowy, faksy i przekazywanie danych.

Artykuł 6

Usługi w zakresie informacji o numerach telefonicznych

1. Przepisy niniejszego artykułu podlegają wymaganiom stosownego ustawodawstwa dotyczącego danych osobowych i ochrony prywatności ujętego w dyrektywie 95/46/WE i w dyrektywie 97/66/WE.

2. Państwa Członkowskie zagwarantują aby:

- (a) abonenci mieli prawo do umieszczenia w publicznie dostępnych spisach abonentów i do ich weryfikacji, a w razie potrzeby, do skorygowania lub żądania pominięcia ich danych;
- (b) adresy wszystkich abonentów, którzy nie wyrazili sprzeciwu w umieszczeniu ich w spisie, łącznie z numerami stacjonarnych, komórkowych i prywatnych telefonów były dostępne użytkownikom w formie zaakceptowanej przez krajowe organy regulujące; niezależnie od wersji drukowanej czy elektronicznej, wykazy są regularnie uaktualniane;
- (c) usługi przynajmniej jednego biura numerów obejmujące wszystkie numery abonentów były dostępne wszystkim użytkownikom, łącznie z użytkownikami publicznych aparatów telefonicznych;

3. Aby zapewnić świadczenie usług określonych w ust. 2 lit. b) i c), Państwa Członkowskie zagwarantują, aby wszystkie instytucje, które przyznają numery telefoniczne abonentom, spełniały wszystkie uzasadnione prośby dotyczące dostępu do informacji, w uzgodnionej formie, na uczciwych, niedyskryminujących i zorientowanych na koszty warunkach.

4. Państwa Członkowskie zagwarantują, aby organizacje usługowe, określone w ust. 2 lit. b) i c), przestrzegały zasady niedyskryminacji w ich traktowaniu i przedstawianiu informacji.

Artykuł 7

Publiczne telefony płatne

Państwa Członkowskie zagwarantują, aby publiczne aparaty telefoniczne spełniały potrzeby użytkowników, zarówno w zakresie numerów jak i rozmieszczenia geograficznego.

Państwo Członkowskie może upoważnić swoje krajowe organy regulujące do nie stosowania wymagań niniejszego ustępu na całym jego terytorium lub jego części, jeżeli zadawała je zakres dostępu do tych urządzeń.

2. Państwa Członkowskie zagwarantują, aby można było uzyskać połączenie z pogotowiem ratunkowym, o którym mowa w decyzji 91/396/EWG, i innymi krajowymi numerami

ratunkowymi z publicznych aparatów telefonicznych pod jednolitym numerem europejskim „112” bezpłatnie oraz bez użycia monet czy kart.

Artykuł 8

Szczególne środki dla użytkowników niepełnosprawnych i mających szczególne społeczne potrzeby

Państwa Członkowskie, w razie potrzeby, podejmą szczególne środki, aby zapewnić równy dostęp do stacjonarnych publicznych usług telefonicznych, łącznie z usługami informacji dla użytkowników niepełnosprawnych i mających szczególne społeczne potrzeby.

ROZDZIAŁ III

SZCZEGÓLNE PRZEPISY DOTYCZĄCE OPERATORÓW STACJONARNYCH PUBLICZNYCH I/LUB PUBLICZNYCH RUCHOMYCH SIECI TELEFONICZNYCH I/LUB DOSTĘPNYCH DLA SPOŁECZEŃSTWA USŁUG TELEFONICZNYCH

Artykuł 9

Przyłączanie urządzeń końcowych i korzystanie z sieci

Państwa Członkowskie zagwarantują wszystkim użytkownikom posiadającym połączenie ze stacjonarnymi publicznymi sieciami telefonicznymi, możliwość:

- (a) przyłączenia i korzystania z urządzeń końcowych, odpowiednich do danego połączenia, zgodnie z prawem krajowym i prawem Wspólnoty;
- (b) dostępu do usług operatora i usług informacji, zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. c), chyba, że abonent zdecyduje inaczej;
- (c) bezpłatnego dostępu do usług pogotowia ratunkowego, przy użyciu kodu wybieranego „112” i innych kodów wybieranych wyszczególnionych przez krajowe organy regulujące na szczeblu krajowym.

Państwa Członkowskie zagwarantują, aby użytkownicy telefonów komórkowych mogli mieć również dostęp do usług wymienionych w lit. b) i c).

Artykuł 10

Umowy

1. Krajowe organy regulujące zagwarantują, że organizacje, które udostępniają połączenie do stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych przedłożą akt umowy. Umowa będzie precyzować rodzaj świadczonych usług lub będzie powoływać się na powszechnie dostępne

warunki. Umowa lub powszechnie dostępne warunki będą co najmniej obejmować czas udostępnienia, typy oferowanych usług w zakresie konserwacji, mechanizmy rekompensaty i/lub zwrotu abonentom w przypadku nie wywiązania się z umowy oraz opis wstępnych procedur regulowania sporów, zgodnie z art. 26, jak również dostarczy informacji na temat poziomu jakości oferowanych usług.

2. Krajowe organy regulujące lub inne właściwe organy, zgodnie z krajowym ustawodawstwem będą mogły z własnej inicjatywy bądź na prośbę organizacji reprezentujących interesy użytkowników lub konsumentów domagać się zmiany warunków umowy, o której mowa w ust. 1 oraz warunków wszystkich mechanizmów rekompensaty i/lub zwrotu stosowanych w ramach przepisów niniejszej dyrektywy w celu ochrony praw użytkowników i/lub abonentów.

Artykuł 11

Publikacja i dostęp do informacji

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, aby wszystkie organizacje udostępniające stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i publiczne ruchome sieci telefoniczne publikowały dokładne i uaktualnione informacje na temat standardowych terminów i warunków dotyczących dostępu do i korzystania z publicznych sieci telefonicznych i/lub powszechnie dostępnych usług telefonicznych. Krajowe organy regulujące zagwarantują w szczególności aby taryfy dla użytkowników docelowych, każdy minimalny okres umowy, jeżeli posiada znaczenie, oraz warunki wznowienia umowy, były jasno i dokładnie przedstawione.

2. Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby organizacje udostępniające publiczne stacjonarne sieci telefoniczne podawały szczegóły dotyczące technicznych specyfikacji interfejsu dla dostępu do sieci, zgodnie z zał. II, częścią 1, w celu ich powszechnego udostępnienia, zgodnie z ust. 4. Krajowe organy regulujące będą powiadomione o zmianach w istniejących specyfikacjach interfejsu sieciowego i o nowych specyfikacjach technicznych interfejsu sieciowego przed wdrożeniem tych zmian. Krajowe organy regulujące mogą wyznaczyć odpowiedni okres powiadomienia.

3. Jak długo świadczenia w zakresie stacjonarnych publicznych sieci telekomunikacyjnych i usług telefonii głosowej podlegają szczególnym lub wyłącznym prawom w Państwie Członkowskim, krajowe organy regulujące zagwarantują, aby właściwe i uaktualnione informacje na temat dostępu do i korzystania ze stacjonarnych publicznych sieci telekomunikacyjnych i stacjonarnych publicznych usług telefonicznych były publikowane, zgodnie z wykazem nagłówków w zał. II, części 2, zgodnie z przepisami w ust. 4.

4. Krajowe organy regulujące zagwarantują aby te informacje były we właściwy sposób udostępnione, tak aby zainteresowane strony miały do nich łatwy dostęp. Adnotacje do sposobu w jaki publikowane są te informacje będą publikowane w dziennikach urzędowych Państw Członkowskich.

5. Krajowe organy regulujące powiadomią Komisję nie później niż 30 czerwca 1998 r. o sposobie udostępniania informacji, o których mowa w ust. 2 i 3. Komisja regularnie opublikuje odniesienia do tych notyfikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Każda zmiana będzie bezzwłocznie przekazywana.

Artykuł 12

Jakość usług

1. Państwa Członkowskie są uprawnione do ustalenia jakości usług wymienionych w niniejszej dyrektywie, świadczonych przez podmioty udostępniające stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i/lub stacjonarne publiczne usługi telefoniczne, zgodnie z procedurami ustalonymi w niniejszym artykule.

Zgodnie z dyrektywą 97/13/WE dotyczącej wydawania licencji, mogą one w tym celu, w przypadku indywidualnych licencji określić realizowane świadczenia, szczególnie świadczenia przedsiębiorstw o znaczącej sile rynkowej w ramach stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i/lub usług telefonii głosowej, które zostały wyznaczone zgodnie z art. 5.

W przypadku organizacji, które zachowują szczególne lub wyłączne prawa na udostępnienie stacjonarnych publicznych sieci telekomunikacyjnych i/lub usług telefonii głosowej, Państwa Członkowskie zagwarantują, aby świadczenia były określone i publikowane dla stosownych parametrów, ustalonych w zał. III, zgodnie z art. 11 ust. 4.

2. Krajowe organy regulujące zagwarantują, że organizacje o znaczącej sile rynkowej lub, które zostały wyznaczone zgodnie z art. 5, będą przechowywać uaktualnione informacje dotyczące realizacji świadczeń w oparciu o parametry, definicje i metody pomiarowe ustalone w zał. III. Krajowe organy regulujące będą również mogły żądać, aby inne organizacje udostępniające stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i/lub powszechne usługi telefoniczne przez okres dłuższy niż 18 miesięcy, postępowały tak samo.

Powyższe informacje będą udostępniane na żądanie krajowym organom regulującym.

3. W razie potrzeby i biorąc szczególnie pod uwagę opinie zainteresowanych stron, zgodnie z przepisami art. 24, krajowe organy regulujące zagwarantują, zgodnie z art. 11 ust. 4, publikację danych dotyczących realizacji świadczeń, o których mowa w ust. 1 i mogą wyznaczyć zakres zadań organizacjom udostępniających stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i/lub stacjonarne publiczne usługi telefoniczne, które bądź posiadają znaczącą siłę rynkową, bądź zostały wyznaczone zgodnie z art. 5, jeśli taki zakres jeszcze nie został ustalony.

Trwałe niewywiązywanie się organizacji z zadań zaplanowanych świadczeń może wynikać ze specyficznych środków podejmowanych zgodnie z warunkami, które zostały ustalone dla tej organizacji.

4. Krajowe organy regulujące będą miały prawo występować o przeprowadzenie niezależnej kontroli danych dotyczących realizacji zadań w celu zagwarantowania prawidłowości i porównywalności danych udostępnianych przez organizacje, wymienione w ust. 2.

Artykuł 13

Warunki dostępu i użytkowania oraz zasadnicze wymagania

1. Bez wpływu na zastosowanie procedury rozwiązywania krajowych sporów, ustalonej w art. 26 ust. 1, krajowe organy regulujące dysponują procedurami dotyczącymi sytuacji, w których organizacje udostępniające stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i świadczące stacjonarne publiczne usługi telefoniczne albo przynajmniej te organizacje świadczące usługi telefonii głosowej, o znaczącej sile rynkowej albo wyznaczone zgodnie z art. 5 i posiadające znaczącą siłę, podejmują środki takie jak przerwanie, zakończenie, ograniczenie lub wprowadzenie znacznych zmian w zakresie dostępu usług, przynajmniej w stosunku do podmiotów udostępniających sieci telekomunikacyjne i/lub usługi.

Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby owe procedury zapewniały przejrzysty proces decyzyjny, w którym należycie szanowane są prawa stron. Decyzja zostanie podjęta po tym jak umożliwi się obydwu stronom przedstawienie sprawy. Decyzja będzie należycie uzasadniona i przekazana stronom w ciągu tygodnia od jej przyjęcia.

Wykaz tych procedur będzie opublikowany według przepisów art. 11 ust. 4.

Niniejsze przepisy nie będą naruszały prawa zainteresowanych stron dotyczącego odwoływania się do sądu.

2. W przypadku ograniczenia dostępu do lub użytkowania stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i/lub publicznych usług telefonicznych na skutek szczególnych wymagań, Państwa Członkowskie zagwarantują, aby krajowe przepisy ustaliły, które ze szczególnych wymagań wymienionych poniżej w literach a) do e) będą podstawą ograniczenia.

Ograniczenia będą nałożone przez środki regulacyjne i opublikowane w sposób zgodny z art. 11 ust. 4.

Bez wpływu na działania, które mogą być podjęte zgodnie z art. 3 ust. 5 i art. 5 ust. 3 dyrektywy 90/387/EWG, poniższe zasadnicze wymagania będą obowiązywać stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i stacjonarne publiczne usługi telefoniczne w następujący sposób

(a) bezpieczeństwo działania sieci

Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne kroki w celu zagwarantowania ciągłości w dostępie do stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i stacjonarnych publicznych usług telefonicznych w przypadku nagłej awarii sieci lub działania siły wyższej, takiej jak ekstremalne warunki pogodowe, trzęsienie ziemi, powódź, uderzenie pioruna lub pożar.

W przypadku warunków wymienionych w pierwszym akapicie, stosowne przedsiębiorstwa będą dążyć do utrzymania najwyższego poziomu jakości usług aby sprostać wymogom ustalonym przez właściwe organy.

Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby wszystkie ograniczenia w dostępie do lub w korzystaniu ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych były ze względu na bezpieczeństwo sieci proporcjonalne i miały charakter niedyskryminacyjny oraz opierały się na wcześniej ustalonych obiektywnych kryteriach.

(b) zabezpieczenie integralności sieci

Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne kroki w celu zabezpieczenia integralności stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych. Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby ograniczenia w dostępie do lub w korzystaniu ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych ze względu na zabezpieczenie integralności sieci mające na celu ochronę, między innymi urządzeń sieciowych, oprogramowania lub nagromadzonych danych, były zredukowane do minimum niezbędnego do normalnego działania sieci. Owe ograniczenia nie będą dyskryminujące oraz będą opierać się na wcześniej ustalonych kryteriach obiektywnych.

(c) *interoperacyjność usług*

Jeżeli urzędnicy końcowe będą działać zgodnie z dyrektywą 91/263/EWG¹, nie będą wprowadzone żadne dodatkowe ograniczenia w oparciu o interoperacyjność usług.

(d) *ochrona danych*

Warunki dostępu do i korzystania ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i/lub stacjonarnych publicznych usług telefonicznych w oparciu o konieczność ochrony danych mogą być wprowadzone jedynie zgodnie z ustawodawstwem dotyczącym ochrony danych osobowych i prywatności, takim jak dyrektywa 95/46/WE i dyrektywa 97/66/WE.

(e) *skuteczne wykorzystanie poziomu częstotliwości*

Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne kroki w celu zagwarantowania efektywnego wykorzystania zakresu częstotliwości i unikania szkodliwej interferencji między systemami radiowymi, które mogłyby ograniczyć dostęp do lub korzystanie ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i stacjonarnych publicznych usług telefonicznych.

3. Dopóki Państwa Członkowskie zachowują specjalne lub wyłączne prawa na udostępnianie publicznych sieci telekomunikacyjnych i świadczenie usług telefinii głosowej, warunki nałożone na użytkowników w oparciu o takie specjalne lub wyłączne prawa będą wprowadzane przez instrumenty regulujące uprawnionych krajowych organów regulujących.

Artykuł 14

Szczegółowy billing, wybieranie tonowe i selektywne kodowanie połączeń telefonicznych

1. W celu zagwarantowania, aby użytkownicy stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych mieli jak najwcześniej dostęp do usług takich jak:

- wybierania tonowego,
- szczegółowego billingu i selektywnego kodowania połączeń telefonicznych dostępnych na żądanie,

Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć jednego lub kilku operatorów, którzy do 31 grudnia 1998 r. umożliwią korzystanie z tych usług jak największej liczbie użytkowników i zapewnią, aby do 31 grudnia 2001 r. były one powszechnie dostępne.

---

¹ Dz.U. WE L 128, z 23.5.1991, str. 1, zmieniona przez dyrektywę 93/68/EWG (Dz.U. WE L 220, z 30.8.1993, str. 1).

Państwo Członkowskie może upoważnić swoje krajowe organy regulujące do nie stosowania wymagań niniejszego ustępu na całym swoim terytorium lub jego części jeżeli uzna, że spełnione są warunki powszechności dostępu do tych usług.

Wybieranie tonowe i selektywne kodowanie połączeń telefonicznych wymienione są w zał. I, część I.

2. Z zastrzeżeniem wymogów stosownego ustawodawstwa dotyczącego ochrony danych osobowych i prywatności, np. w dyrektywie 95/46/WE i w dyrektywie 97/66/WE, rachunki będą wystarczająco uszczegółowione w celu umożliwienia weryfikacji i kontroli opłat za korzystanie ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i/lub stacjonarnych powszechnych usług telefonicznych.

Podstawowy poziom specyfikacji szczegółowego billingu będzie dostępny użytkownikom bez dodatkowej opłaty. W razie potrzeby, dodatkowy stopień specyfikacji może być udostępniony abonentom za umiarkowaną opłatą lub nieodpłatnie. Krajowe organy regulujące mogą określić podstawowy poziom szczegółowych billingów.

Bezpłatne połączenia telefoniczne abonentów, w tym połączenia z numerami telefonów ratunkowych nie będą zamieszczane na szczegółowych billingach.

Artykuł 15

Udostępnianie dodatkowych usług

1. Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby organizacje udostępniające usługi telefonii głosowej, które bądź posiadają znaczącą siłę rynkową, albo zostały wyznaczone zgodnie z art. 5 i posiadają znaczącą siłę rynkową, zapewniały, w zależności od technicznej wykonalności i ożywienia gospodarczego ofertę usług dodatkowych, wymienionych w zał. I część 2.

2. Z zastrzeżeniem wymagań stosownego ustawodawstwa w sprawie ochrony danych osobowych i prywatności, np. dyrektywy 95/46/WE i dyrektywy 97/66/WE, Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki w celu usunięcia wszelkich ograniczeń regulacyjnych, które uniemożliwiają świadczenie usług dodatkowych, wymienionych w zał. I, część 3, zgodnie z zasadami konkurencji prawa Wspólnoty.

3. Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby termin wprowadzenia usług dodatkowych, wymienionych w zał. I część 2, był ustalany przy uwzględnieniu stanu rozwoju sieci, popytu na rynku i postępu w zakresie standaryzacji i był publikowany w sposób określony w art. 11 ust. 4.

4. Jeżeli usługa dodatkowa przenoszenia numerów, o której mowa w art. 12 ust. 5 dyrektywy 97/33/WE w sprawie połączeń sieciowych nie jest jeszcze stosowana, krajowe organy regulujące zagwarantują, że przez stosowny okres po zmianie dostawcy przez abonenta, połączenia telefoniczne na jego stary numer będą mogły być przełączane za niewielką opłatą na jego nowy numer albo, że wywołujący będą nieodpłatnie informowani o nowym numerze.

Krajowe organy regulujące zagwarantują, że wszelkie opłaty za powyższe usługi dodatkowe będą rozsądnie ustalone.

Artykuł 16

Specjalny dostęp do sieci

1. Krajowe organy regulujące zagwarantują, że organizacje o znaczącej sile rynkowej w zakresie udostępniania stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych będą zajmować się uzasadnionymi prośbami podmiotów świadczących usługi telekomunikacyjne dotyczącymi uzyskania dostępu do stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych w punktach zakończenia sieci innych od wspólnych punktów zakończenia sieci, o których mowa w zał. II część 1. Zobowiązanie to może być ograniczone tylko na podstawie indywidualnych przypadków oraz ze względu na możliwości techniczne i opłacalność oraz gdy wymagany dostęp przy dostępnych środkach jest możliwy do spełnienia.

2. Podmiot występujący z taką prośbą będzie miał możliwość przedstawienia swojej sprawy krajowym organom regulującym zanim zostanie podjęta ostateczna decyzja odnośnie ograniczenia lub odmówienia dostępu w odpowiedzi na szczególną prośbę.

Jeżeli prośba o specjalny dostęp do sieci jest odrzucona, podmiot występujący z prośbą powinien szybko otrzymać uzasadnione wyjaśnienie odrzucenia prośby.

3. Techniczne i handlowe ustalenia dotyczące specjalnego dostępu do sieci będą przedmiotem umowy pomiędzy zainteresowanymi stronami i będą podlegać interwencji krajowych organów regulujących, jak ustalono w ust. 2, 4 i 5.

Umowa może przewidywać zwrot kosztów poniesionych przez podmiot przy udostępnieniu wymaganego dostępu do sieci; te opłaty będą w pełni podlegać zasadom opartych na kosztach ustalonych w zał. II do dyrektywy 90/387/EWG.

4. Krajowe organy regulujące mogą w każdej chwili i z własnej inicjatywy interweniować w uzasadnionych przypadkach, w celu zapewnienia warunków skutecznej konkurencji i/lub interoperacyjności usług; będą interweniować na prośbę którejś ze stron w celu ustalenia warunków, które będą niedyskryminujące, sprawiedliwe i odpowiednie dla obydwu stron oraz będą korzystne dla wszystkich użytkowników.

5. W interesie wszystkich użytkowników krajowe organy regulujące będą mieć również prawo do zagwarantowania, aby wszystkie umowy określały warunki spełniające kryteria ustalone w ust. 4, oraz aby były zawierane i skutecznie wprowadzane w życie oraz w terminie a także aby określały warunki w zakresie zgodności z normami, dostosowania do szczególnych wymagań i/lub utrzymania jakości (end to end quality) na całej długości sieci.

6. Warunki ustalone przez krajowe organy regulujące, zgodnie z ust. 5, będą opublikowane w sposób określony w art. 11 ust. 4.

7. Krajowe organy regulujące zagwarantują aby podmioty o znaczącej sile rynkowej, o których mowa w ust. 1, przestrzegały zasad niedyskryminacji podczas korzystania ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych, w szczególności korzystania z każdej formy specjalnego dostępu do sieci przy świadczeniu powszechnie dostępnych usług telefonicznych. Podmioty te stosować będą takie same warunki w takich samych okolicznościach w stosunku do podmiotów świadczących identyczne usługi oraz będą zapewniać specjalny dostęp do sieci

oraz informacji innym podmiotom na tych samych warunkach i takiej samej jakości jak usługi świadczone przez te podmioty, lub przez ich filie czy partnerów.

8. W razie potrzeby, Komisja w porozumieniu z Komitetem ONP, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 29, zleci Europejskiemu Instytutowi Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) ustanowienie norm dla nowych typów dostępu do sieci. Normy te będą opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, zgodnie z art. 5 dyrektywy 90/387/EWG.

9. Szczegółowe ustalenia umów dla specjalnego dostępu do sieci będą na żądanie podane do wiadomości krajowym organom regulującym. Bez wpływu na zastosowanie praw i obowiązków, o których mowa w art. 20 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE dotyczącej udzielania licencji, krajowe organy regulujące nie będą ujawniać tych części umowy, o których mowa w ust. 3, które dotyczą handlowej strategii stron umowy.

Artykuł 17

Zasady taryfikacji

1. Bez wpływu na zastosowanie specyficznych przepisów art. 3 w odniesieniu do dostępu lub do ust. 6, krajowe organy regulujące zagwarantują, aby podmioty świadczące usługi telefonii głosowej posiadające znaczącą siłę rynkową lub wyznaczone zgodnie z art. 5 i posiadające znaczącą siłę rynkową stosowały się do przepisów niniejszego artykułu.

2. Taryfy za korzystanie ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i powszechnych usług telefonicznych powinny opierać się na podstawowych zasadach taryfikacji ustalonych w zał. II dyrektywy 90/387/EWG.

3. Bez wpływu na zastosowanie art. 7 ust. 3 dyrektywy 97/33/WE w sprawie wzajemnych połączeń, taryfy za dostęp i korzystanie ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych powinny być niezależne od typu stosowania realizowanego przez użytkowników, z wyjątkiem gdy przewidziane są dla użytkowników usługi dodatkowe.

4. Taryfy za świadczenie usług dodatkowych do usług przyłączania do stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i powszechnych usług publicznych będą zgodnie z prawem Wspólnoty pobierane oddzielnie aby użytkownik nie musiał płacić za usługi, które nie są niezbędne dla żądanej przez niego usługi.

5. Zmiany taryfowe będą wprowadzone jedynie po ich podaniu do publicznej wiadomości, w terminie ustalonym przez krajowy organ regulujący.

6. Bez wpływu na art. 3 odnośnie dostępu usług, Państwo Członkowskie może zezwolić krajowym organom regulującym na nie stosowanie ust. 1, 2, 3, 4 lub 5 niniejszego artykułu w specyficznych obszarach geograficznych, gdzie istnieje skuteczna konkurencja na rynku powszechnych usług publicznych.

Artykuł 18

Zasady księgowości kosztowej

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że w przypadku kiedy podmiot jest zobowiązany w zakresie taryf do przestrzegania zasad taryfikacji, zgodnie z art. 17, systemy księgowości kosztowej obsługiwane przez podmiot będą przydatne dla realizacji art. 17 i zgodność z tymi systemami będzie weryfikowana przez właściwe i niezależne od tego podmiotu organy. Krajowe organy regulujące zapewnią raz w roku opublikowanie systemów księgowości kosztowej.

2. Krajowe organy regulujące zagwarantują na żądanie dostęp do opisu systemu księgowości kosztowej, o którym mowa w ust. 1, przy uwzględnieniu głównych kategorii grupowania kosztów oraz zasady alokacji kosztów do usług telefonii głosowej. Krajowe organy regulujące mają obowiązek przedłożyć na żądanie Komisji informacje o systemie księgowości kosztowej, stosowanej przez podmioty.

3. Bez wpływu na zastosowanie ostatniego akapitu niniejszego ustępu, dopóki świadczenia publicznych sieci telekomunikacyjnych i usług telefonii głosowej będą podlegać specjalnym lub wyłącznym prawom w Państwie Członkowskim, systemy, o których mowa w ust. 1 powinny obejmować następujące elementy:

- (a) koszty usług telefonii głosowej powinny w szczególności obejmować koszty bezpośrednie poniesione przez przedsiębiorstwo telekomunikacyjne w związku z budową, eksploatacją, konserwacją telefonii głosowej, jak również w związku ze sprzedażą oraz fakturowaniem usług;
- (b) wspólne koszty, tj. koszty, które nie mogą być bezpośrednio przypisane ani usługom telefonii głosowej ani innym rodzajom działalności będą przydzielane w następujący sposób:
  - (i) gdy jest to możliwe, wspólne koszty należące do tej samej kategorii będą przydzielane na podstawie bezpośredniej analizy ich pochodzenia;
  - (ii) gdy bezpośrednia analiza nie jest możliwa, wspólne koszty należące do tej samej kategorii będą przydzielane na podstawie związku pośredniego z inną kategorią lub grupą kategorii kosztów, dla których bezpośredni przydział jest możliwy; związek pośredni powinien opierać się na porównywalnych strukturach kosztowych;
  - (iii) gdy nie istnieje bezpośredni ani pośredni sposób przydzielania kosztów, dana kategoria kosztów będzie przypisywana na zasadzie ogólnego współczynnika wyliczonego w oparciu o proporcje wszystkich wydatków bezpośrednio lub pośrednio przydzielonych na usługi telefonii głosowej oraz innych usług.

Dopuszcza się stosowanie innych systemów księgowości kosztowej pod warunkiem ich przydatności dla realizacji art. 17 i ich zatwierdzenia przez krajowe organy regulujące do stosowania w przedsiębiorstwach telekomunikacyjnych pod warunkiem powiadomienia Komisji przed ich wprowadzeniem.

4. Państwa Członkowskie zapewnią, że sprawozdania finansowe wszystkich podmiotów będą sporządzane, poddawane kontroli i publikowane, zgodnie z przepisami ustawodawstwa

krajowego i Wspólnoty, dla przedsiębiorstw handlowych. Szczegółowe informacje księgowe będą udzielane na żądanie i przy zachowaniu poufności, krajowym organom regulującym w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, nie naruszając praw i zobowiązań w sposób poufny bez wpływu na zastosowanie praw i zobowiązań krajowych organów regulujących, o których mowa w art. 20 ust. 2 dyrektywy 97/13WE dotyczącej udzielania licencji.

Artykuł 19

Rabaty i inne specjalne postanowienia taryfowe

Państwa Członkowskie zagwarantują, że w przypadku kiedy podmiot jest zobowiązany w zakresie taryf do przestrzegania zasad taryfikacji, zgodnie z art. 17, systemy rabatowe dla użytkowników, włączając konsumentów będą w pełni przejrzyste oraz publikowane i stosowane zgodnie z zasadą niedyskryminacji.

Krajowe organy regulujące mogą wymagać zmian lub wycofania systemów rabatowych.

Artykuł 20

Specyfikacje dostępu do sieci, w tym gniazda abonenckie

1. Odpowiednie normy dla dostępu do sieci stacjonarnej telefonii publicznej będą publikowane w wykazie norm ONP, o którym mowa w art. 5 dyrektywy 90/387/EWG.

2. Tam gdzie usługi, o których mowa w niniejszej dyrektywie są świadczone użytkownikom poprzez cyfrowe sieci usług zintegrowanych ISDN w punktach odniesienia S/T, krajowe organy regulujące zagwarantują, aby punkty zakończenia sieci ISDN spełniały odpowiednie warunki techniczne dla fizycznych interfejsów, w szczególności dla gniazd, wymienionych w wykazie norm ONP.

Artykuł 21

Niepłacenie rachunków

Państwa Członkowskie zezwolą na wprowadzenie określonych środków, które powinny być proporcjonalne, niedyskryminujące i opublikowane w sposób określony w art. 11 ust. 4, aby pokryć nieopłacone rachunki telefoniczne za korzystanie ze stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych. Owe środki zagwarantują, aby abonent otrzymał uzasadnione ostrzeżenie o przerwaniu w dostawie usługi, ze stosownym wyprzedzeniem.

Z wyjątkiem przypadków oszustwa, utrzymujące się opóźnienia w płatności lub niepłacenia rachunków, owe środki zagwarantują w miarę możliwości technicznych wykonalności, że każda przerwa w świadczeniu usług będzie dotyczyła jedynie konkretnej usługi. Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że w razie potrzeby całkowite odłączenie będzie miało miejsce tylko po wyznaczonym okresie, w którym zezwala się na rozmowy, za które abonent nie ponosi opłat.

Artykuł 22

Warunki przerwania świadczenia usług

1. Niniejszy artykuł będzie miał zastosowanie dopóki świadczenia w zakresie publicznych sieci telekomunikacyjnych i usług telefonii głosowej będą podlegać specjalnym lub wyłącznym prawom w Państwie Członkowskim.

2. Krajowe organy regulujące zagwarantują, aby oferty usługowe przedsiębiorstw o specjalnych lub wyłącznych prawach były kontynuowane przez odpowiedni okres oraz, że zaprzestanie świadczenia usług lub zmiana, która materialnie wpływa na zastosowanie ofert może nastąpić jedynie po konsultacjach z użytkownikami i po tym jak zostanie ustalony przez krajowe organy regulujące właściwy okres publicznego powiadomienia.

3. Bez wpływu na zastosowanie innych środków odwoławczych przewidzianych prawem krajowym, Państwa Członkowskie zapewnią użytkownikom i jeżeli prawo krajowe tak przewiduje, organizacjom reprezentującym interesy użytkowników lub konsumentów prawo do wnoszenia spraw przed krajowy organ regulujący dotyczących przypadków, w których użytkownicy nie zgadzają się na termin przerwania świadczenia usług.

Artykuł 23

Zmiany w opublikowanych warunkach

1. Niniejszy artykuł będzie miał zastosowanie dopóki świadczenia w zakresie publicznych sieci telekomunikacyjnych i usług telefonii głosowej będą podlegać specjalnym lub wyłącznym prawom w Państwie Członkowskim.

2. Jeżeli, w odpowiedzi na szczególną prośbę, podmiot o specjalnych lub wyłącznych prawach uważa za nieuzasadnione podłączenia do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej według opublikowanych taryf i warunków dostawy, musi uzyskać zgodę krajowego organu regulującego na zmianę tych warunków w danym przypadku.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY FORMALNE

Artykuł 24

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Zgodnie z krajowymi procedurami Państwa Członkowskie wezmą pod uwagę opinie przedstawicieli przedsiębiorstw telekomunikacyjnych, użytkowników, konsumentów, producentów i dostawców usług w sprawie zasięgu, dostępu i jakości usług telefonii publicznej.

Artykuł 25

Powiadamianie i sprawozdawczość

1. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszystkich zmianach w informacji, która została opublikowana w dyrektywie 95/62/WE. Komisja opublikuje odnośne informacje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Państwa Członkowskie powiadomią również Komisję o:

- podmiotach o znaczącej sile rynkowej dla celów niniejszej dyrektywy;
- szczegółach sytuacji, w których podmioty udostępniające sieci stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej i/lub usług telefonii głosowej nie muszą już dłużej stosować się do zasad zorientowanych na koszty, zgodnie z art. 17 ust. 6,
- podmiotach wyznaczonych zgodnie z art. 5.

Komisja może wystąpić z prośbą do krajowych organów regulujących o uzasadnienie ich decyzji zaklasyfikowania przedsiębiorstw do jednej lub obydwu kategorii, wymienionych w dwóch pierwszych myślach.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie zachowuje specjalne lub wyłączne prawa na udostępnienie publicznych sieci telekomunikacyjnych i usług telefonii głosowej, krajowe organy regulujące będą na żądanie udostępniać i przekazywać Komisji szczegóły w sprawie rozpatrywanych spraw indywidualnych, innych niż sytuacje wymienione w art. 21, tam gdzie dostęp do lub korzystanie ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej lub usług telefonii głosowej został ograniczony lub odmówiony, łącznie z podjętymi środkami i ich uzasadnieniem.

Artykuł 26

Uzgardnianie trybu rozstrzygania sporów na szczeblu krajowym

Nie naruszając:

- (a) działań jakie Komisja lub Państwo Członkowskie może podejmować na mocy Traktatu;
- (b) praw osób odwołujących się do procedury w punktach 3 i 4, praw zainteresowanych podmiotów oraz praw wszelkich innych osób według prawa krajowego, z wyjątkiem przypadków, w których strony umówiły się co do sposobu rozstrzygania sporów pomiędzy nimi;
- (c) art. 10 ust. 2, który zezwala krajowym organom regulującym na wprowadzanie zmian do warunków w kontrakcie abonenta,

możliwe są następujące procedury:

- (1) Państwa Członkowskie zagwarantują wszystkim stronom, w tym użytkownikom, dostawcom usług, konsumentom lub podmiotom pozostającym w nierozstrzygniętym sporze z innymi podmiotami udostępniającymi stacjonarną publiczną sieć telefoniczną i/lub świadczącymi powszechne usługi telefoniczne dotyczącym zarzucanego naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, prawo odwołania do krajowego organu regulującego lub innego niezależnego organu. Na szczeblu krajowym zostaną utworzone łatwo

dostępne i tanie procedury mające na celu przejrzyste, sprawiedliwe i szybkie rozwiązanie takich sporów. Powyższe procedury będą w szczególności stosowane do sporów użytkowników z podmiotami w sprawach dotyczących rachunków telefonicznych lub warunków świadczenia usług telefonicznych.

Organizacje reprezentujące interesy użytkowników i/lub konsumentów mogą przedstawić krajowemu organowi regulującemu lub innemu niezależnemu organowi sprawy, w których warunki świadczenia usług telefonicznych uważa się za niesatysfakcjonujące dla użytkowników.

- (2) Użytkownicy lub podmioty mają prawo w przypadku sporu pomiędzy podmiotami więcej niż jednego Państwa Członkowskiego odwołać się do postępowania pojednawczego przewidzianego w punktach 3 i 4 powiadamiając na piśmie krajowy organ regulujący i Komisję. Państwa Członkowskie mogą również zezwolić swoim krajowym organom regulującym na odwołanie się do postępowania pojednawczego.
- (3) W przypadku, gdy krajowy organ regulujący lub Komisja uznają w wyniku powiadomienia na mocy ust. 2, że dana sprawa wymaga dalszego zbadania, mogą skierować sprawę do przewodniczącego Komitetu ONP.
- (4) W przypadkach, o których mowa w ust. 3, przewodniczący Komitetu ONP po upewnieniu się, że wszystkie środki dostępne na szczeblu krajowym zostały wyczerpane, nada bieg postępowaniu:
  - przewodniczący Komitetu ONP zwoła w najkrótszym możliwym terminie grupę roboczą złożoną z co najmniej z dwóch członków Komitetu ONP i jednego przedstawiciela zainteresowanych krajowych organów regulujących oraz z przewodniczącego Komitetu ONP lub innego urzędnika Komisji wyznaczonego przez przewodniczącego. Grupie roboczej przewodniczy przedstawiciel Komisji. Grupa robocza powinna zebrać się w ciągu dziesięciu dni od daty jej powołania. Przewodniczący grupy roboczej może decydować na wniosek jednego z członków grupy o zaproszeniu maksymalnie dwóch innych osób w charakterze ekspertów,
  - grupa robocza zapewni stronie odwołującej się do niniejszego postępowania, krajowym organom regulującym z zainteresowanych Państw Członkowskich oraz zainteresowanym podmiotom możliwość przedstawienia swoich stanowisk ustnie lub na piśmie,
  - grupa robocza będzie dążyć do doprowadzenia do porozumienia pomiędzy zainteresowanymi stronami w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2. Przewodniczący Komitetu ONP poinformuje Komitet o wynikach postępowania, tak aby Komitet mógł wyrazić swoją opinię.
- (5) Strona odwołująca się do postępowania pokryje swoje koszty udziału w postępowaniu.

Artykuł 27

Odroczenie pewnych zobowiązań

1. Odroczenia udzielone w związku z artykułami 12 i 13 dyrektywy 95/62/WE pozostaną niezmienione w odniesieniu do artykułów 17 i 18 niniejszej dyrektywy.

2. Państwo Członkowskie może prosić o odroczenie zobowiązań w ramach art. 15 ust. 4, jeżeli może udowodnić, że zobowiązania stanowiłyby zbyt wielkie obciążenie dla niektórych podmiotów lub kategorii podmiotów. Państwo Członkowskie powiadomi Komisję o przyczynach ubiegania się o odroczenie, o terminie w jakim będzie mogło sprostać wymaganiom, oraz o środkach przewidzianych w celu dotrzymania terminu. Komisja rozważy prośbę, biorąc pod uwagę szczególną sytuację w Państwie Członkowskim oraz konieczność zapewnienia spójnego środowiska regulacyjnego na poziomie Wspólnoty i powiadomi Państwo Członkowskie o tym czy uważa szczególną sytuację za uzasadniającą odroczenie oraz o terminie obowiązywania odroczenia.

Artykuł 28

Dostosowanie techniczne

Zmiany konieczne do dostosowania załączników I, II i III niniejszej dyrektywy do rozwoju technologii lub zmian w zapotrzebowaniu rynkowym będą określone zgodnie z procedurą ustaloną w art. 30.

Artykuł 29

Procedura postępowania komitetu doradczego

1. Komisja będzie wspierana przez Komitet ONP. Komitet będzie zasięgał opinii w szczególności przedstawicieli podmiotów udostępniających stacjonarną publiczną sieć telefoniczną, powszechnie dostępne usługi telefoniczne, użytkowników, konsumentów i przedsiębiorców.

2. Przedstawiciele Komisji przedłożą Komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet wyda swoją opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może określić na podstawie pilności sprawy, w razie potrzeby na podstawie głosowania.

Opinia zostanie zamieszczona w protokole; dodatkowo każde Państwo Członkowskie będzie miało prawo do zamieszczenia w protokole swojego stanowiska.

Komisja uwzględni, na ile to możliwe, opinię wydaną przez Komitet. Poinformuje ona Komitet o zakresie, w którym owa opinia została uwzględniona.

Artykuł 30

Procedura postępowania komitetu regulacyjnego

1. Nie naruszając przepisów art. 29, poniższa procedura będzie obowiązywać w sprawach uregulowanych przez art. 28.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet zaopiniuje projekt w terminie, ustalonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów, określoną w art. 148 ust. 2

Traktatu w przypadku decyzji, które Rada zobowiązana jest zatwierdzić na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą wazone w sposób określony w wymienionym artykule. Przewodniczący nie będzie brał udziału w głosowaniu.

3. Komisja zatwierdzi zamierzone środki, jeżeli będą zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli zamierzone środki nie będą zgodne z opinią komitetu lub jeżeli opinia nie zostanie wydana, Komisja niezwłocznie przekaże Radzie propozycję odnośnie środków, które mają być podjęte. Rada stanowi kwalifikowaną większość.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty zwrócenia się do Rady, Rada nie podejmie działań, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 31

Przegląd

Komisja zbada i złoży raport Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie w sprawie realizacji niniejszej dyrektywy nie później niż 31 grudnia 1999 r., przy uwzględnieniu raportu w sprawie powszechnych usług, opublikowanego przez Komisję przed 1 stycznia 1998 r. Przegląd będzie oparty, między innymi, na informacjach przekazanych Komisji przez Państwa Członkowskie oraz w szczególności zbada:

- zakres zastosowania niniejszej dyrektywy, a w szczególności zakres stosowania przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do telefonii ruchomej
- przepisy rozdziału II w świetle zmian warunków rynkowych, zapotrzebowania i rozwoju technologicznego,
- utrzymywanie obowiązków nałożonych zgodnie z art. 17, 18 i 19, w świetle powstania konkurencji.

W razie potrzeby, w raporcie mogą być zaproponowane dalsze okresowe przeglądy.

Artykuł 32

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy w terminie do 30 czerwca 1998 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku wprowadzenia w życie przez Państwa Członkowskie wspomnianych środków, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 33

Uchylenie dyrektywy 95/62/WE

Począwszy od dnia 30 czerwca 1998 r. dyrektywa 95/62/WE traci moc, bez wpływu na zobowiązania Państw Członkowskich dotyczących wykonania powyższej dyrektywy, zgodnie z harmonogramem określonym w zał. IV.

Powoływanie się na uchyloną dyrektywę będzie interpretowane jak powoływanie się na niniejszą dyrektywę.

Zał. V zawiera tabelę porównawczą ukazującą odniesienia artykułów dyrektywy 95/62/WE do artykułów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 34

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 35

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 1998 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. M. GIL-ROBLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
B. ROCHE
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK 1

OPIS USŁUG DODATKOWYCH, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKUŁACH 14 ORAZ 15

CZĘŚĆ 1

Usługi dodatkowe, o których mowa w art. 14 ust. 1

(a) Wybieranie tonowe lub DTMF (dwutonowe wybieranie wieloczęstotliwościowe)

tj. stacjonarna publiczna sieć telefoniczna pozwala na korzystanie z telefonów DTMF do celów sygnalizacji do centrali przy pomocy tonów, tak jak zostało to zdefiniowane w zaleceniu ETR 207 ETSI, oraz wykorzystuje te same tony dla sygnalizacji pomiędzy punktami zakończenia sieci w obrębie Państwa Członkowskiego jak i pomiędzy Państwami Członkowskimi.

(b) Selektywne kodowanie rozmów wychodzących

tj. udogodnienie umożliwiające abonentowi uzyskanie na żądanie od dostawcy usługi kodowania wychodzących rozmów określonego typu lub na określone numery.

CZĘŚĆ 2

Wykaz usług dodatkowych, o których mowa w art. 15 ust. 1

(a) Identyfikacja numeru wywołującego

tj. numer strony wywołującej jest podawany abonentowi wywołanemu przed zestawieniem połączenia.

Usługa ta powinna być dostępna, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi o ochronie danych osobowych i prywatności, np. dyrektywa 95/46/WE i dyrektywa 97/66/WE.

(b) Wybieranie bezpośrednio numerów (lub usługi umożliwiające realizację tej samej funkcji)

tj. użytkownicy prywatnej centrali telefonicznej (PBX) lub innego systemu mogą być wywoływani bezpośrednio ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej bez udziału operatora centrali PBX.

(c) Przekazywanie połączeń

tj. przekazywanie zestawionego połączenia do osoby trzeciej w inne miejsce w tym samym lub innym Państwie Członkowskim (np. w przypadku braku odpowiedzi, zajętej linii, czy bezwarunkowo).

Usługa ta powinna być dostępna zgodnie z odpowiednimi przepisami prawnymi o ochronie danych osobowych i prywatności, np. dyrektywa 95/46/WE i dyrektywa 97/66/WE.

CZEŚĆ 3

Wykaz usług dodatkowych, o których mowa w art. 15 ust. 2

(a) Dostęp do zielonych/bezpłatnych usług telefonicznych na całej szerokości obszaru Wspólnoty

Usługi te, potocznie zwane jako zielone numery, czy bezpłatne infolinie obejmują realizację połączeń, przy których abonent wywołujący nie płaci za połączenie z wybranymi numerami.

(b) Usługi dzielonych kosztów

Usługi obejmują usługi w zakresie wybierania numerów kiedy abonent płaci jedynie część kosztów połączenia z wybranym numerem.

(c) Usługi premiowe, usługi dzielonych przychodów na całej szerokości obszaru Wspólnoty

Usługi premiowe należą do usług dodatkowych, przy których opłaty za usługi telekomunikacyjne dostępne przez sieć telekomunikacyjną, dzięki któremu opłaty za korzystanie z usług dostępnych przez sieci telekomunikacyjne są połączone z opłatami za połączenia sieciowe.

(d) Identyfikacja na obszarze Wspólnoty numeru linii wywołującej

tj. numer strony wywołującej jest podawany abonentowi wywołanemu przed zestawieniem połączenia.

Usługa ta powinna być dostępna zgodnie z odpowiednimi przepisami prawnymi w sprawie ochrony danych osobowych i prywatności, np. dyrektywa 95/46/WE i dyrektywa 97/66/WE.

(e) Dostęp do usług operatora w innych Państwach Członkowskich

tj. użytkownicy w jednym Państwie Członkowskim mogą dzwonić do operatora w innym Państwie Członkowskim.

(f) Dostęp do usług informacyjnych w innych Państwach Członkowskich

tj. użytkownicy w jednym Państwie Członkowskim mogą korzystać z usług informacyjnych w innym Państwie Członkowskim.

Usługa ta powinna być dostępna zgodnie z odpowiednimi przepisami prawnymi w sprawie ochrony danych osobowych i prywatności, np. dyrektywa 95/46/WE i dyrektywa 97/66/WE.

ZAŁĄCZNIK II

TYTUŁY INFORMACJI PUBLIKOWANYCH ZGODNIE Z ART. 11

CZEŚĆ 1

Informacje przedkładane krajowym organom ustawodawczym zgodnie z art. 11 ust. 2

Techniczne właściwości interfejsów sieciowych

We wspólnie dostarczanych punktach zakończenia sieci wymagane są techniczne właściwości interfejsów, w razie konieczności łącznie z odniesieniem do stosownych krajowych i/lub międzynarodowych norm lub zaleceń:

- dla analogicznie lub cyfrowo przedstawianych sieci:

- (a) interfejs jednoliniowy;
- (b) interfejs wieloliniowy;
- (c) interfejs bezpośredniego wybierania numeru (DDI);
- (d) inne wspólnie dostarczane interfejsy,

- dla ISDN: (w przypadku dostawy)

- (a) specyfikacje podstawowej szybkości interfejsów w punktach odniesienia S/T, łącznie z protokołem sygnalizacyjnym;
- (b) szczegółowe elementy usług przekazowych, nadających się do dostaw usług telefonii głosowej;
- (c) inne wspólnie dostarczane interfejsy,

- oraz wszystkie pozostałe wspólnie dostarczane interfejsy.

Dodatkowo do powyższych informacji, które będą regularnie przekazywane krajowym organom regulującym w sposób określony w art. 11 ust. 2, wszystkie podmioty muszą niezwłocznie poinformować swoje krajowe organy regulacyjne o wszystkich szczególnych właściwościach sieci, które wydają się oddziaływać na prawidłową obsługę urządzeń końcowych.

Krajowe organy regulacyjne udostępnią te informacje dostawcom urządzeń końcowych na żądanie.

CZEŚĆ 2

Informacje publikowane, zgodnie z art. 11 ust. 3

Uwaga: Krajowe organy regulacyjne są zobowiązane do zagwarantowania, aby informacje w niniejszym załączniku były publikowane, zgodnie z art. 11 ust. 3. Do krajowych organów regulacyjnych należy decyzja, które informacje mają być publikowane przez podmioty, a które przez krajowe organy regulacyjne.

1. Nazwa(y) i adres(y) podmiotu (podmiotów)

tj. nazwy i adresy centrali podmiotów udostępniających stacjonarne publiczne sieci telefoniczne i/lub świadczących publiczne usługi telefoniczne.

2. Oferowane usługi telefoniczne

2.1. Zasięg podstawowych usług

Opis oferowanych podstawowych usług telefonicznych ze wskazaniem, co obejmuje opłata abonamentowa oraz okresowe opłaty za usługi (np. usługi operatorów, biuro numerów, selektywne kodowanie rozmów, szczegółowy billing, konserwacja itd.).

Opis usług dodatkowych taryfikowanych niezależnie od oferty podstawowej, z powołaniem w miarę potrzeby na odnośne, spełnione normy techniczne lub warunki techniczne.

2.2. Taryfy

Obejmujące dostęp, wszystkie rodzaje opłat za rozmowy, konserwację i wyszczególnienie przyznawanych rabatów oraz specjalne i planowe systemy taryfowe.

2.3. Polityka w sprawach rekompensat/zwrotów

obejmująca wszelkie szczegóły dotyczące zasad rekompensat/ zwrotów.

2.4. Typy oferowanych usług w zakresie konserwacji

2.5. Typowe warunki umów

ewentualnie warunki minimalnego czasu trwania umowy.

3. Warunki przyłączenia urządzeń końcowych

Niniejszym objęty zostanie pełny zakres wymagań w odniesieniu do urządzeń końcowych, zgodnie z przepisami dyrektywy 91/263/EWG lub 93/97/EWG¹, w danym wypadku, warunki dotyczące okablowania lokali klienta i lokalizacji zakończenia sieci.

4. Ograniczenia dostępu i wykorzystania

---

¹ Dz.U. WE L 290, z 24.11.1993, str. 1.

Niniejszym objęte zostaną wszystkie ograniczenia w zakresie dostępu i wykorzystania wprowadzone, zgodnie z wymogami art. 13.

ZAŁĄCZNIK III

CZAS DOSTAWY ORAZ WSKAŹNIKI JAKOŚCI USŁUG, DEFINICJE ORAZ METODY POMIAROWE, ZGODNE Z WYMOGAMI ART. 12

Wskaźnik ¹	Definicja	Metoda pomiarowa
Czas dostawy dla wstępnego połączenia	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Wskaźnik usterek na linię dostępu	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Czas naprawy usterek	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Wskaźnik nieudanych połączeń	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Czas zestawienia połączeń	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Czas odpowiedzi usług operatorów	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Czas odpowiedzi dla usług biur numerów	tak jak dla usług operatora	tak jak dla usług operatora
Proporcje monet i kart telefonicznych do publicznych aparatów telefonicznych według kolejności działania	ETSI ETR 138	ETSI ETR 138
Szczegółowy billing	(²)	(²)

¹ Wskaźniki powinny uwzględniać działalność analizowaną na poziomie regionalnym (np. nie niższym niż na poziomie 2 w statystycznej nomenklaturze jednostek terytorialnych (NUTS) ustanowionej przez Eurostat.)

² Szczegółowy billing. Definicje krajowe i metody pomiarowe powinny być używane do czasu uzgodnienia wspólnej definicji i metod pomiarowych na szczeblu europejskim.

ZAŁĄCZNIK IV

HARMONOGRAM, O KTÓRYM MOWA W ART. 33

Państwa Członkowskie były zobowiązane podjąć środki konieczne do wdrożenia dyrektywy 95/62/WE
13 grudnia 1996.

ZAŁĄCZNIK V

TABELA PORÓWNAWCZA

Artykuł nr w dyrektywie 95/62/WE	Temat	Artykuł nr w niniejszej dyrektywie
1	Obszar stosowania i cel	1
2	Definicje	2
	Dostępność usług	3
	Systemy finansowania	4
3	Świadczenie usług, przyłączenie urządzeń końcowych i korzystanie z sieci	5,9
4	Publikacja i dostęp do informacji	11
5	Jakość usług	12
6	Zaprzestanie świadczenia usług	22
7	Umowy z użytkownikami	10
8	Zmiany w opublikowanych warunkach	23
9	Udostępnianie usług dodatkowych	15
10	Specjalny dostęp do sieci	16
8	Wzajemne połączenia	-
12	Zasady taryfikacji	17
13	Zasady księgowości kosztowej	18
14	Rabaty i inne specjalne zasady taryfikacji	19
15	Szczegółowy billing i inne usługi dodatkowe	14
16	Usługi informacyjne	6
17	Publiczne płatne aparaty telefoniczne	7
18	Karty telefoniczne	-
19	Specjalne środki dla użytkowników niepełnosprawnych	8
20	Specyfikacje dostępu do sieci, w tym gniazda abonenckie	20
21	Numeracja	-
22	Warunki dostępu i korzystania oraz szczegółowe wymagania	13
23	Niepłacenie rachunków	21
24	Normy techniczne	-
25	Przepisy w sprawie jednolitości na obszarze Wspólnoty	-
	Konsultacje	24
26	Powiadamianie i składanie raportów	25
27	Uzgardnianie trybu rozstrzygania sporów na szczeblu krajowym	26
28	Odroczenia	27
29	Techniczne dostosowanie	28
30	Procedura postępowania komitetu doradczego	29
31	Procedura postępowania komitetu regulacyjnego	30
32	Przegląd	31
33	Transpozycja	32
	Uchylenie dyrektywy 95/62/WE	33
34	Wejście w życie	34
35	Adresaci	35
Załącznik I	Tytuły dla publikowanych informacji	Załącznik II

Załącznik II	Wskaźniki czasu dostawy i jakości usług	Załącznik III
Załącznik III	Opis usług dodatkowych	Załącznik I

DYREKTYWA (98/61/WE) PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 24 września 1998 r.

zmieniająca dyrektywę 97/33/WE w odniesieniu do przenośności numeru oraz preselekcji operatora

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Komisja przeprowadziła szeroką konsultację społeczną na bazie Zielonej Księgi w sprawie polityki przydziału numerów w ramach usług telekomunikacyjnych w Europie;

wyniki wspomnianej konsultacji ujawniły znaczenie równego dostępu ilościowego i jakościowego wszystkich uczestników gry rynkowej do zasobów numerowych oraz kluczowe znaczenie istnienia odpowiednich mechanizmów przydzielania numerów, a w szczególności przenośności numerów i preselekcji operatora, jako głównych czynników ułatwiających konsumentowi wybór oraz przyczyniających się do skutecznej konkurencji na zliberalizowanym rynku telekomunikacyjnym;

Rada przyjęła uchwałę⁴ z dnia 22 września 1997 r., zapraszając Komisję do składania wniosków do Parlamentu Europejskiego oraz do Rady Europy, dotyczących szybszego wprowadzania usługi przenośności numeru oraz preselekcji operatora;

w dniu 17 lipca 1997 r. Parlament Europejski przyjął uchwałę⁵, wzywając Komisję do składania wniosku o wprowadzenie zmian do już istniejącej dyrektywy w celu wprowadzenia usługi preselekcji operatora i przenośności numeru;

działając w interesie konsumenta oraz biorąc pod uwagę określoną sytuację panującą na rynkach krajowych, krajowe organy regulacyjne mogą rozszerzyć obowiązek zapewnienia usługi preselekcji operatora przez zniesienie wcześniej zdefiniowanego numeru przy realizacji kolejnego połączenia na podmioty obsługujące publiczne sieci telekomunikacyjne, nie mające

---

¹ Dz.U. WE C 330, z 1.11.1997, str. 19 oraz Dz.U. WE C 13, z 17.01.1998, str. 10.

² Dz.U. WE C 73, z 9.03.1998, str. 107.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 20 listopada 1997 r. (Dz.U. WE C 371, z 8.12.1997, str. 180), wspólne stanowisko Rady z 12 lutego 1998 r. (Dz.U. WE C 91, z 26.03.1998, str. 42) i decyzja Parlamentu Europejskiego z 14 maja 1998 r. (Dz.U. WE C 167, z 1.06.1998). Decyzja Rady z 20 lipca 1998 r.

⁴ Dz.U. WE C 303, z 4.10.1997, str. 1.

⁵ Dz.U. WE C 286, z 22.09.1997, str. 232.

znaczej siły rynkowej, tam gdzie nie stanowi to nadmiernego obciążenia dla takich podmiotów ani nie stwarza bariery dla wejścia na rynek nowych operatorów;

należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie połączenia w telekomunikacji w celu zapewnienia powszechnego dostępu do usług i interoperacyjności przez stosowanie zasad dostępu do sieci publicznych(ONP)⁶,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 97/33/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. Do art. 2 ust. 1 dodaje się następujące definicje:

„h) „abonent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest stroną umowy zawartej z dostawcą powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych na świadczenie takich usług;

i) „numer geograficzny” oznacza numer z krajowego planu numeracji, gdzie część jego struktury cyfrowej zawiera cyfry określające oznaczenie geograficzne, które są wykorzystywane do kierowania wywołania do fizycznego miejsca końcowego punktu sieci u abonenta, któremu przyznano ten numer”.

2. Art. 12 ust.5 akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„5. Krajowe organy regulacyjne udzielą wsparcia w realizacji planów jak najwcześniejszego wprowadzenia usługi przenośności numeru, dzięki której abonenci – jeśli wyrażą takie życzenie – mogą zachować swój numer (swoje numery) w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej oraz zintegrowanej sieci cyfrowej usług (ISDN) niezależnie od podmiotu dostarczającego usługi, zarówno w przypadku numerów geograficznych w określonym miejscu, jak i numerów innych niż geograficzne w dowolnym miejscu i zapewnią dostępność tej usługi najpóźniej do dnia 1 stycznia 2000 r. lub w krajach, którym przyznano dodatkowy okres przejściowy, tak szybko jak to możliwe, ale nie później niż dwa lata po późniejszej uzgodnionej dacie dotyczącej pełnej liberalizacji usług telefonii głosowej”.

3. Do art. 12 dodaje się następujący ustęp:

„7. Krajowe organy regulacyjne będą wymagać, aby przynajmniej podmioty obsługujące publiczne sieci telekomunikacyjne, zdefiniowane w części I załącznika I i ogłoszone przez te organy jako podmioty o znacznej sile rynkowej, umożliwiły swoim abonentom, w tym abonentom korzystających z ISDN, dostęp do usług komutowanych dowolnego przyłączonego do sieci operatora usług telekomunikacji publicznej. Dlatego usługi te będą dostępne najpóźniej do 1 stycznia 2000 r. lub w krajach, którym przyznano dodatkowy okres przejściowy, tak szybko, jak to możliwe, ale nie później niż dwa lata po późniejszej uzgodnionej dacie dotyczącej pełnej liberalizacji usług telefonii głosowej, co umożliwi

---

⁶ Dz.U. WE L 199, z 26.07.1997, str. 32.

abonentowi dokonanie wyboru tych usług za pomocą preselekcji z możliwością zniesienia wcześniej zdefiniowanego numeru przez wybranie przy kolejnym połączeniu krótkiego prefiksu.

Krajowe organy regulacyjne doprowadzą do tego, że opłaty za połączenia związane z realizacją tych usług, będą dostosowane do poniesionych kosztów oraz że bezpośrednie opłaty dla konsumentów, jeśli takie w ogóle będą, nie będą czynnikiem zniechęcającym do korzystania z tej usługi”.

4. W art. 20 ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie mogą ubiegać się o odroczenie zobowiązań ustalonych w art. 12 ust. 5 i 7 w przypadku, gdy potrafią udowodnić, że zobowiązania te stanowią nadmierne obciążenie dla pewnych podmiotów lub kategorii podmiotów”.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 31 grudnia 1998 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku przyjęcia przez Państwa Członkowskie powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 września 1998 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J.M. GIL-ROBLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. FARNLEITNER
Przewodniczący

**Dyrektywa 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
z 9 marca 1999 r.
w sprawie urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń
końcowych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności artykuł 100 lit. a),

uwzględniając propozycję Komisji (1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego i Społecznego (2),

działając zgodnie z procedurą do której odwołuje się artykuł 189 lit. b) Traktatu (3)', w świetle wspólnego tekstu, zatwierdzonego przez Komisję Pojednawczą 8 grudnia 1998 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) sektor urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych jest istotną częścią rynku telekomunikacyjnego będącego kluczowym elementem gospodarki Wspólnoty; zważywszy również, że dyrektywy, mające zastosowanie do sektora telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, nie są już w stanie objąć swoim zakresem spodziewanych w sektorze zmian, będących następstwem nowych technik, rozwoju rynków i prawodawstwa dotyczącego sieci;

(2) w zgodzie z zasadami subsydiarności i proporcjonalności, o których mowa w art. 3 lit. b) Traktatu, utworzenie otwartego, konkurencyjnego jednolitego rynku dla urządzeń telekomunikacyjnych, nie może być zrealizowane wystarczająco przez państwa członkowskie, może więc być lepiej osiągnięte przez Wspólnotę; niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu;

(3) państwa członkowskie mogą, w oparciu o art. 36 Traktatu, wyłączać określone klasy urządzeń z zakresu objętego dyrektywą;

(4) dyrektywa 98/13/WE (4) dokonała scalenia przepisów dotyczących telekomunikacyjnych urządzeń końcowych oraz urządzeń naziemnych stacji satelitarnych, z włączeniem środków podjętych w celu wzajemnego uznawania ich zgodności;

(5) niniejsza dyrektywa nie obejmuje znacznej części rynku urządzeń radiokomunikacyjnych;

(6) towary podwójnego użytku podlegają reżimowi kontroli eksportu Wspólnoty, wprowadzonemu przez Radę Rozporządzeniem 94/3381/WE (5);

(7) szeroki zakres niniejszej dyrektywy wymaga nowego zdefiniowania wyrażeń, takich jak "urządzenia radiokomunikacyjne" i "telekomunikacyjne urządzenia końcowe"; reżim regulacyjny mający na celu utworzenie jednolitego rynku dla urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, powinien pozwalać na inwestowanie, produkcję i sprzedaż, w tempie zgodnym z tempem rozwoju techniki i rynku;

(8) w świetle stale wzrastającego znaczenia telekomunikacyjnych urządzeń końcowych oraz sieci wykorzystujących łączność radiową, oprócz urządzeń połączonych łąkami przewodowymi, wszelkie przepisy dotyczące wytwarzania, sprzedaży oraz użytkowania urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, powinny obejmować obie wymienione klasy takich urządzeń;

(9) dyrektywa 98/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 26 lutego 1998 r. dotycząca zastosowania zasady otwartej sieci (ONP) do telefonii głosowej oraz usług powszechnych dla telekomunikacji działającej w warunkach konkurencji (6), wymaga od krajowych władz regulacyjnych zapewnienia publikacji szczegółowych danych technicznych interfejsu dostępu do sieci, w celu zapewnienia konkurencyjnego rynku dla dostaw urządzeń końcowych;

(10) cele dyrektywy Rady 73/23/EWG z 19 lutego 1973 r. w sprawie harmonizacji prawa obowiązującego w państwach członkowskich, odnoszącego się do urządzeń elektrycznych przeznaczonych do użytkowania przy napięciu zawartym w określonych granicach (7), są wystarczające dla objęcia urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, lecz bez stosowania dolnej granicy napięcia;

(11) wymagania ochronne odnoszące się do kompatybilności elektromagnetycznej, ustalone w dyrektywie Rady 89/336/EWG z 3 maja 1989 r. w sprawie ujednoczenia prawa obowiązującego w państwach członkowskich, dotyczącego kompatybilności elektromagnetycznej (8), są wystarczające dla objęcia nimi urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych;

(12) prawo Wspólnoty przewiduje iż przeszkody w swobodnym przepływie towarów w obrębie Wspólnoty, wynikające z różnic w ustawodawstwach krajowych dotyczących handlu wyrobami, mogą być uzasadnione tylko tam, gdzie wymagania krajowe są niezbędne i proporcjonalne; wobec tego harmonizacja obowiązującego prawa musi być ograniczona do tych wymagań, które są niezbędne dla spełnienia wymogów zasadniczych odnoszących się do urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych;

(13) wymogi zasadnicze odnoszące się do klasy radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, powinny być dostosowane do specyfiki i potrzeb danej klasy urządzeń; te wymogi muszą być stosowane z rozwagą, aby nie hamowały wdrażania innowacji technicznych i nie kolidowały z potrzebami gospodarki wolnego rynku;

(14) należy dołożyć starań, aby urządzenia radiokomunikacyjne i telekomunikacyjne urządzenia końcowe nie stanowiły nie dającego się uniknąć zagrożenia dla zdrowia;

(15) telekomunikacja jest ważna dla egzystencji i zatrudnienia ludzi niepełnosprawnych, którzy stanowią znaczną i rosnącą część ludności Europy; urządzenia radiokomunikacyjne i telekomunikacyjne urządzenia końcowe powinny, wobec tego, być we właściwych przypadkach tak skonstruowane, aby mogły być użytkowane przez niepełnosprawnych bez żadnej lub po minimalnej tylko adaptacji;

(16) urządzenia radiokomunikacyjne i telekomunikacyjne urządzenia końcowe mogą pełnić pewne funkcje wymagane w służbach ratowniczych;

(17) może istnieć potrzeba wyposażania urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych w elementy zabezpieczające przed naruszeniem danych osobowych lub prywatności użytkownika oraz abonenta i/lub uniemożliwiające dokonywania nadużyć;

(18) w niektórych przypadkach, w rozumieniu niniejszej dyrektywy, może zaistnieć konieczność współdziałania poprzez sieci z innymi urządzeniami oraz łączenia się z interfejsami właściwego typu na terenie Wspólnoty;

(19) wobec tego, powinna istnieć możliwość określenia i dodania specyficznych wymogów zasadniczych odnośnie do ochrony prywatności użytkownika, dodania specyficznych elementów dla użytkowników niepełnosprawnych, dodania szczególnych elementów dla służb ratowniczych i/lub elementów dla uniemożliwienia dokonywania nadużyć;

(20) w warunkach konkurencji na rynku, dobrowolne systemy certyfikacji i oznakowywania wyrobów wypracowane przez organizacje konsumenckie, producentów, operatorów i innych działających w przemyśle, wpływają na poprawę jakości i stanowią pożyteczny środek zwiększania zaufania konsumenta do wyrobów i usług telekomunikacyjnych; państwa członkowskie mogą popierać takie systemy; te systemy powinny być zgodne z postanowieniami dotyczącymi konkurencji zawartymi w Traktacie;

(21) należy zapobiegać powstawaniu nie akceptowalnej degradacji usług świadczonych osobom innym niż użytkownik urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych; producenci urządzeń końcowych powinni je tak konstruować, aby zapobiec odnoszeniu przez sieci szkód powodujących taką degradację w normalnych warunkach eksploatacji tych urządzeń; operatorzy sieci powinni je budować w taki sposób, aby nie zmuszać producentów urządzeń końcowych do podejmowania nieproporcjonalnie wielkich środków mających zapobiec uszkodzeniu sieci; Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) powinien odpowiednio uwzględniać ten cel przy opracowywaniu norm dotyczących dostępu do sieci publicznych;

(22) powinno być zapewnione efektywne wykorzystanie widma częstotliwości radiowych, tak aby uniknąć szkodliwych zakłóceń; należy popierać najlepsze możliwe, według aktualnego stanu wiedzy, wykorzystywanie takich ograniczonych zasobów naturalnych jak widmo częstotliwości radiowych;

(23) zharmonizowane interfejsy między urządzeniami końcowymi i sieciami telekomunikacyjnymi przyczynią się do promocji konkurencyjnych rynków zarówno urządzeń końcowych, jak i usług sieciowych;

(24) operatorzy publicznych sieci telekomunikacyjnych powinni móc zdefiniować charakterystyki techniczne swoich interfejsów, co stanowi przedmiot zasad konkurencji przyjętych w Traktacie; zważywszy odpowiednio, że powinni oni podawać do publicznej wiadomości, dokładne i wyczerpujące dane dotyczące charakterystyk technicznych tych interfejsów, tak aby umożliwić producentom konstruowanie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych spełniających wymagania niniejszej dyrektywy;

(25) zasady konkurencji przyjęte w Traktacie i w dyrektywie Komisji 88/301/EWG z 16 maja 1988 r. ustanawiają, w sprawie konkurencji na rynku telekomunikacyjnych urządzeń końcowych (9), zasadę równego, przejrzystego i niedyskryminującego traktowania

wszystkich wymagań technicznych mających implikacje regulacyjne; wobec tego zadaniem Wspólnoty i jej państw członkowskich jest, po konsultacjach z podmiotami sfery gospodarczej, zapewnienie, aby ramy regulacyjne stworzone przez niniejszą dyrektywę były uczciwe;

(26) zadaniem europejskich organizacji normalizacyjnych, w szczególności ETSI, jest zapewnienie aby zharmonizowane normy były właściwie uaktualniane oraz napisane w formie pozwalającej na jednoznaczną interpretację; utrzymywanie, interpretacja i stosowanie norm zharmonizowanych stanowi dziedzinę o dużym stopniu specjalizacji oraz stale rosnącej złożoności technicznej; wypełnianie tych zadań wymaga czynnego udziału ekspertów pochodzących ze sfery gospodarczej; w pewnych okolicznościach może zachodzić konieczność szybszej interpretacji i/lub korekty norm zharmonizowanych niż przy normalnych procedurach europejskich organizacji normalizacyjnych, działających w zgodności z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 czerwca 1998 r. ustalającą procedurę zapewniania informacji w dziedzinie norm i regulacji technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (10):

(27) w interesie publicznym leży posiadanie, na szczeblu europejskim, zharmonizowanych norm dotyczących projektowania i produkcji urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych; zgodność z takimi normami zharmonizowanymi pozwala na przyjęcie założenia zgodności z wymogami zasadniczymi; są dopuszczalne inne środki wykazywania zgodności z wymogami zasadniczymi;

(28) nadawanie urządzeniom identyfikatorów klas powinno opierać się na doświadczeniu CEPT/ERC oraz właściwych europejskich podmiotów normalizacyjnych w sprawach radiokomunikacji; należy zachęcać do innych form współpracy z tymi podmiotami, tam gdzie to jest możliwe;

(29) w celu umożliwienia Komisji skutecznego monitorowania kontroli rynku, państwa członkowskie powinny dostarczać właściwych informacji o typach interfejsów, o niewłaściwych lub błędnie stosowanych normach zharmonizowanych, jednostkach notyfikowanych oraz władzach nadzorujących;

(30) jednostki notyfikowane i władze nadzorujące powinny wymieniać informacje dotyczące urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, mając na względzie skuteczne nadzorowanie rynku; w takiej współpracy powinny być wykorzystywane, w maksymalnie możliwym stopniu, środki elektroniczne; taka współpraca powinna ułatwiać krajowym władzom pozyskiwanie informacji o pojawiających się na ich rynkach urządzeniach radiokomunikacyjnych pracujących w pasmach częstotliwości niezharmonizowanych w ramach Wspólnoty;

(31) producenci powinni powiadamiać państwa członkowskie o zamiarze wprowadzenia na rynek urządzeń radiokomunikacyjnych pracujących w pasmach częstotliwości, których użytkowanie nie zostało zharmonizowane w ramach Wspólnoty; stwarza to potrzebę wprowadzenia przez państwa członkowskie procedury takiego powiadamiania; te procedury powinny być proporcjonalne i nie powinny stanowić dodatkowej procedury oceny zgodności w stosunku do załącznika IV lub V; jest pożądane, aby te procedury notyfikacji były zharmonizowane oraz że preferuje się ich wprowadzanie przy pomocy środków elektronicznych i załatwianie w ramach jednej operacji (*one-stop shopping*);

(32) urządzenia radiokomunikacyjne i telekomunikacyjne urządzenia końcowe, które są zgodne z odpowiednimi wymogami zasadniczymi, powinny być dopuszczone do swobodnego obiegu; takie urządzenia powinny być dopuszczane do pracy zgodnie z ich przeznaczeniem; używanie tych urządzeń może wymagać zezwolenia na użytkowanie widma częstotliwości radiowych oraz upoważnienia do wykonywania tych usług;

(33) musi istnieć możliwość demonstrowania na targach handlowych, wystawach itd. urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych niezgodnych z niniejszą dyrektywą; jednakże strony zainteresowane powinny być właściwie poinformowane o tym, że te urządzenia są niezgodne i nie mogą być w tym stanie kupowane; państwa członkowskie mogą ograniczyć uruchamianie, włącznie z włączaniem zasilania, takich demonstrowanych urządzeń radiokomunikacyjnych ze względów związanych z efektywnym i właściwym wykorzystywaniem widma częstotliwości radiowych, uniknięciem szkodliwych zakłóceń lub zagrożeń zdrowia publicznego;

(34) przeznaczenia częstotliwości są dokonywane na szczeblu krajowym i jeżeli nie zostały zharmonizowane, pozostają w wyłącznej gestii państw członkowskich; niezbędne jest wyposażenie państw członkowskich w środki ochronne umożliwiające, w oparciu o art. 36 Traktatu, wprowadzanie zakazów, ograniczeń lub żądań wycofania z ich rynków urządzeń radiokomunikacyjnych, które już spowodowały szkodliwe zakłócenia lub ich zdaniem mogą je realnie spowodować; zakłócenia pojawiające się na częstotliwościach przeznaczonych w poszczególnych krajach, stanowią ważną podstawę dla państw członkowskich do zastosowania środków ochronnych;

(35) zgodnie z dyrektywą Rady 85/374/EWG, producenci ponoszą odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez wadliwe wyroby (11); ta dyrektywa, nie zmniejszając odpowiedzialności producenta, obciąża odpowiedzialnością każdego, kto w ramach prowadzonych przez siebie interesów sprowadza na teren Wspólnoty urządzenia na sprzedaż; producent, jego upoważniony przedstawiciel albo osoba wprowadzająca urządzenia na rynek Wspólnoty, ponoszą w państwach członkowskich odpowiedzialność stosownie do przepisów o odpowiedzialności umownej lub pozaumownej.

(36) środki będące w dyspozycji państw członkowskich lub Komisji do zastosowania w przypadku, gdy urządzenie zadeklarowane jako spełniające wymogi niniejszej dyrektywy powoduje poważne uszkodzenie sieci lub szkodliwe zakłócenia radioelektryczne, będą określone w zgodności z ogólnymi zasadami prawa Wspólnoty oraz w szczególności z zasadami obiektywizmu, proporcjonalności i niedyskryminacji;

(37) 22 lipca 1993 r. Rada przyjęła decyzję 93/465/EWG dotyczącą modułów dla różnych faz procedur oceny zgodności oraz zasad umieszczania i użytkowania znaku zgodności CE, przewidzianych do używania w dyrektywach harmonizacji technicznych (12), mające zastosowanie procedury oceny zgodności najlepiej jest wybrać spośród dostępnych modułów zamieszczonych w tej decyzji;

(38) państwa członkowskie mogą żądać, aby wyznaczane przez nie jednostki notyfikowane i władze nadzorujące, były akredytowane zgodnie z właściwymi normami europejskimi;

(39) zgodność urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych z wymaganiami dyrektywy 73/23/EWG i dyrektywy 83/336/EWG, jeżeli znajdują się one w ich zakresie, może być wykazana przez zastosowanie procedur określonych w tych

dyrektywach; wobec tego procedura z art. 10 ust. 1 dyrektywy 89/336/EWG może być stosowana tam, gdzie zastosowanie norm zharmonizowanych pozwala przyjąć założenie zgodności z przepisami ochronnymi; procedura z art. 10 (13) może być stosowana tam, gdzie producent nie zastosował norm zharmonizowanych lub gdzie takie normy nie istnieją;

(40) przedsiębiorstwa Wspólnoty powinny mieć rzeczywisty i równy dostęp do rynku krajów trzecich i być w tych krajach traktowane tak, jak we Wspólnocie traktowane są przedsiębiorstwa należące w całości, w większości lub kontrolowane faktycznie przez obywateli tychże trzecich krajów;

(41) pożądanym jest ustanowienie komitetu skupiającego strony bezpośrednio zaangażowane we wprowadzanie regulacji dotyczących urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, w szczególności, krajowe jednostki powołane do oceny zgodności i krajowe jednostki odpowiedzialne za nadzorowanie rynku w celu wspomoczenia Komisji w uzyskaniu zharmonizowanego i proporcjonalnego zastosowania postanowień, tak aby zaspokoić potrzeby rynku i szerokiej publiczności; tam, gdzie to jest właściwe, należy konsultować się z przedstawicielami operatorów telekomunikacyjnych, użytkowników, konsumentów, producentów i dostawców usług;

(42) 20 grudnia 1994 r. zostały ustalone zasady współdziałania Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w odniesieniu do wdrożenia środków wynikających z aktów przyjętych zgodnie z procedurą określoną w artykule 189 lit. b) Traktatu (14);

(43) Komisja powinna nadzorować wdrażanie i praktyczne stosowanie niniejszej dyrektywy i innych odpowiednich dyrektyw oraz podejmować kroki dla zapewnienia koordynacji stosowania wszystkich odpowiednich dyrektyw w celu uniknięcia zakłóceń w pracy urządzeń telekomunikacyjnych, które mogą mieć wpływ na zdrowie ludzkie lub być szkodliwe dla mienia;

(44) należy w odpowiednim czasie dokonywać przeglądu funkcjonowania niniejszej dyrektywy, z jednej strony w świetle rozwoju sektora telekomunikacyjnego, a z drugiej strony w świetle doświadczeń wynikających ze stosowania wymogów zasadniczych oraz procedur oceny zgodności przewidzianych w tej dyrektywie;

(45) w przypadku wprowadzenia zmian w reżimie regulacyjnym, niezbędne jest zapewnienie płynnego przejścia od reżimu poprzedniego do nowego, w celu uniknięcia zakłóceń na rynku i powstania wątpliwości prawnych;

(46) niniejsza dyrektywa zastępuje dyrektywę 98/13/EWG, która powinna odpowiednio być uchylona; dyrektywy 73/23/EWG i 89/336/EWG tracą moc obowiązującą w odniesieniu do urządzeń objętych zakresem niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem wymagań dotyczących ochrony i bezpieczeństwa oraz niektórych procedur oceny zgodności;

PRZYJĘŁY NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres i cel

1. Dyrektywa ustanawia ramy regulacyjne, w sprawach wprowadzania na rynek, wolnego obrotu i używania we Wspólnocie, urządzeń radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych.

2. Jeżeli urządzenie zdefiniowane w ust. 2 lit. a) zawiera, jako część integralną lub dodatkową:

a) urządzenie medyczne w rozumieniu artykułu 1 dyrektywy Rady 93/42/EWG z 14 czerwca 1993 r. w sprawie urządzeń medycznych (15), lub

b) czynne, mogące być implantowane urządzenie medyczne w rozumieniu artykułu 1 dyrektywy Rady 90/385/EWG z 20 czerwca 1990 r. w sprawie ujednoczenia praw obowiązujących w państwach członkowskich, dotyczących czynnych, gotowych do implantowania urządzeń medycznych (16),

to wówczas urządzenie to będzie podlegało postanowieniom niniejszej dyrektywy, co nie ogranicza odpowiedniego zastosowania dyrektyw 93/42/EWG i 90/385/EWG do urządzenia medycznego oraz czynnych, gotowych do implantowania urządzeń medycznych.

3. Jeżeli urządzenie stanowi podzespół, albo oddzielną jednostkę techniczną pojazdu, w rozumieniu dyrektywy Rady 72/42/EWG (17) odnoszącej się do zakłóceń radioelektrycznych (kompatybilności elektromagnetycznej) pojazdów lub stanowi podzespół albo oddzielną jednostkę techniczną pojazdu w rozumieniu art. 1 dyrektywy Rady 92/61/EWG z 30 czerwca 1992 r. odnoszącej się do homologacji pojazdów dwu- i trzykołowych, to urządzenie to będzie podlegać niniejszej dyrektywie, co nie ogranicza odpowiedniego zastosowania dyrektywy 72/245/EWG lub dyrektywy 92/61/EWG.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do urządzeń wymienionych w załączniku 1.

5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do urządzeń używanych wyłącznie do działań związanych z bezpieczeństwem publicznym, obronnością, bezpieczeństwem państwa (włącznie z interesem ekonomicznym państwa w przypadku działań odnoszących się do spraw bezpieczeństwa państwa), oraz działalnością państwa w dziedzinie prawa karnego.

Artykuł 2

Definicje

Ilekróć w niniejszej dyrektywie jest mowa:

a) o „urządzeniu” - rozumie się przez to jakiegokolwiek urządzenie, które jest albo urządzeniem radiokomunikacyjnym albo telekomunikacyjnym urządzeniem końcowym, albo jednym i drugim;

b) o "telekomunikacyjnym urządzeniu końcowym" - rozumie się przez to wyrób umożliwiający łączność lub jego podzespół, przeznaczony do przyłączania bezpośrednio lub pośrednio za pomocą jakichkolwiek środków do interfejsów publicznych sieci

telekomunikacyjnych (to znaczy sieci telekomunikacyjnych używanych w całości lub częściowo do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych);

c) o "urządzeniu radiokomunikacyjnym" - rozumie się przez to wyrób lub jego podzespół, umożliwiający komunikację za pomocą emisji i/lub odbioru fal radiowych, przy wykorzystaniu widma częstotliwości przeznaczonego do radiokomunikacji ziemskiej/kosmicznej;

d) o "falach radiowych" - rozumie się przez to fale elektromagnetyczne o częstotliwościach zawartych w przedziale od 9 kHz do 3000 GHz, rozchodzące się w przestrzeni bez sztucznego prowadzenia;

e) o "interfejsie" - rozumie się przez to

(i) punkt końcowy sieci, będący fizycznie tym punktem przyłączenia, w którym użytkownik ma zapewnioną możliwość dostępu do publicznej sieci telekomunikacyjnej i/lub

(ii) interfejs bezprzewodowy określający tor radiowy między urządzeniami radiokomunikacyjnymi i ich dane techniczne;

f) o "klasie urządzeń" - rozumie się przez to klasę identyfikującą określone typy urządzeń uznane za podobne z punktu widzenia niniejszej dyrektywy oraz te interfejsy, do współpracy z którymi są one zaprojektowane. Urządzenie może należeć do więcej niż jednej klasy urządzeń;

g) o "specyfikacji konstrukcji technicznej" - rozumie się przez to dokumentację opisującą urządzenie oraz dostarczającą informacji i wyjaśnień dotyczących sposobu realizacji stosownych wymogów zasadniczych;

h) o "normie zharmonizowanej" - rozumie się przez to specyfikację techniczną przyjętą przez uznany podmiot normalizacyjny, upoważniony przez Komisję według procedury określonej w dyrektywie 98/34/WE, celem ustanowienia wymagań europejskich, których wypełnianie nie jest obowiązkowe;

i) "szkodliwym zakłóceniu" - rozumie się przez to zakłócenie, które zagraża funkcjonowaniu służby radionawigacyjnej lub innych służb bezpieczeństwa lub też degraduje w poważnym stopniu, przeszkadza lub powoduje powtarzające się przerwy w funkcjonowaniu służby radiokomunikacyjnej działającej zgodnie ze stosownymi przepisami wspólnotowymi lub krajowymi.

Artykuł 3

Wymogi zasadnicze

1. Następujące wymogi zasadnicze odnoszą się do wszystkich urządzeń:

a) ochrona zdrowia i bezpieczeństwa użytkownika i innych osób, wliczając w to cele odnoszące się do wymogów bezpieczeństwa zawarte w dyrektywie 73/23/EWG, ale bez określenia granicy napięcia;

b) wymagania ochronne odnoszące się do kompatybilności elektromagnetycznej, zawarte w dyrektywie 89/336/EWG;

2. Ponadto urządzenia radiokomunikacyjne mają być zbudowane tak, aby skutecznie wykorzystywały widmo częstotliwości przeznaczone do radiokomunikacji ziemskiej/kosmicznej oraz zasoby orbitalne, bez powodowania szkodliwych zakłóceń.

3. Stosownie do procedury opisanej w art. 15, Komisja może zdecydować, że urządzenie należące do określonej klasy urządzeń lub urządzenie szczególnego typu ma być tak skonstruowane, aby

a) współdziałało poprzez sieci z innymi urządzeniami i aby mogło być przyłączane na całym obszarze Wspólnoty do interfejsów odpowiedniego typu; i/lub

b) nie szkodziło sieci, nie przeszkadzało w jej funkcjonowaniu lub nie zużywało niewłaściwie zasobów sieci, powodując niedopuszczalną degradację; i/lub

c) zawierało elementy zapewniające ochronę danych osobowych oraz prywatność użytkownika i abonenta; i/lub

d) posiadało określone cechy zapewniające unikanie oszustw; i/lub

e) posiadało określone cechy zapewniające dostęp do służb ratunkowych; i/lub

f) szczególne typy urządzeń posiadały określone cechy ułatwiające ich użytkowanie przez osoby niepełnosprawne.

Artykuł 4

Notyfikacja i publikacja charakterystyk interfejsów

1. Państwa członkowskie podają do wiadomości Komisji interfejsy, które objęły regulacją, jeżeli nie były one notyfikowane zgodnie z dyrektywą 98/34/WE. Po konsultacjach z komitetem według procedury ustalonej w art. 15, Komisja ustanowi równoważność między notyfikowanymi interfejsami i przydzieli identyfikator klasy urządzeń, publikując jego szczegóły w Urzędowym Dzienniku Wspólnot Europejskich.

2. Każde państwo członkowskie poda do wiadomości Komisji typy interfejsów oferowane w tym państwie przez operatorów sieci telekomunikacyjnych. Państwa członkowskie zapewnią, że ci operatorzy będą publikowali dokładne specyfikacje techniczne takich interfejsów przed doprowadzeniem do publicznej dostępności usług dostarczanych poprzez te interfejsy i że będą regularnie publikowali uaktualnienia. Specyfikacje te muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwiały projektowanie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych mogących korzystać ze wszystkich służb stosujących te interfejsy. Specyfikacje te muszą między innymi zawierać wszystkie informacje niezbędne dla producentów, aby, gdy tego zechcą, mogli przeprowadzać stosowne badania na zgodność z wymogami zasadniczymi odnoszącymi się do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych. państwa członkowskie zapewnią, aby powyższe dane były łatwo dostępne u operatorów.

Artykuł 5

Normy zharmonizowane

1. Jeżeli urządzenie spełnia wymagania odpowiednich norm zharmonizowanych lub ich części, których numery zostały opublikowane w Urzędowym Dzienniku Wspólnot Europejskich, wówczas państwa członkowskie uznają, że tym samym spełnione są, określone we wspomnianych normach zharmonizowanych lub ich części, wymogi zasadnicze, o których mowa w art. 3.
2. Jeżeli państwo członkowskie lub Komisja uznają, że zgodność z normą zharmonizowaną nie zapewnia spełnienia wymogów zasadniczych, o których mowa w artykule 3, a które ta norma powinna obejmować, wówczas Komisja lub dane państwo członkowskie przedstawia sprawę komitetowi.
3. W przypadku braków w normach zharmonizowanych co do wymogów zasadniczych, Komisja może, po konsultacji z komitetem i w zgodności z procedurą ustaloną w art. 14, opublikować w Urzędowym Dzienniku Wspólnot Europejskich wskazówki co do interpretacji norm zharmonizowanych lub warunków, pod jakimi spełnienie takiej normy uzasadnia domniemanie zgodności. Po konsultacji z komitetem i w zgodności z procedurą opisaną w art. 14, Komisja może wycofać normy zharmonizowane przez opublikowanie noty w Urzędowym Dzienniku Wspólnot Europejskich.

Artykuł 6

Wprowadzanie na rynek

1. Państwa członkowskie zapewnią, że urządzenie jest wprowadzane na rynek tylko wtedy, jeżeli spełnia stosowne wymagania zasadnicze wyszczególnione w art. 3 i inne właściwe postanowienia niniejszej dyrektywy, kiedy jest właściwie zainstalowane, konserwowane i używane zgodnie z przeznaczeniem. W sprawie wprowadzanie na rynek nie powinno być żadnych dalszych przepisów prawa krajowego.
2. Podejmując decyzję dotyczącą zastosowania wymogów zasadniczych zgodnie z art. 3 ust. 3, Komisja określi datę zastosowania tych wymogów. Jeżeli określi się, iż dana klasa urządzeń ma spełnić wymagania zasadnicze zgodnie z art. 3 ust. 3, to urządzenia należące do tej klasy urządzeń, które znalazły się na rynku przed określoną przez Komisję datą zastosowania tych wymogów, mogą pozostawać na rynku przez odpowiednio długi okres. Zarówno ta data, jak i okres zostaną określone przez Komisję zgodnie z procedurą ustaloną w art. 14.
3. Państwa członkowskie zapewnią, że producent lub osoba odpowiedzialna za wprowadzenie urządzenia na rynek dostarczy użytkownikowi informacji co do przeznaczenia tego urządzenia wraz z deklaracją o spełnieniu wymogów zasadniczych. W przypadku urządzeń radiokomunikacyjnych, te informacje muszą być wystarczające do zidentyfikowania na podstawie opakowania i instrukcji użytkownika w jakim państwie członkowskim lub jego regionie urządzenie przeznaczone jest do użytkowania, powinny również ostrzec użytkownika poprzez oznakowanie urządzenia według załącznika VII ust. 5 o potencjalnych ograniczeniach lub wymaganych zezwoleniach na użytkowanie urządzeń radiokomunikacyjnych w niektórych państwach członkowskich. Odnośnie do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, takie informacje muszą być wystarczające, dla identyfikacji interfejsów publicznych sieci telekomunikacyjnych, do których te urządzenia mają być przyłączane. We wszystkich urządzeniach informacje muszą być wyraźnie

widoczne.

4. W przypadku urządzeń radiokomunikacyjnych użytkujących pasma częstotliwości, których wykorzystanie nie jest zharmonizowane na obszarze Wspólnoty, producent lub jego upoważniony przedstawiciel ustanowiony na terenie Wspólnoty albo osoba odpowiedzialna za wprowadzenie urządzenia na rynek, muszą zawiadomić krajowe władze państwa członkowskiego zarządzające widmem częstotliwości, o zamiarze wprowadzenia na jego rynek krajowy takiego urządzenia.

5. Zawiadomienie to musi być dokonane nie później niż na cztery tygodnie przed wprowadzeniem na rynek i musi zawierać informacje o charakterystykach radiokomunikacyjnych urządzenia (w szczególności o pasmach częstotliwości, odstępach międzykanałowych, typach modulacji i mocy w. cz.) oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, o której mowa w załączniku IV lub V.

Artykuł 7

Wprowadzanie do użytku i prawo przyłączenia

1. Państwa członkowskie dopuszczają wprowadzanie do użytku urządzeń, zgodnie z ich przeznaczeniem, gdy spełnią one wymogi zasadnicze określone w art. 3, oraz inne wymogi określone w niniejszej dyrektywie.

2. Nie naruszając postanowień ust. 1 oraz bez uszczerbku dla warunków dołączonych do zezwoleń na świadczenie danych usług zgodnie z prawem Wspólnoty, państwa członkowskie mogą ograniczyć wprowadzanie do użytku urządzeń radiokomunikacyjnych, jednak tylko z przyczyn związanych z efektywnym i właściwym wykorzystaniem widma częstotliwości radiowych, z potrzebą uniknięcia szkodliwych zakłóceń lub ze względu na zdrowie publiczne.

•
3. Nie naruszając postanowień ust. 4, państwa członkowskie zapewnią, aby operatorzy publicznych sieci telekomunikacyjnych nie odmawiali, tłumacząc to względami technicznymi, przyłączenia do odpowiednich interfejsów telekomunikacyjnych urządzeń końcowych spełniających właściwe wymagania art. 3.

4. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że urządzenie zadeklarowane jako spełniające wymagania niniejszej dyrektywy powoduje poważne uszkodzenia sieci, powoduje szkodliwe zakłócenia albo wywołuje szkody w sieci lub w jej funkcjonowaniu, wówczas operator może zostać upoważniony do odmowy przyłączenia, dokonania odłączenia lub wycofania z ruchu takiego urządzenia. państwa członkowskie powiadomią Komisję o każdym przypadku udzielenia takiego upoważnienia, a Komisja zwoła posiedzenie komitetu, aby wydał opinię w tej sprawie. Po konsultacji z komitetem, Komisja może wszcząć postępowanie według procedury opisanej w art. 5 ust. 2 oraz art. 5 ust. 3. Komisja i państwa członkowskie mogą również zastosować inne właściwe środki.

5. W przypadku sytuacji nadzwyczajnych operator może odłączyć urządzenie, jeżeli ochrona sieci wymaga bezzwłocznego odłączenia i jeśli użytkownikowi może być zaoferowane alternatywne rozwiązanie bez zwłoki i bez ponoszenia przez niego kosztów. Operator ma natychmiast zawiadomić krajową władzę odpowiedzialną za wdrożenie ustępu 4 i artykułu 9.

Artykuł 8

Swobodny obrót urządzeniami

1. Państwa członkowskie nie mogą zabraniać, ograniczać lub utrudniać wprowadzania na rynek i wprowadzania do użytku na ich terytoriach, urządzeń oznakowanych znakiem "CE" opisanym w załączniku VII, który oznacza zgodność urządzenia ze wszystkimi ustaleniami niniejszej dyrektywy, łącznie z procedurami oceny zgodności zamieszczonymi w Rozdziale II. Nie narusza to postanowień artykułów 6 ust. 4, 7 ust. 2 i 9 ust. 5.
2. Państwa członkowskie nie będą stwarzały przeszkód w wystawianiu urządzeń niezgodnych z niniejszą dyrektywą na targach handlowych, wystawach i demonstracjach pod warunkiem oznakowania w widoczny sposób, że urządzenia te nie mogą być dopuszczone do rynku ani do ruchu do czasu uzyskania przez nie zgodności
3. Jeżeli urządzenie podlega innym dyrektywom dotyczącym innych aspektów, przewidującym również oznakowanie znakiem CE, wówczas oznacza to, że dane urządzenie spełnia także wymogi tych innych dyrektyw. Jednakże, jeżeli jedna lub więcej z tych dyrektyw zezwala producentowi na wybór wymagań, które będzie spełniał w okresie przejściowym, wówczas oznakowanie "CE" będzie świadczyło o spełnianiu przez urządzenie tylko wymagań dyrektyw zastosowanych przez producenta. W tym przypadku szczegóły dyrektyw o które chodzi, zgodnie z publikacją w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, muszą być zamieszczone w dokumentach, uwagach lub instrukcjach wymaganych przez te dyrektywy, a towarzyszących danym wyrobom.

Artykuł 9

Przepisy ochronne

1. Państwo członkowskie, które stwierdzi, że urządzenie, które znajduje się w zakresie regulacji niniejszej dyrektywy nie spełnia jej wymagań, podejmie wszystkie niezbędne środki na swoim terytorium dla wycofania tego urządzenia z rynku lub z używania, zabroni wprowadzania go na rynek lub uruchamiania albo też ograniczy jego swobodne przemieszczanie.
2. Państwo członkowskie niezwłocznie zawiadomi Komisję o podjętych środkach podając powody takiej decyzji oraz podając, czy powodem niezgodności jest:
  - a) niewłaściwe zastosowanie norm zharmonizowanych według art. 5 ust. 1;
  - b) braki w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 5 ust. 1;
  - c) brak spełnienia wymagań określonych w art. 3 przez urządzenie, które nie spełnia wymagań norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 5 ust. 1.
3. Jeżeli środki, o których mowa w ust. 1 są przypisane niewłaściwemu stosowaniu norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lub brakowi spełnienia wymagań art. 3. gdy urządzenie nie spełnia wymagań norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 5 ust. 1, Komisja przeprowadzi konsultacje ze stronami zainteresowanymi tak szybko, jak to jest możliwe. Komisja powiadomi niezwłocznie państwa członkowskie o dokonanych ustaleniach, a o swojej opinii w sprawie zasadności podjętych działań, w ciągu dwóch miesięcy od jej

powiadomienia o tych działaniach,

4. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 1 jest przypisana brakom w normach zharmonizowanych według art. 5 ust. 1, Komisja w przeciągu dwóch miesięcy przedstawi sprawę komitetowi. Komitet wyda opinię postępując zgodnie z procedurą ustaloną w art. 13. Po tej konsultacji, Komisja powiadomi państwa członkowskie o dokonanych ustaleniach oraz o jej opinii w sprawie zasadności działań podjętych przez państwo członkowskie. Jeżeli Komisja stwierdzi, że działania są uzasadnione, rozpocznie ona niezwłocznie postępowanie według procedury opisanej w art. 5 ust. 2.

5. a) Nie naruszając postanowień art. 6, państwo członkowskie może, działając w zgodzie z Traktatem, a w szczególności z artykułami 30 i 36 Traktatu, podjąć właściwe środki zmierzające do:

(i) zakazu lub ograniczenia wprowadzania na swój rynek i/lub

(ii) żądania wycofania ze swojego rynku

urządzeń radiokomunikacyjnych, wliczając w to typy urządzeń radiokomunikacyjnych, które spowodowały albo istnieją rozsądne podstawy do przypuszczeń, że spowodują szkodliwe zakłócenia, zarówno w już istniejących lub w planowanych służbach w przeznaczonych w kraju pasmach częstotliwości.

b) Jeżeli państwo członkowskie podejmuje środki określone w lit. a), powiadomi on natychmiast Komisję o nich, wyszczególniając przyczyny ich przyjęcia.

6. W przypadku gdy państwo członkowskie zawiadamia Komisję o podjęciu środków opisanych w ustępie 1 lub 5, Komisja powiadomi inne państwa członkowskie i skonsultuje sprawę z komitetem.

Jeżeli w wyniku tych konsultacji Komisja uzna, że:

- podjęcie środków było uzasadnione, to powiadomi ona niezwłocznie państwo członkowskie, które podjęło inicjatywę i inne państwa członkowskie;

- środki podjęto niesłusznie, to powiadomi ona niezwłocznie państwo członkowskie, który podjął inicjatywę i zażąda wycofania zastosowanych środków.

7. Komisja będzie przechowywać zapisy przypadków zgłoszonych przez państwa członkowskie i będzie je im udostępniać na żądanie.

ROZDZIAŁ II

OCENA ZGODNOŚCI

Artykuł 10

Procedury oceny zgodności

1. Procedura oceny zgodności określona w tym artykule będzie stosowana dla wykazania zgodności urządzenia ze wszystkimi odnoszącymi się do niego wymogami zasadniczymi określonymi w art. 3.

2. Według uznania producenta, zgodność urządzenia z wymogami zasadniczymi opisanymi w art. 3 ust. 1 lit. a) i lit. b) może być wykazana przy użyciu procedur określonych odpowiednio

w dyrektywie 73/23/EWG i w dyrektywie 89/336/EWG, jeżeli to urządzenie znajduje się w zakresie tych dyrektyw, jako alternatywa procedur zamieszczonych niżej.

3. Telekomunikacyjne urządzenia końcowe, nie korzystające z widma częstotliwości przeznaczonego dla radiokomunikacji ziemskiej/kosmicznej oraz części odbiorcze urządzeń radiokomunikacyjnych, należy poddać procedurom określonym w jednym z załączników II, IV lub V, według wyboru producenta.

4. Jeżeli producent zastosował normy zharmonizowane według art. 5 ust. 1, urządzenia radiokomunikacyjne nie wchodzące w zakres ustępu 3, należy poddać procedurom określonym w jednym z załączników III, IV lub V, według wyboru producenta.

5. Jeżeli producent nie zastosował lub zastosował tylko częściowo normy zharmonizowane według art. 5 ust. 1, urządzenia radiokomunikacyjne nie wchodzące w zakres ustępu 3 tego artykułu należy poddać procedurom określonym w jednym z załączników IV lub V. według wyboru producenta.

6. Zapisy i korespondencja związane z procedurami oceny zgodności, o których mowa w ustępach 2 do 5, mają być prowadzone w oficjalnym języku państwa członkowskiego, w którym procedury te będą realizowane, albo w języku zaakceptowanym przez zaangażowaną jednostkę notyfikowaną.

Artykuł 11

Jednostki notyfikowane i władze nadzorujące

1. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o jednostkach wyznaczonych do pełnienia zadań, o których mowa w art. 10. Przy ocenie jednostek, które mają być wyznaczone, państwa członkowskie powinny stosować kryteria określone w załączniku VI.

2. państwa członkowskie powiadomią Komisję o tym, jakie władze zostały ustanowione na ich terytorium do nadzorowania wykonywania postanowień niniejszej dyrektywy.

3. Komisja opublikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich listę jednostek notyfikowanych wraz z ich numerami identyfikacyjnymi oraz zadaniami, których dotyczy notyfikacja. Komisja opublikuje również w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich listę władz nadzorujących. państwa członkowskie będą dostarczały Komisji informacji niezbędnych dla bieżącej aktualizacji tych list.

ROZDZIAŁ III

OZNAKOWANIE ZGODNOŚCI „CE” I NAPISY

Artykuł 12

Oznakowanie „CE”

1. Urządzenie spełniające odpowiednie wymogi zasadnicze powinno być oznakowane znakiem zgodności CE, o którym mowa w załączniku VII. Oznakowanie będzie dokonywane na odpowiedzialność producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub osoby odpowiedzialnej za wprowadzenie urządzenia na rynek.

Jeżeli stosowane są procedury określone w załączniku III, IV i V, oznakowaniu powinien towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, o której mowa w art. 11 ust. 1. Urządzenia radiokomunikacyjne muszą dodatkowo mieć uwidoczniony identyfikator Klasy Urządzeń, jeżeli taki został im przydzielony. Urządzenia mogą być oznakowywane innymi oznaczeniami pod warunkiem, że widoczność oznakowania CE nie zostanie przez to zmniejszona.

2. Żadne z urządzeń, niezależnie od tego czy spełnia ono odpowiednie wymogi zasadnicze czy nie, nie może nosić oznakowania, które mogłoby wprowadzić w błąd stronę trzecią odnośnie do znaczenia i formy oznakowania CE, określonego w załączniku VII.

3. Właściwe państwo członkowskie podejmie odpowiednie działania przeciwko każdemu, kto dokonał oznakowania niezgodnie z ustępami 1 i 2. Jeżeli osoby takiej nie można zidentyfikować, wówczas po wykryciu wyżej określonej niezgodności, mogą zostać podjęte odpowiednie działania skierowane przeciwko posiadaczowi tak oznakowanego urządzenia.

4. Urządzenia powinny być identyfikowane poprzez podanie nazwy typu, numeru partii i/lub numeru seryjnego wyrobu, oraz nazwy producenta lub nazwiska osoby odpowiedzialnej za umieszczenie wyrobu na rynku.

ROZDZIAŁ IV KOMITET

Artykuł 13

Skład komitetu

Komisja będzie wspomagana przez komitet. Jest to Telekomunikacyjny Komitet Oceny Zgodności i Nadzoru Rynku, złożony z przedstawicieli państw członkowskich, z przedstawicielem Komisji jako przewodniczącym.

Artykuł 14

Tryb działania komitetu przy spełnianiu funkcji doradczej

1. Z komitetem będą konsultowane sprawy określone w art. 5, 6 ust. 2, 7 ust. 4, 9 ust. 4 i w załączniku VII (5).

2. Komisja będzie przeprowadzać z komitetem okresowe konsultacje w sprawach nadzoru nad stosowaniem niniejszej dyrektywy i w określonych przypadkach będzie wydawać odpowiednie wytyczne w tej sprawie.

3. Przedstawiciel Komisji będzie przedstawiać komitetowi projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wyraża opinię o projekcie w terminie, który może być wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy, jeżeli to niezbędne w drodze głosowania.

Opinia wydana przez komitet jest zapisywana w sprawozdaniu z posiedzenia, w którym muszą być ponadto zamieszczone indywidualne stanowiska tych państw członkowskich, które tego zażądały.

Komisja przywiązuje najwyższą wagę do opinii dostarczonej przez komitet. Jest też

zobowiązana w ciągu jednego miesiąca zdecydować o sposobie uwzględnienia opinii komitetu i powiadomić o tym komitet.

4. Komisja będzie okresowo przeprowadzać konsultacje z przedstawicielami operatorów sieci telekomunikacyjnych, konsumentów i producentów. Jest ona zobowiązana do systematycznego informowania komitetu o wynikach tych konsultacji.

Artykuł 15

Tryb działania komitetu przy spełnianiu funkcji regulacyjnej

1. Nie naruszając postanowień art. 14, następująca procedura powinna być stosowana w sprawach określonych w art. 3 ust. 3 i 4 ust. 1.

2. Przedstawiciel Komisji jest zobowiązany do przedstawienia komitetowi projektu działań jakie należy podjąć. Komitet ma wyrazić opinię o projekcie, w terminie który może być wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. W sprawach decyzji proponowanych przez Komisję, które ma przyjąć Rada, opinia będzie dostarczona przez większość określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w Komitecie muszą być wazone zgodnie z zasadą określoną w tym artykule. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. Komisja podejmuje zamierzone działania, jeżeli pozostają one w zgodzie z opinią komitetu.

Jeżeli zamierzone działania są niezgodne z opinią komitetu lub jeśli opinia taka nie została dostarczona, Komisja niezwłocznie przedstawi propozycję takich działań Radzie. Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie podejmie działań w przeciągu trzech miesięcy od daty przedstawienia jej sprawy - Komisja podejmie zamierzone środki.

ROZDZIAŁ V POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 16

Kraje trzecie

1. Państwa członkowskie mogą informować Komisję o wszelkich, które dotarły do ich wiadomości, trudnościach natury ogólnej, które zaszły *de iure* lub *de facto*, napotkanych przez przedsiębiorstwa z terenu Wspólnoty we wprowadzaniu towarów na rynki krajów trzecich

2. Ilekroć Komisja zostaje poinformowana o tego rodzaju trudnościach może ona, jeśli to niezbędne, przedłożyć Radzie propozycję udzielenia jej mandatu na negocjacje przyznania, w tychże krajach trzecich, przedsiębiorstwom z terenu Wspólnoty praw porównywalnych z prawami innych przedsiębiorstw.

3. Działania przewidziane na podstawie ust. 2 nie mogą kolidować ze zobowiązaniami Wspólnoty i państw członkowskich istniejącymi w ramach umów międzynarodowych.

Artykuł 17

Przegląd i sprawozdawczość

Komisja będzie dokonywała przeglądu funkcjonowania niniejszej dyrektywy i będzie składała sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, pierwszy raz nie później niż 7 października 2000 r., 18 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy i następnie co trzy lata. Sprawozdanie będzie zawierać informacje o postępie w sporządzaniu odpowiednich norm, jak też o wszelkich problemach zaistniałych w trakcie wdrażania dyrektywy.

Sprawozdanie będzie również przedstawiać działania komitetu i zawierać ocenę postępu w tworzeniu otwartego rynku konkurencyjnego urządzeń na szczeblu Wspólnoty oraz zawierać analizę pożądanego rozwoju ram regulacyjnych wprowadzania na rynek i uruchamiania urządzeń, tak aby:

- a) zapewnić osiągnięcie spójnego systemu na szczeblu Wspólnoty dla wszystkich urządzeń;
- b) umożliwić integrację sektorów telekomunikacji, audiowizualnego i techniki informacyjnej;
- c) umożliwić harmonizację środków regulacyjnych na szczeblu międzynarodowym.

Sprawozdanie w szczególności zawierać rezultaty analizy przeprowadzonej w celu ustalenia, czy istnieje potrzeba dalszego utrzymywania wymogów zasadniczych dla wszystkich kategorii urządzeń objętych dyrektywą i czy procedury zawarte w załączniku IV ust. 3, są proporcjonalne do celu jakim jest spełnienie wymogów zasadniczych przez urządzenia, których dotyczy ten załącznik. Sprawozdanie może również zawierać, w miarę potrzeby, propozycje nowych działań zaradczych zmierzających do pełnej realizacji celów dyrektywy.

Artykuł 18

Postanowienia przejściowe

1. Normy określone w dyrektywach 73/23/EWG lub 89/336/EWG, które opublikowano w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, mogą stanowić podstawę do domniemania zgodności z wymogami zasadniczymi określonymi w art. 3 ust. 1 lit. a) i 3 ust. 1 lit. b). Wspólne Regulacje Techniczne dla dyrektywy 98/13/WE, których referencje zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, mogą stanowić podstawę do domniemania zgodności z innymi stosownymi wymogami zasadniczymi określonymi w art. 3. Niezwłocznie po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, Komisja opublikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich listę referencji do tych norm.

2. Państwa członkowskie nie będą utrudniać wprowadzania na rynek i uruchamiania urządzeń spełniających wymagania dyrektywy 98/13/WE lub przepisów będących w mocy na ich terenie, które były wprowadzone na rynek po raz pierwszy przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy albo najpóźniej w dwa lata po jej wejściu w życie.

3. Niezależnie od wymogów zasadniczych określonych w art. 3 ust. 1, państwa członkowskie mogą wnioskować o kontynuowanie - jeszcze przez okres do 30 miesięcy po dacie przywołanej w pierwszym zdaniu art. 19 ust. 1 i w zgodzie z postanowieniami Traktatu - wymagań, aby żadne telekomunikacyjne urządzenie końcowe nie powodowało niedopuszczalnego pogorszenia usługi telefonii głosowej dostępnej w ramach usług

powszechnych, jak to określono w dyrektywie 98/10/WE.

Państwo członkowskie poinformuje Komisję o przyczynach wnioskowania o kontynuację takiego wymagania, o terminie, po którym dana usługa nie będzie już potrzebowała korzystać z tego wymagania i o środkach podjętych dla zapewnienia dotrzymania tego terminu. Komisja rozpatrzy wnioski uwzględniając szczególną sytuację w danym państwie członkowskim oraz potrzebę zapewnienia spójnego środowiska regulacyjnego na szczeblu Wspólnoty a także zawiadomi państwo członkowskie o tym, czy jej zdaniem szczególna sytuacja w tym państwie członkowskim uzasadnia kontynuację i jeśli tak, to do jakiego terminu taka kontynuacja jest uzasadniona.

Artykuł 19

Przeniesienie niniejszej dyrektywy do prawa krajowego

1. Nie później niż 7 kwietnia 2000 r. państwa członkowskie przyjmą i opublikują ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne dla osiągnięcia zgodności z niniejszą dyrektywą. Muszą one obowiązkowo powiadomić o tym Komisję. Ustalenia te wprowadzą one w życie od dnia 8 kwietnia 2000.

Środki przyjmowane przez państwa członkowskie powinny zawierać odniesienia do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie powinno towarzyszyć ich oficjalnemu opublikowaniu. Procedura zamieszczania tych odniesień będzie ustalona przez poszczególne państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie są zobowiązane do poinformowania Komisji o swoich podstawowych krajowych przepisach, które wprowadzają w dziedzinie objętej działaniem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 20

Utrata mocy zobowiązującej

1. Dyrektywa 98/13/WE, zostaje niniejszym uchylona od dnia 8 kwietnia 2000 r.

2. Niniejsza dyrektywa nie jest dyrektywa specyficzną w rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy 89/336/EWG. Postanowienia dyrektywy 89/336/EWG nie mają, od dnia 8 kwietnia 2000 r., zastosowania do urządzeń objętych niniejszą dyrektywą z wyjątkiem wymagań ochronnych art. 4 i zał. III oraz procedury oceny zgodności z art. 10 ust. 1, 10 ust. 2 i zał. I do dyrektywy 89/336/EWG.

3. Od dnia 8 kwietnia 2000 r. postanowienia dyrektywy 73/23/EWG nie mają zastosowania do urządzeń objętych niniejszą dyrektywą z wyjątkiem spraw związanych z wymogami bezpieczeństwa zamieszczonymi w art. 2 i zał. I i procedurą oceny zgodności opisaną w zał. III, Sekcja B i w zał. IV dyrektywy 89/336/EWG.

Niniejsza dyrektywa wejdzie w życie w dniu jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 22

Adresaci

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 marca 1999 r

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
J. M. GIL-ROBLES

W imieniu Rady
Przewodniczący
W. RIESTER

Przypisy:

- 1) Dz.U. WE C 248, 14.8.1997, str. 4.
- 2) Dz.U. WE C 73, 9.3.1998, str. 10.
- 3) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 1998 (Dz.U. WE C 56, 23.2.1998, str. 27), Wspólne stanowisko Rady z dnia 8 czerwca 1998 (Dz.U. WE C 227, 20.7.1998, str. 37) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 1998 (Dz.U. WE C 328, 26.10.1998, str. 32). decyzja Rady z 25 stycznia 1999 r. oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z 10 lutego 1999 r.
- 4) Dz.U. WE L 74, 12. 3.1998, str. 1.
- 5) Dz.U. WE L 367, 31. 12. 1994, str. 1
- 6) Dz.U. WE L 101, 1.4.1998, str. 24.
- 7) Dz.U. WE L 77, 26. 3. 1973, str. 29. dyrektywa poprawiona przez dyrektywę 93/68/EWG (Dz.U. WE L 220, 30. 8. 1993, str. 1)
- 8) Dz.U. WE L 139, 23. 5. 1989, str. 19. dyrektywa ostatnio poprawiona przez dyrektywę 93/68/EWG
- 9) Dz.U. WE 131, 27. 5. 1998, str. 73. dyrektywa poprawiona przez dyrektywę
- 11) Dz.U. WE nr L 210, 7. 8. 1985, str. 29.
- 12) Dz.U. WE L 220, 30. 8. 1993, str. 23.
- 13) Dz.U. WE L 220, 30. 8. 1993, str. 23.
- 14) Dz.U. WE C 102, 4. 4. 1996, str. 1.
- 15) Dz.U. WE L 169, 12.7. 1993, str. 1.
- 16) Dz.U. WE L 152, 6. 7. 1972, str. 15. dyrektywa ostatnio poprawiona przez dyrektywę Komisji 95/54/WE. (Dz.U. WE L 266, 8. 11. 1955, p. 1).
- 17) Dz.U. WE L 225. 10. 8. 1992, str. 72. dyrektywa poprawiona przez Akt Akcesyjny (Przystąpienia) z roku 1994.

ZAŁĄCZNIK I

LISTA URZĄDZEŃ NIE OBJĘTYCH NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ, DO KTÓREJ ODSYŁA ARTYKUŁ 1(4)

1. Urządzenia radiokomunikacyjne używane przez radioamatorów, zgodnie z artykułem 1, definicją 53, Regulaminu Radiokomunikacyjnego Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU), chyba, że jest to sprzęt komercyjny, dostępny na rynku;
Zestawy podzespołów do montowania przez radioamatorów oraz komercyjny sprzęt rynkowy, ale zmodyfikowany przez lub dla radioamatorów, nie są uważane za komercyjny sprzęt dostępny na rynku.
2. Urządzenia podlegające postanowieniom dyrektywy Rady 96/98/WE z 20 grudnia 1996 r. w sprawie urządzeń morskich¹¹ •
3. Okablowanie i przewodowanie;
4. Urządzenia radiokomunikacyjne wyłącznie odbiorcze, przeznaczone wyłącznie do odbioru radiofonii i telewizji.
5. Wyroby, sprzęt i podzespoły podlegające postanowieniom artykułu 2 Rozporządzenia Rady (EWG) 3922/91 z 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych oraz procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego²¹.
6. Urządzenia i systemy zarządzania ruchem powietrznym, w rozumieniu artykułu 1 dyrektywy Rady 93/65/EWG z 19 lipca 1993 r. w sprawie zdefiniowania i użytkowania kompatybilnych wymagań technicznych przy wyposażaniu w urządzenia i systemy dla zarządzania ruchem powietrznym³¹.

(1) Dz.U. WE L 46, 17.2. 1997, p. 25.

(2) Dz.U. WE L 373, 31. 12. 1991, p. 4. Rozporządzenie poprawione Rozporządzeniem Komisji (WE) Nr. 2176/91 (Dz.U. WE L 291, 14. 11. 1996. p. 15).

(3) Dz.U. WE L 187, 29. 7. 1993, p. 52. dyrektywa ostatnio poprawiona przez dyrektywę 97/15/WE (Dz.U. WE L 95, 10. 4. 1997, p. 16).

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURA OCENY ZGODNOŚCI OKREŚLONA W ART. 10 ust. 3

Moduł A (wewnętrzna kontrola produkcji)

1. Moduł ten określa procedurę, zgodnie z którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel ustanowiony na obszarze Wspólnoty, na którym spoczywają obowiązki nałożone w ust. 2, zapewnia i deklaruje, że rozważane wyroby spełniają odnoszące się do nich wymagania niniejszej dyrektywy. Producent lub jego, ustanowiony na obszarze Wspólnoty, upoważniony przedstawiciel musi umieścić znak „CE” na każdym egzemplarzu wyrobu i sporządzić pisemną deklarację zgodności.

2. Producent musi sporządzić dokumentację techniczną określoną w ust. 4 i on, lub jego upoważniony przedstawiciel ustanowiony na obszarze Wspólnoty, są zobowiązani do przechowywania jej przez okres co najmniej dziesięciu lat od wyprodukowania ostatniego wyrobu, udostępniając ją do wglądu w celach kontrolnych właściwym władzom każdego z państw członkowskich.

3. Jeżeli ani producent, ani jego upoważniony przedstawiciel, nie znajdują się w obrębie Wspólnoty, wówczas obowiązek przechowywania i udostępniania dokumentacji spada na osobę wprowadzającą wyrób na rynek Wspólnoty.

4. Dokumentacja techniczna musi umożliwiać dokonywanie oceny zgodności wyrobu z wymogami zasadniczymi. Musi ona zawierać niezbędne dane dotyczące konstrukcji wyrobu, jego wytwarzania i obsługi. W szczególności dokumentacja musi zawierać:

- ogólny opis wyrobu,
- rysunki i schematy przedstawiające koncepcję konstrukcji i metod wytwarzania części, podzespołów, obwodów itd.,
- opisy i wyjaśnienia umożliwiające zrozumienie wyżej wymienionych rysunków i schematów oraz zasad działania wyrobu,
- listę norm, o których mowa w artykule 5, mających zastosowanie w całości lub częściowo oraz opisy i wyjaśnienia rozwiązań przyjętych dla spełnienia wymogów dyrektywy w tych przypadkach, w których normy, o których mowa w artykule 5, nie zostały zastosowane lub nie istnieją,
- wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych, wykonanych badań itp.,
- sprawozdania z badań.

5. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel musi przechowywać kopię deklaracji zgodności wraz z dokumentacją techniczną.

6. Producent musi podjąć wszelkie starania niezbędne, aby proces wytwórczy zapewniał zgodność wytworzonego wyrobu z dokumentacją techniczną, o której mowa w ust. 2, oraz z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK III

PROCEDURA OCENY ZGODNOŚCI OKREŚLONA W art. 10 ust. 4 (Wewnętrzna kontrola produkcji oraz specyficzne badania urządzenia)¹

Ten załącznik składa się z załącznika II rozszerzonego o następujące dodatkowe wymaganie:

Wszystkie istotne serie testów radiokomunikacyjnych dla każdego typu urządzenia muszą być wykonywane przez producenta lub w jego imieniu. Odpowiedzialność za wyznaczenie, które serie testów są istotne spoczywa na jednostce notyfikowanej wybranej przez producenta, z wyjątkiem sytuacji kiedy serie testów są zdefiniowane w normach zharmonizowanych. Jednostka notyfikowana musi odpowiednio uwzględnić wcześniejsze decyzje podjęte przez wspólnie działające jednostki notyfikowane.

Producent lub jego ustanowiony na obszarze Wspólnoty upoważniony przedstawiciel lub też osoba odpowiedzialna za wprowadzenie urządzenia na rynek ma oświadczyć, że testy te zostały przeprowadzone, że urządzenie spełnia warunki oraz musi umieścić na wyrobie, podczas procesu produkcyjnego, numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej.

ZAŁĄCZNIK IV

PROCEDURA OCENY ZGODNOŚCI OKREŚLONA W ART. 10 ust. 5 (Specyfikacja konstrukcji technicznej)

Ten załącznik składa się z załącznika III rozszerzonego o następujące dodatkowe wymaganie: Dokumentacja techniczna opisana w ustępie 4 załącznika II i deklaracja o pozytywnym wyniku serii testów radiokomunikacyjnych, o których mowa w załączniku III, muszą stanowić specyfikację konstrukcji technicznej.

Producent, jego ustanowiony na obszarze Wspólnoty upoważniony przedstawiciel lub też osoba odpowiedzialna za wprowadzenie urządzenia na rynek, musi przedstawić specyfikację jednej lub więcej placówce notyfikowanej, z których każda musi być poinformowana o pozostałych, które otrzymały specyfikację.

Jednostka notyfikowana dokona przeglądu dokumentacji i jeżeli stwierdzi, że zgodność z wymaganiami dyrektywy nie została wystarczająco wykazana, wówczas może wydać taką opinię producentowi lub jego ustanowionemu na obszarze Wspólnoty upoważnionemu przedstawicielowi lub też osobie odpowiedzialnej za wprowadzenie urządzenia na rynek oraz musi powiadomić o tym inne jednostki notyfikowane, które otrzymały tę specyfikację.

Jednostka notyfikowana ma 4 tygodnie od otrzymania specyfikacji na wydanie takiej opinii. Po otrzymaniu tej opinii lub po upływie okresu 4 tygodni urządzenie to może być wprowadzone na rynek bez naruszenia postanowień art. 6 ust. 4 i 9 ust. 5.

Producent, jego ustanowiony na obszarze Wspólnoty upoważniony przedstawiciel lub też osoba odpowiedzialna za wprowadzenie urządzenia na rynek, ma obowiązek przechowywać specyfikację przez okres co najmniej dziesięciu lat od wyprodukowania ostatniego urządzenia, udostępniając ją do wglądu w celach kontrolnych właściwym władzom któregośkolwiek państwa członkowskiego.

¹ Załącznik bazujący na Module A, z dodatkowymi wymaganiami właściwymi dla sektora

ZAŁĄCZNIK V

PROCEDURA OCENY ZGODNOŚCI OKREŚLONA W ART. 10 Pełne zapewnienie jakości

Pełne zapewnienie jakości jest procedurą, w ramach której producent spełniający zobowiązania wynikające z ust. 2 zapewnia i deklaruje, że jego wyrób spełnia odnoszące się do niego wymagania dyrektywy. Producent musi umieścić na każdym egzemplarzu wyrobu oznakowanie, o którym mowa w artykule 12 ust. 1 i sporządzić pisemną deklarację zgodności.

Producent musi używać zaaprobowanego systemu jakości do projektowania wyrobu, produkcji i końcowej kontroli oraz do testów, jak to określono w ust. 3, i musi być poddany nadzorowi zgodnie z ust. 4.

3. System jakości

3.1 Producent musi wystąpić do jednostki notyfikowanej z wnioskiem o dokonanie oceny jego systemu jakości. Wniosek ma zawierać:

- wszystkie niezbędne informacje dotyczące wyrobów,
- dokumentację systemu jakości.

3.2. System jakości musi zapewniać zgodność wyrobów z wymaganiami dyrektywy, które się do nich odnoszą. Wszystkie elementy, wymagania i ustalenia przyjęte przez producenta muszą być udokumentowane w sposób systematyczny i uporządkowany w formie pisemnych procedur i instrukcji. Ta dokumentacja systemu jakości musi zapewniać jednolite rozumienie procedur w sprawach jakości takich jak programy jakości, plany, podręczniki i zapisy.

W dokumentacji tej muszą w szczególności być wystarczająco odpowiednio opisane następujące sprawy:

- cele jakości i struktura organizacyjna, odpowiedzialność i uprawnienia kierownictwa w odniesieniu do projektowania i jakości wyrobów,
- specyfikacje techniczne łącznie z normami zharmonizowanymi i regulacjami technicznymi, specyfikacjami odpowiednich testów, które będą stosowane. Tam, gdzie normy określone w art. 5 ust. 1, nie będą stosowane w całości, opisane zostaną zastosowane środki zapewniające spełnienie wymagań dyrektywy odnoszących się do wyrobów,
- kontrola projektowania oraz techniki weryfikacji projektowania, procesy i systematyczne działania, które będą stosowane przy projektowaniu wyrobów należących do odnośnej kategorii wyrobów,
- odpowiedni proces produkcyjny, kontrola jakości i techniki zapewniania jakości, procesy i systematyczne działania, które będą stosowane,
- badania i testy, które będą przeprowadzane przed, w trakcie i po procesie produkcyjnym, jak też częstotliwość ich przeprowadzania; podobnie jak wyniki testów wykonywanych przed procesem produkcyjnym, tam gdzie to właściwe,
- działania zapewniające, że warunki do testów i badań spełniają odpowiednie wymagania stosowne do wykonywania niezbędnych testów;

- zapisy dotyczące jakości, takie jak protokoły kontroli i dane testowe, dane kalibracyjne, raporty dotyczące kwalifikacji personelu itd.,
- środki służące do monitorowania osiągnięcia wymaganej jakości projektowania i wyrobu, oraz skutecznego działania systemu jakości.

3.3. Jednostka notyfikowana musi dokonać oceny systemu jakości celem stwierdzenia czy spełnia on wymagania określone w ust. 3.2. Należy domniemywać zgodność z tymi wymaganiami w stosunku do systemów jakości stosujących właściwą normę zharmonizowaną.

Jednostka notyfikowana oceni w szczególności, czy system kontroli jakości zapewnia zgodność wyrobów z wymaganiami dyrektywy w świetle odpowiedniej dokumentacji dostarczonej zgodnie z wymaganiami ustępów 3.1 i 3.2 łącznie z wynikami badań dostarczonymi przez producenta, tam gdzie to niezbędne.

Zespół audytorów musi mieć w swoim gronie przynajmniej jednego członka z doświadczeniem w zakresie technologii danego wyrobu. Procedura oceny powinna zawierać wizytę oceniającą, w zakładzie producenta.

Decyzja musi być zakomunikowana producentowi. Ma ona zawierać wnioski z przeprowadzonej analizy oraz uzasadnioną decyzję oceny.

3.4. Producent podejmie działania zmierzające do wypełnienia zobowiązań wynikających z zaakceptowanego systemu jakości i do podtrzymania systemu, tak aby pozostał adekwatny i skuteczny.

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel będą na bieżąco informować jednostkę notyfikowaną, która zaakceptowała system jakości, o wszelkich zamierzonych uaktualnieniach systemu.

Jednostka notyfikowana musi ocenić proponowane zmiany i zdecydować, czy uzupełniony system jakości będzie nadal spełniał wymagania, o których mowa w ust. 3.2, czy też zachodzi konieczność dokonania ponownej jego oceny.

Decyzja musi być zakomunikowana producentowi. Musi ona zawierać wnioski z przeprowadzonej analizy oraz uzasadnioną decyzję oceny.

4. Nadzór z ramienia WE wykonywany przez jednostkę notyfikowaną

4.1. Celem nadzoru jest zapewnienie, że producent rzeczywiście wypełnia zobowiązania wynikające z zaakceptowanego systemu jakości.

4.2. Producent musi umożliwić jednostce notyfikowanej dostęp do miejsc, w których wykonywane jest projektowanie, produkcja, kontrola i badania oraz magazynowanie, a także musi dostarczyć wszelkich niezbędnych informacji, w szczególności:

- dokumentację systemu jakości,

- zapisy jakości przewidziane w części projektowej systemu jakości, takie jak wyniki analiz, obliczeń, testów itd.,

- zapisy jakości przewidziane w części produkcyjnej systemu jakości, takie jak raporty z kontroli i dane testowe, dane dotyczące kalibracji, raporty dotyczące kwalifikacji personelu itd.

4.3. Jednostka notyfikowana musi przeprowadzać audyty w rozsądnych odstępach czasu tak, aby upewnić się, że producent podtrzymuje i stosuje system jakości i musi mu dostarczać sprawozdania z tych audytów.

4.4. Jednostka notyfikowana może ponadto wizytować producenta bez uprzedzenia. Podczas

takich wizyt jednostka notyfikowana może, w razie potrzeby, przeprowadzać testy lub żądać ich przeprowadzenia w celu stwierdzenia poprawności funkcjonowania systemu jakości. Producent musi otrzymać raport z takiej wizyty oraz wyniki testów, jeżeli były one przeprowadzane.

5. Producent musi przechowywać do dyspozycji władz krajowych, przez okres co najmniej dziesięciu lat od wyprodukowania ostatniego wyrobu, następujące dokumenty:

- dokumentację, o której mowa w ust. 3.1; akapit 2;

- uaktualnienia, o których mowa w ust. 3.4; akapit 2

- decyzje i raporty jednostki notyfikowanej, o których mowa w ust. 3.4, 4.3 i 4.4.

6. Każda jednostka notyfikowana ma obowiązek udostępniać innym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące udzielonych i wycofanych aprobat systemu jakości z danymi co do wyrobu lub wyrobów, których on dotyczy.

ZAŁĄCZNIK VI

MINIMALNE KRYTERIA, KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ UWZGLĘDNIONE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE PRZY WYZNACZANIU JEDNOSTEK NOTYFIKOWANYCH ZGODNIE Z ARTYKUŁEM 11 ust. 1

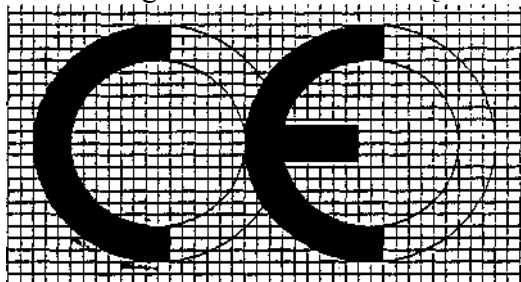
1. Jednostka notyfikowana, jej dyrektor i personel odpowiedzialny za wykonywanie *zadań* dla których jednostka ta jest notyfikowana, nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami lub instalatorami telekomunikacyjnych urządzeń końcowych lub urządzeń radiokomunikacyjnych ani też operatorami sieci, ani dostawcom usług, ani upoważnionym przedstawicielem jakiegokolwiek z takich stron. Muszą oni być niezależni i nie mogą być bezpośrednio związani z projektowaniem, konstruowaniem, marketingiem lub konserwacją telekomunikacyjnych urządzeń końcowych lub urządzeń radiokomunikacyjnych, ani nie mogą reprezentować stron zaangażowanych w taką działalność. Nie wyklucza to możliwości wymiany informacji technicznej między producentem i jednostką notyfikowaną.
2. Jednostka notyfikowana i jej personel muszą wykonywać zadania, dla których jednostka została desygnowana, z najwyższą zawodową rzetelnością i kompetencją techniczną i muszą być wolni od wszelkich nacisków i wpływów, szczególnie finansowych, które mogłyby mieć wpływ na ich osąd lub wynik kontroli - szczególnie ze strony osób lub grup osób, które są zainteresowane tymi wynikami.
3. Jednostka notyfikowana musi mieć do dyspozycji niezbędny personel i środki umożliwiające właściwe wykonywanie zadań administracyjnych i technicznych, do których została desygnowana.
4. Personel odpowiedzialny za kontrolę musi mieć:
  - solidne przygotowanie techniczne i zawodowe,
  - zadowalającą wiedzę na temat wymagań dotyczących przeprowadzanych testów lub kontroli oraz odpowiednie doświadczenie w przeprowadzaniu takich testów lub kontroli,
  - umiejętność sporządzania certyfikatów, zapisów i raportów stanowiących dowód autentyczności przeprowadzonych kontroli.
5. Musi być zagwarantowana bezstronność personelu kontrolującego. Wynagrodzenie tego personelu nie może zależeć od ilości wykonanych kontroli ani też od wyników tych kontroli.
6. Jednostka notyfikowana musi być ubezpieczona od odpowiedzialności finansowej, chyba że ta odpowiedzialność jest przyjęta przez państwo członkowskie w ramach prawa krajowego lub jeśli państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność bezpośrednio.
7. Personel jednostki notyfikowanej jest zobowiązany do przestrzegania tajemnicy zawodowej w stosunku do wszystkich informacji uzyskanych w czasie wykonywania obowiązków (z wyjątkiem kompetentnych władz administracyjnych państwa członkowskiego, w którym jednostka działa) zgodnie z niniejszą dyrektywą lub jakimkolwiek przepisem prawa krajowego skutkującym tak samo.

ZAŁĄCZNIK VII

OZNAKOWANIE URZĄDZEŃ OKREŚLONE W ART. 12 ust. 1

1. Znak zgodności CE składa się z dwóch dużych liter "CE" przyjmujących postać jak niżej:

Jeżeli znak ten zostaje pomniejszony lub powiększony proporcje powyższego rysunku muszą być zachowane.

2. Wysokość znaku musi wynosić co najmniej 5 mm z wyjątkiem sytuacji, w których uniemożliwia to konstrukcja urządzenia.

3. Znak CE musi być umieszczony na wyrobie albo na jego tabliczce znamionowej. Musi również znajdować się na opakowaniu (jeśli takie jest) i na towarzyszących dokumentach.

4. Znak CE musi być widoczny, czytelny i nie dający się zetrzeć

5. Identyfikator klasy urządzeń musi mieć postać ustaloną przez Komisję stosownie do procedury określonej w art. 14.

Tam gdzie to jest stosowne, oznakowanie musi zawierać element informujący użytkownika o tym, że urządzenie pracuje w paśmie częstotliwości niezharmonizowanym na obszarze Wspólnoty Europejskiej.

Informacja ta ma mieć tę samą wysokość co znak "CE".

Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

Parlament Europejski, Rada i Komisja doceniają wagę wymagań odnoszących się do zapobiegania wyrządzeniu w sieci lub w jej funkcjonowaniu szkód powodujących niedopuszczalną degradację usług, biorąc w szczególności pod uwagę konieczność ochrony interesów konsumenta.

Dlatego ustalono, że Komisja będzie prowadziła ciągłą ocenę sytuacji w celu oszacowania, czy takie ryzyko występuje często i znalezienia, w takim przypadku, odpowiedniego rozwiązania w ramach komitetu działającego zgodnie z procedurą opisaną w artykule 15. Rozwiązanie to będzie polegało na systematycznym stosowaniu tam, gdzie to będzie właściwe, wymogu zasadniczego przewidzianego w artykule 3 ust. 3 lit. b).

Ponadto, Parlament Europejski, Rada i Komisja stwierdzają, że stosowanie wyżej opisanej procedury nie narusza możliwości przewidzianych w artykule 7 ust. 5 ani rozwoju dobrowolnych systemów certyfikacji i oznakowania, mających na celu zapobieżenie degradacji usług lub wyrządzeniu jakiegokolwiek szkody w sieci.

DYREKTYWA 1999/64/WE KOMISJI

z dnia 23 czerwca 1999 r.

zmieniająca dyrektywę 90/388/EWG w sprawie zapewnienia prawnej odrębności istnienia sieci telekomunikacyjnych i sieci telewizji kablowej będących własnością jednego operatora

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 86 ust. 3,
a także mając na uwadze, co następuje:

(1) zgodnie z dyrektywą Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynku usług telekomunikacyjnych¹, ostatnio zmienioną przez dyrektywę 96/19/WE², Państwa Członkowskie miały uchylić specjalne i wyłączne prawa do świadczenia usług telekomunikacyjnych i infrastruktury do 1 stycznia 1998 r., z uwzględnieniem dodatkowych okresów przejściowych dla pewnych Państw Członkowskich; w szczególności zaś art. 4, zmieniony przez dyrektywę Komisji 95/51/WE³, wymagał, aby Państwa Członkowskie „porzuciły wszelkie restrykcje nałożone na dostarczanie pasma transmisyjnego przez sieci telewizji kablowej i zezwoliły na użycie sieci kablowych do dostarczania usług telekomunikacyjnych innych niż telefonia głosowa” oraz „zapewniły, że dozwolone są dla takiego celu połączenia sieci telewizji kablowej z publiczną siecią telekomunikacyjną, w szczególności zaś połączenie z liniami dzierżawionymi oraz porzuciły restrykcje na bezpośrednie łączenie sieci telewizji kablowej przez operatorów telewizji kablowej”;

(2) dyrektywa 95/51/WE podejmowała dwa problemy dotyczące przedsiębiorstw, którym Państwa Członkowskie udzieliły praw do budowy zarówno telewizji kablowej, jak i sieci telekomunikacyjnych; po pierwsze mówiła, że takie przedsiębiorstwa są w sytuacji, w której nie mają bodźców przyciągających użytkowników do sieci najlepiej przystosowanej do dostarczenia odpowiedniej usługi; wskazano, że wprowadzenie uczciwej konkurencji będzie często wymagało specjalnych środków, które wezmą pod uwagę konkretne okoliczności na danych rynkach; w chwili przyjęcia dyrektywy 95/51/WE Komisja stwierdziła, że biorąc pod uwagę różnicę między Państwami Członkowskimi władze krajowe mogą najlepiej ocenić, jakie środki są najodpowiedniejsze, a w szczególności czy rozdzielenie tych działań jest niezbędne; po drugie Komisja stwierdziła, że szczegółowa kontrola wzajemnych subsydiów i przejrzystość księgowa są niezbędne we wczesnych stadiach liberalizacji sektora telekomunikacyjnego; wobec tego art. 2 dyrektywy 95/51/WE wymagał, aby Państwa Członkowskie zapewniły w szczególności, że podmioty telekomunikacyjne dostarczające infrastruktury telewizji kablowej prowadziły odrębną księgowość finansową w odniesieniu do dostarczania publicznej sieci telekomunikacyjnej i sieci telewizji kablowej, jak również swoich działań jako dostawca usług telekomunikacyjnych; stwierdzono też, że Państwa

¹ Dz.U. WE L 192, z 24.07.1990, str. 10.

² Dz.U. WE L 74, z 22.03.1996, str. 13.

³ Dz.U. WE L 256, z 26.10.1995, str. 49.

Członkowskie powinny przynajmniej ustanowić jasny podział zapisów finansowych tych działań, preferowane jest pełne rozdzielanie strukturalne;

(3) w tym samym czasie Komisja stwierdziła, że przy braku powstawania konkurujących systemów dostaw do domów będzie musiała ponownie rozważyć, czy rozdzielanie księgowości jest wystarczające, aby uniknąć niewłaściwych praktyk i oceni, czy takie połączenie dostaw nie spowoduje ograniczenia potencjalnych dostaw pasma transmisyjnego kosztem dostawców usług na danym obszarze albo czy zagwarantowane są dalsze środki; w tym kontekście art. 2 ust. 3 dyrektywy 95/51/WE wymagał, aby Komisja przeprowadziła przed 1 stycznia 1998 r. ogólną ocenę wprowadzenia, w odniesieniu do celów tej dyrektywy, łącznej dostawy sieci telewizji kablowej i publicznych sieci telekomunikacyjnych przez jednego operatora;

(4) niniejsza dyrektywa jest oparta na ocenie przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 2 dyrektywy 95/51/WE; podczas przygotowywania tej oceny zamówiono dwa badania na temat znaczenia dla konkurencji na rynkach telekomunikacyjnym i multimedialnym, z jednej strony połączonej dostawy sieci kablowych i telekomunikacyjnych przez jednego dominującego operatora i z drugiej ograniczeń użycia sieci telekomunikacyjnych do dostarczania usług telewizji kablowej; badania stwierdziły w szczególności, że posiadanie sieci telekomunikacyjnych i sieci telewizji kablowej przez jedno przedsiębiorstwo bez wysokiego stopnia konkurencji na rynkach dostępu lokalnego spowalnia rozwój w kierunku pełnej infrastruktury multimedialnej, odstręcza konsumentów i dostawców usług oraz negatywnie wpływa na ekonomię europejską jako całość;

(5) Komisja przyjęła komunikat o ocenie przeprowadzonej zgodnie z wymaganiami dyrektywy 95/51/WE i 96/19/WE⁴; w swojej ocenie Komisja stwierdziła, że optymalny rozwój rynków telekomunikacyjnego i multimedialnego zależy od czterech czynników: konkurencji na rynku usług, konkurencji na rynku infrastruktury, modernizacji infrastruktury i innych typów innowacji; stwierdziła, że we Wspólnocie połączona dostawa usług telekomunikacyjnych i telewizji kablowej przez jednego operatora tworzy niesymetryczną pozycję startową dla dominującego operatora telekomunikacyjnego w porównaniu z nowymi konkurentami; będzie to znaczącym ograniczeniem dla optymalnego rozwoju rynków telekomunikacyjnych; analiza ta została także przyjęta przez Parlament Europejski w jego uchwale z 9 lutego 1999 r.⁵, dotyczącej projektu niniejszej dyrektywy;

(6) Traktat, w szczególności jego art. 86, powierza Komisji zadanie zapewnienia, że w przypadku przedsięwzięć publicznych i przedsięwzięć mających specjalne prawa lub prawa wyłączności Państwa Członkowskie wywiążą się ze swoich zobowiązań wobec prawa Wspólnoty; zgodnie z art. 86 ust. 3 Komisja może sprecyzować i wyjaśnić zobowiązania wynikające z tego artykułu i w tych ramach ustalić warunki, jakie są potrzebne, aby pozwolić Komisji efektywnie wykonać obowiązek nadzoru narzucony na nią przez ten ustęp;

(7) większość europejskich podmiotów telekomunikacyjnych to wciąż spółki kontrolowane przez państwo, a zatem są to przedsiębiorstwa publiczne według definicji dyrektywy Komisji 80/723/EWG⁶, ostatnio zmienionej przez dyrektywę 93/84/EWG⁷; dodatkowo, podczas gdy prawo Wspólnoty pozwala na odebranie prawa wyłączności do dostarczania sieci i usług

---

⁴ Dz.U. WE C 71, z 7.03.1998, str. 4.

⁵ Dz.U. WE C 150, z 28.05.1999, str. 33.

⁶ Dz.U. WE L 195, z 29.07.1980, str. 35.

⁷ Dz.U. WE L 254, z 12.10.1993, str. 16.

telekomunikacyjnych, nie zapobiega temu, aby organizacje telekomunikacyjne nie korzystały z pewnych specjalnych praw zdefiniowanych przez dyrektywę 90/388/EWG, zmienioną przez dyrektywę 94/46/WE⁸, po dacie pełnej liberalizacji; jest tak, na przykład w przypadku obszaru częstotliwości radiowych używanych przez sieci telekomunikacyjne oraz w przypadku pojemności pasma transmisyjnego; jest tak, ponieważ podmioty telekomunikacyjne wciąż mają prawo do użycia częstotliwości radiowych, które w przeszłości zostały im przyznane w sposób niezgodny z obiektywnymi, proporcjonalnymi, nie dyskryminującymi kryteriami; takie korzyści prawne wzmacniają pozycję tych operatorów i wciąż mają istotny wpływ na możliwości podjęcia konkurencji z podmiotami terytorialnymi w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej przez inne przedsiębiorstwa; zgodnie z tym ci operatorzy telekomunikacyjni pozostają przedsiębiorstwami objętymi przez art. 86 ust. 1 Traktatu; co więcej, pewnym państwom członkowskim przyznano dodatkowe okresy przystosowawcze, które jeszcze nie upłynęły, na porzucenie praw wyłączności w dziedzinie telefonii oraz dla ustanowienia i dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych;

(8) większość Państw Członkowskich przyjęła uregulowania nadające podmiotom telekomunikacyjnym specjalne lub wyłączne prawa dostarczania sieci telewizji kablowej; te prawa mogą przyjąć formę wyłącznej licencji lub licencji, która nie jest wyłączna, gdzie liczba licencji jest ograniczona w sposób inny niż zgodnie z obiektywnymi, proporcjonalnymi i nie dyskryminującymi kryteriami;

(9) art. 82 Traktatu zabrania, aby jedno lub więcej przedsiębiorstw mających dominującą pozycję nadużywało tej dominującej pozycji na wspólnym rynku lub jego istotnej części;

(10) tam, gdzie Państwa Członkowskie nadały specjalne prawa lub prawo wyłączności do zbudowania i prowadzenia sieci telewizji kablowej, przedsiębiorstwu telekomunikacyjnemu w tym samym obszarze geograficznym, w którym jest ona dominującą na rynku usług używających infrastruktury telekomunikacyjnej, to przedsiębiorstwo telekomunikacyjne nie ma motywacji, aby zmodernizować zarówno swoją publiczną sieć telekomunikacji wąskopasmowej, jak i swoją szerokopasmową sieć telewizji kablowej, tworząc zintegrowaną szerokopasmową sieć telekomunikacyjną ("full-service network") mogącą dostarczać głos, dane i obrazy o dużej przepustowości; innymi słowy, taka organizacja jest postawiona w sytuacji konfliktu interesów, ponieważ każda istotna poprawa w jej sieci telekomunikacyjnej lub sieci telewizji kablowej może prowadzić do strat drugiej sieci; w takich warunkach byłoby pożądane rozdzielenie własności dwóch sieci między dwie różne firmy, ponieważ wspólna własność sieci doprowadzi te podmioty do opóźnienia powstania nowych zaawansowanych usług telekomunikacyjnych i w ten sposób ograniczy postęp techniczny kosztem użytkowników wbrew art. 86 ust. 1 Traktatu odczytywanego w powiązaniu z art. 82 ust. 2 lit. b); jako minimum wszystkie Państwa Członkowskie powinny natomiast zapewnić, że podmioty telekomunikacyjne, które dominują w dostawie publicznych sieci telekomunikacyjnych i usługach publicznych telefonii głosowej oraz które stworzyły swoje sieci telewizji kablowej korzystając ze specjalnych praw lub praw wyłączności, udostępniają sieci telewizji kablowej jako osobna osobowość prawna;

(11) ponadto, tam gdzie Państwa Członkowskie przyznają przedsiębiorstwu specjalne prawa lub prawo wyłączności do położenia sieci telewizji kablowej na tym samym obszarze geograficznym, w którym dostarcza ono już publicznych sieci telekomunikacyjnych, mogą wystąpić różne formy zachowań antykonkurencyjnych, o ile nie jest zapewniona odpowiednia

---

⁸ Dz.U. WE L 268, z 19.10.1994, str. 15.

przejrzystość działania przedsiębiorstw; mimo wymagań prawa Wspólnoty w odniesieniu do rozdzielania księgowości, z których poszczególne nabrały mocy wraz z wdrożeniem w większości Państw Członkowskich pakietu ogólnych środków otwierających rynki telekomunikacyjne Wspólnoty od dnia 1 stycznia 1998 r., w sytuacjach, gdy jako rezultat wspólnej własności istnieją poważne konflikty interesów, takie rozdzielanie nie dostarczyło wystarczających zabezpieczeń przeciw wszystkim formom zachowań antykonkurencyjnych; ponadto rozdzielanie księgowości spowoduje jedynie większą przejrzystość przepływów finansowych, gdy wymaganie osobnych podmiotów prawnych doprowadzi do większej przejrzystości aktywów i kosztów oraz ułatwi monitorowanie dochodowości i zarządzania działaniem sieci kablowych; dostarczanie sieci telekomunikacyjnych i sieci kablowych jest działaniem powiązaniem; pozycja operatora na jednym z tych rynków ma wpływ na jego pozycję na drugim i nadzór nad jego działaniami na tych rynkach jest trudniejszy; w dodatku, jeżeli dominujący podmiot telekomunikacyjny ma jakiegokolwiek udziały w telewizji kablowej, ma to zniechęcający wpływ na jakąkolwiek inną firmę z powodu finansowej siły operatora telekomunikacyjnego; ponadto przyszłe perspektywy finansowe sieci telewizji kablowej, która jeszcze nie została zbudowana, są niepewne dla firmy, która nie jest jeszcze obecna na rynku telekomunikacyjnym lub Pay-TV; w konsekwencji niezbędne jest, aby dominujący podmiot telekomunikacyjny organizował działalność swojej sieci telewizji kablowej w taki sposób, aby mogła ona być monitorowana w celu zapewnienia, że nie wykorzystuje posiadanych środków do nadużycia swojej pozycji; podczas kluczowej fazy pełnego otwierania sektora na konkurencję, prawne rozdzielanie między działaniem publicznej sieci telekomunikacyjnej i sieci telewizji kablowej, włącznie z siecią szkieletową podmiotu telekomunikacyjnego, stanowi minimalne wymaganie dla zapewnienia zgodności z art. 86; dla osiągnięcia tej przejrzystości konieczne jest, aby sieci były zarządzane przez oddzielne osobowości prawne, które mogą zasadniczo mieć wspólnego właściciela; wymaganie prawnego rozdzielania będzie w takim razie dochowane, jeżeli telewizja kablowa podmiotu telekomunikacyjnego zostanie przeniesiona do firmy w pełni zależnej od podmiotu telekomunikacyjnego;

(12) Komisja zbada w każdym przypadku, czy byłoby zgodne z zasadą proporcjonalności, aby wymagać od poszczególnych Państw Członkowskich podjęcia dalszych kroków; decyzje, które zostaną podjęte w konkretnych przypadkach, powinny korzystać ze środków, takich jak otwarcie operatora kablowego dla udziałów podmiotów trzecich lub wymaganie sprzedaży całego podmiotu;

(13) dystrybucja programów audiowizualnych przeznaczonych dla szerokiej publiczności za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej i zawartość takich programów będzie nadal podlegała specjalnym uregulowaniom przyjętym przez Państwa Członkowskie zgodnie z prawem Wspólnoty i nie powinna wobec tego podlegać niniejszej dyrektywie: co więcej jest to zgodne z zasadą rozdzielania przepisów dotyczących transmisji od tych dotyczących treści, która jest kluczowym punktem komunikatu Komisji z 9 marca 1999 r.⁹ o rezultatach publicznej konsultacji na temat Zielonej Księgi zatytułowanej „Zbieżność sektorów telekomunikacji, mediów i informatyki”;

(14) biorąc pod uwagę aktualny rozwój rynku, jak również wprowadzenie nowych technologii, może pojawić się w pewnych Państwach Członkowskich konkurencja w dziedzinie infrastruktury abonenckiej (‘local loop’); w takim przypadku konieczne będzie rozważenie, czy utrzymanie prawnego obowiązku rozdzielania podmiotów prawnych dla sieci

---

⁹ KOM (1999) 108 ostatecznie

telekomunikacyjnych i sieci telewizji kablowej, będących własnością jednej spółki, będzie wciąż potrzebne ze względu na osiągnięcie zamierzonych celów; biorąc pod uwagę, że sytuacja rynkowa jest różna w każdym z Państw Członkowskich i prawdopodobnie rozwinie się w inny sposób, proces takiego przeglądu powinien być przeprowadzony w odpowiednio elastyczny sposób, aby wziąć pod uwagę sytuację na każdym z krajowych rynków; krajowe władze regulacyjne powinny mieć prawo zażądania, aby Komisja przeprowadziła taką ocenę, szczególnie gdy zwróci się o to odpowiedni operator; takie życzenie powinno zawierać szczegółowy opis rozwoju struktury rynku w danym Państwie Członkowskim; w takim przypadku biorąc pod uwagę uprawniony interes konkurentów na danych rynkach, dostarczone informacje powinny być udostępnione na żądanie każdej z zainteresowanych stron z należyтым uwzględnieniem uprawnionego interesu przedsiębiorstw pod względem ochrony ich tajemnic handlowych;

(15) dyrektywa 90/388/EWG powinna być zatem odpowiednio zmieniona;

(16) Państwa Członkowskie powinny powstrzymać się od wprowadzania nowych środków mających na celu lub prowadzących do podważenia celu tej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Art. 9 dyrektywy 90/388/EWG otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

Każde z Państw Członkowskich zapewni, że żaden podmiot telekomunikacyjny nie eksploatuje swojej sieci telewizji kablowej używając tego samego podmiotu prawnego, którego używa dla swojej sieci telekomunikacji publicznej, jeżeli taki podmiot:

- (a) jest kontrolowany przez Państwo Członkowskie lub korzysta ze specjalnych praw; i
- (b) dominuje w istotnej części wspólnego rynku dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych i publicznej sieci telefonii głosowej; i
- (c) eksploatuje sieć telewizji kablowej mającej specjalne prawa lub prawa wyłączności na tym samym obszarze geograficznym.”

Artykuł 2

Komisja zbada stosowanie tej dyrektywy, kiedy uzna, że wymagania tej dyrektywy zostały spełnione, a zamierzone cele osiągnięte, w każdym razie najpóźniej do 31 grudnia 2002 r.

Państwa Członkowskie, które uważają, że istnieje wystarczająca konkurencja w dziedzinie dostarczania infrastruktury abonenckiej i usług na swoim terytorium, powiadomią o tym Komisję.

Taka informacja ma zawierać dokładny opis struktury rynku. Dostarczone informacje zostaną udostępnione na żądanie każdej z zainteresowanych stron z uwzględnieniem uprawnionego interesu przedsiębiorstw pod względem ochrony ich tajemnic handlowych.

Komisja zadecyduje, w rozsądnym okresie po zebraniu komentarzy od zainteresowanych stron, czy wymaganie prawnego oddzielenia może być zniesione w danym Państwie Członkowskim.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie dostarczą Komisji, nie później niż dziewięć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, informacje, które pozwolą Komisji stwierdzić, że spełnione zostały wymagania art. 1.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 czerwca 1999 r.

W imieniu Komisji

Karel VAN MIERT

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

o uwolnieniu dostępu do pętli abonenckiej

18 grudnia 2000 r.

No 2887/2000

(Official Journal L 336, 30/12/2000 p. 0004 – 0008)

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
o uwolnieniu dostępu do pętli abonenckiej

(tekst o znaczeniu dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ,

Mając na względzie Traktat powołujący Wspólnoty Europejskie, a w szczególności art. 95 tego Traktatu,

Mając na względzie propozycję Komisji,

Mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

Mając na względzie opinię Komitetu Regionów,

Działając zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu,

Zważywszy, że:

- (1) Wnioski specjalnego posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000r. stwierdzają, że warunkiem pełnego wykorzystania możliwości rozwojowych i zapewnienia zatrudnienia w Europie, związanych z gospodarką cyfrową opartą na wiedzy, jest zapewnienie podmiotom gospodarczym i obywatelom dostępu do niedrogiej infrastruktury komunikacyjnej o światowym poziomie oraz szerokiego zakresu usług. Wzywają one Państwa Członkowskie, by razem z Komisją działały w kierunku wprowadzenia większej konkurencji w lokalnych sieciach dostępowych przed końcem roku 2000 oraz uwolnienia dostępu do pętli abonenckiej po to, by spowodować znaczną redukcję kosztów usług internetowych. Rada Europejska obradująca w Feirze zatwierdziła Plan Działania – *e-Europe*, który wskazuje uwolnienie dostępu do pętli abonenckich jako krótkoterminowy priorytet.
- (2) Uwolnienie lokalnej pętli abonenckiej uzupełni istniejące przepisy prawa wspólnotowego gwarantujące usługę powszechną i przystępny dostęp dla wszystkich obywateli w Unii Europejskiej przez wzmocnienie konkurencji, efektywności gospodarczej i przyniesienie maksimum korzyści użytkownikom.
- (3) „Pętla abonencka” jest fizycznym obwodem jaki tworzy miedziany przewód łączący pomieszczenia klienta z lokalną centralą operatora, koncentratorom lub równorzędnym urządzeniem. Jak zauważa Piąty Raport Komisji o wprowadzaniu w życie pakietu regulacyjnego usług telekomunikacyjnych, lokalna sieć dostępowa pozostaje jednym z najmniej konkurencyjnych segmentów zliberalizowanego rynku telekomunikacyjnego. Nowi operatorzy nie mają szerokiej, alternatywnej infrastruktury sieciowej i nie są w stanie za pomocą tradycyjnej technologii dorównać operatorom posiadającym znaczącą pozycję rynkową w sieci stacjonarnej (tzw. operatorzy wskazani). Wynika to z faktu, że dotychczasowi operatorzy rozbudowywali swoje stare, miedziane, lokalne sieci dostępowe przez znaczny okres czasu, chronieni prawami wyłączności i byli w stanie finansować swoje koszty inwestycyjne za pomocą dochodów monopolistycznych.

- (4) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z 13 czerwca 2000r. dotycząca komunikatu Komisji odnośnie Przeglądu Komunikacji za rok 1999, podkreśla znaczenie działań polegających na stworzeniu sektorowi możliwości rozwojowych w zakresie infrastruktury promującej wzrost komunikacji elektronicznej i handlu elektronicznego oraz takiej regulacji prawnej, która wspierałaby ten wzrost. Rezolucja zauważa także, że uwolnienie pętli abonenckich ma obecnie istotne znaczenie w odniesieniu do infrastruktury miedzianej podmiotu dominującego (dotychczasowego głównego operatora) oraz, że inwestycje w alternatywne infrastruktury muszą dawać możliwość uzyskania rozsądnej stopy zwrotu kapitału, ze względu na możliwość ułatwienia ekspansji tej infrastruktury na obszary, gdzie jej penetracja jest nadal niska.
- (5) Świadczenie głównym użytkownikom nowych pętli ze światłowodami o wysokiej przepustowości jest specyficznym rynkiem, który rozwija się dzięki nowym inwestycjom w warunkach konkurencji. Dlatego, niniejsze Rozporządzenie dotyczy dostępu do metalicznych lokalnych pętli bez uszczerbku dla krajowych zobowiązań dotyczących innych rodzajów dostępu do lokalnej infrastruktury.
- (6) Nie byłoby ekonomicznie uzasadnione, by nowi operatorzy dublowali infrastrukturę metalicznej lokalnej sieci dostępu dotychczasowego operatora krajowego w pełnym zakresie i w rozsądnym czasie. Alternatywne infrastruktury takie jak: telewizja kablowa, lokalne pętle bezprzewodowe, czy też satelity generalnie nie oferują dotychczas takiej samej funkcjonalności lub dostępności, choć sytuacja w krajach członkowskich może się różnić.
- (7) Uwolniony dostęp do lokalnej pętli pozwala nowym operatorom na konkurowanie ze wskazanymi operatorami w oferowaniu usług szybkiej transmisji danych do ciągłego dostępu do Internetu i dla multimedialnych zastosowań opartych na technologii cyfrowej linii abonenckiej (DSL), jak również usług telefonii głosowej. Rozsądny wniosek o uwolniony dostęp oznacza, że dostęp ten jest konieczny do świadczenia przez beneficjanta usług a odmowa wniosku zapobiegłaby, ograniczyłaby lub zniekształciła konkurencję w tym sektorze.
- (8) Rozporządzenie to przydziela uwolniony dostęp do metalicznej lokalnej pętli tylko tych operatorów sieci, którzy zostali określani przez lokalne władze regulacyjne jako posiadający znaczną pozycję rynkową na rynku publicznych stacjonarnych sieci telefonicznych na podstawie odpowiednich przepisów wspólnotowych. Państwa członkowskie poinformowały już Komisję o nazwach tych operatorów publicznych stacjonarnych sieci, którzy posiadają znaczącą pozycję rynkową na podstawie Aneksu I Część 1 Dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 30 czerwca 1997 r. w sprawie połączeń międzyoperatorskich w telekomunikacji w związku z zapewnieniem usług powszechnych i interoperacyjności przez zastosowanie zasad otwartej sieci (ONP) do telefonii głosowej oraz usług powszechnych telekomunikacyjnych w środowisku konkurencji.
- (9) Nie można żądać od wskazanego operatora, by zapewnił taki rodzaj dostępu, do których zapewnienia nie jest uprawniony, na przykład wówczas kiedy spełnienie wniosku spowodowałoby pogwałcenie legalnych praw niezależnej osoby trzeciej. Zobowiązanie do zapewnienia uwolnionego dostępu do pętli abonenckiej nie oznacza, że operatorzy wskazani powinni instalować zupełnie nową infrastrukturę lokalnej sieci specjalnie, by spełnić wnioski beneficjentów.

- (10) Chociaż rokowania handlowe są preferowaną metodą osiągnięcia porozumienia w kwestiach technicznych i polityki cenowej dotyczących dostępu do pętli abonenckich, to jednak doświadczenie wskazuje, że w większości wypadków konieczna jest interwencja regulacyjna ze względu na brak równowagi w siłach negocjacyjnych nowo wchodzących operatorów i operatora wskazanego oraz ze względu na brak innych alternatyw. W takich okolicznościach krajowy organ regulacyjny może, zgodnie z prawem Wspólnoty interweniować z własnej inicjatywy, by wyjaśnić zagadnienia, włączając w to kwestie polityki cenowej, których celem jest zapewnienie zdolności do współpracy w zakresie poszczególnych usług, maksymalizowanie efektywności ekonomicznej oraz korzyści konsumentów.
- (11) Polityka cenowa i zasady naliczania kosztów dotyczące pętli abonenckich i urządzeń związanych (takich jak lokalizacja, oraz dzierżawienia łączy transmisyjnych) powinny być przejrzyste, nie-dyskryminacyjne i obiektywne, by zapewnić równe reguły gry. Podmiot zapewniający dostęp do pętli abonenckiej powinien być w stanie pokryć swoje uzasadnione koszty i osiągnąć rozsądny zysk. Jest to zadanie polityki cenowej. Powinna ona również sprzyjać uczciwej i trwałej konkurencji i zapewnić eliminację nieprawidłowości, polegających w szczególności na zaniżaniu marginesu pomiędzy cenami hurtowymi i detalicznymi wskazanego operatora. W tym względzie należy uznać za rzecz ważną, skonsultowanie się z urzędami ochrony konkurencji.
- (12) Wskazani operatorzy powinni zapewnić informacje i uwolniony dostęp do pętli abonenckich osobom trzecim, pod tymi samymi warunkami i tej samej jakości, jak w przypadku własnych usług lub usług świadczonych przez swoje filie lub udziałowców. Do osiągnięcia tego celu, tzn. stworzenia przejrzystych i niedyskryminacyjnych warunków rynkowych przyczyniłoby się opublikowanie przez wskazanego operatora, w krótkim czasie, najlepiej w Internecie oraz pod nadzorem krajowego organu regulacyjnego adekwatnej Oferty Wzorcowej o uwolnionym dostępie do lokalnej pętli.
- (13) W Zaleceniu Nr 2000/417/EC z 25 maja 2000r. i w Komunikacie z 25 kwietnia 2000r. „o uwolnionym dostępie do lokalnej pętli umożliwiającym zapewnienie na zasadach konkurencyjności pełnego zakresu usług komunikacji elektronicznej łącznie z multimediami szerokopasmowymi i Internetem o wysokiej szybkości” i w Komunikacie z 25 kwietnia 2000r., komisja zawarła szczegółowe zalecenia mające pomóc krajowym władzom regulacyjnym w prawidłowej regulacji różnych form uwolnionego dostępu do pętli abonenckiej oraz we właściwym stosowaniu obowiązującego prawa Wspólnoty.
- (14) Ponieważ Państwa Członkowskie nie są w stanie we właściwym czasie, w sposób i zharmonizowany oraz zgodnie z obowiązującym prawem Wspólnoty i poszczególnych państw, zrealizować celu w postaci stworzenia zharmonizowanych ram regulujących uwolniony dostęp do pętli abonenckich w celu zapewnienia wszystkim podmiotom gospodarczym i obywatelom Wspólnoty niedrogiej infrastruktury na światowym poziomie i szerokiego zakresu usług, dlatego cel ten może być lepiej osiągnięty przez Wspólnotę zgodnie z zasadami subsydiarności zawartymi w art. 5 Traktatu. Niniejsze Rozporządzenie ogranicza się do minimum koniecznego dla osiągnięcia tych celów i nie wykracza poza to, co jest konieczne do ich osiągnięcia.

- (15) Postanowienia niniejszego rozporządzenia uzupełniają ramy regulacyjne dla telekomunikacji, w szczególności Dyrektywy 97/33WE i 98/10WE. Nowe ramy regulacyjne dla komunikacji elektronicznej będą zawierały odpowiednie postanowienia, które zastąpią to rozporządzenie.

PRZYJĘŁY NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Art. 1 *Cel i zakres*

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest zintensyfikowanie konkurencji i pobudzenie innowacyjności technologicznej na rynku dostępu lokalnego przez ustanowienie zharmonizowanych warunków dla uwolnienia dostępu do pętli abonenckiej, by sprzyjać konkurencyjnemu świadczeniu szerokiego zakresu usług komunikacji elektronicznej.
2. Niniejsze rozporządzenie dotyczy dostępu do uwolnionych lokalnych pętli abonenckich i urządzeń towarzyszących operatorów stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych uznanych przez krajowy organ regulacyjny za posiadających znaczącą pozycję rynkową w świadczeniu publicznych stałych sieci telefonicznych w związku z aneksem I Części I Dyrektywy 97/33 WE lub Dyrektywy 98/10 WE.
3. Niniejsze Rozporządzenie nie narusza obowiązku stosowania przez wskazanych operatorów zasady niedyskryminacji przy korzystaniu ze stałej publicznej sieci telefonicznej dla zapewnienia osobom trzecim usług szybkiego dostępu i transmisji, na takich samych warunkach, jak w przypadku własnych usług lub usług świadczonych spółkom filiom zgodnie z przepisami Wspólnoty.
4. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw państw członkowskich do utrzymania lub wprowadzenia zgodnie z prawem wspólnotowym regulacji, które zawierają bardziej szczegółowe postanowienia niż te umieszczone w tym rozporządzeniu i/lub poza zakresem niniejszego rozporządzenia, m.in. w odniesieniu do innych rodzajów dostępu do infrastruktury lokalnej.

Art. 2 *Definicje*

Dla celów niniejszego Rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- (a) „wskazany operator” oznacza operatorów stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych, którzy zostali określone przez krajowe władze regulacyjne jako posiadający znaczącą pozycję rynkową w świadczeniu stacjonarnych publicznych sieci telefonicznych i usług na podstawie Aneksu I Części I Dyrektywy 97/22 WE lub Dyrektywy 98/10 WE;
- (b) „beneficjent” oznacza osobę trzecią należycie upoważnioną zgodnie z Dyrektywą 97/13 WE lub uprawnioną do świadczenia usług telekomunikacyjnych na podstawie

ustawodawstwa krajowego, i która może ubiegać się o uwolniony dostęp do pętli abonenckiej;

- (c) „pętla abonencka” oznacza fizyczny skręcony metaliczny podwójny obwód łączący punkt końcowy sieci w pomieszczeniu abonenta z główną przełącznicą lub równoważnym urządzeniem w stałej publicznej sieci telefonicznej;
- (d) „podpętla abonencka” oznacza część pętli abonenckiej łączącej punkt końcowy sieci w pomieszczeniu abonenta z punktem koncentrycznym lub określonym pośrednim punktem dostępu w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej;
- (e) „uwolniony dostęp do pętli abonenckiej” oznacza pełny uwolniony dostęp do pętli abonenckiej i dzielony dostęp do takiej pętli; nie pociąga on za sobą zmiany własności miedzianej pętli abonenckiej;
- (f) „pełny uwolniony dostęp do pętli abonenckiej” oznacza zapewnienie beneficjentowi dostępu do pętli abonenckiej lub podpętli wskazanego operatora, upoważniające używanie pełnego zakresu częstotliwości skręconego metalicznego podwójnego obwodu.
- (g) „dzielony dostęp do pętli abonenckiej” oznacza zapewnienie beneficjentowi dostępu do pętli abonenckiej lub podpętli abonenckiej operatora wskazanego, upoważniające użycie pozagłosowego zakresu częstotliwości skręconego metalicznego podwójnego obwodu ; pętla abonencka dalej jest używana przez wskazanego operatora do świadczenia publicznych usług telefonicznych;
- (h) „kolokacja” oznacza zapewnienie fizycznej przestrzeni i technicznych urządzeń koniecznych dla racjonalnego rozmieszczenia i przyłączenia wyposażenia beneficjanta zgodnie z postanowieniami sekcji B Aneksu;
- (i) „urządzenia towarzyszące” oznaczają urządzenia związane z z zapewnieniem uwolnionego dostępu do pętli abonenckiej w szczególności kolokację, połączenia kablowe oraz odpowiednie systemy technologii informacyjnych, do których dostęp jest beneficjentom konieczny do świadczenia usług na konkurencyjnych i uczciwych zasadach.

Art. 3

Zapewnienie uwolnionego dostępu

1 Wskazani operatorzy opublikują najpóźniej do 31 grudnia 2000 roku, i dalej będą uaktualniali ofertę wzorcową dla uwolnionego dostępu do pętli abonenckiej i urządzeń towarzyszących, co ma zawierać przynajmniej te pozycje umieszczone na liści w Aneksie. Oferta dostatecznie uwolniona tak, żeby beneficjent nie musiał płacić za te elementy sieci lub urządzenia, które nie są konieczne do świadczenia jego usług, i powinna zawierać opis komponentów oferty, związane warunki, w tym opłaty.

2. Wskazani operatorzy spełnią do 31 grudnia 2000 roku rozsądne wnioski beneficjentów o uwolniony dostęp do pętli abonenckich i związanych urządzeń na przejrzystych, sprawiedliwych i nie-dyskryminacyjnych warunkach. Wnioski będą odrzucane tylko na podstawie obiektywnych kryteriów związanych z możliwościami technicznymi lub potrzebą

utrzymania integralności sieci. W przypadku odmowy dostępu, strona poszkodowana może poddać sprawę procedurze rozstrzygania sporów, o której mowa w Artykule 4(5). Wskazani operatorzy zapewniają beneficjantom równorzędne urządzenia takie jak zapewniają sobie lub spółkom filiom na takich samych warunkach w takim samym terminie.

Wskazani operatorzy będą nakładać opłaty za uwolniony dostęp do pętli abonenckiej i urządzeń towarzyszących ustalone na podstawie kosztowej. Krajowe władze regulacyjne zniosą obowiązek ustalania cen na podstawie kosztów zgodnie z Artykułem 4(4).

Art. 4

Nadzór ze strony organów regulacyjnych

1. Krajowe władze regulacyjne zapewniają, aby pobieranie opłat za uwolniony dostęp do pętli abonenckiej sprzyjało uczciwej i trwałej konkurencji.
2. Krajowe władze regulacyjne będą władne:
  - a) dokonywać zmian w ofercie wzorcowej dla uwolnionego dostępu do pętli abonenckiej i urządzeń towarzyszących, łącznie z cenami, wówczas, gdy takie zmiany są uzasadnione; i
  - b) żądać od wskazanych operatorów dopuszczenia do informacji stosownych do wdrożenia niniejszego rozporządzenia.
3. Krajowe władze regulacyjne mogą interweniować wówczas, gdy jest to uzasadnione z własnej inicjatywy w celu zapewnienia niedyskryminacyjności, uczciwej konkurencji, efektywności gospodarczej i maksimum korzyści dla użytkowników.
4. Spory między przedsiębiorcami dotyczące kwestii zawartych w niniejszym rozporządzeniu będą podlegały krajowym procedurom rozstrzygania sporów zgodnie z dyrektywą 97/33 WE i będą rozstrzygane szybko, sprawiedliwie i przejrzysto.

Art. 5

Wejście w życie

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze Rozporządzenie jest w całości wiążące i podlega bezpośredniemu stosowaniu we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, [...]

Za Parlament Europejski
Przewodniczący
[...]

Za Radę
Przewodniczący
[...]